PİYANİST

ELFRIEDE JELINEK

NOTOS

ELFRIEDE JELINEK

PİYANİST

Almancadan Çeviren:

Süheyla Kaya

Birileri, sıradan birileri, bir gün gelip hayatın ve cinselliğin içindeki şiddet ve acıyı görünür kılar. Ruhsal acıdan bedensel acıya sığınılır, avcı avlanır, zarar gören zevk alır, aşağılayan yücelir, sonra hepsi yer değiştirir. Bir kadının zihninin cinsel kıvrımlarında gelinen Elfriede Jelinek, tabuları sıradanlaştırmanın yollarını bu anlatıyla zorlayarak uçurumlarda geziniyor.

Elfriede Jelinek 1949 yılında Avusturya'nın Steiermark kentinde doğdu. Viyana'da büyüdü. İlköğrenimini baskıcı bir rahibe okulunda aldı. Müzisyen olmasını isteyen annesinin beklentilerini karşılayabilmek amacıyla Viyana Konservatuvarı'na girdi ve piyano bölümünden mezun oldu. Viyana Üniversitesi'nde sanat tarihi ve tiyatro da okudu, ama anksiyete bozukluğu nedeniyle eğitimine son vermek zorunda kaldı. Bu dönemde bir yıl boyunca ailesinin evine kapanarak yazarlığını geliştirdi. Şiirlerinden oluşan ilk kitabı *Lisas Schatten'ı* 1967'de yayımladı. 1970'te yayımlanan ilk romanı *Wir Sind Lockvögel Baby!* büyük yankı uyandırınca öteki romanlarını yazacak cesareti buldu. 1998 yılında, Alman edebiyatının en büyük ödülü olan Ceorg Büchner Ödülü'nü kazanan Jelinek, 2004 yılında ise Nobel Edebiyat Ûdülü'ne değer görüldü.

Başlıca eserleri: *Michael* (1972), Die *Liebhaberinnen* (1975, *Sevda Kadınları),* D/e *Ausgeperrten* (1980), *Der Kiavierspieierin* (1983, *Piyanist), Lust* (1989, *Arzu), Die Kinder der Toten* (1995), *Cier* (2000).

Süheyla Kaya 1955'te Eskişehir'de doğdu. 1975'ten bu yana siyasal tarih, edebiyat sanat kuramı ve özellikle Latin ve Güney Amerika ülkelerinin sosyopolitik pratiklerine ilişkin çok sayıda metin çevirmiştir. Bu metinlerden bazıları Devrim, Inter, Var, Belge, Sorun, Chiviyazıları, İthaki, Can, Kırmızı gibi yayınevleri tarafından yayımlanmıştır.

PİYANİST

Almancadan Çeviren:

Süheyla Kaya

I

Piyano öğretmeni Erika Kohut, annesiyle birlikte yaşadığı eve kasırga gibi daldı. Erika bazen olağanüstü hızlı hareket ettiği için annesi kızma "kasırgam" derdi. O günkü niyeti annesine görünmemek olan Erika, otuzlu yaşlarının sonlarını süren bir kadındı. Annesi ise neredeyse onun büyükannesi olacak yaştaydı. Erika, zorlu yılların ardından dünyaya gelmiş, babası ise sırasını hemen Erika'ya devrederek sahneden çekilmişti. Anlayacağınız, Erika gelmiş, babası gitmişti. O günkü hızlı hareketinin nedeniyse zorunluluktu; sonbahar yapraklan gibi hızla kapıdan içeri girmişti ve görünmeden odasına ulaşmanın derdindeydi. Oysa anne tüm heybetiyle, Erika'nın yoluna dikilmişti bile; devletin ve ailenin oybirliğiyle, hem engizisyon-cu hem de idam mangası sıfatıyla kızını sorgulayacak ve infaz edecekti. Erika'nın evin yolunu neden bu kadar geç bulduğunu öğrenmek istiyordu. Son öğrencinin, Erika'nın aşağılamalarını sırtlayarak süklüm püklüm evine gitmesinden beri neredeyse üç saat geçmişti. Nerede olduğunu öğrenemeyeceğimi sanıyorsun herhalde, Erika. Yalan söylediği için sözüne inanılmayan bir çocuk bile hesap vermelidir anneye, hem de kendiliğinden. Bak, anne bekliyor seni: Bir, iki, üç, Erika.

Anne içinden daha iki demişti ki, kız gerçekle hiç ilgisi olmayan bir cevap verdi. Tam bu sırada, içi notalarla dolu evrak çantasını büyük bir hızla kızının elinden çekip alan anne, aklındaki bütün soruların acı cevabını orada buldu. Beethoven'in

dört sonatı, çantanın daracık içini, yeni satın alındığı hemen fark edilen bir elbiseyle küskün küskün paylaşıyordu. Bunu gördüğünde öfkeden deliye dönen anne, elbiseyi kaptığı gibi paramparça etti. Daha kısa bir süre önce mağazadaki askısında kışkırtıcı bir güzellikle, rengârenk ve yumuşacık salınıp duran elbise, annenin gazabına uğradıktan sonra pörsümüş bir çaput parçası gibi yere serilmiş, kadının keskin bakışlarının altında delik deşik uzanıyordu. Elbiseye sayılan para, o zamansız harcanmış para, yapı-tasarruf sandıklarından birine yatırılmalıydı oysa! Bu giysi, eğer çamaşır sandığına kadar gitmeye üşe-nilmiyorsa elbette, bir yatak çarşafı yığınının arkasından ucu görünen banka hesap cüzdanına işlenmiş bir miktar olarak her zaman gözüne batabilirdi. Hesap cüzdanı o gün ufak bir gezintiye çıkmış ve bir miktar hafiflemişti; bir miktar ve işte sonuç: Güzelim paranın nereye

gittiğini bilmek isteyenlere Erika, her defasında bu elbiseyi giyerek karşılık verirdi artık. Anne avazı çıktığı kadar bağırıyordu: Paranı nasıl böyle boşa harcayabildin, şimdi evin taksidini nasıl ödeyeceksin! Yeni bir evimiz olmalı, ama sen bekleyemedin, elinde tuttuğun ise bir süre sonra modası geçecek bir çaput parçası, hepsi bu! Anne, her şeyi daha sonra istiyor. Şimdi istediği, hemen istediği hiçbir şey yok. Ama kızı dahil değil buna, onu hep istiyor çünkü, her zaman istiyor, diyelim, anne bir kalp krizi geçirdiğinde kendisine nasıl ulaşılacağını bilmek istiyor. Daha sonra keyfini sürebilmek için bugün biriktirmekten yana o. Fakat Erika'nın şu yaptığına bakın; tutup kendine bir elbise almış, neredeyse balık ekmeğin üzerindeki mayonez tutamı kadar geçici bir elbise. Bu elbisenin modası gelecek yıl bile değil, bir sonraki ay geçmiş olacak. Oysa para her zaman moda. Para, anne kızın birlikte yaşayacağı büyük bir ev alabilmek için biriktiriliyor. Şimdi oturduklan ev çok eski - yapılabilecek en iyi şey bunu kaldırıp atmak.

Yeni evlerinde yepyeni bir yapı sistemi uygulanacak, öyle ki gömme dolapları ve bölmeleri kendileri seçebilecekler, her şey kişisel isteklerine göre gerçekleştirilecek. Parayı verenin düdüğü ötecek yani. Çok küçük bir emekli aylığı alan anne, Erika'nın bu ev için ne kadar katkıda bulunması gerektiğini hesaplıyor. Geleceğin yöntemiyle inşa edilmiş bu yepyeni evde herkesin kendi imparatorluğu olacak; Erika bir tarafta, annesi başka bir tarafta, ikisinin de imparatorluklan birbirinden tamamen aynlacak. Bir de ortak bir mekân, bir araya gelebilecekleri bir salon olmalı. Canlan isterse elbette. Fakat anne kız, doğal olarak her zaman birlikte olmayı istiyor, birbirlerine aitler çünkü. Gerçi yavaş yavaş çürüyüp giden bu domuz ahırında bile, Enka'nın, içinde istediği gibi hareket edebileceği bir imparatorluğu var. Ne var ki bu imparatorluk çok iğreti, zira oraya giriş anneye her zaman serbest. Erika'nın odasının kilidi yok; zaten çocukların sırları olmaz.

Erika'nın yaşama alanı, aklına ne gelirse yapabileceği kendi küçücük odasından ibaret. Dilediği şeyleri yapmasına engel olabilecek hiç kimse yok, oda tamamen onun. Annenin imparatorluğunun sınırlanysa evin geri kalan bölümünü içine alıyor, çünkü evin kadını o, evin bütün işleriyle o ilgileniyor, bu durumun keyfini süren ise Erika. Elini sıcak sudan soğuk suya sokmaz hiç; anne, piyanist kızının ellerinin temizlik malzemelerinin gadrine uğramasını istemiyor çünkü. Bazen anne, çok seyrek yaşadığı

soluklanma zamanlarında karmaşık bir doğaya sahip olan mülkünü, yani kızını düşünerek kaygılanıyor. Zira kimin nerede olduğunu her zaman bilmek mümkün mü? Annenin şu ele avuca sığmaz serveti kim bilir nerede yine? Kim bilir hangi mekânlarda dolaşıyor, tek başına mı, yoksa yanında biri mi var? Cıva gibi bir türlü yerinde duramayan Erika, bu kaygan yapılı kız belki de şu an bir yerlerde hızlı virajlar çizerek dolaşıyor, belki de bin bir türlü saçmalık peşinde. Fakat her gün, değişmez bir biçimde saniye sektirmeden ait olduğu yerde, yani evinde oluyor Erika. Anneyi sık sık endişe basıyor, çünkü bütün mülk sahiplerinin, ilk önce ve acılar içinde kıvranarak öğrendiği şey şudur: Güvenmek iyidir ama kontrolü elden bırakmamakta her zaman fayda vardır. Annenin asıl sorunu, servetini, bir yerlere kaçmaması için mümkün olduğunca hareketsiz kılmak. Güzel görüntüleri ve güzel nağmeleri imal edilmiş ve ambalajlanmış bir şekilde evlere teslim eden televizyon tam da bu amaca hizmet ediyor. Bu sayede Erika neredeyse her zaman evdedir; kırk yılda bir dışan çıkacak olsa bile annesi tarafından nerede olduğu bilinir. Bazen akşamlan konsere gider Erika, ama giderek daha seyrek yapar oldu bunu. Ya piyanonun başına geçerek çoktan dibe çökmüş kariyerini parmaklanyla didikler ya. da öğrencileriyle yaptığı provalardan birinde onların başının üzerinde kötü bir ruh gibi dolanır. Gerektiğinde kendisini ders vermeye gittiği yerlerde aramak mümkündür. Bazen de iyi anlaştığı meslektaşlanyla müzik yapmak, şarkı söylemek ve biraz keyif almak üzere buluşur. Tabii ki buradan da aranır hep. Erika, bu çete anneye karşı savaşmaktadır, defalarca annesinin kendisini telefonla aramamasını istemiştir, ancak anne bu isteği kafasına estiği gibi ihlal edebilir, zira kurallan koyan sadece ve sadece kendisidir. Kızını görmek ya da onunla konuşmak isteyenler annenin denetiminden geçer ve bu da doğal olarak zaman içinde Erika ya olan talebin iyice azalması gibi bir sonuç vermiştir. Erika’nın mesleği ve hobisi aynıdır: kutsal müzik. Müzik, Erika’nın hayatını tamamen doldurmaktadır, dolayısıyla bu hayatta başka bir zamana ait yer yoktur; hem ustaların sunduğu bir müzik ziyafetinden daha mutlu edici ne olabilir ki?

Erika ayda bir gün bir kafeye gider, annesi de onun hangi kafeye gittiğini bilir, istediği zaman oradan arayabilir. Bu hakkını kafasına estiğince ve tepe tepe kullanıyor. Güvenlik ve alışkanlıklardan oluşmuş bir çatı.

Erika’nın çevresine ördüğü zaman alçı misali giderek sertleşiyor, ama annenin bir yumruğuyla da un ufak olabiliyor. Böyle durumlarda Erika, incecik boynuna dolanmış zaman kırıntılanyla öylece oturur ve çevresindekilerin kendisine yönelik alaylarını sineye çekerken itiraf etmek zorunda kalır: Artık eve dönmeliyim. Eve. Yolda Erika’yı gördüyseniz, onun mutlaka ve her zaman evine gitmekte olduğunu bilirsiniz.

Anne, aslında şu haliyle Erika’dan pek şikâyetim yok, diyor. Zaten daha fazlası da olamaz yani. Gerçi ilişkilerim sadece annesiyle sınırlasaydı, yeteneği göz önüne alındığında kolaylıkla ünü sınırları aşan bir piyanist olabilirdi! Ancak Erika, ne yazık ki zaman zaman annesinin isteğine rağmen yabancı etkiler altında kalmıştır; erkeklerin gerçekmiş izlenimi veren aşkı, Erika’yı eğitiminden uzaklaşma tehlikesiyle karşı karşıya bırakmış, makyaj ve giyim kuşam gibi dış görünüşle ilgili hususlar, bu çevrenin çirkin önde gelenlerini ayağa kaldırmış ve Erika'nın kariyerini daha doğru dürüst başlamadan sona erdirmiştir. Yine de sağlam bir işi olduğunu kabul etmek gerekir: Viyana Konservatuvan’nda piyano öğretmenliği yapmaktadır Erika. Ne öğrenim yıllarında ne de daha sonra, birçok insanın genç ömürlerini tükettiği bölge müzik okullarından birine gitmek zorunda kalmıştır; müdürün toz grisi, eğri büğrü, baştan savma hayranlığı sayesinde.

Ah şu kendini beğenmişlik. Lanet olası kendini beğenmişlik. Erika’nın kendini beğenmişliği anneyi canından bezdiriyor ve kaygılandırıyor. Erika’nın yavaş yavaş bir kenara bırakmayı öğrenmesi gereken tek şey, bu kendini beğenmişlik işte. Daha sonra falan değil, hemen şimdi öğrenmeli bunu, çünkü kapıda bekleyen yaşlılıkta büyük bir yük olarak omuzlarına binecek bu zaafı. Zaten yaşlılık, insanın taşımak zorunda olduğu başlı başına bir yük. Ah şu Erika! Müzik tarihinin önde gelen başka isimleri de böylesine mağrur muydu sanki? Hayır, elbette değillerdi. Erika’nın vazgeçmesi gereken tek şey bu. Ara sıra anne, üstünde gereksiz bir şeyler yapışıp kalmasın diye, bir güzel rendeleme ihtiyacı hissediyor kızını.

işte bu nedenle anne, kızının satın aldığı yeni elbiseyi iyice sıkılmış parmaklarının arasından zorla çekip almaya çalışıyor. Bırak, diyor anne, ver şunu! Giyim kuşam merakı merakın yüzünden cezalandınlmalısm. Şimdiye kadar hayat seni, seni yok sayarak cezalandırdı. Şimdi de annen seni hiç

dikkate almayacak, palyaçolar gibi boyanıp giyinsen de umursamayacak seni. Ver diyorum sana şu elbiseyi!

Erika birden elbise dolabına atılır. Daha önce de yaşadığı karanlık bir şüphe doldurmuştur içini. Ya yine bir şey eksikse dolapta, diye endişelenir; gerçekten de koyu gri sonbahar takımı yerinde yoktur. Nerede peki? Dolapta neyin eksik olduğunu fark ettiği an, bundan kimin sorumlu olduğunu da biliyor. Ondan başkası olamazdı. Rezil kan, rezil kan, diye öfkeyle bağırdı Erika tâbi olduğu yüksek makama; annesinin köklerinden aklan yürümüş koyu sarı boyalı saçlarına doladı parmaklarını. Pahalı olduğu için kuaföre de gidilmiyor elbette, annenin saçlan her ay evde boyanıyor. Erika annesinin, kendi elleriyle boyayıp güzelleştirdiği saçlarını yoluyor şimdi. Öfkeyle çekiyor saçlarını... Anne ağlıyor. Erika geri çekildiğinde avuçlarında tutam tutam saç var; dilini yutmuşçasına ve hayretle bakıyor ellerine. Kimya zaten saçların direncini çoktan kırmış, ama doğanın da elinden gelenin en iyisini yaptığı söylenemez. İlk anda avuçlarındaki saçlan ne yapacağını bilemeyen Erika, mutfağa yönelip koyu san renkteki, kötü boyanmış bu saçlan çöpe atıp kurtuluyor.

Şimdi anne, Erika’nın sık sık, başka hiç kimse piyano çalmadığı için her defasında en iyi olduğu, özel konserler verdiği oturma odasında seyrelmiş saçlanyla duruyor öylece, ağlamaklı. Titreyen ellerinde hâlâ yeni elbise duruyor. Elbiseyi istiyorsa, bir an önce almalı Erika, çünkü lahana büyüklüğünde gelincik çiçekleriyle bezeli bu elbise sadece bir yıl giyilebilir, sonra kimse dönüp bakmaz. Annenin başındaki yolunmuş saç dipleri acıyor. Kız geri döndü, öfkeden gözünden yaşlar dökülüyor. Annesine sövüp sayarken bir yandan da onun kendisiyle hemen barışacağı umudu var içinde. Sevgi dolu bir öpücük bekliyor belli ki.

Anne, kendisine vurduğu ve saçlarını yolduğu için Enka’nın ellerinin kopmasını diliyor Tanrı’dan. Erika hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve sesini giderek daha çok yükseltiyor.

Annesi kendisi için saçını süpürge etmedi mi, içi acıyor şimdi. Zaten annesine ne zaman karşı gelse çabucak pişman oluverir Erika, çünkü çocukluğundan beri tek bildiği şey annesini sevmek. Sonunda her zamanki gibi sahne değişiyor; acı içinde feryat figan ağlamaya başlıyor Erika. Annesi de yumuşamaya dünden razı, kızına gerçekten küsmesi mümkün

değil. Önce birer kahve yapayım da beraber içelim. Kahvelerini içerlerken annesine daha çok acıyor Erika, öfkesinin son kırıntıları da eriyip gitti işte. Annesinin başındaki yoluk saç diplerini inceliyor. Fakat söyleyebileceği hiçbir şey yok, avuç içlerine yapışan annesinin saçlan ellerinde duruyorken de ne yapacağını bilememiş, öylece kalakalmıştı. Annesinin epeyce yaşlandığını ve günün birinde artık yolun sonuna geleceğini düşünerek biraz daha sürdürüyor ağlamayı. Tabii kendi gençliğinin de geçip gittiğini... her şeyin durmaksızın son bulduğunu... hiçbir şeyin yerine yeni bir şeyin gelmediğini...

Anne şimdi çocuğuna, güzel bir kızın neden süslenip püs-lenmeye ihtiyacı olmadığını anlatıyor. Çocuk onaylıyor annesini. Erika'nın dolabında asılı duran bunca elbiseye hakikaten ne gerek var? Onlan zaten hiç giymiyor. Bütün bu elbiseler anlamsız, sadece dolabı süslemek için duruyorlar askılarında. Kızının bir şeyler satın almasını her zaman engellemesi mümkün değil, ama Erika'nın dışan çıkarken ne giyeceğine karar veren sadece o. Kızın evden ne halde çıkacağı ondan sorulur. Bu kılıkla hiçbir yere gidemezsin, diye buyurur anne, korkulası durumlarda; korku, Erika'nın bu tür giysiler içinde yabancı evlere, yabancı erkeklerle gitmesidir. Erika'nın kendisi de elbiselerini hiç giymeme kararına varmıştır. Çocukların karar vermelerine yardımcı olmak ve yanlış kararlar almalarını engellemek annelik görevidir. Böylesi durumlarda, yaraları sonradan kapatmak için çaba harcamak istemez, zira kızının yaralanmasına baştan karşıdır. Annenin tercihi Erika'yı bizzat kendisinin yaralamasıdır, sonra da iyileşme sürecini denetler, yine bizzat kendisi elbette.

Konuşma, yatağından taşmış ve Erika'nın sağında solunda var olan ya da var olmaya başlayan ne varsa, üzerlerine asit dökme noktasına gelmiştir. Buna ne gerek var, istedikleri gibi davranmamalılar! Sen de göz yumuyorsun buna! Oysa rahatlıkla frene basabilirsin, ama sende o beceri yok, Erika. Eğer kararlılıkla engel olursan, en azından senin sınıfından, senden daha genç biri piyanist olarak parlayıp, istemediğimiz, plan dışı bir kariyer yapamaz. Sen bunu başaramadın; şimdi başka-lan, senin yerine, hem de senin ders verdiğin o piyano ahırından çıkarak neden başanlı olsunlar ki?

Erika hâlâ hıçkırarak, öteki elbiselerin, pantolon takımlarının, etek ve mantoların, kostümlerin yanına asıyor yeni satın aldığı zavallı elbiseyi, üzgün ve sessiz. Bütün bu giysileri hiç giymedi. Dolaptaki giysiler, akşam olunca Erika'nın eve gelmesini beklemeleri için var sadece. Akşamlan Erika onları askılarından alıp çevresine yayıyor ve aynanın karşısına geçip sırayla her birini üzerine tutuyor. Çünkü: Bu giysiler onun! Gerçi annesi onlan elinden alabilir, hatta satabilir, fakat giymesi imkânsız; ne yazık ki bu dar giysiler için annesi de epeyce kilolu. Giysilerin ona uyması mümkün değil. Dolayısıyla, hepsi onun. Hepsi Erika'nın malı. Elbise ise kariyerinin başlamadan sona erdiğinden habersiz henüz. Hiç giyilmeden kaldırıldı dolaba, bundan sonra da hiç gösteremeyecek kendisini. Erika bunlara sadece sahip olmak istiyor, bir de seyretmek. Uzaktan seyretmek. Denemek bile istemiyor, kumaş ve renklerden oluşan bu güzelliği üstüne tutup görmek yetiyor ona, işveyle hareket etmek. Bir ilkyaz rüzgân esiyormuşçasına sanki. Erika elbiseyi satın alırken butikte denedi, hepsi o kadar işte, bir daha hiç giymeyecek. Daha birkaç saat önce elbisenin ona dükkânda yaşattığı geçici sevinci çoktan unuttu. Bir elbise cesedi daha eklendi dolaba, ama Erika'ya ait bir ceset.

Herkesin uyuduğu, sadece Erika'nın uyumadığı gecelerde, birbirine kopmaz bağlarla zincirlenmiş bu çiftten sevgili anne ilahi bir sükûnetle, yeni işkence yöntemleri görürken düşünde, bazen dolabın kapısını açar ve gizli arzularının tanığı olan tüm bu giysileri okşar Erika. Aslında bu arzular çok da gizli değildir, her biri avazı çıktığı kadar bağırır, ne de olsa çok para dökülmüştür zamanında, peki ama şimdi bütün bunlar ne içindir? Renkler ikinci ve üçüncü ses olarak katılırlar koroya. Polisin müdahalesi olmaksızın nerede giyilebilir bunlar? Genelde Erika, her zaman etek kazak giyer, yazlan ise bluz. Bazen anne, uykusundan irkilerek uyanır ve neler döndüğünü içgüdüleriyle bilir: Yine elbiselerini seyrediyor, kendini beğenmiş budala. Anne bundan çok emindir, dolabın kapısı iş olsun diye gıcırdamamıştır herhalde.

Ne yazık ki, durmadan yapılan bu alışverişler süreyi, yani anne ile Erika'nın güya yeni bir eve taşınma süresini, doğrusunu isterseniz sonsuza kadar uzatmaktadır; işte, Erika aşk bağının boynuna takılması olasılığıyla yine tehlikede: Bir de bakmışsın, annenin yuvasında bir erkek guguk kuşu yumurtası. Bu yüzden sabah kahvaltısında Erika, düşüncesizliğinden dolayı

sert bir uyan alacak. Anne dün saç diplerindeki yaralardan ötürü şok geçirip ânında ölebilirdi. Ona ceza olarak bir ödeme süresi verecek annesi; ne yapalım, o da özel derslerinin saatlerini artırsın.

Bu donuk koleksiyonda iyi ki bir gelinlik yok. Anne, gelin annesi olmayı hiç istemiyor. Sadece anne olarak kalma arzusunda, bu konumu alçakgönüllülükle kabulleniyor.

Fakat bugün bugündür. Artık uyumalı! Anne iki kişilik yataktan sesleniyor uyuma isteğini, Erika ise hâlâ aynanın önünde dönüp durmakta. Annenin emirleri sırtına bir ok gibi saplanıyor. Öğleden sonra giymek için dikilmiş çiçekli şık bir elbiseye daha dokunuyor aceleyle, bu kez sadece kıvrımlarına. Bu çiçekler henüz temiz hava solumadı, suyun nasıl bir şey olduğunu da bilmiyorlar. Elbise, Erika'nın söylediğine göre, kent merkezindeki birinci sınıf bir moda evinden alınmış. Gerek kalitesi gerekse dikimi evladiyelik, bedenine uyup uymamasıysa Erika'ya bağlı. Fazla tatlı ve hamur işi yok! Daha ilk görüşte hemen hissetmişti Erika: Bunu yıllarca giyebilirim, kesinlikle modası geçmez. Yıllarca moda çizgisinde kalır! Tabii bu sav, annenin kararlılığı karşısında heba oldu. Hiçbir zaman eski moda olmaz bu elbise. Anne hatırlamaya çalışsın bakalım. Kendi gençliğinde buna benzer bir elbisen yok muydu anne, hı? Anne böyle bir iddiayı bir kere prensip olarak reddediyor. Yine de Erika'nın çıkardığı sonuç, bu elbiseyi almanın kârlı olduğu yolunda, zira hiç eskimeyecek, yirmi yıl sonra bile giyebilir. Moda hızla değişiyor. İlk alındığı günkü gibi yepyeni görünse de bir kez bile giyilmedi. Elbiseyi, Erika'nın üzerinde görmek isteyen kimse yok; en iyi günleri boşu boşuna geçip gitti, geriye gelmesi de mümkün değil. Yeniden moda olabilir tabii, ama belki yirmi yıl sonra.

Öğrencilerinden kimileri, piyano öğretmeni Erika'ya karşı kendilerini kararlılıkla savunur, ama onların anne babaları sanat dersi almalarında çok ısrarcıdır. Yine de piyano tuşlarına vurup duran öğrencilerin çoğu usludur, öğrenmeleri istenen sanat dalma karşı yoğun bir ilgileri vardır hepsinin... Hatta başkaları tarafından icra edildiğinde bile, ister müzik cemiyetinde, ister konser salonunda olsun, ilgi göstermeye devam ediyorlar. Kıyaslıyor, tartıyor, ölçüyor, sayıyorlar. Erika'ya gelen bir sürü yabancı var ve yabancıların sayısı yıldan yıla artıyor. Viyana, müzik kenti! Şimdiye kadar ne olmuşsa, bundan sonra da o olacak bu kentte. Kentin, beyaz, yağlı kültür

göbeğinin düğmeleri patlıyor, suda bırakılmış bir cesedin yıldan yıla şişmesi gibi.

Dolap yeni elbiseyi aldı içine. Bir tane daha! Annesi, Erika’nın evden çıkmasından hoşlanmıyor. Bu elbise çok dikkat çekici, çocuğa yakışmadı. Bir yerlere sınır çizilmeli, diyor anne, Erika ise annesinin neyi kastettiğini anlamış değil. Buraya kadar, bundan ötesi yok, demek istemişti oysa.

Annesi Erika’ya, onun, Erika’nın yani, herkese benzemediğini, biricik ve tek olduğunu anlatıyor. Annenin bu hesabı her zaman tuttu. Erika kendisinin bir bireyci olduğunu söylemekte şimdi. Kendisinden söz ederken hiç kimseye, hiçbir şeye tâbi olamayacağını ifade ediyor. Gerçekten de Erika’nın tâbi olması zor. Onun gibi biri daha yok çünkü. Erika’yı başkalarıyla karıştırmak mümkün değil. Aynılaştırmanın her çeşidinden nefret eder Erika, kişisel özellikleri dikkate almayan okul düzeni için de geçerlidir bu. Kendisine ne kadar benzerlerse benzesinler, hiç kimseyle bir arada anılmak istemez. Zaten bütün içinde hemen sivrilecektir. O, o’dur çünkü. O, olduğu gibidir ve bu konuda Erika’yı hiçbir şey engelleyemez.

Kız gözden uzak olduğunda, anne onun kötü etkiler altında kaldığı hissine kapılır; bütün amacı, kızını bir erkek tarafından farklı bir kalıba sokulmaktan korumaktır. Çünkü: Erika, çelişkilerle dolu olsa da, çok özel biridir. Erika’nın içindeki bu çelişkiler, bireyselliğini kaybetmeye kararlılıkla karşı durmak zorunda bırakmaktadır onu. Erika çok gelişmiş bir kendine özgülük içindedir ve geniş öğrenci kitlesinin karşısında bir başına durur, herkese karşı sadece bir başına; bu küçük sanat gemisinin kaptanı o’dur. Hiçbir bütün içine yerleştirilmek memnun etmez onu. Hedefinin ne olduğunu soran öğrencilerine, insanlık, cevabını verir ve Beethoven’in Heiligens-tadt Vasiyetnamesi’nin içeriğini, öğrencileri için bu çerçevede özetler; müziğin kahramanlan yanında kendine iyi bir yer açmaya çalışarak.

Erika’nın sanat ve birey hakkmdaki insani genellemelerden çıkardığı sonuç: Bunca yıldır annesine tâbi olduktan sonra bir erkeğin emri altına girmesi kesinlikle mümkün değildir. Annesi Erika’nın gelecekte de olsa evlenmesine karşıdır, zira Erika hiç kimseye ve hiçbir şeye tâbi olamaz. O böyle işte. Asla boyun eğmeyeceği için, kendisine bir hayat arkadaşı da seçmemesi gerekir. Artık Erika da yaş bir ağaç değil üstelik. Eğer taraflardan biri alttan almıyorsa, evliliklerin sonu kötü biter. En iyisi, kendin

gibi kal; annenin Erika'ya söylediği hep bu olmuş, sonunda kızının bugün neyse o olmasını sağlamıştır. Hâlâ evlenmediniz mi Bayan Erika, diye sorar sütçü kadın, aynı şeyi kasap da merak etmektedir. Erika'nın cevabı ise hep aynıdır: Bilirsiniz, karşıma hoşuma giden biri çıkmadı.

Erika'nın ailesi, arazilerdeki yapayalnız işaret direklerine benzer. Sayıca pek fazla değillerdir. Hayatta yaptıklan her şey gibi üremeleri de son derece yavaş ve idareli olmuştur. Erika, en sonunda, babasının delirerek, çevre için tehlike oluşturmaması için hastaneye kapatıldığı yirmi yıllık evliliğin ardından gelmiştir dünyaya.

Satıcı kadın nazik suskunluğunu sürdürürken istediği tereyağını verir Erika'ya. Onun bir anneciği var, evlenmek için bir erkek hiç de gerekli değil hem. Zaten aileye ne zaman yeni bir akraba katılsa hemen dışlanır ve reddedilir. Beklendiği üzere, yararsız ve beceriksiz olduğu ortaya çıkar çıkmaz bütün ilişki kesilir onunla. Anne, aile üyelerini küçük çekiç darbeleriyle birer birer budamakta ve tasfiye etmektedir. Ayınr ve reddeder. Sınar ve reddeder. Böylece, insanın elinde tutmak istediği şeyleri talep edip duran birtakım parazitler oluşmaz. Biz birbirimize yeteriz, değil mi Erika, hiç kimseye ihtiyacımız yok.

Zaman geçiyor ve zamanın içinde tükeniyoruz biz de. Camdan bir fanusun içinde, birbirlerine kilitlenmiş dürümdalar; Erika, korunakları ve annesi. Fanus ancak dışandan biri onun kapağını tutup kaldırdığında açılıyor. Erika, kehribar içinde bir böcek gibi, zamanı ve yaşı yok. Ne düne, ne bugüne ilişkin bir hikâyeye sahip. Tırmanma, sürünme gibi yeteneklerini çoktan yitirmiş bu böcek. Sonsuzluğun kalıbı içine dökülerek pişirilmiş. Sevinç içinde paylaşıyor bu sonsuzluğu, sevdiği müzik adamlanyla; ama sevilmek söz konusuysa, onlarla boy ölçüşemez. Erika, Büyük Müzik Tanrısı'nın görüş alanı içinde küçük bir yer edinmiştir kendisine, harcadığı büyük çabalar sonucunda. Üstelik bu yer, herkesin gözünü diktiği ve uğrunda büyük mücadelelerin yaşandığı bir yerdir, çünkü bütün Viyana buraya küçük bir bostan kulübesi dikme çabasındadır. Erika yeteneğiyle yerini çevirmiş ve temel kazmaya başlamıştı çoktandır. Çalışarak ve yorumlayarak, alnının teriyle kazanmıştı bu yeri! Nihayetinde bu da bir yaratıcılık biçimidir. Yorumcu, kaşıkladığı çorbaya her zaman kendine özgü baharatlar katar, çaldığı parçada her zaman kendisinden bir şeyler vardır.

Yeri geldiğinde yüreğinden kan damlatır içine. Yorumcunun da alçakgönüllü bir hedefi vardır: iyi çalmak. Ancak o da parçanın yaratıcısına tâbi olmak zorundadır, diyor Erika. Bunun kendisine ciddi bir sorun çıkardığını da itiraf ediyor kendiliğinden. Zira onun birilerine tâbi olması imkânsız.

Tüm yorumcular gibi Erika'nın da hedefi aynı: öbürlerinden daha iyi olmak!

Bedeninin hem önünden hem de arkasından sarkan müzik aletlerinin ve ağzına kadar dolu nota çantasının ağırlığı, tramvayların içine savurarak fırlatıyor ONU Bulunduğu mekânda konmadık yer bırakmayan bir kelebek gibi O. Hayvan, içinde yalnızca müzikle yetinmeyen güçlerin uyuduğunu hissetmektedir. Hayvan, kemanın, viyolanın, flütün sapma yapıştırmıştır parmaklarını. Gücünü, başka seçenekleri olmasına rağmen, olumsuz olana yöneltmeyi sever Erika. Seçenekleri anne sunmaktadır, müzik ineğinin sarkan memelerinin uçlarından oluşan geniş bir çeşitlilik.

Erika, vurmalı ve nefesli sazlarını, ağır nota defterlerini insanların sırtlarına ve göğüslerine çarparak biner tramvaya, insanların yağ bağlamış bedenlerine çarpan müzik aletleri yaylanıp Erika'ya dönerler yine. Bazen, duruma göre, kılıfının içinde taşıdığı müzik aletini tek eliyle kavrar ve öteki elinin yumruğunu büyük bir sinsilikle yabanıl paltosunun, pelerininin ya da ceketinin cebine sokar. Erika, geyik boynuzundan yapılmış düğmeleri laubalilikle sırıtan Avusturya ulusal giysisini kirletir. Kamikaze tavrıyla kendisini silah olarak alır eline. Sonra da müzik aletinin dar kısmıyla vurur sağa sola, bazen keman olur bu, bazen ağır viyola; baştan ayağa çalışmakla sıvanmış insan yığınının ortasına dalar. Kalabalık saatler bunlar, akşam altı civan yani ve ONUN adımlan giderek hızlanırken pek çok insan zarar görebilir. Hızlanmaya yer yok. Sürekli gözünün önünde olan çevresindeki çirkin kuralın istisnasıdır O, annesi ONUN bir istisna olduğunu açıklar somut biçimde, annesinin biricik çocuğudur Erika ve her zaman uyanık olmalıdır. Tramvayda her gün, onlara hiç benzemek istemediği insanları görür. Gri kalabalığı inceler didikleyerek; biletli ya da biletsiz olanlar, binenler, inmeye hazırlananlar; geldikleri yerde ellerine hiçbir şey geçmemiş, gittikleri yerde de hiçbir beklentileri yok. Şık değiller. Kimileri daha doğru dürüst yerlerine yerleşmeden iner tramvaydan.

Halkın öfkesi, ONU evinden uzakta bir durakta inmeye zorladığında, vagonu itaatle terk ederek, sıkılmış yumruklarla üzerine gelen öfkeyi savıyor; inip, bir dua sonunda söylenen amin gibi gelen bir sonraki tramvayı bekleyecek sabırla. Bu zincir hiç kopmaz. Sonra yeniden, yeni doldurulmuş yakıtla geçer saldırıya. İşten dönenlerin arasına sağı solu müzik aletiyle dolu, bin bir çabayla, sendeleyerek dalar ve âdeta parça tesirli bir bomba gibi düşer ortalarına. Erika bazen bilerek, lütfen yol verin ineceğim, diyerek yer değiştirir. Bu durumda herkes kenara çekilir, zira hepsi Erika'nın bir an önce inmesinden yanadır. Bu temiz kamu ulaşım aracını bir an önce terk etmelidir! Bu taşıtlar onun gibiler için sunulmuyor çünkü hizmete! Parasını ödeyen diğer yolcular böyle bir şeye izin vermemeli.

Yolcular, bu öğrenciye bakıp müziğin onun duygularını altüst ettiğini düşünür, oysa duyguların havaya kaldırdığı bir yumruk vardır sadece. Bazen, eprimiş sırt çantasının içine tıkıştırdığı eşyalar dışanya doğru çıkıntı yaptığı için, hüzünlü genç bir adam haksız yere suçlanır; ondan böyle bir hareket beklenmektedir çünkü. İnsin ve kaba kumaştan bir ceket kolunun yüzüne inmesini beklemeden kaybolsun ortalıktan.

Nihayetinde kuruşu kuruşuna biletinin parasını ödemiş olan halkın öfkesine karşı, O, kendi ödediği üç şilin nedeniyle her zaman haklıdır ve bilet kontrolünde bunu kanıtlayabilir. Büyük bir gururla uzatır biletini Erika, sanki tramvayın sahibidir artık. Böylece, bilet kontrolörü gelecek mi lanırdiye çektiği cehennem azabından da kurtulmuş olur.

Senin gibi acı hisseden bir kadın yüksek sesle uluyor: Vücudun bu hayati öneme sahip kısmı, yani vücut ağırlığının büyük bölümünü taşıyan baldır kemiği zarar gördü. Neredeyse ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalman bu kargaşa ânında, suçlu prensip olarak bulunamaz tabii. Kalabalık suçlamaların, ilenmelerin, sövgülerin, sızlanmaların salvo ateşi altında âdeta. Herkes kendi kaderine sızlanıyor ağzı köpürerek ve diğerlerini suçluyor. Sardalya kutusuna istiflenmiş balıklar gibiler, ama henüz yağ içine yatırıldıkları söylenemez. Bu ölçüde bir sıkış tepişlik için paydos saatini beklemek gerekiyor.

Erika sert bir kemiğe basıyor, muhtemelen bir erkeğe ait bu kemik. Başka bir gün, iki küçük alev topunu andıran gözlerinin altında, âdeta bir seyir

yeri gibi yükselen topuklu ayakkabı ve son model içi kürklü deri ceket giymiş bir kız öğrenci soruyor: Sürüklediğin şu şey de ne, ne deniyor buna? Şu elindeki kutuyu soruyorum, omuzlarının üzerinde taşıdığın kafanı değil. O, buna viyola denir, diye cevap veriyor kibarca. Voyala da ne demek, bu tuhaf kelimeyi daha önce hiç duymadım, diyor boyalı dudak keyifle. Şuraya bak, ne idüğü belirsiz, voyo-la diye bir şey takıp koluna, çıkmış gezmeye. Bu viyola denen şey çok yer kapladığı için herkes ona yer açmak zorunda üstelik. O, böyle dolaşıyor sokaklarda ve kimse tarafından suçüstü yakalanmıyor.

Tramvayın tutamaklarına sıkıca yapışmış duranlar ve herkesin imrendiği, oturabilecek bir yer bulmuş az sayıdaki şanslılar, yıpranmış sırtlarını dikleştiriyor boşu boşuna. Sert bir cisimle ayaklarına basarak canlarını yaktığı için ağızlarına geleni söyleyebilecekleri kimse yok etrafta. Küçük parmağım, diye esip gürlüyor biri kötü kötü. Kim yaptı? Ünü bütün dünyayı sarmış Viyana Birinci Tramvay Mahkemesi, uyarmak ve mahkûm etmek için toplandı. Bütün savaş filmlerinde, kurban edileceğini bile bile öne çıkan bir gönüllü vardır mutlaka. Ancak bu korkak köpek, sabırlı sırtlarımızın ardına gizleniyor. Emekliliği yaklaşmış kalabalık bir zanaatçı grubu, omuzlarında alet çantaları asılı, itiş kakış içinde vagondan iniyor.

Şimdi bir sonraki istasyona kadar yayan yürüyecekler! Bir vagon dolusu koyunun arasındaki koç sükûneti bozarsa, hemen taze havaya ihtiyaç duyulur ve taze hava da dışarıda bulunur. Evde karının üstüne üfleyeceğin öfke körüklerinin taze oksijene ihtiyacı var, yoksa işe yaramayabilir. Rengi ve biçimi belirsiz bir şey sendeliyor, kayıyor, bir başkası ise bir yeri kesilmiş gibi bağırıyor. Viyana zehrini serpiştiren kalın sis tabakası tütüyor bu halk çimeninin üzerinde. Hatta paydos saatinin neşesini erkenden bozduğu için cellat çağıran bile var. Çok öfkeliler. Yirmi dakika önce başlaması gereken akşam tatili bugün gerçekleşmedi. Ya da sessizlik aniden bozuluverdi; kurbanın artık rafa geri koyamayacağı rengârenk bir hayat paketi (yanında kullanım kılavuzu hediyesiyle) gibi kmldı. Kurban artık dikkat çekmeden yeni, bozulmamış bir pakete uzanamaz, zira tezgâhtar kadın tarafından hırsız olarak yakalanacaktır. Lütfen, dikkat çekmeden izleyin beni! Ancak müdürün odasına açılan ya da açılıyormuş gibi görünen kapı, kapı değil aslında, ve yepyeni süpermarketin vitrininde haftanın fırsatları görünmüyor artık, aslında orada bir şey yok, hiçbir şey yok, sadece

karanlık ve hiç de cimri olmayan bir müşterinin dipsizliğe düşüşü. Burada sıkça kullanılan resmi bir üslûpla konuşuyor biri: Derhal vagondan ininiz, lütfen! Keçi sakallı, avcı giysili bir adam bu.

Ancak O, yeni bir numara için eğiliyor tam zamanında, önce müzik aletlerinin yarattığı engel kaldırılmalı. Etrafında bir tür çit oluşturuyor adam. Ayakkabısını bağlar gibi yaparak tramvaydaki birbirine benzeyen kadınların ayaklarına basıyor bütün ağırlığını vererek. Şu dul kadıncağızın mutlaka morarmıştır bir yerleri. Ayakkabısının ve ayağının canı çıkan yaşlı kadının öfkesi patlıyor sonunda; gecenin içinde parlak, ışıklı bir fıskiye gibi herkesin dikkatini toplamış durumda Erika nihayet; kadın aile ilişkilerini özetliyor ve bu ilişkilerin (özellikle ölmüş kocasının) kendisine eziyet eden bu kişiye neler yapabileceğini anlatıyor. Sonra da polis çağınyor! Polis gelmiyor tabii, çünkü güvenlik güçlerinin her yere koşturması mümkün değil.

Erika, yüzüne masum bir müzisyen bakışı kondurdu. Sanki şu an müziğin romantik güçlerinin gizemli, gitgide yükselen duygularına kaptırmış kendisini, sanki başka hiçbir şey düşünemiyor. Bunun üzerine halk şöyle bir ortak kanaate varmıştır: Önünde sonunda elinde makineli tüfek taşıyan bir kız değil ya, bütün bunlan yapan. Fakat sıklıkla rastlandığı gibi bu kez de yanılmıştır halk.

Bazen biri doğru dürüst düşünür ve gerçek suçluyu işaret eder: Şendin! ONA, parlak güneşin altında serpilmiş anlayış çerçevesinde ne söyleyeceği sorulur. O ise susmaktadır. Damak eteğinin arkasına operasyonla konulan dolgu, şimdi gerçekten farkında olmadan kendi kendisini suçlamasını engellemektedir. Kendisini savunmuyor. Kimileri, sağır dilsiz biri suçlandığı için birbirleriyle ağız dalaşma başladı bile. Ama aklın yolu bir, keman çalabilen birinin sağır dilsiz olamayacağını söylüyor bir başkası. Belki de kızcağız sadece dilsiz ya da kemanı başkasına götürüyor, sonuçta herhangi bir anlaşma sağlanamıyor ve vazgeçiyorlar niyetlerinden. Hafta sonu tatili hepsinin tepesine çöküp kilolarca düşün malzemesini yok ediyor birden. Geri kalanını da alkol halledecek. Alkoliklerin ülkesi, müziğin kenti. Kız, duygu dünyalarının en uzak köşelerine dikmiş gözlerini; ondan davacı olan kim varsa, olsa olsa bira bardağının dibinde yüzüyordur artık ve çekingenlikle susuyordur kızın bakışlarının altında.

itişip kakışmak ONA yakışmaz; ayaktakımının yapacağı iştir bu, bir kemancı, bir viyolacı böyle davranmaz. Erika bu küçük neşeler için, annesinin kronometreyle kapıda beklediğini ve uyanlar yağdıracağını bilerek eve geç kalmayı bile göze alır. Bütün öğleden sonra müzik yaptığı, düşündüğü, keman

çaldığı ve kendisinden daha kötü çalanlara güldüğü halde, bu tür zahmetlere katlanmaktan geri kalmaz. İnsanlara ürkmeyi ve ürpermeyi öğretmek istemektedir çünkü. Filarmoni konserlerinin program kitapçıkları bu tür duygularla dolup taşar.

Flarmoniyi ziyaret eden biri, program girişinde yazanlardan yola çıkarak bir başka ziyaretçiye, bu müziğin acısıyla iç dünyasının nasıl sarsıldığını anlatır. Daha biraz önce buna benzer şeyleri okumuştur. Beethoven'in acısı, Mozart'ın acısı, Schumann'ın acısı, Bruckner'in acısı, Wagner'in acısı. Adamın sahip olduğu tek şey bu acılardır; bir de Pöschl ayakkabı fabrikası ya da yapı malzemeleri toptan ticarethanesi Kotzler'in sahibidir. Beethoven korkunun manivelasını hareket ettirir, onlar da buna sanlarak çalışanlarını koşturur. Bir kadın doktor acıyla çoktan beri içli dışlı. On yıldır Mozart'ın ağıdınm sımm bulmaya çalışıyor. Şimdiye kadar bir arpa boyu yol gidebilmiş değil, çünkü bu eserin içyüzünü anlamak imkânsız. Bunu biz anlayamayız! Kadın doktor bu eserin müzik tarihinin en dâhice ısmarlama eseri olduğunu söylüyor; bu, az sayıda insanın gözünde kesin bir şey. Kadın doktor, anlaşılması mümkün olmayan bazı şeylerin varlığını bilen az sayıdaki seçkinden biri. Açıklanabilecek başka ne var ki? Böyle bir şeyin ortaya çıkmış olması açıklanamaz. Bu, irdelenmemesi gereken bazı şiirler için de geçerlidir. Ağıt, siyah arabacı paltosu içinde gizemli bir meçhulü çizmiştir. Kadın doktor ve bu filmi gören başkaları, bunu biliyor: Ölümün kendisi O. Erika bunlan düşünürken, aletlerden birinin kabını ısırarak üstünde hafif bir delik açıyor,

Çirkin insan kalabalığı ONUN etrafını sanyor durmaksızın.

Birileri sürekli ONUN algılarının içine sokuşturuyor kendisini. Ayaktakımı, hiçbir hakkı olmamasına rağmen sanatı sadece zaptetmekle kalmıyor, aynı zamanda sanatçının içine doğru

yürüyor. Sanatçının içinde karargâh kurup, dış dünyaya birkaç pencere açıyor hemen, orada görülmek ve görmek için. Sadece ONUN olan bir şeyin üzerinde gezdiriyor terli parmaklarını yarma Kotzler. Bunlar çağrılmadan, istenmeden kantillere katılıyorlar. Bir konunun peşine düşüyorlar nemli işaretparmak-lanyla, uygun yan temalar anyorlar ve aradıklarını bulamadıkları için, yaltaklanarak yeniden keşfettikleri ana konuyu baş sallamalar eşliğinde yeniden tekrarlamakla yetiniyorlar. Çoğunluğun gözünde sanatın başlıca çekiciliği, bildiklerine inandıkları bir şeyi yeniden fark etmektir.

Bir kasap dükkânı sahibi duyguların akınına uğruyor. Kanlı bir zanaatı olmasına rağmen buna direnmesi mümkün değil. Hayretten kaskatı kesilmiş. Bu adam hiçbir şey ekmiyor, biçmiyor, kulaklarının iyi duyduğu da söylenemez, fakat halka açık bir konserde rahatlıkla rastlayabilirsiniz ona. Peşine de, onunla gelmek isteyen ailenin kadınlan takılmıştır.

Erika yaşlı bir kadının sağ topuğuna bastı. O, her türlü boş lakırdıyı daha önce belirlenmiş yerlere gönderebilir. Sadece O, duyduklarını ait olduklan yere itebilir. Meleyen bu koyunların cahilliğini küçümsemeyle kavnyor ve onlan cezalandınyor. Erika’nın bedeni, sanatın içinde korunabileceği tek ve büyük bir buzdolabı sanki.

ONUN temizlik içgüdüsü çok gelişmiştir. Etrafında reçineli bir orman oluşturur pis bedenler; sadece beden kiri, koltukalt-lan ve apışaralarından çıkan pisliğin en kaba türü değil, yaşlı kadından gelen hafif çiş kokusu, yaşlı adamın damar ve gözeneklerinden fışkıran nikotin, midelerden yayılan en ucuz kalitede bir sürü gıda maddesi kokusu değil, sadece kepeklerin, kabuk bağlamış yaraların solgun balmumu kokusu, dökülen tüylerin kokusu değildir bu; tecrübeliler için, burun direğini kıran tırnakların arasındaki bok partiküllerinin kokusu, renksiz gıda maddelerinin, o gri, meşinimsi keyif maddelerinin -bu insanların midelerine indirdiklerine ne kadar keyif denebilirse- yakılmasından geriye kalan posaların kokusu da değildir.

ONUN koklama duygusuna, tat duygusuna işkence eden şey, hayır, bunlar değildir; ONA en çok dokunan şey, bu insanların birbirlerinin içine girmeleri, birbirlerini mülk edinmeleridir. Hatta birbirlerinin düşüncelerine sokuştururlar kendilerini, tam dikkatlerinin odağına hem de.

Bunun için cezalandırılmaları gerekir. Hem de ONUN tarafından. Fakat O, onlardan bir türlü kurtulamıyor. Her birini çekiştiriyor, köpeğin avım salladığı gibi sarsıyor her birini. Buna rağmen teklifsizce en derin köşelerine dokunuyorlar Erika'nın; içine bakıyor, gördüklerinin biç de işlerine yaramadığını, hiç beğenmediklerini, söyleme cesaretinde bulunuyorlar! Weber'i ya da Schönberg'i beğenmediklerini söyleme cesaretini gösterdikleri gibi.

Annesi hâlâ, önceden haber vermeksizin, ONUN kapağını kaldırıyor çevirerek; büyük bir özgüvenle elini içine daldırıp karıştırıyor, köşe bucak elliyor her yerini. Her şeyin yerini değiştiriyor ve aldığı hiçbir şeyi yerine koymuyor. Bazılarını, kısa bir süre düşündükten sonra dışan çıkanp büyüteç altında inceliyor, sonra da bir kenara fırlatıyor. Bazılarını ise fırça, sünger ve bezle yontuyor bir güzel, sonra azimle kurulayıp yeniden yerine takıyor; tıpkı kıyma makinesine takılan bir bıçak gibi.

Şu yaşlı kadın, yeni binmesine rağmen biletçiye uğramadı. Bu vagona bindiğini gizleyebileceği kanısında. Aslında çoktandır her şeyden inmiş durumda zaten, bunu kendisi de hissediyor. Para ödemeye değmez artık. Öteki dünyaya kesilmiş olan bilet, çantasında nasılsa. Öyleyse bu biletin tramvayda da geçmesi gerekir.

Bir kadın yol soruyor ONA, tık yok. Erika bilmesine rağmen cevap vermiyor kadına. Ancak kadının hiç kimseyi rahat bırakmaya niyeti yok; önüne geleni dürtüp sarsarak kaldırıyor yerinden ve aradığı caddeyi bulabilmek için dik dik bakıyor boşalan koltuklara. Masum karınca kalabalıklanmn rahatım, ince bir baston yardımıyla gıdıklayarak bozmayı alışkanlık haline getirmiş, orman yollarının öfkeli yürüyüşçüsü o. Rahatsız edilen hayvanların asit salgılaması kışkırtıcı. Kadın, altında yılan var mı yok mu diye, prensip olarak her taşın altına bakan insanlardan. Ne kadar küçük olursa olsun, her seyrek ağaçlı alana bakıyor; mantar ya da taneli meyveler bulur belki. İşte, bunlar böyle insanlar. Her sanat eserini son damlasına kadar sıkmak ve herkese avazlan çıktığı kadar bağırarak açıklamak zorundalar keşiflerini. Parkta oturmadan önce sıraların tozunu mendilleriyle, lokantada yemek yerken çatal kaşığı peçeteyle silerler. Toz fırçasıyla yakın akrabalarının giysilerinin üzerinde saç kıllan, mektuplar, yağ lekeleri ararlar.

Ve bu kadın, şimdi kimsenin kendisine bilgi vermemesine kızgın, yüksek sesle söyleniyor. Kimsenin bilgi vermek istemediği iddiasında. Cahil çoğunluğun temsilcisi o; bunların sahip olduklan tek şey aşın bir didişip çekişme cesaretidir. Gerektiğinde herkesle kavgaya tutuşabilir bu kadın.

Erika, tam kadının sorduğu sokakta indi, şimdi de kadını süzüyor alayla. Boğayı andıran kadın ise kavradı neler olduğunu, bunun için dişlerini öfkesinden bastonuna geçirdi. Birazdan hayatının bu parçasını, bir arkadaşıyla dana eti yerken tekrarlayacak, bu küçük gerginliği, sanki ömrünü uzatırmışçasına sündürerek anlatacak; o anlatırken zaman, kadın açısından durdurulamaz bir hızla geçiyor. Kadın, yeni şeyler yaşaması için, mekânın içindeki yerini yeniden alsın diye.

Erika, evine giden o çok iyi bildiği yola sapana dek, yönünü tamamen yitirmiş kadına dönüp bakıyor defalarca.

Birkaç dakika sonra, geç kaldığı için, annesinin hamlacının altında bir avuç kül kalıncaya kadar yanacağını unutarak sırıtıyor kadına. ONU sanat da teselli edemeyecek, ki sanatın, bir sürü şeyin yanı sıra, iyi bir teselli edici güce sahip olduğu söylenir. Oysa bazen acının davetçisidir sanat.

Erika, kır çiçeği. Kadın, adını bu çiçekten aldı. Doğumdan önce annesinin gözünün önünden biraz ürkek ve yumuşak bir şeyler geçiyordu. Fakat rahminden fırlayan balçıkla sıvanmış bu şekilsiz yığını gördüğünde, tek düşüncesi, ona şekil vermekten çok, temizlik ve incelik içinde tutmak olmuştu. Oradan bir parça al, şuradan da. Her çocuk, eğer engellenmezse, içgüdüsel olarak pisliğe ve boka eğilimlidir. Annesi, binbir çabayla elde edilen bu incelikten para kazanabilsin diye, erkenden sanatsal bir meslek seçmişti Erika için; sıradan insanlar sanatçının çevresinde imrenerek dolaşır ve onu alkışlar. Erika nihayet yeterince inceltildi, şimdi artık müzik atını şaha kaldırmalı ve derhal sanat icra etmeye başlamalıdır. Böyle bir kız kaba şeyler yapmak, ağır işler görmek, ev işiyle uğraşmak için yaratılmış olamaz. Erika, klasik dansın, şan ve müziğin güzellikleri için önceden seçilmiştir sanki. Onun dünyaca ünlü bir piyanist olması: Annenin idealidir bu; anne, çocuk bir sürü entrika ortasında yolunu bulabilsin diye, her köşe başına yol tabelaları çakar; tabii çalışmak istemediğinde Erika’ya da birkaç tane çakar. Annesi, her zaman güçlükle elde edileni yerle bir etmeye çalışan ve neredeyse istisnasız hepsi erkek olan kıskançlar sürüsüne karşı sürekli

uyarmaktadır kızını. Seni yolundan çevirmelerine izin verme! Erika'nın, çıkmak zorunda olduğu uzun merdivenin ulaştığı hiçbir basamağında dinlenmesine izin verilmez; eliyle buz kazmasına dayanıp soluklanması da mümkün değildir, zira hiç durmadan tırmanışına devam etmek zorundadır o. Hep bir sonraki basamağa dikmelidir gözünü. Ormanda yaşayan hayvanlar tehlike yaratacak kadar yaklaşmakta, Erika'yı da hayvanlaştırmak istemekteler. Rakipleri manzarayı gösterme bahanesiyle, onu kör uçurumlara çekmek istiyorlar. Düşmek ne kadar da kolay! Anne, uçurumları anlatır kızına uzun uzun, kendisini koruyabilsin diye. Oysa, çoğunluğun hiçbir zaman ulaşamayacağı zirvede, dünyaca ünlü olmak vardır. Zirvede soğuk rüzgârlar eser durmaksızın ve sanatçı yalnızdır; bu onun ebedi yalnızlığını da ifade eder. Anne yaşadığı ve Erika'nın geleceğini kendi elleriyle dokuduğu sürece, çocuk için tek bir şey söz konusudur: dünyanın mutlak zirvesine çıkmak.

Anne alttan itmektedir, zira iki ayağıyla kök salmıştır toprağa. Kısa süre sonra Erika'nın, artık ana toprağının üzerinde değil, entrikayla icabına baktığı birinin sırtında yükseldiğini görürsünüz. Gevşek bir zemindir aslında bu! Erika, parmaklarının ucunda, annesinin omuzlarında durmaktadır; usta parmaklarıyla zirveye sıkıca tutunmuş, iyice geçirmiştir tırnaklarını, ancak kısa süre sonra zirveye benzeyen şeyin sadece bir kaya çıkıntısı olduğu anlaşılınca, kız kol kaslarını gererek yeniden tırmanmaya koyulur yukarılara doğra. Şimdi, kayanın kenarından burnunu çıkarmış bakıyor ve sadece ilkinden daha dik bir kaya görüyor. Ne var ki buz üreten şöhret fabrikası buraya çoktan şube açmış, mallarını kütleler halinde burada depolayarak depo masraflarını düşürüyor. Kütlelerden birini yalayan Erika, bir öğrenci konseri vermek üzere duruyor burada, Chopin yarışmasını kazandığı için yukarıya ulaşmasına milimetreler kaldığı inancında!

Anne fazla alçakgönüllü olduğu için iğneliyor kızı. Her zaman sonuncusun sen! Nazik çekingenliğin kimseye yaran yok. İnsan her zaman en azından ilk üç içinde olmalı, arkadan gelenlerin yeri her zaman çöp tenekesidir. Hep en iyisini isteyen ve çocuğun çalışmalarını ihmal etmesine yol açacak spor yarışmalarına katılmaması için onu sokaklara bırakmayan anne böyle diyor.

Erika dikkat çekmeyi sevmez. Kibarca geride duruyor ve kendisi için başkalarının bir şeyler yapmasını bekliyor, diye sızlanır durur incinmiş anne

hayvan. Çocuğu için her şeyi kendi başına yapmak zorunda olduğundan yakınır acı acı, ama yine de sevinçle atar kendisini mücadeleye. Erika kendisini kibarca arka planda tutar, ama anneden ne çorap almıştır bunun için, ne iç çamaşırı, ne de birkaç kuruş değerinde bir hediye.

Anne, arkadaş ve akrabalara -ki bunların birçoğu artık ne arkadaştır ne de akraba, çünkü anne, zamanında yollarını tamamen ayırmıştır onlardan, dolayısıyla çocuğu da etkilerinden kurtarmıştır- bir dâhi doğurduğunu söyleyip durmaktadır. Söylediğine göre, giderek daha çok fark ediyormuş bunu. Piyano çalma konusunda bir dâhi Erika, ama hâlâ doğru dürüst keşfedilmiş değil. Yoksa çoktan kuyrukluyıldız misali dağların doruklarına çıkmıştı. Yanında İsa'nın doğumu bile önemsiz kalırdı.

Komşular onaylıyor onun söylediklerini tabii. Kız çalışırken onu dinlemeyi seviyor hepsi. Radyo gibi aynı, sadece para vermiyorsunuz. Camı, belki de bazen kapılan açmanız yeterli, müzik sesi dolduruyor her tarafı ve zehirli gaz gibi köşe bucağa yayılıyor. Gürültüden şikâyetçi olan çevreyse, anneyi yolda yakalayıp sessizlik dileklerini iletiyor. Annenin söyledikleri hep aynı: Komşular, sanatını mükemmel icra ettiği için Erika'ya hayran. Erika, annesinin coşkusunun akışkan dereciğiyle birlikte çağıldayıp taşıyor, gururla fırlatılan bir tükürük gibi. Sonra da kapı komşularından biri yakındığında hayretler içinde kalıyor ama, annesi böyle şikâyetlerle ilgili hiçbir şey söylememişti kendisine!

Yıllar içinde Erika, insanları küçümseme söz konusu olduğunda annesini yan yolda bırakır hale geliyor. Bu amatörlerin benim gözümde zerre kadar değeri yok, anne; yargılan kaba, duygulan ise hiç olgunlaşmamış, oysa benim mesleğimde önemli olan işin uzmanlandır. Müziği yürekleriyle dinleyen ve müzik dinleyip eğitilirken gereğinden fazla inceltilmiş, şımartılmış, şişirilmişlerden daha az mutluluk hissetmeyen sıradan insanların övgülerini sakın hor görme. Erika'nın annesinin de müzikten anladığı yok, fakat çocuğu bu müziğe itiyor. Anneyle çocuk arasında centilmence bir yanşma gelişiyor, zira çocuk, bir süre sonra müzik konusunda annesini çoktan aştığını biliyor. Annesinin idolüdür o, bunun için de çocuktan küçük bir bedel ister anne: onun hayatını. Anne, çocuğun hayatını kendisi değerlendirmek istiyor.

Erika'nın sıradan insanlarla ilişkisi olmamalı, fakat onların övgülerinin kulağına gelmesi de şart. Uzmanlar Erika'yı ne yazık ki övmüyor. Acemi, müzikten bihaber olan kader, kendisine, birçoklarının yanı sıra Gulda'yı seçip aldı; ayrıca Brendel'i, Argerich'i ve Pollini'yi. Aynı kader, Kohut'un önünden inatla başını öte yana çevirerek geçip gitti. Nihayetinde tarafsız kalmak istiyor kader, kıvrak bir kurtçuk tarafından yanıltılmak niyetinde değil çünkü. Erika'ya güzel denemez. Zaten güzel olmak isteseydi, annesi hemen yasaklardı bunu. Kaderine kollarını uzatıyor boşu boşuna, fakat ne yazık ki Erika'yı bir piyanist yapmıyor kader. Rende talaşı olarak yere savuruyor onu. Erika neler olduğunu bilmiyor, çünkü o çoktandır, büyükler kadar iyi hissediyor kendisini.

Sonra bir gün, müzik akademisinin önemli yıl sonu konserlerinden birinde, cebindeki son kuruşu Erika'nın konserde giyeceği tuvalete harcamış ve konsere tek başına gelmiş annesiyle rakiplerinin yakınlanmn karşısında, tam anlamıyla başarısız oldu Erika. Konserden sonra annesinden sıkı bir tokat yemişti, çünkü müziğin m'sinden anlamayan cahil kişiler bile, suratından değilse de ellerinden anlamışlardı fiyaskoyu. Oysa Erika, çalacağı parçayı dinleyicileri göz önüne alarak seçmemiş, annesinin şiddetli uyanlarına rağmen bir Messiaen çalmak istemişti. Çocuk, böyle devam ederse eğer, hem küçük ve göze batmayan bir parçası olduklan, ama hem de küçük ve göze batmayan bir parçası olmak istemedikleri için küçümsedikleri bu kitlenin kalbine sızamayacaktı.

Sahneden, yaşadığı rezalet nedeniyle başı dönerek inmiş, yanına gelen annesini utanç içinde karşılamıştı. Eskiden ünlü bir piyanist olan hocası da bir güzel paylamıştı onu, parçaya yeterince dikkatini veremedi diye. Kendisine bahşedilen bu büyük şansı kullanamamıştı ve bu ânın bir daha geri gelmesi imkânsızdı. Hiç kimsenin Erika'ya imrenmediği, artık hiç kimsenin onun yerinde olmak istemeyeceği günler uzakta değildi.

Branşını değiştirmekten başka yapabileceği ne vardı? Kendisini birdenbire, dili dolaşan acemiler ile ruhu gelişmemişlerin ortasında buluveren usta bir piyanist için gerçekten zor bir adım. Konservatuvarlar ve müzik okulları da, özel müzik eğitimi veren kurumlar da aslında çöp tenekesinde ya da en iyi ihtimalle futbol sahasında görülebilecek bir sürü şeyi sabırla alırlar içlerine. Sanat birçok genci hâlâ, eski zamanlarda olduğu gibi, çekmektedir

kendisine, içlerinden birçoğu da anne babalar tarafından iteklenir buraya, çünkü hem bu anne babalar sanattan hiçbir şey anlamazlar, hem de tek bildikleri, sanat diye bir şeyin varlığıdır. Dolayısıyla bu onları çok mutlu eder! Ama sanat iter pek çoğunu da, öyle ya, ne de olsa bir sının vardır her şeyin, edepsizliğin yeri değildir. Öğretmenlik yaptığı süreçte, yeteneklilerle yeteneksizler arasındaki sınır çizgisini her zaman severek çizmiştir Erika; başkalarını elemek kendi içindeki aksak bir yerleri onanyordu çünkü, kendisi de bir zamanlar, koyunların arasındaki keçi olarak aynlmamış mıydı bir yana?

Erika'nın her türden erkek ve kız öğrencisi vardır ve bunlardan hiçbiri daha önce herhangi bir biçimde denenmiş değildir. Çok seyrek olarak kırmızı bir güle rastlanır bu öğrencilerin arasında. Erika, kimilerinin elinden, Clementi'nin şu ya da bu küçük sonatını, daha eğitimlerinin ilk yılında kurtarır, kimileri ise homurdanarak Czemy'nin yeni başlayanlar için etütlerini eşeleyip dururlar; bunlar ilk ara sınavda geldikleri yere geri gönderilecek, çünkü hâlâ en ufak bir gelişme gösterdikleri yok, oysa aileleri çocuklarının yakında usta bir müzisyen olacağına içtenlikle inanmakta.

Erika'ya karma sevinç yaşatanlar, ellerinden gelen gayreti gösteren çalışkan ve ilerlemiş öğrencilerdir. Piyano öğrenciliğinin zirvesi olan Schubert'in sonatlarını, Schumann'ın *Kreisleriana'sını*, Beethoven'in sonatlarını bunlar çalar. Bösendorfer marka piyano, ne idüğü belirsiz, kanşık dokululan hemen ele verir. Yanında öğretmenin aynı marka piyanosu vardır; eğer iki kişilik bir parça çalışılmıyorsa, bu piyanoda sadece Erika çalabilir.

Piyano öğrencisi üç yıl içinde bir üst aşamaya geçmek zorundadır ve bunun için geçiş sınavını başanyla vermesi gerekir. Bu sınavlarda en fazla iş Erika'ya düşer; fazla gaz vererek tembel öğrenci motorunu daha yüksek devirlere çıkarmalıdır. Bazen bu şekilde çalıştırılan öğrencilerden biri doğru dürüst harekete bile geçemez, çünkü onun asıl istediği müzikle ilgili bir şeyler yapmak değil, bir kızın kulağına müzik gibi sözcükler fısıldamaktır. Oysa bu türe yatkın insanlardan hiç hoşlanmayan Erika, elinden geldiğince yollarını kesmenin bir yolunu bulmaya çalışır. Sınav öncesi sık sık, yanlış bir tuşa basmanın, eseri hak etmediği yanlış bir ruhla yorumlamaktan daha az zararlı olduğunu vaaz eder; sınav korkusundan sağırlaşmış kulaklara seslenmektedir Erika. Birçoğu açısından müzik, işçiliğin derinliklerinden

sanatsal temizlik katına çıkıp arınmak demektir. Gelecekte onlar da piyano öğretmeni olacaklardır. Sınavda korku dopingi yapılmış, terden sınksıklam olmuş parmaklarının, yüksek nabız nedeniyle yanlış tuşa kayması ihtimalinden dolayı neredeyse panik içindedir hepsi. Erika istediği kadar yorumlamaktan söz etsin, onların istediği sadece sonuna kadar doğru çalmaktır.

Erika'nın düşünceleri Walter Klemmer'e kayıyor; sanşın, hoş bir genç. Bu sıralarda sabah en erken gelen, akşamlan en son çıkan o; çalışkan bir çayır otu, bunu kabul ediyor Erika. Çocuk elektrik okuyor teknik okulda. Son zamanlarda bütün öğrenciler sınıftan çıkana kadar bekliyor; hem de ilk çekingen parmak dokunuşlarından son Chopin'in *Fantaisie in F minör, Opus* 49'unun gümbürtülerine kadar. Çok zamanı varmış gibi görünüyor, oysa öğrenim hayatının sonuna gelmiş öğrencilerde hiç olmayan bir şeydir zaman. Günün birinde Erika, boş boş oturacağına Schönberg çalışmak istemez misin, diye sordu çocuğa. Çalışacak dersi yok muydu? Dersler, seminerler, hiçbir şey mi yoktu yapmak zorunda olduğu? Sömestr tatiliymiş, Erika'nın hiç aklına gelmemişti bu, oysa bir sürü üniversite öğrencisine ders veriyordu. Piyano tatiliyle üniversite tatilleri aynı zamanda değildir, aslına bakarsınız sanatın tatili yoktur, sanat sürekli peşinizdedir ve sanatçı da bundan hiç şikâyetçi olmaz.

Erika şaşırarak soruyor: Neden hep bu kadar erken geliyorsunuz Bay Klemmer? Sizin gibi Schönberg'in *Opus 33* b'sini çalışan birinin, acemilere verilen derslerden hoşlanması imkânsız. Neden gelip dinliyorsunuz? Çalışkan Klemmer, insanın az da olsa her şeyden fayda sağlayabileceğini söylüyor. Yapacak daha iyi bir şeyi olmayan bu yalancı, her şeyden ders çıkarmak mümkün, diye devam ediyor. İnsanda en küçük bir öğrenme isteği varsa, en az şeyden bile öğrenciye kalan bir şey olurmuş. Ancak ilerleyebilmek için bunu hemen aşmak gerekiyor. Öğrenci en küçük olanda, en az olanda ısrar etmemeli, böyle olursa üstleri onun öğrenme sürecine hemen müdahale eder.

Ayrıca delikanlı, öğretmeninin çaldıklarını dinlemeyi seviyor, ne olursa olsun, ister can sıkıcı şarkılar, tıngırtılar, isterse mi majör dizi. Bu yaşlı piyano öğretmeninize övgü yağdırmayın Bay Klemmer, diyor Erika. Yaşlı olmanız söz konusu bile değil, övgü de uymuyor buraya, çünkü gerçekten

böyle düşünüyorum, oluyor ondan aldığı cevap. Bu hoş delikanlı, bazen gereğinden fazla gayretkeş olduğundan, ders dışında bir şeyler çalışabilmesi için ricada bulunmaktan da geri kalmıyor öğretmene. Umutla bakıyor kadına ve onun bir işaretini bekliyor. Sabırsızlıkla bekliyor gelecek işareti. Burnu Kafdağı'nın ardında olan öğretmen ise, Schönberg’i o kadar da iyi çalmıyorsunuz henüz, diyerek hızını kesiyor delikanlının. Öğrenci, kendisine tepeden baksa da dizginleri elinde tutan böyle bir öğretmene ne kadar kolay teslim oluyor.

Bana öyle geliyor ki, bu zarif adam sana âşık; anne, hoşnutsuz bir tonla söylüyor bunu. Kol kola ve birbirlerine kanşarak kent içinde gezinti yapmaları için Erika’yı konservatuvardan almaya geldiğinde hava tam da hanımların istediği gibi. Vitrinlerde, Erika’nın hiçbir koşul altında görmemesi gereken o kadar çok şey var ki, anne de kızını almaya bu nedenle geldi zaten. Şık ayakkabılar, çantalar, şapkalar, takılar. Anne, Erika’yı başka bir yola sokuyor, uydurduğu bahane de hazır: Hava güzel olduğu için dolaşarak gidelim. Parkta bütün çiçekler açmış, özellikle güller ve laleler; bak gördün mü, onlar da elbiselerini satın almadı. Anne, Erika’ya, yapay süslere ihtiyacı olmayan doğal güzellikten söz ediyor. O, kendi başına güzel; Erika, sen olduğun gibi güzelsin. Bütün bu gösterişlere ne gerek var?

Sıcak hayvan dışkısı kokusu, ahırda taze saman kokusuyla sekizinci bölge görünmeye başladı. Anne derin bir soluk alıyor. Butiklerin önünden geçerken kızını çekiştirerek Josefstâdter Caddesi’ne sapıyor. Anne, yürüyüşün bu kez de ayakkabı tabanlarından başka bir şeye mal olmadığına seviniyor. Birileri Kohut’lara kazık atmayı başaracağına, ayakkabısının tabanları aşınsın, daha iyi.

Bu bölgede genellikle yaşlılar oturur, özellikle yaşlı kadınlar. Neyse ki bu yaşlı kadınlardan biri, anne Kohut, gurur duyabileceği ve ölüm onlan ayırıncaya kadar bakabileceği genç bir refakatçi bulabilmiştir kendisine. İkisini ancak ölüm ayırabilir ve ölüm, Erika’nın bavulunun sapında vanlacak liman olarak yazılıdır zaten. Bazen bu bölgede seri işlenen cinayetler yaşanır ve birkaç yaşlı kadın, yaşadıkları, ağzına kadar eski kâğıtlarla dolu tilki inlerinde ölür. Banka cüzdanlarının nerede olduğunu Tanrı bilmektedir, bir de yatağın altına bakmayı nasılsa akıl eden katil. Üç

beş mücevherin yerinde de yeller eser. Kadının, sofra takımları pazarlayan tek oğluna kalan hiçbir şey yoktur. Viyana'nın sekizinci bölgesi, cinayetler açısından revaçta bir bölgedir. Bu yaşlı kadınlardan birinin nerede yaşadığını öğrenmek zor olmaz. Hemen her binada, komşuların alaylarına hedef olan en az bir yaşlı kadın yaşar tek başına ve gaz parası toplamaya geldiğini söyleyen herkese kuzu kuzu açar kapısını. Bu konuda defalarca uyarılmalarına rağmen yaşlılar, yüreklerini ve kapılarını hep açarlar yabancılara, yalnızdırlar çünkü. Yaşlı Kohut, günün birinde annesini yalnız bırakıp gitmesini önlemek için anlatıyor kızma bunlan.

Küçük memurlar ve kendi halinde işçiler de oturur bu bölgede. Çocuk sayısı azdır. Kestane ağaçlan çiçeklenmiştir ve Prater Park’ta ağaçlar, Wienerwald’te asma çubukları göğermeye başlamıştır bile. Ancak Kohut’lar her yeri gezebilme düşünden vazgeçmek zorunda, çünkü arabaları yok.

Anne kız sık sık tramvaya binerek, özenle seçilen, öbür yolcularla birlikte inip neşeyle gezinti yaptıklan bir son istasyona gider. Dışandan bakıldığında, sırt çantalarıyla Charley Frankenstein'ın çılgın teyzelerini andmr bu anne kız. Daha doğrusu, sırt çantası taşıyan sadece kızdır; annesinin birkaç parça pılı pırtısını korumakta ve meraklılardan gizlemektedir çantasının içinde. Sağlam tabanlı ayakkabılar. Gezi rehberinin uyanlarına uygun olarak bir de yağmurluk. Önlem almak pişman olmaktan daha iyidir. İki kadın dere tepe yürüyor, zindeler. Şarkı söylemiyorlar, çünkü müzikten anlayanlar, müziği kendi söyledikleri şarkılarla rezil etmek istemezler. Bazen anne, Eichendorff zamanında olduğu gibi, bazı şarkılar mırıldanır dudaklarının arasında, zira önemli olan ruhtur, önemli olan doğa karşısındaki tutumdur! Doğanın kendisi değil. İki kadının kafası böyle çalışır, gördükleri her yerde doğadan zevk almaya çalışırlar. Çağıldayarak akan bir dereye rastgeldiklerin-de eğilip su içerler o dereden. Umanz, herhangi bir geyik işe-memiştir içine. Kalın bir ağaç gövdesi ya da sık bir çalılık gördüklerindeyse işemek için çömelirler sırayla; yabancı birinin çıkıp gelmemesi ya da küstahça gözetlememesi için, biri işini görürken öbürü dikkatle nöbet tutar.

Kohut’lar bu faaliyetleriyle yeni hafta için eneıji depolar; gerçi annenin yapacağı pek bir şey yok hafta içinde, ama kızın kanının öğrenciler

tarafından hafta boyunca emileceği kesin. Anne, ayağına çelme takılmış bir piyanist olan Erika'ya her akşam yeniden, bugün çok kızdırdılar mı seni, diye sorar. Hâlâ belki de beklediği kadar hırpalanmayacağı umudunu koruyan kızdan, yoo hayır, idare eder, cevabını alır, oysa kız, nasıl karşılık verirse versin, annesinin uzun söylevinden ve ince eleştiri topuna tutulmaktan kurtulamayacağından emindir. Anne, çocuğunun hiç hırslı olmamasından yakınırken, çocuk bu laflan otuz yılı aşkın bir zamandır dinlemektedir. Umut var gibi görünen kız, bundan sonra varabileceği yegâne yerin, şimdiden kullanmaya başladığı profesör unvanı olacağını biliyor; bu unvan cumhurbaşkanı tarafından verilmekte. Uzun yıllara uzanan hizmetleri için de yalın bir tören yapılacak. Sonra, hiç de uzak olmayan günün birinde emekli olacak. Viyana Belediyesi'nin eli çok açıktır, fakat sanatsal mesleklerde resmi emeklilik, kişiyi yıldırım gibi çarpar, üzerine düştüğü kişinin işini oracıkta bitiriverir. Viyana Belediyesi bu şekilde, sanatın bir kuşaktan öteki kuşağa geçmesini acımasızca engellemektedir. İki kadın, söylediklerine göre, Erika'nın emekliliğini sevinçle bekliyor! Çeşitli planlan var. O zamana kadar kendi evleri çoktan bitmiş ve parası ödenmiş olur. Aynca bir de aşağı Avusturya'da, üzerine minik evlerini konduracaklan bir arazi satın almayı başarmış olurlar. Minik bir ev olmalıdır bu, sadece Bayan Kohut'lar için. Planlayan kazanır. Önceden tedbir alanın, ihtiyacı olduğunda elleri boş kalmaz. Gerçi anne o zamana kadar yüz yaşma yaklaşmış olacaktır, ama olsun, o günlerde bile hâlâ çok dinç olacağından ikisi de emin.

Güneş ışığı altında Wienerwald'te yapraklar, yamaçlarda alev almış gibi kıvılcımlanıyor.

Şurada burada ilkyaz çiçekleri başlarını kaldırma cesaretini göstermiş, tabii kendilerini gören anne kız tarafından derhal kopanlıp sırt çantasına tıkılıyorlar. Oh olsun onlara. Cesaret cezalandırılır, yaşlı Bayan Kohut hararetle bu görüşü savunuyor. Gmunden'dan aldığımız açık yeşil tombul vazoda ne güzel durur bu çiçekler, hıı Erika, öyle değil mi, bu güzelim çi-çekçikler.

Buluğ çağındaki bu kadın, avlanma yasağının sürekli olduğu bir korunaklı bölgede yaşıyor. Yabancı etkilere karşı sürekli korunuyor, baştan çıkarma girişimleriyle zaten hiç muhatap değil. Ama avlanma yasağı iş ortamında

uygulanmıyor, sadece eğlencede var. Anne ve nine, Kadınlar Tugayı yani, ayağa dikilmişler, ellerinde tüfek, dışanda dört dolanan erkek avcılardan kızı korumak için bekliyorlar, gerektiğinde zor kullanarak müdahale edecekler. Cinsel organları kuruyup kapanmış bu yaşlı kadınlar, karacaya saldırmasın diye her erkeğin önüne atıyorlar kendilerini. Genç hayvana aşktan ve zevkten zarar gelmemeli. İki kadının silisik asitle kaskatı kesilmiş gibi duran du-daklan, ölmekte olan bir geyik böceğinin kıskaçları gibi kuru kuru takırdayarak soluk alıp veriyor, ama tuzaklarına düşen kimse olmadı henüz. Böylece biri kızının, öbürü torununun genç etine tutunuyor ve onu yavaş yavaş parçalara ayırıyorlar, bu arada iki kadının panzehirleri de taze kanı beklemekte, başkaları gelip onu zehirlemesin diye. Çevrede, kız çocuğunun ev dışındaki davranışlarını gözleyen ve gördüklerini bir fincan kahve eşliğinde kadınlara anlatan casuslan var. Her şeyi anlatıyorlar; onlara bu hizmetlerinin karşılığında, kahvenin yanında bir de el yapımı pastalar sunuluyor. Bu kadın casuslar, eski gö-letin orada gördüklerini anlatmaya başlıyor: Bu kıymetli çocuk Graz'dan bir öğrenciyle ha! Ardından çocuk, elbette evin koruma alanı dışına çıkarılmayacak, ta ki yola gelesiye ve erkekten vazgeçesiye kadar.

Kadınların yaşadıklan köy evi, kadın casusların oturdukları vadiyi yukarıdan görüyor. Bu casusların çifte dürbünle geriye bakma alışkanlıktan da vardır. Kendi kapılarının önünü süpürmeyi akıl etmezler, yaz geldiği için başkenti terk ederek buralara gelenleri izlemekten ev işlerine bakamazlar. Çayırın ortasından bir dere akıyor çağlayarak. Büyük bir fındıklık, derenin yolunu kesiyor aniden, gözün gördüğü bu, oysa dere gözlerden uzak fundalığı aşıp komşu köyün çayırlığına uzanıyor. Evin solunda bir dağ çayırlığı dik biçimde uzanıyor göğe doğru ve sadece bir parçası şahsa ait, kalanı devletin malı olan bir ormanda sonlanıyor. Çepeçevre çam ağacı ormanları bakış açısını daraltmakta epeyce, fakat insan komşusunun ne yaptığını rahatça görebilir, bunun karşılığında kendisi de komşusu tarafından izlenir elbette. Yollarda otlamaya giden inekler salınır. Arkada solda, artık işletilmeyen bir kömür madeni vardır; arkada sağda taze fidanlık, bir çileklik, yukarıda bulutlar, kuşlar, atmaca ve şahin de cabası.

Atmaca anne ve şahin nine, kendilerine emanet edilmiş çocuğun sığmağı terk etmesini yasaklıyorlar. Kızın hayatını kalın «Mimler halinde kesip kopanyorlar; şeref diliminin etrafında, onu daha küçük parçalara ayırmak

için dolanıp duruyor komşular. İçinde ufacık bir hayat belirtisi olan her katman çürümüş kabul ediliyor ve kesilip atılıyor. Ortalıkta fazla dolaşmak müzik öğrenimine zarar verir. Aşağıdaki gölette delikanlılar suda oynaşıyor, ONU oraya çeken bir şey var. Delikanlılar yüksek sesle gülüyor, suya dalarak birbirlerinin bacaklanmn arasından geçiyorlar. Kaba köylü kızlarının arasında hemen bir ışık gibi parlayabilir Erika. Kaldı ki zaten parlasın diye eğitildi O. Her şeyin çevresinde döndüğü güneşti kendisi, öyle öğretilmişti, sadece sessizce durması yeterdi, hemen uydular etrafında dönmeye başlar, ona taparlardı. Biliyor: Kendisi en iyisi, çünkü bunu hep söylüyorlar. Fakat denemek niyetinde değiller hiç.

Nihayet isteksizce dayandı çeneye keman ve kol gönülsüz biçimde yukarı kalktı. Dışarıda gülen güneş, suya girmeye kışkırtıyor insanı. Güneş ONU başkalarının önünde soyunmaya kışkırtıyor, oysa yaşlı kadınlar evde bunu yasakladı. Sol parmaklar, perdeliğin üzerinde sızlayarak çelik tellere basıyor aşağıya doğru. Mozart'ın işkence edilen ruhu, alet boğazını sıktığı için inleyerek kaçıyor dışarıya. Mozart'ın ruhu cehennemden dışan atıyor kendisini, çünkü çalan kız hiçbir şey hissetmiyor, ama sürekli ses çıkarmak zorunda. Sesler ciyaklayarak ve hırlayarak dışına kaçıyor aletin. ONUN eleştiriden çekinmesine gerek yok, önemli olan ses çıkarmak, zira bu, kızın, ses dizisini aşarak daha yüksek safhalara ulaştığını ve bedenin ölü bir kılıf olarak aşağıda kaldığını gösteriyor. Kızın bedeninin sıyrılmış kabuğu, erkek kullanımının izlerini yok etmeye yönelik bir itinayla silkelenir ve canla başla çırpılır. Ve bu kabuk, kız çalmayı bitirdikten sonra yeniden bedenine geçirilir, güzelce kurumuş ve dimdik kolalanmış bir halde. Duygusuzca ve kimsenin duygusuna da geçit vermeden.

Anne iğneli bir sataşma yapıyor; dediğine göre, O eğer kendi başına bırakılsa, genç bir adam uğruna, piyano çalmak için gösterdiğinden daha fazla çaba gösterirdi. Şu piyano her yıl yeniden akort edilmek zorunda, zira bu sert Alp ikliminde en iyi akort bile pek fazla dayanmıyor. Akortçu Viyana'dan trenle geliyor ve dağa soluk soluğa tırmanıyor, kimi çılgınlar adamın kendisine bir çift kanat taktığını iddia ediyor, bin metre yüksekliğe! Akortçu, aletin en iyi ihtimalle birkaç yıl daha dayanacağını, bu süre içinde pas, çürüme ve küf mantarlarının piyanoyu hoş bir şekilde kemirmiş olacağını bildiriyor kâhinvari bir bilgiçlikle. Anne, aletin akortunun her zaman iyi olmasına dikkat etmekte, kızının gençlik kasırgalarının

çevresinde sürekli dönüp duran da o; ama bu kez ilgilendiği şey, kızının akordu değil, bu inatçı, biçimi hemen bozulan, canlı aletin üzerinde anne olarak kendi etkisi.

Anne “konser” sırasında, iyi çalışmanın tatlı ödülü olarak pencerelerin sonuna kadar açık olmasında ısrarlı, komşular da tatlı melodilerin keyfini çıkarsın diye. Anne ve nine, dürbünle silahlanmış olarak yüksekte duruyorlar ve komşu köylü kadının, akrabalarıyla birlikte sessizce ve disiplinle kulübesinin önündeki sıraya oturarak doğru dürüst dinleyip dinlemediğini gözlüyorlar. Komşu kadın onlara, süt, yağ, yumurta ve sebze satmak niyetinde, o nedenle dinlemek için evin önüne çıkmak zorunda. Nine, komşu kadının, nihayet teslim olup kapıya çıkarak, eli belinde, kulak kabartmasını övüyor. Hayatı boyunca bunu beklemişti. İşte nihayet, yaşlılığında kavuşabildi arzusuna. Yine de çok güzeldi. Sanki yaz konuklan hemen yanında oturuyor, Brahms’ı dinliyorlarmış gibi. İneğin memesinden sağıldığı sıcaklıkla garantili taze sütün yanı sıra, garantili canlı müzik dinliyorlar, diyor anne neşeyle. Bugün köylü kadına ve konuklarına çocuğun yeni öğrendiği Chopin dinletilecek. Anne, çocuğu uyararak, yüksek sesle çalmasını söylüyor, zira komşu kadının kulaklan giderek ağır işitmeye başladı.

Yani komşular, şimdiye kadar bilmedikleri yeni bir ezgi dinliyor. Karanlıkta bile hemen tanıyana kadar kim bilir daha ne kadar dinleyebilecekler o meşum parçayı. Daha iyi duyabilme-niz için kapıyı da açıyoruz. Klasik müziğin kirli tonları, evin, bulduğu bütün deliklerinden titreyerek dışarı akıyor ve tepelerden yuvarlanarak vadiye düşüyor. Sanki komşuların burnunun dibinde çalmıyor gibi. Açtıklan gibi ılık Chopin sütü dolacak ağızlarına. Daha sonra da Brahms: tatmin olmamışların, özellikle tatmin olmamış kadınların müzisyeni.

Erika kısa bir süre enerjisini topluyor, kanatlarını geriyor ve aniden, bir uçak yere çakıldığında toprak nasıl şiddetle sarsılırsa, parmaklarının altında öylesine kuduran tuşlara saldı-nyor. İlk hamlede yakalayamadığı sesleri bırakıyor, gitsinler. Bazı tonlan eksik çalıyor; müzik konusunda, kara cahil işkencecilerinden aldığı bu son derece ince intikam, küçücük bir tatminin heyecanını yaşatıyor ona. Çalınmayan herhangi bir ton, amatörlerin dikkatini bile çekmez, ama bir parçanın yanlış çalınması yazlıkçılan

şezlonglarından yere düşürebilir. Yukarıdan gelen bu ses de ne? Köylü kadına, bu kırsal sessizlik için her yıl biraz daha artan miktarda para ödüyorlar, şimdi de tepeden başlarının üzerine çın çın öten müzik yağıyor.

İki zehirli anne, emerek tamamen kuruttuklan kurbanlarını dinliyor gizlice; haçlı bahçe örümcekleri bunlar. Avusturyalıların yerel giysileri var üzerlerinde, önlerine de çiçekli önlükler bağlamışlar. Giysileri bile, ellerindeki tutsağın duygularından daha çok gözetiyorlar. Şimdiden kendi övgüleriyle neşeleniyorlar; çocuk, dünya çapında bir kariyer yapmış olmasına rağmen ne kadar alçakgönüllü kalacak. Çocuk ve torun şimdilik dünyadan mahrum bırakılıyor ki, günü geldiğinde sadece anne ve nine değil, tüm dünyaya ait olabilsin. Dünyaya sabır tavsiye ediyorlar, çocuk kendisine daha sonra emanet edilecek.

Bugün yine dinleyicin çok! Baksana, rengârenk çizgili şezlonglarda en azından yedi kişi var. Bu bir tecrübe. Fakat Brahms'ı yerlerde süründürme işlemi nihayet sona erdiğinde duyduk-lan da ne? Yaz tatilcilerinin gırtlaklarından, biraz önce dinlediklerinin âdeta kaba bir yankısı gibi bir kahkaha koptu. Bunlar neye gülüyor böyle aptalca, hiç saygılan yok mu bunların! Anne kız, yaz konuklarına karşı süt güğümleriyle silahlanmış olarak Brahms adına bir intikam seferi düzenliyorlar. Tatilciler fırsattan yararlanarak, doğayı rahatsız eden gürültüden yakınıyor şimdi. Annenin verdiği cevap ise bıçaktan bile keskin: Schubert'in sonatlarında, ormanda gerçekten var olan huzurdan daha çok orman huzuru var. Ancak siz bunu anlayamazsınız. Anne bu cevabı yapıştırdıktan sonra, vakur bir biçimde yüzünü öte yana çevirerek yağ ve meyvelerin tenha dağına dönüyor. Kız gururla yürüyor, elinde süt güğümü var. Anne kız bir daha ancak yarın akşam yeniden görülebilecekler, yaz tatiline gelenler ise daha uzun süre bu tuhaf hobi üzerine laflayacaklar: Köylü çılgınlığı işte.

Erika kendisini herkes tarafından dışlanmış hissediyor, çünkü herkes tarafından dışlanmış durumda. Başkalarının önünde küçücük bir engel sanki. Yürüyüşçü yürüyüp gidiyor, kalan O; yağlı ekmeğin sarıldığı bir kâğıt parçası gibi yol kenarına takılıp kalıyor, en fazla rüzgârla sağa sola savrulacak, hepsi bu. Kâğıt uzaklara gidemez, durduğu yerde çürür. Kâğıdın çürümesi yıllar sürer, hiçbir değişikliğin yaşanmadığı uzun yıllar.

Değişiklik olsun diye kuzeni geldi ve canlılığıyla evin içini dolduruyor. Bir de, eve hayat taşıyor, ışığa koşan sinekler gibi kendine çektiği yabancı hayatlan. Kuzen, tıp öğrencisi ve köydeki gençler için göz kamaştıran canlılığı ve spor bilgisiyle tam anlamıyla bir çekim merkezi. Keyfi yerindeyse tıp fıkrala-n anlatıyor, ona herkes “oğlancık” diyor, çünkü şaka kaldıran bir herif kendisi. Çevresini saran, yaptığı her şeyi taklit etmek isteyen köylü gençliğin köpüren dalgaları arasından bir kaya gibi yükseliyor yukarıya. Birdenbire hayat bütün canlılığıyla geri döndü eve, zira erkek eve her zaman hayat getirir. Evdeki kadınlar hoşgörüyle gülümseyerek, önce kurtlarını dökmesi gereken genç adama gururla bakıyor. Her zaman ileride yapa-caklan evliliğin hayali içinde yaşayan dişi yılanlara karşı uya-nyorlar onu. Bu genç adam binlerinin karşısında çılgınlıklar yapmayı seviyor, seyirciye ihtiyacı var, bu seyirciyi de buluyor rahatlıkla. ONUN sert annesini bile gülümsetiyor. Fakat erkek, sonuçta dışanya, düşman dünyaya gitmek zorunda, kendi kızıysa müzik kariyerinde yükselmek için çabalamak.

Oğlancık, dar mayolar giymeyi tercih ediyor her zaman, kızlar söz konusu olduğunda da yeni moda olan küçük bikinilerden yana. Arkadaşlanyla birlikteyken bir kızın kendisine sunabileceklerini ölçü vererek ifade ediyor, sunmayanlarla dalgasını geçiyor bir güzel. Köydeki kızlarla badminton oynuyor. Kızların, öncelikle dikkat gerektiren bu beceriyi edinmeleri konusunda çok gayretli. Bazen bir kızın sopayı tutan ellerini kavrayıp yönlendiriyor, küçük bikinisiyle kızcağız utanç içinde. Oysa kız, bu bikiniyi alabilmek için tezgâhtar maaşından kuruş kuruş biriktirmek zorunda kaldı. Bir doktorla evlenmek niyetinde, o nedenle geleceğin doktoruna endamını gösteriyor ki, müstakbel doktor da kendisini bekleyenin ne olduğunu bilsin. Görmeden almasına gerek yok. Oğlancık’ın erkeklik organı, iki ipin üzerine dikilmiş ve iki ucundan düğümlenerek bağlanmış küçücük bir keseye zorla sıkıştmlmış. Ama bu konuda hiç dikkatli değil, önem verdiği de söylenemez zaten. Bazen düğümler çözüldüğünden yeniden bağlamak zorunda kalıyor. Ne de olsa mini minnacık bir mayo bu.

Fakat delikanlı, herkesin kendisine hayran olduğu bu dağda en çok güreş hareketleri sergilemeyi seviyor. Birkaç tane de karmaşık judo hareketi var. Çoğu kez yeni bir marifet gösteriyor. Bu spor dalından bihaber olduklan için, bu hareketlere direnebilen kimse yok, herkesi yapıştırıyor toprağa

Oğlancık. Uğultulu kahkahalar dökülüyor dudaklardan ve yere düşen kişi de daha fazla alay konusu olmamak için gülüşmelere katılıyor. Kızlar, delikanlının etrafında, ağaçtan düşmüş olgun meyveler gibi yuvarlanıyor. Bu genç sporcunun yapması gereken tek şey, eğilip bunlan toplamak ve tadına bakmak. Bir yandan gözucuyla onu izleyen, öte yandan saha avantajlarından yararlanmaya çalışan kızlar bağırıp duruyor tiz sesleriyle. Tepeden aşağı kikirdeyerek yuvarlanıyor, kumların ya da devedi-kenlerinin üzerine uçuyorlar çığlıklar atarak. Toprağın üstünde debelenip duran kızların tepesinde ise genç adam, o bildik muzaffer edasıyla duruyor. Kendisini sunan kızı bileklerinden tutarak bastmyor, bastırıyor. Gizli bir manivela etkisi uyguluyor sanki, nasıl yaptığını görmek mümkün değil, ancak daha üstün gücüyle ve pis bir numarayla dizlerinin üzerine çöktürüyor kızı, kendi ayaklarının dibine elbette. Biraz çocuk kızı yere doğru bastırıyor, biraz da kız kendisi çöküyor. Kim bu öğrenciye dayanabilir ki? Keyfi çok yerindeyse, ayaklarının dibinde çırpınıp duran kız ayaklarını öpebilir, yoksa Oğlancık’tan kurtuluş yok. Oğlancık'ın ayaklan öpülür, aslında gönüllü kurban başka öpücükler de beklemektedir, tabii daha tatlılarını, çünkü bu öpücükler gizli kuytularda verilip alınacaktır.

Güneş ışınlan saçlanyla oynuyor insanların; küçük havuzda sular panldayarak sıçnyor havalara. Erika piyano çalışıyor, zaman zaman birdenbire yükselen kahkaha salvolarını duymazdan gelerek. Annesi de ısrarla bu kahkahaları duymaması gerektiğini söyledi. Annesi verandanın merdivenlerinde durmuş gülüyor; gülüyor, elinde de fmndan alınmış yiyeceklerle dolu bir tabak taşımakta. İnsan sadece bir kez genç olur, diyor anne, fakat bağnş çığnştan onu duyan yok.

Erika tek kulağıyla dışanda, kuzeninin kızlarla çıkardığı gürültünün tam ortasında. Kuzeninin sağlam dişlerini, kendisinin afiyetle yiyip tükettiği zamana nasıl geçirdiğine kulak kabartıyor. O ise her saniye daha büyük bir acıyla zamanın bilincine varmakta, parmaklan bir saat gibi saniyeleri dokuyor tuşlara. Çalıştığı odanın pencerelerine parmaklık takılmış. Parmaklığın gölgesi çarmıhı andınyor; dışandaki rengârenk hareketin karşısına çıkanlmış, kan emmek isteyen bir vampir gibi.

Genç adam hak ettiği serinlik için havuza dalıyor şimdi. Su yeni dolduruldu, buz gibi kuyu suyu, o nedenle sadece kendisini dünyanın sahibi

gibi hisseden yürekli biri bu ıslaklığa dalabilir. Oğlancık balina gibi neşeyle su püskürterek suyun üstünde görünüyor yeniden. Erika görmeden fark ediyor bunu. Geleceğin doktorunun yeni kız arkadaşlan, bravo tezahüratla-nyla atıyorlar kendilerini havuza. Bir hercümerç, bir şamatadır gidiyor. Oğlancık ne yaparsa aynını yapıyorlar, diye gülüyor anne. Çok hoşgörülü. Yaşlı nine de, öğrenci muzipliklerini kaçırmamak için hızlı adımlarla yetişiyor ve sıçrayan sulardan nasibini alıyor bir güzel, zira Oğlancık için hiçbir şey kutsal değil, yaş bile. Buna rağmen bu hareketli erkek torunun yaptıklarına gülünüyor. Anne, Oğlancık'ın bedenini soğuk suya yavaş yavaş alıştırmadığını konu ederek mantıklı bir itirazda bulunuyor, fakat sonunda istemeden de olsa öbürlerinden daha şiddetli kahkahalar atıyor; hele çocuk, fok balığını gerçeğine çok yakın bir şekilde taklit edince, sarsılarak, hıçkırıklarla kasılarak gülüyor. Anne, sanki içinde cam bilyeler oradan oraya fır-lıyormuş gibi kasılıp sarsılıyor. Oğlancık işi o kadar ilerletti ki, eski bir topu havaya fırlatıp burnuyla tutuyor, fakat hokkabazlığa da çalışmak lazım. Herkes gülmekten iki büklüm olmuş, herkes kıpır kıpır, hareket halinde, gözyaşlanyla gülüyor insanlar. Biri yüksek sesle bir dağ şarkısı tutturuyor. Bir başkası dağlık bölgelerde yapıldığı gibi sevinç naraları atıyor. Şimdi, öğle yemeği zamanı. Bedeni önceden soğutmak aniden soğutmaktan iyidir, yoksa tehlikeli olur

Son piyano notası da sustu, duyulmuyor. ONUN özlemleri gevşiyor, annenin bizzat kurduğu saat çaldı. Kız, yerinden aniden fırlayıp, karmaşık gençlik duygularıyla ağzına kadar dolu, şamatadan bir şeyler görebilmek için koşuyor dışarıya. Dışarıda kuzenini hak ettiği gibi karşılıyor Oğlancık. Yine çok mu çalışmak zorunda kaldın? Tatil değil miydi yahu, annesi düşsündü kızının yakasından artık. Anne, çocuğu olumsuz etkilememesini istiyor delikanlıdan. Ne sigara ne de içki içen Oğlancık, sucuk ekmeğe saplıyor dişlerini. Biraz sonra yemek yenecek olmasına rağmen, evin kadınları sevgili Oğlancık’lan-nın ekmek talebine hayır diyemiyor. Delikanlı, kendisinin topladığı ahudududan yapılmış şuruptan koyuyor yanm litrelik bardağına ve üzerine su doldurup boğazından aşağıya boşaltıyor. Yeniden güç kazandı şimdi. Keyifle avuç içlerini kaslı göbeğine vuruyor, sonra da öbür kaslarına dokunuyor. Anne ve nine, Oğlancık’ın maşallahı hak eden iştahı üzerine saatlerce tartışabilir. En ilginç yiyeceklerin ayrıntıları hakkında birbirle-riyle yarışıyor, delikanlının dana şinitzel, mi, yoksa domuz şi-nitzeli mi daha çok sevdiği üzerine gün boyu

kavga ediyorlar. Anne, yeğenine okulununun ne âlemde olduğunu soruyor. Yeğen okulu bir süre unutmak istiyormuş. Şu an gerçekten tek istediği, genç olmak ve kurtlarını döküp rahatlamak. Zira günün birinde gençliğinin artık çok gerilerde kaldığım söylemek zorunda kalmayacak mı?

Oğlancık Erika'ya bakıyor dikkatle, ONA biraz gülmesini öğütlüyor. Neden her zaman bu kadar ciddi? Spor yapmalı; spor kahkahaya fırsat yaratır ve insan üzerinde genellikle olumlu etkisi olur. Kuzen spor keyfiyle öylesine yüksek sesle gülüyor ki, açık gırtlağından sucuk ekmek parçaları saçılıyor ortalığa. Büyük bir hazla iç geçiriyor. İyice gerindi şimdi. Kendi etrafında dönüyor topaç gibi ve sonra ölü gibi atıyor kendisini çayırların üzerine. Fakat ânında kalkıyor ayağa, korkma, bir şey yok. Şimdi, neşelenmesi istenen küçük kuzene kendisine ait güreş numarasını gösterme zamanı geldi. Kuzen keyifli, teyze ise kızgın.

ONUN için yolculuk başladı, aşağıya doğru son hızla, elveda. Dönüşü olmayan yolculuk. Uzunlamasına batıyor dibe. Baş aşağı gidiyor her şey, asansör iniyor aşağıya; ağaçlar, yaban gülü çalısının sardığı küçük merdiven korkuluğu yaydan fırlamış ok hızıyla geçip gözünün önünden kayboluyor. Birdenbire yukan çekildi Erika. Kaburgaları birbirinin içine geçmiş gibi, Oğlancık'ın göğüs kılları görünmez oldu başının üzerinde. Sınır çizgisi yer değiştiriyor. Artık oğlanın hayalarının yer aldığı kesenin bağlan göründü bile. Hemen sonra küçük kırmızı Everest Dağı çıkıyor ortaya acımasızca, büyük planda, hemen altında uzun açık renkli uyluk tüyleri. Asansör aniden duruyor. Zemin katı. Sırtında bir yerlerde kemikleri çatırdıyor şiddetle, menteşeler gıcırdıyor, birdenbire öylesine sert sıkıştınl-dı ki. İşte diz çöktü bile, yaşasın. Oğlancık bir kez daha bir kızı alt etmeyi başardı. Yaz tatilinin getirdiği kuzeninin önünde eğilmiş duruyor şimdi kız; tatil çocuğu, öteki tatil çocuğunun önünde. Erika'nın, neredeyse dikişlerinden patlayıp çıkacakmış gibi duran bu gülen maskeye bakmak için kaldırdığı yüzünde, gözyaşlarının oluşturduğu hafif bir cila parlıyor. İyi oldu. Oğlancık zaferinden çok memnun. Kızı iyice bastırıyor çayıra. Anne, çocuğunun, herkesin hayran olduğu yetenekli kızının, köylü bir gençten gördüğü muameleye karşı çıkıyor bağırarak.

Erkeklik organıyla dolu kırmızı kese sallandı, ONUN gözlerinin önünde baştan çıkarırcasına döndü, bir topaç gibi. Kimsenin karşı koyamadığı

baştan çıkarıcıya ait. Kısa bir an için sadece yanağını dayıyor oraya. Neden böyle davrandığını kendisi de bilmiyor. Sadece bir kez hissetmek arzusunda, bu parıltılı Noel ağacı topuna sadece bir kez dudaklarıyla dokunmak istiyor. Bir an için bu paketin alıcısı O. Dudaklarını gezdirdi üzerinde, yoksa çenesi miydi? Kendisi istedi bunu. Oğlancık, kuzeninin içindeki bir çığı harekete geçirdiğini bilmiyor. Erika gözlerini alamıyor bir türlü oradan. Sanki gözünün önündeki paket mikroskop altında hazırlanmış bir parça. Bu an bitmesin, n'olur, öyle güzel ki.

Kimse fark etmedi onları, herkes yemeğin başına toplanmış. Oğlancık kızı hemen bırakıp bir adım geri atıyor. Koşullar nedeniyle bugün ayak öpme yok. Gevşemek için biraz yaylanıyor, biraz mahcup havaya zıplıyor ve kahkaha atarak hızla uzaklaşıyor oradan. Çayır yutuverdi delikanlıyı, kadınlar yemeğe çağınyor. Oğlancık çoktan uçtu, yuvadan atlayıp gitti. Hiçbir şey demiyor. Şimdi tamamen ortadan kaybolacak, birkaç erkek arkadaşı da arkasından seğirtiyor. Vahşi av başladı. Anne, Oğlancık'ı çılgınlıkları nedeniyle yumuşak bir dille haşlıyor. O kadar uğraşıp yemek pişirdi, sonuçta yemeğiyle baş başa kaldı kendisi.

Oğlancık çok geç çıkageliyor. Her yere akşam sessizliği çökmüş, sadece derenin oralarda bülbül sesleri var. Herkes verandada iskambil oynuyor. Kelebekler gaz lambasının etrafında uçuşuyor, yarı bilinçsiz. Erika'yı kendisine çeken hiçbir ışık yok. O, odasında tek başına oturuyor, çok hafif olduğu için ONU unutan kalabalıktan ayrı. Erika kimsenin üzerinde ağırlık oluşturmuyor. Şimdi bir paketin içinden bin bir itinayla bir jilet çıkardı. Nereye giderse gitsin bunu hep yanında taşır. Jilet, damadın geline güldüğü gibi gülüyor Erika'nın yüzüne. Dikkatlice keskinliğini deniyor jiletin, evet, yeterince keskin. Sonra da defalarca bastınyor elinin tersine, derince, ama sinirleri yaralayacak kadar da değil. Hiç acımıyor. Metal, tereyağm içine gömülürcesine giriyor deriye. Bir an, daha önce kapanmış dokuda ince bir kesik oluşuyor, sonra önceleri zar zor yol alan kan fışkırmaya başlıyor. Toplam dört kesik. Bu kadar yeter, yoksa kan kaybından ölecek. Jilet temizlenip yeniden paketleniyor. Yaralardan açık kırmızı renkte kan akıyor şarıl şanl ve değdiği her yeri kirletiyor. Sıcak ve sessiz akıyor kırmızı sıvı, hiç kötü değil. Çok akışkan. Durmaksızın akıyor. Her şey kırmızıya boyandı. Bir an bile durmadan kanayan dört yara. Yerde ve yatak örtüsünün üstünde dört küçük derecik sel oldu. Gözyaşlanmı izle, seni de alacak biraz

sonra derecik içine. Küçük bir birikinti oluşuyor. Ve hâlâ akmaya devam ediyor kan. Akıyor, akıyor, akıyor ve akıyor.

Güzel öğretmen Erika, her zamanki gibi yakmmaksızın, o günkü işini de bitirip çıkıyor müzik odasından. Onun hiç dikkat çekmeyen çıkışına, borazan ve trombon sesiyle tek tük keman iniltisi eşlik ediyor; bütün sesler hep birlikte pencerelere çullanarak dışan akıyorlar âdeta. Eşlik etmek için. Erika tam merdivenleri inmişti ki, o gün annesinin gelmemiş olduğunu gördü. Derhal daha önce birkaç kez yürüdüğü bir yola saptı. Bu yol dosdoğru eve gitmiyor; yolunun üzerinde muhteşem bir kurt, kötü bir kurt, telgraf direğine yaslanmış, son kurbanından kalan artıklan çıkarmak için ön ayaklanyla dişlerini ka-nştmyor belki de. Erika tek yönlü hayatına bir kilometre taşı koymak ve kurda bakışlanyla davet çıkarmak isteğinde. Erika onu daha uzaktayken fark edecek ve kumaşın yırtıldığını, derinin patladığını hissedecek. Sonra akşam geceye uzayacak. Müzikle ilgili yalanların sisi içinde yaşanan bir şeyler gösterecek kendisini. Gayretle yürümeye devam ediyor Erika.

Sokakların oluşturduğu uçurumlar açılıp yeniden kapanıyor, Erika bir türlü karar veremiyor bunlardan birine sapmaya. Tesadüfen adamın biri göz kırptığında ise gözlerini bir noktaya sabitlemiş, önüne bakıyor sadece. Bu o kurt değil, cinselliği kanat çırpmaya başlamadı, aksine, çeliğe kesiyor, mantarlaşıyor.

Büyük bir güvercin gibi aniden kafasını çeviriyor öte yana, öyle ki adamın hemen yoluna devam etmekten başka yapacağı ne olabilir, çabucak ve daha fazla oyalanmadan. Adamsa harekete geçirdiği toprak kayması karşısında dehşete düşmüş durumda. Bu kadını kullanmak ya da kollamak düşüncesini hemen atıyor kafasından. Erika kibirle sivriltiyor yüzünü; burnu, ağzı, çevrede dolanıp bir yeri gösteren istikamet oku sanki: öteye. Bir grup genç kız Erika hakkında kötü şeyler söylüyor. Sataştıkları kişinin bir öğretmen olduğundan haberleri yok, saygıda kusur ediyorlar bu yüzden. Erika’nın kareli pilili eteği diz kapaklarını tam örtüyor, ne bir milimetre yukarıda ne de aşağıda; üzerinde, üst kısmını tamamen örten ipek bir gömlek var. Her zamanki gibi kolunun altına kıstırdığı nota çantasının fermuarı sıkı sıkı kapalı. Erika, kendisine ait kapatılabilecek olan her şeyi sıkıca örtmüş bir halde.

Tramvaya binelim, şimdi banliyölere gidiyoruz. Tramvay kartı geçmiyor, Erika bilet almak zorunda. Buralara gelmez o. Kim gelir ki gerekmedikçe? Buradan gelen öğrenci de pek yok. Burada hiçbir müzik, çalan bir plaktan daha uzun süre dayanmıyor.

Sokak köşelerindeki küçük kafeler kaldırımlara ışıklarını tükürmeye başladı bile. Ampul adacıklarında tartışan gruplarda, biri isabetsiz bir iddiada bulunmuştur mutlaka. Erika tanımadığı birçok şeyi görüyor. Orada burada motosikletlerini hareket ettirmeye çalışıyor birileri, birden havaya yayılıyor hızlanan motor sesleri. Sonra beklendikleri bir yer varmışçasına hızla uzaklaşıyorlar. Pfarrheim'da rengârenk bir akşam var; motosiklet sürücüleri hemen gitsinler isteniyor, insanın huzurunu bozdukları için. Çoğu kez iki kişi oluyor bir motorda, yerden yararlanmalı. Herkesin motoru da olamıyor zaten. Burada her yer küçük arabalarla dolu. Bazen yaşlı bir nine, akrabalarının ortasında gururla oturmuş, mezarlıkta gezintiye götürülüyor.

Erika iniyor. Bundan sonra yürüyecek. Sağa sola baktığı yok. Bir süpermarketin kapılarını kapatıyor görevliler, önünde, hızı azalmış da olsa ev kadını sohbetleri sürüyor. Üzümlerin çok küflenmiş olduğunu söyleyen bir soprano, baritonu bastırıyor. Plastik sepette çok ezilmiş en alttakiler, nasıl çıkarsınlar ki tezgâha, diye söylenip duruyor biri yüksek sesle, şikâyet ve öfkesini taşırarak. Kasiyerlerden biri kapalı cam kapılar ardında kasasıyla mücadele etmekte; hata nerede, bir türlü bulamıyor. Paten kayan çocuğun yanında bir başkası, hani kendisi de binebilecekti ya, hadi, kendisi de binsindi artık, ağlamaklı apalak apalak koşuyor. Paten kayan çocuk ise arkadaşının yakarmalarım duymazdan geliyor. Tek bir patenin bile olmadığı bir semti düşünüyor Erika. Ona da bir zamanlar armağan olarak alınmıştı, ne kadar sevindiğini anımsıyor şimdi. Fakat kaymasına izin verilmemişti, caddeler çocuk katiliydi çünkü.

Küçük enseye inen annenin kasırga tokadı, dört yaşlarındaki çocuğun başını önce geriye attı, bunun üzerine o küçük çocuk başı, dengesini yitiren, o nedenle de yeniden dik durmak için büyük gayret gösteren hacıyatmaz gibi çaresizlikle döndü ve nihayet olması gereken yerde durdu. Çocuk korkunç sesler çıkarıyordu, sabn tükenen kadın bir kez daha dik duruşunu sarstı çocuğun. Çocuğun başına görünmez mürekkeple işaret kondu bile; daha kötüsü öngörülüyor onun için. Kadının elinde ağır poşetler var, keşke

mazgallardan kayşa, kaybolup gitse çocuk; kadının içten içe dilediği şey büyük ihtimalle bu. Küçüğe işkence edebilmek için her defasında ağır poşetlerini yere koymak zorunda, al sana ek bir iş daha. Fakat çabası boşa çıkmadı. Çocuk şiddetin dilini öğreniyor, öğrenmesi gerekenleri değil; okuldan aldığı bir şey de yok. Sadece birkaç sözcük biliyor, o da en gerekli olanlan, tabii bunlan da mızıldanmalar eşliğinde ne kadar anlayabilmişse.

Kadın ve gürültücü çocuk arkada kaldı. İkide bir duruyorlar gerçi. Hızlı akan zamana ayak uydurmaları mümkün değil. Erika’nın kervanı ilerliyor. Temiz, ama yine de iyi bir semt değil burası. Yaşı geçkin aile babaları kapıların yanında durmuş, ağır çekiç darbeleri gibi çöküyorlar ailelerinin üzerine. Son araba kapılan kapanıyor gürültüyle, sahipleri gururlu ve kendine güvenli, zira bu küçük arabalar burada, bu aileler tarafından çok seviliyor, onlara her şey serbest. Neşeli bir ışıltıyla kaldının kenarlarına park etmişler, sahipleri hızlı adımlarla akşam yemeğine yetişme telaşında. Şu an evi olmayan kişiler, ah bir evimiz olsa, diyor, ama hiçbir zaman buna benzer bir ev yapamayacaklar, çünkü yapı tasarruf fonu ve büyük kredilerle bile mümkün değil bu. Burada, tam da burada evi olan biri, evinde bulunmaktan çok yollarda olmayı tercih eder.

Erika’nın yoluna daha çok erkekler çıkmaya başladı artık. Kadınlar, söylenen sihirli bir sözcükle, buralarda ev denilen deliklere girip kaybolmuş sanki. Bu saatte tek başına sokağa çıkan kadın pek yok. Sadece aileleriyle bir bira içebilir ya da akrabalarını ziyarete gidebilirler. Yanlarında hep yetişkin biri olmalı. Kadınların hiç dikkat çekmeyen ama çok ihtiyaç duyulan çabaları her yerde fark ediliyor. Mutfaklardan yayılan kokular. Bazen belli belirsiz tencere, çatal kaşık sesleri. Önce bir pencereden, sonra bir başkasından, daha sonra birçok pencereden. Akşamüstü pembe dizisi mavimsi titreşimlerle dalga dalga yayılıyor. Çökmekte olan gecenin süsleri olan panltılı kristaller. Binaların ön cepheleri, arkalarında hiçbir şey olmayan sahne dekorlan sanki; her şey aynı, aynılaşmaya katılmış. Sadece televizyon sesleri gerçek, aslolan bu sesler işte. Herkes aynı zaman dilimi içinde aynı şeyleri yaşıyor; çok seyrek olarak, başına buyruk biri, ikinci kanalda Hıristiyanlığın Dünyası’ndan adlı programı izliyor olsa da genel manzara böyle. Bireyselci-ler, Evharist Kongresi hakkında bilgilendiriliyor, tabii bir sürü rakamla desteklenmekte bu bilgiler. İnsan başkalarından farklı olmak istiyorsa, bunun bedelini de ödemeli.

Kulağa havlama gibi gelen Türkçe Ü sesi. İkinci ses derhal harekete geçiyor — gırtlaktan gelen Sırp-Hırvatça kontrte-norlar. Yayından kurtulmuş oka benzeyen erkek kümeleri, birbirlerinden ayn aceleyle yürüyen ve şimdi birleşerek hücuma geçen erkek kıtaları: kent çevresine ulaşımı sağlayan demiryolunun altında, *peep-show*'lan barındıran kemer altı. Eskiden burası üzerinden trenlerin geçip gittiği, üstü kubbeli bir viyadük kemeriymiş. Küçücük mekândan itinayla yararlanılmış, ufacık bir nokta bile boşa harcanmamış. Kubbe biçimi, Türklere camileri anımsatıyor olsa gerek. Bütün bunlar onlara haremi de hatırlatıyor olabilir elbette. Viyadük kemerinin altı tamamen oyulmuş; çıplak kadınlarla dolu. Peş peşe dizilmişler, hepsinin sırası gelecek. Küçük bir Venüs Dağı. Minyatürü. Tuğladan örülmüş bu tren yolu kemerinin içinde bir sürü insan güzel kadınlan seyretmiştir. Çıplak kadınların sereserpe uzandıklan bu küçük dükkân, tam buraya uygun. Kadınlar durmadan yer değiştiriyor. Bir dizi *peep-show* arasında belirli bir isteksizlik prensibine göre yer değiştiriyorlar; sürekli müşterilerin belli aralıklarla farklı etler görmesi gerek. Aksi halde bir daha gelmezler. Buranın aboneleri onlar. Nihayetinde adamcağız değerli parasını buraya taşıyor ve doymak bilmez bir kutunun deliğinden içeri kuruş kuruş atıyor. Seyrin en heyecanlı yerinde bir onluk daha atmak zorunda. Bir el durmadan kutudan içeri para atarken, öteki anlamsızca erkekliğini pompalıyor. Adam evinde üç kişilik yiyor, burada ise yere bırakıveriyor şakkadak.

Her on dakikada bir Viyana elektrikli treni gümbürdeyerek geçiyor üstten. Kubbe zangır zangır sarsılıyor, ama kızlar hiçbir şey olmamış gibi dönüp duruyor. Alışmışlar artık, zaman zaman başlarının üzerinde boğuk bir gümbürtü kopmasını umursamıyorlar. Deliğe para atıldı, pencere açılıyor ve işte pembemsi et gözler önünde, tekniğin mucizesi bu. Bu ete dokunmak yasak, zaten istesen de dokunamazsın, çünkü arada cam duvar var. Dışarıya, bisiklet yoluna bakan pencere siyah kâğıtla kaplı, üzerine süs niyetine güzel, san nakışlar işlenmiş. Siyah kâğıdın içine bir de, insanın kendisini görebileceği küçük bir ayna oturtulmuş. Kim bilir ne için? Belki de sonrasında saçlarını tarayabilsinler diye. Hemen bitişikte küçük bir *sex shop* var. Herkes ne istiyorsa satın alabilir. Kadın dışında her şeyi alabilir insan; isteğe göre, arkada ya da önde delikleri olan küçük naylon iç çamaşırları örneğin. Evdeki kadına giydirirsin, sonra dalıverirsin, kadının külotunu çıkarması bile gerekmez. Uygun küçük bluzlar da var; yukanda yuvarlak iki

delik görülüyor, kadın göğüslerini buradan dışan çıkarıyor. Gerisi tümüyle şeffaf. Siyah ya da koyu kırmızı seçilebilir bütün bu eşyalar. Sarışın bir kadına siyah daha iyi durur, esmere ise koyu kırmızı yakışır. Birleşmenin çeşitli safhalarıyla ilgili kitaplar, dergiler, sekiz ya da on altı milimetrelik filmler ve video kasetleri satılır burada. Bu malların pek alıcısı olmaz. Bunları izlemek için gerekli olan aletler müşterilerin evinde genellikle bulunmaz çünkü. Farklı farklı dokuda, oluklu, pürtüklü, hijyenik plastik penislerle şişme kadınlar yok satar ama. Önce içeride gerçek kadınları görüyor, sonra buraya gelip taklitlerini alıyorlar. Çünkü ne yazık ki, küçük odasında altına alıp patlatasıya ezebilmesi için o güzel çıplak kadınlar satılmıyor müşteriye. Aslında bu kadınların henüz esaslı bir şey yaşadıkları söylenemez, eğer aksi olsaydı, kendilerini sergilemezler-di. Oralarını buralarını göstermektense birinin peşine takılırlardı. Aslında bu meslek kadınlara göre değil. En iyisi hemen birisini almak, hiç fark etmez hangisi, nasıl olsa prensipte hepsi aynı. Esasta bir farkları yok, en fazla saç renkleriyle ayrılıyorlar birbirlerinden, oysa erkekler, daha özel şahsiyetler: kimi şunu sever, kimi bunu. Pencerenin arkasındaki, yani bariyerin öte tarafındaki kösnül dişi domuz, karşılık olarak camın bu : tarafındaki öküzlerin cilalama sırasında kamışlarının kökünden kopmasını diliyor bütün yüreğiyle. Böylece burada herkesin elde ettiği bir şey var, atmosfer de bu nedenle oldukça gevşek. Karşılıksız hizmet yok. Para ödüyorlar ve karşılığında bir şey alıyorlar.

Erika’nın, nota çantasının yanında taşıdığı el çantası onluklarla şişmiş durumda. Aslında buraya kadınların yolu düşmez pek, ama Erika her zaman farklı olmanın derdinde. O böyle-dir. Eğer herkes bir şeyse, prensip olarak o mutlaka o şeyin tam tersidir. Birileri deh diyorsa, o bırr diyecektir, bu özelliğiyle de her zaman gurur duyar. Erika ancak böyle dikkat çekebiliyor çünkü. Şimdi içeri girmek istiyor. Türk ve Yugoslav egemenlik alanları ve dil adacıklan, başka bir dünyadan gelen bu görüntü karşısında ürkerek geri çekildiler. Bir defada üçe kadar saymasını beceremezler, ama mümkün olsa da kadınlara tecavüz edebilseler. Erika’nın arkasından, ne mutlu ki Erika’nın anlamadığı bir şeyler söylüyorlar. Onun başı dimdik. Hiç kimse kadına dokunmaya cesaret edemiyor, zilzuma sarhoşun biri bile. Son derece dikkatli davranan yaşlıca bir adam var köşede. Buranın sahibi mi, kiracı mı? Tek tük buraya düşen yerli ahaliden birileri duvara yapışıyor. Onların özgüvenini güçlendiren hiçbir grup yok, aynca burada başka zaman

karşılaşmak bile istemedikleri insanlarla muhatap olmak zorundalar. Hiç istemedikleri bedensel temaslarda bulunuyorlar, oysa peşinde olduklan temas gerçekleşmiyor bir türlü. Ne yazık ki erkeğin dürtüleri daha güçlü. Gerçek bir boşalma artık yetmiyor, artık sona gelindi. Yerli ahali viyadük duvan boyunca çekinerek hızlı adımlarla yürümekte. Kemerin içinde büyük gösteriden önce kayak malzemeleri satan bir dükkân var, ondan önce de bisikletçi. Şu an hepsi uyuyor, içerisi kapkaranlık. Oysa buradan neşeli bir ışık yayılıyor dışanya ve bu gece kelebekleri-

ni, bu laubali pervaneleri topluyor başına. Para verip bir şeyler görmek isteyenleri.

Herkes birbirinden ayn duruyor. Kapalı ahşap kabinler tam bu insanların ölçülerine uygun - küçük ve darlar, ama buranın geçici konuklan da daha çok ufak tefek insanlar zaten. Aynca kabinler ne kadar küçük olursa, sayılan o kadar çoğaltılabilir. Böylece nispeten daha çok insan, daha kısa sürede önemli ölçüde rahatlayabilir. Buradan götürdükleri, her zaman sıkıntı ve artlarında bıraktıklan değerli menileridir. Temizlikçi kadınlar ha gayret çalışır. Hiçbiri üreme yeteneği konusunda burnundan kıl aldırmaz. Çoğu zaman bütün kabinler doludur. Dükkân, altın madeni gibi, âdeta bir define. Yabancı işçiler, gruplar halinde ve sabırla sıraya dizilir. Kadınlar hakkında şakalar yaparak geçirirler zamanlarını. Kabinlerin küçüklüğü, küçücük bir köşesine tıkıldıklan kendi ikametgâhlanyla orantılıdır. Sözün kısası, bu insanlar darlığa alışmıştır, hatta burada tahta duvarlarla öbür insanlardan ayrıldıklarından tek başına kalabilirler. Her kabine aynı anda tek kişi girebilir. Orada kendisiyle yalnızdır kişi. Delik, parayı yutar yutmaz güzel bir kadın görünür. Talepleri olan erkekler için hazır iki tek odalı daire bomboş durup durur. Zira özel istekleri olanlar pek düşmez buralara.

Erika, tam bir kadın öğretmen tavnyla girdi içeriye.

Bir el uzandı ona doğru, biraz çekinerek, fakat hemen çekildi geriye. Çalışanların girdiği bölüme değil, müşterilerin bölümüne yöneldi kadın. Bu bölüm daha önemli. Evinde, aynanın karşısında çok daha ucuza görebileceklerini seyretmeye gelmiş buraya. Erkekler yüksek sesle belirtiyor şaşkınlıklarını, zira kendileri dişlerinden tımaklarından artınp gizlice geliyorlar buradaki kadınlan seyretmek için. Avcıların av zirvesi.

Gözleri gözetleme deliklerine yapışmışken, ev idaresi için ayrılan para hemen suyunu çekiyor. Seyrederken hiçbir şeyi kaçırmıyor erkekler.

Erika'nın da izlemekten başka bir şey istediği yok. Bu kabinin içinde bir Hiç'e dönüşüyor kadın. Erika'ya hiçbir şey uymuyor, oysa o, bu deliğe uymakta. İnsan biçiminde kapalı bir makine o. Belli ki doğa hiçbir delik bırakmamış bu kadının bedeninde. Marangozun gerçek bir kadında açtığı deliğin yerinde, Erika, masif bir odun parçası hissediyor sadece. Balta girmemiş ormanda süngerimsi, çürümeye yüz tutmuş, yapayalnız bir odun parçası ve çürümenin her geçen gün biraz daha artması. Buna karşılık bir hanımefendi olarak gururla dolaşıyor herkesin ortasında. Onu hayata döndürmek isteyen Türkler, kadının asaletine çarpıp düşüyor sürekli. Erika tam bir hanımefendi gibi giriyor Venüs mağarasına. Türkler özel bir nezaket göstermiyor gerçi, ama kaba davrandıkları da söylenemez. Koltuğunun altında notalarla dolu çantasıyla Erika'nın aralarından geçip gitmesine izin veriyorlar. Hatta öne geçmesine bile itiraz eden olmadı. Ellerinde eldivenleri de var. Girişteki adam, bütün cesaretini takınıp, sayın hanımefendi, diye hitap ediyor Erika'ya, lütfen gelin, odasına alıyor kadını, meme ve kalçaların üzerinde küçük lambaların yandığı bir oda burası. Küçük tüylü üçgenler tutuşmuş gibi, âdeta çelik bir kalemle yontularak çıkarılmışlar dışan, zira erkeğin ilk baktığı yer burası. Erkek önce Hiç'e bakıyor, yokluğa bakıyor. Önce bu Hiç'e bakıyor erkek, sonra geriye kalan kadındaki anneye.

Erika'ya lüks bir kabin verildi. Yani beklemesi gerekmeyecek Bayan Erika'nın. Ancak bundan ötürü, sırada olan diğerlerinin bekleme süresi uzayacak. Para elinde hazır, nasıl keman çalarken sol elini hazır tutuyorsa, öyle. Bazen gün içinde, artırdığı onluklarla ne kadar seyredebileceğini düşünüyor. Bu parayı ikindi kahvaltısından artırıyor. Şimdi mavi bir projektör geziniyor etin üstünde. Kullanılan renklerin bile amacı var! Erika, spermden yapış yapış olmuş kâğıt mendili yerden alıp burnuna tutuyor. Birinin epeyce çaba harcayarak ürettiğini, o derin derin çekiyor içine. Soluk alıyor, seyrediyor ve bunlan yaparken hayatın kısacık bir parçasını kullanmış oluyor.

İnsanların fotoğraf çekebileceği kulüpler de var. Bu kulüplerde herkes zevkine ve keyfine göre kendi modelini seçebilir. Fakat Erika herhangi bir

şey yapmak istemiyor, onun istediği tek şey izlemek. Sadece yerinde sessizce oturmak ve seyretmek istiyor. Seyretmek. Dokunmadan seyreden Erika. Kendini okşama duygusuna sahip değil, buna fırsatı da yok. Annesi aynı yatağın öbür ucunda uyuyor çünkü, Erika'nın elleri gözaltında. Bu eller çalışmalı; örtünün altında karıncalar gibi hızlı hızlı gidip gelmesi ve oradan marmelat kavanozuna dalması yasak. Erika bir yerini kestiğinde ya da bir yerine bir şey batırdığında da hiçbir şey hissetmez. Sadece izleme güdüsüdür onda olağanüstü gelişmiş olan.

Kabinde dezenfeksiyon kokusu var. Temizlikçi kadınlar da kadın, ama görünüşleri hiç öyle değil. Avcıların yere akıttığı spermleri yalapşap kirli bir kovaya taşımakla meşguller. İşte, kaskatı kesilmiş bir kâğıt mendil daha. Erika'yı görünce biraz mola verip yorulan kemiklerini dinlendirebilirler. Hep eğilmek zorundalar. Erika ise öylece oturmuş, içeri bakıyor. Eldivenlerini bile çıkarmamış, bu kokmuş zindanda hiçbir yere dokunmamak için, belki de bileklerine taktığı kelepçenin görülmesini istemiyor. Perde açıldı, bu kez Erika için. Bütün bunlar sadece onun için yapılıyor! Çirkin kadınlar alınmıyor buraya. Yüz ve vücut güzelliği aranıyor. Her biri beden kontrolünden geçmek zorunda, hiçbir tüketici malını görmeden almaz. Erika'nın konser salonunda yapamadığını başka kadınlar onun yerine yapıyor. Değerlendirme, kıvrımların büyüklüğüne göre yapılıyor. Hiç durmadan bakıyor Erika. Arada bir gözünü başka yere kaydırdığındaysa, bir bakıyor, birkaç şilin daha gitmiş.

Siyah saçlı kadın epeyce yaratıcı. Bir tür çömlekçi tornası üzerinde dönüyor durmaksızın, iyi de bunu hareket ettiren kim? Önce iyice kapatıyor bacaklarını, hiçbir şey görünmüyor, bir ön şehvetin ağdalı suyu ağızlara yürümeye başladı bile. Şimdi kadın bacaklarını yavaş yavaş açarak bütün pencerelerin önünden geçiyor. Adalet gözetiliyor burada, ama cam sürekli dönüyor ve bazı pencerelerden daha iyi görülüyor içerisi. Gözetleme delikleri sinirli sinirli sinyal veriyor. Göze alan kazanır, bir kez daha göze alan belki bir kez daha kazanır.

Her yerde herkes bir gayret sürtüyor, ovalıyor, öte yandan hepsi, görünmez dev bir hamur kancıyla itinayla kanştınlıyor bütün bu zaman boyunca. On küçük pompa aleti tam gaz çalışmakta. Kimileri dışanda gizliden sağmaya

başladılar ki, daha az parayla fışkırabilsinler. İzlenen kadının bu sürece eşlik etmekten başka çaresi yok.

Komşu kabinlerde adamlar, değerli aletlerinin tulumba kolunu titreyerek ve sarsılarak boşaltıyor. Tabii çok geçmeden yine dolacak ve yine hasretlerini giderecekler. Tulumba tutukluk yapıyorsa, bazen kırk elli şilin gözden çıkanlmalı. Hele ki seyre dalıp kendi aleti üzerinde çalışmayı unutursa insan. Buraya erkekleri oyalamak için hep yeni kadınlar gelir. Bön tipler sadece aval aval bakar, hiçbir şey yapmazlar.

Erika izliyor. Seyir keyfinin nesnesi, baldırlarının arasını okşuyor ve ağzıyla küçük bir O yaparak keyif aldığını gösteriyor. Sonra bu kadar insan tarafından izlenmekten duyduğu büyük hazla gözlerini kapıyor, başını arkaya atıp yeniden açıyor gözlerini. Kollarını kaldınyor ve meme başlarını okşuyor iyice dikilmeleri için. Sonra rahatça oturuyor yere, bacaklarını ardına kadar açıyor, şimdi iğne deliğinden kadının içine bakmak mümkün. Kadın, bacaklarının arasındaki tüylerle oynuyor işveyle. Durmadan dudaklarını yalarken, avcılar birer birer lastik kurtçuklarını fırlatıyorlar hedefe. Kadın o anki yüz ifadesiyle, sanki her birine, ah ne kadar da çok yanında olmak isterdim, mesajını gönderiyor. Fakat talep fazlalığı yüzünden böyle bir şey mümkün değil elbette, hem bu şekliyle sadece tek bir kişi değil, herkes faydalanmış oluyor.

Erika dikkatle izliyor. Öğrenmek için değil. İçinde bir yerlere dokunan, onu harekete geçiren hiçbir şey yok. Fakat yine de bakmak zorunda. Kendi keyfi için. Ne zaman kalkıp gitmek istese yukandan bir şey, saçlan özenle taranmış başını hızla bastırıyor cama, seyre devam etmek zorunda. Güzel kadının oturduğu döner disk dönüyor. Erika'nın yapacağı bir şey yok. Bakmak ve hep bakmak zorunda. Kendi bedeni tabu Erika'ya. Dokunmak yok.

Sağında solunda herkes zevkten inliyor, iç geçiriyor. Ben böyle yapamam, diye cevap veriyor içinden Erika Kohut, daha fazlasını bekliyorum. İşte, tahta duvara fışkırdı biri. Duvarlar kolayca temizlenebilir cinsten, çünkü yüzeyleri pürüzsüz. Konuk beylerden biri "Aziz Maria sarhoş bir orospu" sözcüklerini mükemmel bir Almancayla, neredeyse sevgiyle kazımış duvara. Burada duvarlara bir şeyler kazıyan pek olmaz, zira adam başka şeye verir tüm dikkatini. Hem yazıyla çiziyle pek içli dışlı değildir buraya

gelenler. Ayrıca sadece tek elleri boştadır, çoğu zaman o bile değil. Bir elleriyle de durmadan para atacaklar ya.

Saçlan kızıla boyalı bir ejder kadın, hafif yağlı arkasını sunuyor kendisine dikilmiş gözlere. Ucuz masörler yıllardır parmaklarını onun selülitleri üzerinde helak ettiler. Ancak bu adamlar kadından paradan daha fazlasını alıyorlar. Sağdaki kabinler kadını önden gördü, şimdi soldaki kabinler de ön tarafın keyfini çıkaracak. Kimileri kadınlan önden izlemeyi sever, kimileriyse arkadan. Kızıl saçlı kadın, normalde yürümesini ya da oturmasını sağlayan kaslarını hareket ettiriyor. Bugün bununla para kazanıyor kadın. Kan kırmızı bir pençeyi andıran sağ eliyle masaj yapıyor kendisine. Sol eliyle ise memelerini ovuşturuyor. Uzun tımaklanyla tutup çekiyor meme uçlarını, sonra bırakıyor aniden. Meme başı yabancı madde gibi uzağında duruyor vücudunun. Kızıl saçlı kadın tecrübelerinden biliyor: Adayın 99 puanı var! Şimdi beceremezse hiç beceremez. Şimdi yalnız olan, uzun süre ve istemeden yalnız kalacaktır.

Bitti işte, diyor Erika, bu kadar, daha ötesi yok. Aslında bu kadan bile fazla, diyor, bundan önce defalarca dediği gibi. Ayağa kalktı. Kendi sınırlarını çoktan işaretlemiş ve feshedilmesi mümkün olmayan anlaşmalarla güvenlik altına almış bulunuyor. Bunun için de her şeyi yüksek bir kuleden seyrediyor, çok uzaklara bakabilmesinin nedeni bu. Uzaklara bakabilmek koşuldur. Daha fazlasını bilmek bile istemiyor. Evinin yolunu tutuyor.

Sıra bekleyen ziyaretçi erkekleri sadece bakışlanyla itiyor kenara. Erkeklerden biri hemen yerini alıyor Erika’nın. Onun geçtiği yerde âdeta bir koridor oluştu, aralarından yürüyüp gidiyor kadın. Yürüyor, yürüyor, tamamen mekanik hareketlerle, tıpkı az önce bakıp durduğu gibi. Erika ne yaparsa tam yapar. Annesi, bir şeyi yarım yamalak yapıp bırakmak yok, dedi hep. Belirsizlik yok. Hiçbir sanatçı, eserinde tamamlanmamışlığa, yanm kalmışlığa tahammül edemez. Sadece bazen eser, sanatçı erken öldüğü için yanm kalır. Erika geçip gidiyor. Hiçbir şey kopmamış, hiçbir şey renk değiştirmemiş. Hiçbir şey solmamış. Erika’nın eline geçen hiçbir şey yok. Eskiden olmayan hiçbir şey yok orada, eskiden olmayan hiçbir şey gelmemiş.

Erika geldiğinde, sıcak bir kuluçka kasasından farkı olmayan birlikte yaşadıklan eve annenin yumuşak serzenişleri yayılıyor. İnşallah, amacıyla

ilgili annesine bir yalan uydurduğu şu gezinti sırasında üşütmemiştir. Erika hemen sıcak bir gecelik giyiyor. Kestaneli ördek yiyecekler. Bir şölen yemeği bu. Ördeğin dikiş yerlerinden kestaneler taşıyor, anne içini fazla doldurmuş, âdeti olduğu üzere. Tuzluk ve karabiberlik kısmen gümüşten, çatal bıçak takımı tam gümüş. Bugün yanakları kıpkırmızı çocuğun, bu hali anneyi çok mutlu ediyor. Umanm, bu kırmızı yanakların nedeni ateşli bir hastalık değildir. Anne, dudaklarıyla Erika'nın alnını yokluyor. Yemek sonrasında da termometreyle bakılıyor. Neyse ki yüzdeki rengin nedeni ateş değilmiş. Erika, annenin amniyon sıvısında yüzen iyi beslenmiş bu balık, tamamen sağlıklı.

Neon ışıklan seli, buz gibi soğukta, buzdan salonlardan, dans salonlarından geçip köpürerek akıyor. Minyatür golf sahalarının üzerinde ışıklı kırbaç salkımlan iniyor aşağıya. Pa-nltılı bir soğuk seli. Onun yaşıtlan, alışkanlığın güzel huzuru içinde dinleniyor; önlerinde, içlerinde uzun kaşıkların bulunduğu ayaklı cam kupalar, kahverengi, san, pembe buzdan çiçekler var. Çikolata, vanilya, çilek. Dumanı tüten rengârenk toplar, tavan ışıklandırması nedeniyle neredeyse tamamen griye dönüşmüş. Durmaksızın kendini kanıtlamak zorunda olmayan neşenin uçanlığma kapılmış genç siluetler, buzdan kuleler önünde uzanmış oturuyor, rengârenk topların içinden alacalı bulacalı kâğıt şemsiyecikleri çekip alıyorlar. Arasına parlak kokteyl kirazlan girmiş, ananas kiremitleri, çikolata kırıntıları. Durmaksızın kaşık sallayıp buzdan mağaralar oyuyorlar, ne kadar da soğuk, ama hiç umursamadan ağızlarında eritiyorlar, çünkü bu soğuk lezzetten daha önemli haberleri var birbirlerine anlatacakları.

O sadece izliyor, dolayısıyla yüzünde küçümseyici bir ifade var. Ağaca bakarken hissettiklerini eşsiz bulmakta; küçük bir çam kozalağında mükemmel bir evren görüyor çünkü. Gerçekliğe küçük çekiç darbeleri indiriyor; dilin hevesli işçisi o; basit çam tepeleri onun gözünde âdeta bir başına yukanlara yükselen kar zirveleri. Sanki ufuk renk çeşitliliğiyle cilalanmış gibi. Ne olduğu tam anlaşılmayan bir sürü büyük makine geçip gidiyor uzaklardan, gürültüleri belli belirsiz ulaşıyor kulaklara. Bunlar müzik ve şiir sanatının, kendilerini son derece büyük örtülerin altına gizlemiş devleri. Birkaç yüz bin bilgi, ONUN buna uygun biçimde eğitilmiş beyninden titreyerek geçiyor, sarhoş olduğu kadar da çılgın mantarı bulutu saniyelik bir hızla yukarı doğru alevleniyor titreyerek, sonra kül grisi bir

teslimiyetle yavaş yavaş yeniden bırakıyor kendini toprağa. İncecik gri bir toz hızla bütün aletlerin, bütün kılcal boruların, pistonların ve soğutucu spirallerin üzerini kaplıyor. Onun odası tam bir taşa dönüşecek. Gri. Soğuk değil, sıcak da değil. İkisinin ortası. Pencerede pembe naylon bir perde hışırdıyor, perdeyi harekete geçiren rüzgâr değil. İçerisi tertemiz. Sanki kimse oturmuyor burada. Bomboş.

Piyanonun tuşları parmakların altında şarkı söylemeye başlıyor. Kültür molozunun devasa kuyruğu yavaşça hışırdayarak, bütün yönlerden buraya itiyor kendisini, milim milim kapanıyor çember. Pis konserve kutulan, yemek artıklan bulaşmış tabaklar, kirli çatal kaşık, küflenmiş meyve ve ekmek kmntılan, kırılmış plaklar, yırtılmış, buruşturulmuş kâğıtlar. Başka evlerde buharlı panltılarla sıcak su akmaktadır küvete. Bir kız hiçbir şey düşünmeksizin yeni bir saç modeli deniyor. Bir başkası eteğine uygun bir bluz aramakta. İlk kez giyilecek olan sivri topuklu yeni ayakkabılar görünüyor. Telefon çalıyor. Biri kaldm-yor ahizeyi. Biri gülüyor. Bir şey söylüyor birileri.

ONUNLA DİĞERLERİ arasındaki çöp yığını sonsuz genişlikte, sürüklüyor Erika’yı. Biri yeni perma yaptmyor saçlan-na. Öbürü ojesini rujuna uydurmaya çalışıyor. Kalay folyo göz kırpıyor güneşe. Bir ışık huzmesi çatalın dişinde yakalanıyor, bir başkası bıçağın ağzında. Çatal çataldır. Bıçak bıçaktır. Yumuşak meltemin rahatlarını bozduğu soğan kabuklan kalkıyor ayağa, tatlımsı çilek şurubunun yapış yapış ettiği samankâğıdı hareketleniyor. Bozulmuş daha eski tabakalar çürüyerek toz haline gelmiş bile. Aynı kaderi paylaşacak olan, bozulmuş peynir halkaları, karpuz kabuklan, cam kırıkları ve siyaha dönmüş pamuk tıkaçların astarı sanki.

Derken ONUN yönlendirici iplerinden kuvvetlice çekiyor anne. İki el hemen hızla gidip Brahms’ı tekrar etmeye koyuluyor, bu kez daha iyi. Klasiklerin mirasçısı olduğunda Brahms son derece soğuktur, fakat duygusallığın ya da hayal kurmanın ağır bastığı hallerde çok etkileyicidir. Tabii ki anneyi bununla etkilemek asla mümkün değil.

Bir metal kaşık erimekte olan çilekli dondurmaya saplandı bile, kızlardan birinin söyleyeceği çok acil şeyler var, öteki ise gülüyor anlatılanlara. Kızlardan biri, topladığı saçlarına sedef renkli bir toka takıyor. Her ikisine de yabancı değil kadınsı hareketler! Kadınsılık, onların tüm organlarından,

küçük ve temiz dereler gibi fışkırıyor. Bakalitten yapılmış pudra tabakası açılıyor ve aynasında donuk pembe bir şey yeniden çiziliyor, bir şey siyahla vurgulanıyor.

Final numarasını yapmak için hiç isteği olmayan, yorgun bir yunus O. Yorgun bir halde, eskimiş tekdüze hareketlerle burnunu havaya dikerek, gözünü gülünç renkli toptan hiç ayırmadan duruyor. Derin bir nefes alarak aletini dairesel biçimde hareket ettiriyor. Bufıuel'ın *Endülüs Köpeği* adlı filminde iki konser piyanosu vardır. Sonra şu iki eşek, yan çürümüş, başlan tuşların üzerine sarkmış. Ölü. Kokuşmuş. Herkesin dışında. Bir damla havanın olmadığı bir mekânda.

Yapay kirpiklerden oluşmuş bir dizi, doğal kirpiklere yapıştmlacak. Gözyaşlan akıyor. Kahverengi bir yay iyice boyanmakta. Aynı kahverengi kalem, çenedeki bir beni siyah bir noktayla vurguluyor. Tarağın sapı, kabartılmış boğumların içine girip çıkıyor, kuru ot yığınını bir parça gevşetebilmek için. Sonra yine saç tokasıyla sabitliyor bir yerleri. Çoraplar yukan çekiliyor, çorap dikişlerinden biri düzeltiliyor. Küçük bir lake çanta yukarı kaldırılarak taşınıyor. Jüponlar tafta etekler altında hışırdıyor. Ödediler, artık çıkabilirler.

ONUN önünde, diğerlerinin hiçbir şey bilmediği bir dünya açılıyor. Bu bir lego dünyası, bir minyatür park, her şeyin kırmızı, mavi, beyaz küçük plastik taşlardan oluştuğu bir dünya bu. Birbirine geçirilerek kurulabilecek, küçük düğmelerden oluşan, çınlayan, mini minnacık, müzikle dolu bir dünya. ONUN pençeleşmiş sol eli, sağalmaz bir beceriksizlikle felç olmuş, tuşlan tırmalayıp duruyor. Egzotik, uyuşturan, akılları oynatan o duyguya uçmak istiyor. Lego parçalarından benzin istasyonu bile yapamıyor, hem de parçaların yerini gösteren örnek çizim olmasına rağmen. Kaba bir aletten başka bir şey değil o. Ağır ve yavaş çalışıyor aklı. Kurşunlaşan ölü ağırlık. Ayakbağı! Kendisine karşı hiçir zaman ateş almayan bir silah. Tenekeden mengene.

Neredeyse yüz blok flütten başka bir şey olmayan orkestra inliyor. Farklı büyüklük ve türlerde flütler. Çocuk eti üfleniyor flütlere. Sesler çocuk nefesleriyle üretiliyor. Vurmalı aletler yardıma çağrılmadı. Flütlerin plastik mahfazalarını anneler dikti. Bu mahfazaların içinde küçük yuvarlak fırçalar da var, temizlik için. Flütler sıcak nefes buhanyla kaplanıyor. Bunca çok

ses, içlerine çektikleri havanın yardımıyla küçük çocuklar tarafından üretiliyor. Herhangi bir piyano desteği yok!

Son derece özel bu oda konseri, gönüllü ilgililer için, Tuna Kanalı kıyısında eski bir patrisyen evinde yapılmaktadır; dördüncü kuşak Polonyalı bir mülteci ailenin, iki adet kuyruklu piyanosunu ve aynca son derece zengin nota defteri koleksiyonunu açtığı ikinci belediye bölgesinde. Aynca bu aile, başkalarının arabalarını koyduğu o yerde, garajda yani, yüreklerinin yakınında duran bir eski enstrüman koleksiyonuna sahip. Arabaları yok, ama birkaç tane Mozart'ın kullandığı türden güzel keman ve viyolaları var, duvarda asılı duruyor bunlar, aileden biri de sürekli göz kulak oluyor; evde oda müziği resitali verildiğinde, sadece incelenmek amacıyla durduğu yerden indirilen, son derece seçkin bir *Viola d'Amore* var. Bu insanlar müziği seviyor ve başkalarının da müziğe yönelmesini istiyorlar. Sabır ve sevgiyle, gerektiğindeyse zorla. Çocuklar için müziği erişilebilir kılmayı arzu ediyorlar, zira bu arazide tek başına otlamak çok hoşa giden bir şey değil. Alkolikler ya da uyuşturucu ba-ğımlılan gibi, hobilerini mutlaka mümkün olduğunca çok kişiyle paylaşmak zorundalar. Çocuklar kurnazca itiliyor buraya. Herkesin bildiği, saçlan kafasına ıslakmış gibi yapışan ve en küçük fırsatta yardım isteyerek bağıran şişman torun, şiddetle direnen ama sonunda teslim olmak zorunda kalan çocuğun ta kendisi. Konserlerde yiyecek ikramı yok. Aynca kutsal sessizlikten bir ısmk almak da mümkün değil. Ekmek kmntısı yok, koltuklarda yağ lekesi yok, birinci piyanonun koruma kapağında da, ikinci piyanonun koruma kapağında da kırmızı şarap lekesi yok. Sakız kesinlikle yasak! Çocuklar, dışarıdan süprüntü getirmesinler diye tam anlamıyla elekten geçiriliyorlar. Daha kaba çocuklar eleğin üstünde kalıyor; bu, müzik aletleriyle herhangi bir başan elde edemeyecekleri anlamına geliyor.

Bu ailenin gereksiz masrafları yok, kendiyle ve kendi içinden bir etki yaratan müzik var sadece. Yüreklere giden patikayı müzik açmalı. Kendileri için ayn bir masraf yapmıyorlar çünkü.

Erika piyano öğrencilerini topluca çağırdı. Bunun için, küçük parmaklarıyla yaptığı bir işaret yetmişti. Küçükler, yanlarında gururlu bir anne, gururlu bir baba ya da ikisini birlikte getirerek, sağlam bir aile biçiminde yerlerini alıyorlar. Eğer buraya gelmezlerse piyano karnesinde kötü not alacaklarını

bilmekteler. Oysa sanattan uzak kalmanın tek geçerli nedeni ölüm olabilir. Profesyonel sanat dostunun bundan başka bir nedeni anlaşılır bulması mümkün değil. Erika Kohut tam anlamıyla parlıyor.

İkinci Bach konserinin açılışı için Bach'ın “ikili piyano konçertosu”. İkinci piyanoyu, bir zamanlar Brahms salonunda sahneye çıkmış ve tek başına piyano çalmış yaşlı biri çalıyor. Kuşkusuz o zamanlar çok geride kaldı, şimdi o günleri ancak çok yaşlılar anımsayabilir. Yaklaşmakta olan ölüm meleği, Dr. Haberkom diye çağnlan bu adamı, Mozart, Beethooven ya da Schubert’de olduğu gibi, daha büyük başanlar için teşvik ediyormuş gibi görünmüyor hiç. Bu adamın gerçekten fazla zamanı yok. Yaşlı adam, yaşma inat, ikinci piyanodaki partneri Bayan Prof. Erika Kohut’u, ülkede âdet olduğu üzere son derece nazik biçimde elini öperek selamladı, birlikte çalmaya başlamadan önce.

Sevgili müzik dostlan ve konuklar. Konuklar masaya saldı-nyor ve görkemli yahniyi şapırdatarak midelerine indiriyorlar. Öğrenciler başlamak için toplanıyor, niyetleri yaramazlık yapmak ama cesaretleri yok. Çitleri pek sağlam olmasa da bu sanat kümesinden kaçıp kurtulamıyorlar. Erika’nın üzerinde, siyah kadifeden yere kadar uzanan sade bir etek ve ipek bir bluz var. Erika, öğrencileri, camı kesebilecek keskinlikte bir bakışla süzüyor ve başını hafif hafif sallıyor. Annesinin, başansız konserinin ardından Erika’nın kafasına savurduğu hareketin aynısı bu. İki öğrenci gevezelikleriyle ev sahibinin yaptığı girişi bozdu. İkinci bir uyan olmayacak. En ön sırada, ev sahibinin kansınm yanında geniş, özel bir koltukta Erika’nın annesi, bir şekerleme kutusundan otlanıyor, kızının gördüğü eşsiz itibardan nasipleniyor bir de. Işık zorla, piyano lambasına bir yastık yaslanarak loşlaştmlmış; yastık, oyunculan şeytani bir kırmızı ışıkla sarmalıyor. Bach ciddiyetle çağıldıyor. Öğrenciler pazar kıyafetlerini giymiş ya da ailelerinin öyle sandığı giysileri.

Anne babalar, bir zamanlar dünyaya getirdikleri evlatlarını bu Polonyalı koridora tıkıştırıyor, çocuklardan bir an olsun yakayı kurtarmak hoş bir şey, çocuklarsa sessiz kalmayı öğrenecek. Polonyalı ailenin koridorunu nilüfer çiçekli çıplak bir genç kızı tasvir eden devasa büyüklükte Art Nouveau bir ayna süslüyor; oğlan çocuklarının her zaman durup baktıkları bir yer burası. Daha sonra, müzik salonunda küçükler önde, büyükler arkada oturuyor,

çünkü büyüklerin boyu her şeyi görebilecek kadar uzun. Genç arkadaşlarından birini susturmak söz konusu olduğunda daha büyükler ev sahipleriyle işbirliği yapıyor.

Walter Klemmer on yedi yaşından beri, eğlence olsun diye değil, ciddi ciddi piyano çalışmaya başladığından beri buraya tek bir akşam bile gelmemezlik yapmadı. Burada kendi oynadığı oyun için aldığı esinleri peşin ödüyor.

Bach hızlı kompozisyonun içine çağıldayarak akıyor ve Klemmer, kendiliğinden uyanmış bir açlıkla, piyano öğretmeninin belden aşağısı görülmeyen bedenini izliyor arkadan. Herhangi bir değerlendirmede bulunmak için daha fazlasını göremiyor. Başka bir deyişle, önünü göremiyor öğretmeninin, çünkü bir çocuğun şişman annesi var orada. Derste her zaman ikinci piyanoda Klemmer'in yanında oturur bu çocuk. Anne firkateyninin yanında cankurtaran filikası var, kadının acemi küçük oğlu yani; çocuk siyah pantolon, beyaz gömlek giymiş, beyaz puantiyeli kırmızı bir papyon takmış. Çocuk daha şimdiden, kendisini çok kötü hissettiği için uçağın bir an önce yere inmesinden başka bir şey düşünmeyen yolcular gibi dimdik oturuyor sandalyede. Erika sanat sayesinde daha yüksek hava koridorlarında dolaşmakta; neredeyse göğe varmış. Wal-ter Klemmer korkuyla seyrediyor Erika'yı ve giderek uzaklaşıyor kadın. Kadına iradedışı elini uzatan sadece o değil, annesi de Erika'nın uçurtmasının ipini yakalamaya çalışıyor. Aman ipini bırakma! Erika, anneyi de parmak uçlarında yukarı çekiyor. Öte yandan rüzgâr var gücüyle uğulduyor, bu yükseklikte hep öyledir zaten.

Bach'ın sonuna doğru Bay Klemmer'in her iki yanağında kırmızı küçük güller belirdi. Elinde gerçek bir kırmızı gül tutuyor, daha sonra öğretmenine verecek. Hiçbir çıkar gözetmeksizin Erika'nın tekniğini ve sırtının ritmik hareketlerini izliyor. Başını nasıl salladığını, çaldığı bütün o nüansları, bunlan nasıl ölçüp biçtiğini izliyor. Kolunun üst kısmının kaslarının nasıl oynadığını görüyor, et ile hareketin çarpışması heyecanlandırıyor onu. Et, müziğin başlattığı kıpırtıya duyarsız kalamıyor ve Klemmer, öğretmeninin günün birinde kendisine kulak vereceğini umuyor. Oturduğu yerde biliyor kendisini. Bir eli istemeden cinselliğinin korkunç silahına gidiyor. Öğrenci Klemmer zar zor egemen oluyor arzusuna, aklından Erika mn vücut hatlarını geçiriyor. Kadının bedeninin üst kısmıyla, belki bir parça kalın

duran —ki aslında bundan çok hoşlanmak-tadır kendisi- alt kısmını karşılaşmıyor. Kadının bedeninin alt kısmını üst kısmıyla karşılaştırıyor. Üstü: Yine bir parça ince. Altı: Buraya bir artı koymak gerek. Ancak Erika’nın genel görüntüsü hoşuna gidiyor. Ona göre, Bayan Kohut nefis bir kadın. Buna ek olarak, aşağıda biraz fazla olandan yukarıya biraz aktarılacak olsa her şey mükemmel görünecek. Tabii tersi de mümkün, ama pek tercihi değil. Eğer alt tarafından biraz yontulacak olursa, yine uyum sağlanabilir. Ama bu sefer de pek zayıf kalır kadın! Bu küçük kusur Bayan Kohut’u genç öğrencilerin gözünde arzulanır kılıyor, çünkü ulaşılabilirlik sağlıyor ona. Bir kadını, onun kendi bedensel kusurlarının bilincine varmasını sağlayarak, kendinize zincirle bağlayabilirsiniz. Aynca bu kadın gözle görülür biçimde yaşlanmaya başlamış, oysa kendisi daha genç. Öğrenci Klemmer, müziğin yanı sıra şimdi aklından geçmekte olan başka amaçlar da güdüyor. O bir müzik delisi. Çaktırmadan müzik öğretmenine abayı yakmış durumda. Ona göre genç bir erkeğin hayata alışmak için isteyebileceği bir kadın Bayan Kohut. Genç adam en alt basamaktan başladı, ama hızla yükseliyor. Herkes bir yerden başlamak zorunda. Kısa süre sonra ilk aşamayı arkada bırakacak; tıpkı araba kullanmaya başlayan acemilerin, önce ikinci el küçük bir araba satın almaları, daha sonra, yani ustalaştıktan sonra daha büyük ve yeni bir modele geçmeleri gibi. Bayan Kohut, tamamen müzikten oluşuyor aslında, henüz o kadar da yaşlı değil diye değerlendiriyor genç öğrenci, deneğini. Hatta Klemmer bir basamak yukarıdan başladı, Volkswagen değil yani, Opel Kadett. Gizliden gizliye öğretmenine âşık olan Wal-ter Klemmer, tırnaklarından' birini ısırıyor bir kez daha. Hafif uzun, koyu kırmızı saçlarla çevrili kırmızı bir yüzü var -yanaklarındaki küçük kırmızı güller iyice yayılmış. Ölçülü biçimde modaya uygun. Ölçülü biçimde zeki. Onda hiçbir şey öne çıkmış değil, hiçbir şey abartılı değil. Bugünün adamı gibi görünmemek amacıyla saçlarını biraz uzatmış, böylece düne ait olmadığını da gösteriyor. Birçok kez bırakmaya niyetlenmesine rağmen sakalı yok. Bu isteğine her defasında direnebil-di. Genç adam günün birinde öğretmenini uzun uzun öpmek ve ellerini onun bedeninde gezdirmek istiyor. Kadını hayvani içgüdüleriyle karşı karşıya bırakmak istiyor. Birçok kez, sanki kasten değilmiş gibi iyice dokunmak istiyor ona. Sakarın biri onu öğretmenine doğru itmiş gibi yapacak. İşte böyle bir anda, bedenini kadının bedenine sıkıca bastıracak ve bunu yaparken de özür dileyecek elbette. Bir kez de tamamen kasten bastıracak kendi vücudunu kadının vücuduna, kadın sesini çıkarmazsa sertçe

sürtünecek. Kadın ne isterse yapacak; niyeti, bu deneyden sonra yaşayacağı daha ciddi aşklar için bazı şeyler elde etmek. Çok da özen gösterilmesi gerekmeyen ve kendisinden daha yaşlı bir kadınla kuracağı ilişkiden, tahammülleri kıt genç kızlarla ilişki kurabilmek için bir şeyler öğrenmek istiyor. Bunun medeniyetle bir ilgisi olabilir mi? Genç adam önce sınırlarım belirlemeli, bu sınırlan başanyla aşmak ise daha sonraki iş. Bugünlerde öğretmenini önce öpecek, kadının soluğu kesilene kadar. Emmediği, ısırmadığı hiçbir yeri kalmayacak, tabii izin verirse. Daha sonra ise bilerek en mahrem yerlerine girecek kadının. Elleriyle başlayıp yukan doğru çıkacak. Şimdiye kadar reddettiği bedenini sevmesini, en azından kabullenmesini öğretecek ona. Aşk için gereksinim duyduğu her şeyi öğretecek; genç adam, asıl bundan sonra kadın adlı bilmeceyle girdiği zahmete daha çok değeceğini düşündüğü deneyler yaşayıp daha zor görevlere yönelecek. Sonsuz bilmece. Bu kez kadının öğretmeni o olacak. Sürekli giydiği, özgüven yoksunluğunu gösteren şu pilili lacivert eteklerden ve sıkıcı gömleklerden hiç hoşlanmıyor. Genç işi ve renkli giysiler giymeli. Renkler! Renklerden ne anladığını anlatacak kadına. Gerçekten genç ve rengârenk olmanın ve bundan dolayı sevinç duymanın ne anlama geldiğini gösterecek. Ve kadın, kendisinin gerçekten ne kadar genç olduğunun farkına vardığında, daha genç bir kadın uğruna terk edecek öğretmenini. Vücudunuzu küçümsediğinizi hissediyorum hocam, sadece sanata önem verdiğinizi. Klemmer konuşuyor. Siz bedeninizin en acil ihtiyaçlarını gideriyorsunuz, ama yemek ve uyumak yetmez! Dış görünüşünüze sanki düşmanınızmış gibi bakıyorsunuz Bayan Kohut, size göre tek dostunuz müzik. Evet, lütfen aynaya bakın, gördüğünüz sizden başkası değil, aynca kendinizden daha iyi bir dost bulamayacağınız da kesin. Söylememe izin verirseniz, biraz daha hoş görünmeye çalışmalısınız Bayan Kohut.

Bay Klemmer, Erika'yla arkadaş olmayı çok istiyor. Mesleğinden başka bir şeyi olmayan bu şekilsiz kadavra, bu piyano öğretmeni, kendisini geliştirebilir, zira o kadar da yaşlı değil bu doku çuvalı. Hatta annesiyle karşılaştınldığında genç olduğu bile söylenebilir. Aptallaşmış ve tutkunluk içinde, sadece manevi olarak yaşayan, hastalıklı biçimde çarpık, ideallere bağlı bu gülünç kadını dünyaya itecek Klemmer. Aşkın sevincini yaşatacak kadına, biraz bekle! Walter Klemmer yazın, hatta ilkbaharda sular azdığında kürek çekmeye gider, tehlikeler aşar, tehlikeleri alt eder; öyleyse genç adam, Erika Kohut'un, yani öğretmeninin de üstesinden gelecek. Hatta

güzel bir günde nasıl kürek çekildiğini gösterecek. Sonra kadına salın içindeyken suyun üstünde nasıl kalınabileceğini öğretecek. O zamana kadar onu ismiyle, yani Erika diye çağırıyor olacaktır mutlaka. Bu kuş, Erika yani, kanatlarının giderek nasıl büyüdüğünü hissedecek, bunu sağlayacak olan erkektir.

Herkesin hoşlandığı bir şey vardır, Bay Klemmer de bundan hoşlanıyor.

Bach sakinleşti. Akması sona erdi. İki üstat, Bay Üstat ve Bayan Üstat piyano taburelerinin önünde ayakta duruyorlar, başları eğik; saman torbalarının önünde yeni başlayan günü bekleyen sabırlı atlar. Onlar başlarını, hiçbir şey anlamayan ve soru soramayacak kadar aptal kalabalığın tek tük alkışlarının önünde eğmekten çok, Bach'ın dehası önünde eğiyorlar. Sadece Erika'nın annesi avuçlarını paralamasına alkışlıyor. Bravo! Bravo! diye de bağırıyor bu arada. Onu, bir de ev sahibi destekliyor gülümseyerek. Gübre yığını gibi bir araya toplanmış, çirkin renklerden süzülmüş kalabalık da Erika'yı süzmekte. Işık nedeniyle gözlerini kırpıştırıyor kadın. Biri lambanın önünden yastığı almış, şimdi herhangi bir engel olmadan yanabilir, parıldayabilir. Demek ki Erika'nın izleyicisi bu. Eğer bunu bilmeseydiniz, onların insan olduklarına inanmak zor olurdu. Erika hepsinden daha yüksekte olmasına rağmen yanma yaklaşıyor, ona dokunmaya çalışıyor ve abuk sabuk laflar ediyorlar. Bu genç seyirciyi kendi kuluçka tezgâhında kendisi yetiştirdi. Gizli şantaj yöntemleriyle, zorlamayla, tehlikeli tehditlerle bu genç kalabalığa buraya gelmeyi emreden o. Herhalde zorla getirilmeyen tek kişi, gayretli öğrenci Bay Klemmer. Öbürleri televizyonda film izlemeyi, masa tenisi oynamayı, kitap okumayı ya da başka aptallıklar yapmayı yeğlerdi. Hepsi buraya gelmek zorunda kaldı. Tabii hepsi de kendi yasadıklarına seviniyor gibi! Mozart'a, Schubert'e yaklaşmaya cesaret ediyorlar. İyice yayılmışlar, seslerin amniyon suyunda yüzen yağlı adalara benziyorlar. Geçici besinleri bu, fakat içtikleri şeyin ne olduğunu anladıkları söylenemez. Sürü içgüdüsü vasat olana çok değer verir. Yere göğe koyamaz vasatı. Vasatlar çoğunluğu oluşturduğu için güçlü olduklarını zanneder. Orta tabakanın herhangi bir korkusu, ürküntüsü yoktur. Bu tabakanın mensuplan, var olduğunu sandıklan sıcaklık uğruna birbirlerine sokulurlar. Orta tabaka sizin yalnız kalmanıza izin vermez, hele kendinizle hiç. Ve bundan büyük hoşnutluk duyar! Onların varoluşlarında hiçbir şey suçlama nedeni değildir ve hiç

kimse onlara varlıklarından hareketle bir suçlama yapamaz. Erika’nın, bir yorumun başansız olduğuna ilişkin suçlaması da bu sabırlı yumuşak duvara çarparak yere düşecektir. Zira karşıda Erika tek başına durmaktadır; oysa o, bundan gurur duyacağına bu durumdan öcünü almayı yeğler. Üç ayda bir, dinlemeleri için onları zorla içeri sokup parmaklıkları koyunların geçebilmesi için açık tutarak alır öcünü. Can sıkıntısına varan bir kendinden hoşnutluk içinde, meleyerek, birbirlerini itekleyerek, akılsızın biri paltosunu en alta astığı ve bir türlü bulamayıp vakit kaybetmelerine neden olduğu için üst üste yığılarak koşuşturuyorlar. Önce hep birlikte içeri girmek istiyorlar, sonra da mümkün olduğunca çabuk dışan çıkmak. Üstelik her zaman topluca. Ne kadar öteki merada olurlarsa, müzik merasında yani, burayı o çabuklukta terk edebileceklerini düşünüyorlar. Ama, verdiğimiz küçük aradan sonra şimdi sırada Brahms var, bayanlar ve baylar. Sevgili öğrenciler. Bugün Erika’nın istisnai durumu suç değil, avantaj. Zira şu an herkes gözlerini ona dikmiş durumda, gizliden gizliye nefret etseler bile.

Kalabalıktan sıyrılarak Erika’ya doğru yaklaşan Bay Klemmer, törenselliğe ayarlanmış mavi gözleriyle ışık saçarak bakıyor kadına. İki eliyle piyanistin elini kavradı şimdi, elini öpüyor ve diyecek başka bir şey bulamadığından, Bayan Profesör, sözcükleri dökülüyor dudağından. İkisinin arasına giren Erika’nın annesi bu törenin fazla uzun sürmesini engelliyor. Dostluk ve bağlılık belirtisi olmamalı. Çünkü bu, öğrenci adına imrenme halini sakatlayabilir, bu durumda da bütün oyun bozulmuş demektir. Rica ederim, el doğal durumunda kalsın. Aslında bu üçüncü sınıf seyirciyi pek de ciddiye almamız gerekmez, değil mi Bay Klemmer? Etkilenmeleri için bunlara zulmetmek lazım, susturmak, köleleştirmek. Sopayla vurmak lazım bunlara! Bunların istedikleri, dayak ve kendileri yerine, ilgili bestecinin yaşamasını ve özenle yazmasını bekledikleri bir sürü tutku. Bağıran bililerini istiyorlar, yoksa kendileri yüksek sesle bağırmak zorunda kalacak. Can sıkıntısından. Gri tonlan, ince ara aşamaları, yumuşak ayrışmaları bu olmaksızın kavramaları mümkün değil. Oysa müzikte, genel olarak sanat imparatorluğunda olduğu gibi, göze batan karşıtlıkları, vahşi çelişkileri yan yana koymak çok daha kolaydır. Aslında seyyar satıcılıktan başka bir şey değil bu yapılan! Bu koyunlar bunu bilmiyor. Bildikleri herhangi bir şey de yok zaten. Erika, Klemmer’i samimiyetle tuttu kolundan, çocuk derhal titremeye başladı. Sağlıklı kan dolaşımına sahip bu gençler sürüsünün arasında üşüyor olamaz. Kültürel barbarlığın hüküm sürdüğü bir ülkede tıka

basa doymuş barbarlar bunlar. Gazetelere bir kez daha göz atın: Haber diye verdikleri olayların kahramanlarından daha barbarlar. Kansını ve çocuklarını özenle parçalara ayırıp, daha sonra midesine indirmek için buzdolabında saklayan adam, bunu haber olarak yazan gazeteden daha fazla barbar değil. Ve burada, zamanın birinde, inek Anton maymun Zerdüşt'e karşı konuşmuştu! Bugün ise *Kürler*, *Kronenzeitung*'a karşı konuşuyor. Şunu bir düşünün Bay Klemmer! Şimdi de Bayan Profesör Vyoral'ı selamlamak zorundayım, eğer müsaade ederseniz Bay Klemmer. Daha sonra size döneceğim.

Anne hemen, açık mavi renkli el örgüsü angora bir hırkayı örtmüştü kızının omzuna, eklem yerleri soğumasın ve sürtünme direnci yükselmesin diye. Küçük hırka, soğumaması için çaydanlığın üzerine geçirilen mahfaza gibi. Bazen tuvalet kâğıdı ruloları gibi işe yarar şeylere, üzerinde rengârenk ponponların bulunduğu bu tür el yapımı mahfazalar takılır, işli yastıklar arabaların arka camlarım süsler. Tam ortalarında. Erika'nın ponponu, gururla yukarı kalkmış kendi kafası. Erika, ayakaltmda olan yerlerinin ucuz yolluklarla korunduğu parkenin düz kaygan zemini üzerinde yüksek topuklu ayakkabılarıyla, uzman ağızlardan bir kutlama duymak için daha yaşlı meslektaşlarına doğru yürüyor. Arkasından hafifçe iten annesi. Anne, tek elini Erika'nın arkasına, kürekkemiğinin üzerine, angora hırkasına koymuş.

Walter Klemmer hâlâ ne sigara içiyor ne de içki; enerjisi bu yüzden etkileyici. Sinek sarayına yapışmış gibi, laklak eden sürünün ortasından öğretmeninin izini sürerek yürüyor. Âdeta kadına yapıştırılmış. Erika kendisine ihtiyaç duyarsa, hemen elinin altında bulmalı genç adamı. Bir erkeğin korumasına ihtiyacı olduğunda. Arkasına ne zaman dönse Klemmer'e çarpıyor kadın. Klemmer ise sanki her an bu beden temasını anyor gibi. Küçük ara göz açıp kapayıncaya kadar sona erdi. Klemmer, Erika'nın varlığını, sanki çok seyrek gelinebildiğinden insanın derin derin soluk almak istediği yüksek yaylalardan birindeymişçesine var gücüyle çekiyor içine. Kente fazla oksijenle dönmek için. Açık mavi renkli hırkanın koluna takılmış bir saç kılım alıp atıyor ve samimi bir teşekkür alıyor bunun için, sevgili kuğum. Anne belirsiz bir şeyler sezinlemekte, fakat genç adamın nezaketini ve görev duygusunu kabul etmek zorunda. Günümüzde

ilişkilerde olağan ve gerekli olan biçime tamamen aykırı bir durum bu. Anne için Klemmer genç biri, fakat belli ki çocuğun cevheri eskiden kalma.

Son turdan önce küçük bir sohbet daha. Klemmer, böyle özenli ev konserlerinin neden yavaş yavaş öldüğünü soruyor büyük bir yazıklanma eşliğinde. Önce ustalar ölüyor, sonra müzikleri, çünkü insanlar artık daha çok liste başı şarkıları, pop ve rock dinlemek istiyor. Bu aile gibileri yok artık. Eskiden sayılan ne kadar çoktu. Birçok boğaz hastalıklan uzmanı, Beethoven'in geç kuartetleriyle doydu, hatta kendilerini tükettiler. Gündüzleri sürtüne sürtüne yara olmuş boğazlan fırçalıyor, akşamları da ödül olarak Beethoven'a sürtünüyorlardı. Bugün akademisyenler Bruckner'in fil trompetinin ritmiyle tepiniyor ve yukan AvustralyalI bu iyi zanaatçıyı övüyorlar. Bruckner'i küçümsemek, gençlik budalalığıdır, Bay Klemmer. İnsan onu çok sonraları anlıyor, inanın bana. Bir şeyi iyice anlamaya başlamadan önce moda olan hükümler vermekten kaçının, meslektaş Bay Klemmer. Genç adamı, yetkili bir ağızdan çıkan meslektaş sözü mutlu ediyor ve derhal, etkili teknik terimlerle, Schumann'ın eserleri ve geç dönem Schubert'ten söz ediyor. Onların kullandığı yumuşak ara tonlarla ilgili usandırıcı grilikler içinde konuşuyor.

Şimdi sırada Kohut-Klemmer düeti var, evde verilen konser zehirli limon sarısı renginde. Molto vivace. Bu düeti iyi çalıştılar. İkisinin de konserin yönetiminde herhangi bir paylan yok. Sadece tüketici olarak bu konsere katılabilirler, oysa kaliteleri bunun çok ötesinde! Fakat o anda dinleyiciden başka bir şey değiller ve bilgileri hakkında hayallere kapılıyorlar. Neredeyse ikisinden biri katılabilecekti: Erika. Fakat olmadı.

Şimdiyse, gevşek istiflenmiş ara tonların, ara dünyaların, ara alanların tozlarının üzerinde ikisi yumuşakça dolaşıyor, zira orta tabakanın bildiği şey budur, bunu unutmamak gerekir. Schubert'in alçakgönüllü alacakaranlığı halkayı kırıyor bir yerinden ya da Adomo'nun tanımladığı gibi, Schumann'ın alacakaranlığı çok uzaklara, hiçliğe akıyor, ama bilinçli sönümlenmenin Tanrılaştırmalarını üzerine geçirmeksizin! Farkına varmaksızın, evet, hatta kendini kastetmeksizin alacakaranlık! Her ikisi de hiç uygun olmayan bir ortamda yüksek sesle söylediklerinin keyfine varabilmek için bir an susuyor. İkisi de ötekinin kendisinden daha iyi anladığını düşünüyor; birisi genç olduğu için, öteki olgunluğu nedeniyle.

Cahillere, hiçbir şeyden anlamayanlara duydukları öfke konusunda birbirleriy-le yarış halindeler, baksanıza burada ne kadar çok var onlardan. Şunlara bakın Bayan Profesör! Sız de şunlara iyice bakın Bay Klemmer! Küçümseyişin bağıyla birbirlerine bağlanıyor öğretmen ile öğrencisi. Schubert'in, Schumann'ın hayat ışığının yavaş yavaş parlaklığını yitirmesi, sağlıklı kalabalığın, bir geleneği sağlıklı diye adlandırdığında ve bu geleneğin içinde huzur içinde yuvarlandığında kastettiği şeyin tamamen zıttıdır. Sağlık, ah ne ayıp, sağlık, olanın tecellisidir. Filarmoni konserlerinin programlarını hazırlayanlar, iğrenç tutuculuklarıyla sağlık gibi bir şeyi, düşünebiliyor musunuz, önemli bir müziğin temel ölçütü yapabiliyorlar. Oysa sağlık her zaman galip gelenin yanındadır; güçsüz olan yere düşüp ezilir. Saunaya giden ve duvarlara işeyen, bu kalabalık içinde elenip gider. Onların sağlıklı bir üstat olarak değerlendirdikleri Beethoven, ne yazık ki sağır bir insandı. Çok sağlıklı Brahms da öyle. Klemmer, Bruckner'in de kendisine her zaman sağlıklı geldiğini belirtmeye cesaret ediyor ve böylece bam teline basmış oluyor Erika'nın. Genç adam bu düşüncesinden dolayı ciddi bir azar işitiyor. Erika, gerek Viyana'nın gerekse taşranın müzik çevreleriyle kişisel sürtüşmesi nedeniyle aldığı yaraları alçakgönüllülükle gösteriyor. Geri çekilene kadar aldığı tüm yaraları. Hassas olan yanar, incecik gece kelebeği. O nedenle, diyor Erika Kohut, son derece hasta olan ve adlarının ilk hecesi aynı bu iki adama, Schubert ve Schumann'a kendimi çok yakın hissederim. Tabii ki artık bütün düşünceleri, dağılmış Schumann'a değil, bundan kısa süre öncesindeki Schumann'a! Çok kısa süre önceki! Zihninin kendisini bırakıp gideceğini hissediyor, en küçük damarlarına kadar acısını çekiyor bunun, bilinçli hayatına veda edip melekler ve şeytanlar korosuna katılıyor, ama bilinci tamamen yerinde olmasa da bir kez daha asılıyor. Veda edene hasret dolu bir kulak kabartma daha, en değerli şeyin, yani insanın kendisinin yitimine son bir yas. Tamamen teslim alınmadan önce, insanın yitirdiklerinin daha yeni farkına vardığı bir safha bu.

Erika yumuşak bir müzikle, babasının, zihni tamamen bulanmış olarak Steinhofda akıl hastanesinde öldüğünü söylüyor. O nedenle aslında Erika gözetilmeli, zira çok ağır şeyler yaşadı. Böylesine büyük bir görgüsüzlükle panldayan bütün bu esenlik içinde daha fazla konuşmak istemiyor kadın, ama bazı şeyleri ima etti. Erika, Klemmer'den bazı duygular koparmak niyetinde, o nedenle de acımasızca harekete geçiyor. Çektiği acılar

nedeniyle bu kadın, erkeklerden gelecek zerre sevgiyi çoktan hak etmiş durumda. Bunu anlayan genç adamın ilgisi derhal yeniden ve parlayarak uyanıyor.

Ara bitti. Lütfen yerlerinizi alın. Şimdi genç bir soprano Brahms şarkıları söyleyecek. Çok geçmeden bitiyor, zaten Ko-hut-Haberkom İkilisinden sonra daha iyisi olamazdı. Şimdi salonda, aradan önceki alkıştan daha büyük bir alkış kopuyor, çünkü bittiği için herkes hafiflemiş durumda. Bravo tezahü-ratlan duyuluyor sıkça, bu kez sadece Erika’nın annesi değil, en iyi öğrencisi de bağırıyor bravo diye. Anne ve en iyi öğrenci birbirlerini gözucuyla süzmekteler, ikisi de yüksek sesle ve var güçleriyle bağırıyor, aynı zamanda litreler dolusu şüphe oluşturuyorlar içlerinde birbirlerine karşı. Birisi almayı çok istiyor, ötekisi ise vermek niyetinde değil. Bütün ışıklar yandı, tavandaki avize de, bu güzel an için hiçbir şey esirgenmemiş. Ev sahibi gözyaşlarını tutamıyor. Erika program dışı bir Chopin parçası çaldı, ev sahibi gecenin içinde, geldiği yeri, Polonya’yı düşünüyor. Şarkıcıya ve ona eşlik eden çekici kadına, Erika ya kocaman buketler veriliyor. Aynca iki anneyle bir baba da gelip çocuklarının gelişimine katkıda bulunan Bayan Profesöre çiçek sunuyorlar. Yetenekli genç şarkıcıysa sadece- bir çiçek aldı. Erika’nın annesi, alçakgönüllü tavırlarla, taşınabilmesi için çiçekleri samankâğıdma sanyor. Bu harika çiçeklerle sadece istasyona kadar gitmek zorundayız, ondan sonra tramvayla, neredeyse evimizin kapısına kadar rahat rahat gideriz. Tasarruf taksiye binmemekle başlar, ev alınmasıyla biter. Bir sürü olmazsa olmaz dost ve yardımcı, anne ile kızını arabalarıyla götürmeyi teklif ediyorlar, fakat anne bütün teklifleri olmazsa olur diye tanımlıyor. Çok teşekkürler, çok naziksiniz. Biz kimseden bir şey kabul etmeyiz, kimse için de bir şey yapmayız.

Walter Klemmer uzun adımlar atarak seğirtiyor ve Erika’nın, derslerden çok iyi bildiği, yakası tilki kürkü mantosunu giymesine yardımcı oluyor. Manto belden kemerli ve yakasında da esirgenmeden konmuş tilki kürkü var. Erika nın annesinin siyah astragan mantosunu tutuyor şimdi de. Zorunlu olarak kesilen konuşmayı sürdürmek niyetinde genç adam. Bayan Kohut’un, kutlama olanağına sahip olduğu bu zaferin ardından müzikten bitap düşmüş olabileceğini dikkate alarak derhal sanat ve edebiyattan söz açmaya başlıyor. Emme yöntemiyle kadına yapışıp kalmış sanki, dişlerini Erika ya

geçirmiş. Kollarını mantoya sokmasına yardım ediyor, kadının omuzlarına düşen saçlarını kürk yakanın içinden çıkarıp yakanın üstüne bırakacak kadar da cesur. Durağa kadar hanımlara eşlik etmeyi teklif ediyor.

Anne, şu an yüksek sesle söylenemeyecek bir şeyler sezinlemekte. Erika ise üzerine boşanan ilgiden son derece memnun. Ümit edelim ki bu, tavuk yumurtası büyüklüğünde bir doluya dönüşüp başını gözünü yarmaz kadının. Kadın bir de bir kutu şekerleme almıştı armağan olarak, şimdi koparırcasına çekip alan ve ısrarla taşıyan Walter Klemmer'in elinde bu. Portakal renkli bir zambak demeti ya da buna benzer bir şey de genç adama yüklenmiş. Çeşitli yüklerin altında -ve müzik bu yüklerin en hafifi değildir kesinlikle— en ufak bir bezginlik göstermeksizin, ev sahiplerine içtenlikle veda ettikten sonra tramvaya doğru yürüyor üçü birden. Gençler bir parça önden yürüsün, annenin gençlerin hızına ayak uydurması mümkün değil. Bir de arkadan gözlemek ve konuşulanları dinlemek daha kolay oluyor. Erika şimdiden, annesi biraz arkada bir başına kaldı diye tereddüt içinde. Oysa Kohut'lar, başka zamanlar hep kol kola yürümeye, Erika'nın başarılarını konuşmaya ve bu başarılan utanmazca övmeye alışmışlardır. Bugünse nereden çıktığı belli olmayan genç bir adam, buruşturulup bir yana atılmış, ihmal edilmiş olarak arkadan gelen emektar annenin yerini aldı. Anne kayışlan geriyor ve Erika'yı arkaya doğru çekiyor. Annesinin, arkadan tek başına geliyor olması canını acıtıyor kızının. Bunu kendisinin istemiş olması meseleyi daha da kötüleştiriyor. Eğer Bay Klemmer şu an sanki çok vazgeçilmezmiş gibi görünmeseydi, Erika rahatça kendisini bugünlere getiren annesinin yanında yürüyor olacaktı. Yürürken, yaşananları bir kez daha anlatacaklar birbirlerine, belki de yanlarındaki şekerlemelerden yiyeceklerdi. Evlerinin salonunda onları bekleyen hoş sıcaklık ve rahatlığın ağızlarındaki ilk tadı. Hiç kimse bu evden sıcaklığı kapı dışarı edemez. Belki de televizyonda geç saatte yayınlanan gece filmine yetişebilirler. Bu öğrenci de üstüne üstüne geliyor. Aradaki mesafeyi koruyamaz mı? Gençlik kokan sıcak bir bedeni kendi bedenine böyle yakın hissetmek ne kötü. Genç adam, Erika'yı paniğe sürükleyecek kadar sağlam ve kaygısız görünüyor. Kendi sağlığını Erika'nın sırtına yüklemeye kalkmaz herhalde. Hiç kimsenin katılamadığı evlerindeki ikili hayat tehlikeye girmeye başlıyor gibi. Kendi dört duvarları arasında huzur, düzen ve güvenliği anneden başka kim sağlayabilir? Bütün ipler Erika'yı yumuşak televizyon koltuğuna çekiyor, kapı da sıkı sıkıya kilitli zaten. Erika nm ve annesinin ayrı koltuklan var, anne çoğu kez şişmiş

olan ayaklan-nı bir İran pufuna yerleştirerek yukan kaldmyor. Evlerindeki mutluluk, şu Klemmer bir türlü çekip gitmediği için tehdit altında. Herhalde gelip yuvalarına girmek istemeyecektir. Erika, çıktığı yere, annesinin rahmine geri dönmek istiyor, sıcak rahim suyunda sallanmak en büyük dileği. İçi gibi dışansı da sıcak ve nemli. Klemmer, annesinin önünde ona fazla yaklaştığında, kaskatı kesilip kalıyor.

Klemmer konuşmaya devam ediyor. Erika suskun. Karşı cinsle az da olsa yaşadığı deneyimler geçiyor akimdan, fakat bunları hatırladığında kendisini iyi hissettiği söylenemez pek. O zaman yaşananlar da şimdi yaşanandan daha iyi değildi. Bir zamanlar bir kafede pazarlamacının biri musallat olmuş, Erika pes edene kadar kapatmamıştı çenesini. Beyaz tenli külkedisinin zavallı koleksiyonunu genç bir hukukçu ile lisede ders veren genç bir profesör tamamlayacaktı. Yıllar önceydi. İki akademisyen, bir konser sonrası aniden Erika'nın mantosunu tutmuşlardı birlikte, mantosunun kollarını makineli tüfek namluları gibi sunmuşlardı kadına. Böylece Erika'yı silahsız-landırmışlardı, oysa kendileri son derece tehlikeli aletlere sahipti. Erika ne zaman benzer şeyler yaşasa, annesine mümkün olduğunca çabuk ulaşmayı arzuluyordu. Annenin bütün bunlardan haberi yoktu elbette. Bu sayede hazır mutfaklı, içinde küveti olan banyosuyla birkaç bekâr evi inceleme fırsatı bulmuştu kadın. Fakat sanatın tadına düşkün biri için tatsız otlaklardı buralar.

Önceleri, o anda görevde olmasa da, piyanistliğiyle böbür-lenmekten keyif alıyordu. Söz konusu beylerden hiçbirinin evinin koltuğunda bir piyanist oturmamıştı daha önce. Adam hemen bir şövalye gibi davranmaya başlar, kadın ise bakışlarını adamın başının üzerinden atlatarak çevreyi izlemektedir. Fakat aşkta, hiçbir kadın uzun süre mükemmel kalamaz. Kısa süre içinde beyler, daha sonra herkesin içinde de göstermekten kaçınmadıkları şirin özgürlükler kaparlar kendileri için. Artık araba kapısı tutulmaz, kadının sakarlıklarıyla alay edilir. Daha sonra sıra kandırmaya, aldatmaya, acı çektirmeye gelir, artık kadın o kadar sık aranmayacaktır da. Kadın kasten, amaca yönelik bir belirsizlik içinde tutulur. Birkaç mektubu karşılıksız kalmıştır. Kadın bekler, bekler, ama boşuna. Derken kendi kendisine neden beklediğini sorar; beklemektedir, çünkü gelecek cevabın beklemekten daha korkutucu olacağını bilir. Erkekse büyük bir kararlılıkla başka bir hayatta, başka bir kadına benzer davranışlar sunmakla meşguldür.

Genç adamlar Erika'nın içindeki arzuyu harekete geçiriyor, sonra yeniden durduruyorlardı. Musluğunu kapatıyorlardı Erika'nın. Sadece birazcık gaz koklayabiliyordu. Erika onla-n coşku ve arzuyla kendisine bağlamaya çalışıyordu. Üzerinde inip çıkan ölü bedeni yumruklarıyla dövüyor, adamın zevk iniltilerine engel olamıyordu. Her seferinde üzerindekinin sırtını tırmıklıyordu tırnaklarıyla. Oysa hiçbir şey hissettiği yoktu. Hazzm doruğundaymış gibi davranıyordu ki adam nihayet dursun. Adam bunun üzerine duruyordu, ama başka zaman yeniden geliyordu aynısını yapmaya. Erika hiçbir şey hissetmiyordu, hiçbir zaman da hissetmedi. Yağmur altında katranlı mukavva gibiydi o, öylesine duygusuz.

Bütün erkekler kısa sürede terk ettiler Erika'yı, artık Erika kendisinin üzerinde hiç kimsenin durmasını istemiyor. Erkekten ona akan herhangi bir heyecan yok, hem erkeğin bunun için çaba sarf ettiği de söylenemez zaten. Erkekler Erika gibi olağanüstü bir kadın için uğraşmak istemiyor. Oysa böyle bir kadını bir daha tanımaları imkânsız. Zira bu kadın eşsiz. Hayadan boyu pişmanlık duyacaklar, ama yine de yapıyorlar işte. Erika'yı görüyor, sonra da sırtlarını dönüp gidiyorlar. Bu kadının gerçekten eşsiz sanatsal yeteneklerini iyice incelemek için çaba göstermeden, kendi vasat bilgileri ve şanslanyla ilgilenmeyi tercih ediyorlar. Erika onların küçük kör bıçaklan için fazla büyük bir parça sanki. Kadının bir süre sonra kurumasına, solmasına göz yumuyorlar. Bunun bedeli olarak rahatça uyuyorlar. Erika bir mumyaya dönüşürken, onlar çoktan can sıkıcı uğraşlarının peşine düştüler bile; sanki eşsiz bir çiçek, sulanmayı hiç istemiyormuş gibi.

Bay Klemmer, bu tür yaşanmışlıklardan bihaber, canlı bir çiçek demetine dönüşmüş olarak genç Bayan Kobut'un yanında sallanarak yürüyor, hemen ensesindeyse yaşlı Bayan Kohut var. Çok genç. Ne kadar genç olduğunun farkında bile değil. Öğretmenini saygılı, hayran bakışlarla süzüyor. Onunla aslında bir sır olan sanat anlayışını paylaşıyor. Yanındaki kadın da kendisi gibi, şu an annenin nasıl zararsız hale getirilebileceğini düşünüyordur muhtemelen. Günün törensellikle sona ermesi için nasıl yapsa da Erika'yı bir bardak şarap içmeye davet etse. Klemmer'in tek düşündüğü bu. Öğretmeni sorun değil. Anneyi bırakıp Erika'yla çıkmak. Erika! Adını söylüyor kadının. Kadın yanlış anlamış gibi yapıp adımlarını hızlandırıyor, hızlanalım ki genç adam tuhaf düşünceler geliştirmesin. Gitse artık! Birinden birine sapıp kaybolabileceği bir sürü yol var burada. Nihayet

gittiğinde, Erika annesiyle kafa kafaya verip, bu öğrencinin kendisine gizliden gizliye hayran olduğu konusunu bir güzel elekten geçirecek. Bugünkü Fred Astaire filmini izleyecek misiniz? Ben izleyeceğim! Bu filmi kesinlikle kaçırmam. Şimdi artık Bay Klemmer kendisini neyin beklediğini biliyor, bir hiç yani.

Karanlık tramvay geçidinden geçerken Klemmer delice bir cesaretle öğretmeninin elini yakalıyor bir anlığına. Bana elinizi verin, Erika. Bu el ne kadar mükemmel piyano çalıyor. Buz kesilen el kol manşetinin içinde gözden yitiyor hemen. Bir esim-lik ayaklandı sanki, sonra yine sessizleşti. Erika yakınlaşmayı fark etmemiş gibi yaptı. İlk başarısız deneme. Kadının eli, anne biraz ötelerinde yürüdüğü için cesaret edebilmişti bu oyuna katılmaya. Anne, genç çiftin ön cephesini kontrol edebilmek için motosiklet sepeti rolünde şimdi. Bu saatte hiçbir araba tehlike yaratmaz, kaldırım da bu bölümde oldukça dar. Kız bu durumu tehlikeli buluyor ve gözüpek anneyi yeniden kaldırıma çıkarıyor. Bu arada Klemmer'in eli yan yolda kaldı elbette.

Bundan sonra Klemmer'in ağzı çıkıyor gayretli bir yolculuğa. Çevresinde yaşın getirdiği ince çizgiler olmaksızın açılıp kapanıyor. Hiç zahmet çekmeden. Okuduğu bir kitap üzerine konuşmak istiyor Erika'yla. Kitap, Klemmer'in hem insan hem de sanatçı olarak çok beğendiği Norman Mailer'in. Kitapta şunlan ve şunlan gördü Klemmer, belki de Erika tamamen farklı bir şey bulmuştur. Erika söz konusu kitabı okumamış, o nedenle de sohbet sönümlenip gidiyor. Bu yolla hiçbir alışveriş mümkün değil aralarında. Erika geçmiş gençliğini geri almak istiyor, Klemmer'in niyetiyse kadını elde etmek. Genç adamın genç yüzü sokak lambaları ve ışıklandırılmış tabelaların altında yumuşakça parlarken, yanında arzunun kızgın sobasında yanan bir kâğıt parçası gibi büzülüyor piyanist. Adama bakmaya cesareti yok. Gerekli olduğunda anne bu çifti de ayırmayı bilecek elbette. Erika suskun ve ilgisiz, tramvay durağına yaklaştıkça daha da fazlalaşıyor arzusu. Anne, önündeki gençliğin arasındaki değiş tokuşu, belirtilerini uzun uzun anlattığı bir soğuk algınlığı konusunu açarak engelliyor. Kızı hak veriyor annesine. Zaman varken mikrop kapmaktan korunmalı, yarın çok geç olabilir. Bay Klemmer, umutsuz hamleyi yapıp soğuk algınlığına karşı daha iyisi olmayan bir çare bildiğini ifade ediyor gümbürdeyerek: vücudu dayanıklı kılmak. Örneğin sauna bunun için

birebir. Yüzme havuzunda atılacak birkaç kulaç da mutlaka faydalı olacaktır. Genel olarak spor, özel olarak da en heyecanlı sporlardan biri olan kürek. Mevsim kış, nehirler buz, bu sporu yapmak mümkün değil, geçici olarak başka spor dallanyla idare etmeli. Fakat kısa süre sonra, baharda her şey çok güzel olacak, karlar eriyecek, nehirler coşacak ve önlerine kattıklan her şeyi sürükleyecek. Çocuk, son olarak bir kez daha saunayı öneriyor. Dayanıklılık önemli olduğu için ormanda koşmaktan söz ediyor. Erika'nın ise onu dinlediği yok, ama gözleri genç adamın üzerinde dolaşıyor, sonra aniden mahcup, utangaç bir şekilde yöneliyor başka bir yöne. Yaşlanmaya başlamış bedeninin hapishanesinden nasıl da kasıtsız bakıyor kadın. Bu parmaklıklarda törpülenmeyecek o. Anne, kadını bu parmaklıklara dokundurtmayacak çünkü. Erika ne söylerse söylesin, karşıt bir görüş ifade eden Klemmer, bu kızgın savaşçı, el yordamıyla bir adım daha atmayı deniyor cesurca; çiti çiğneyip geçen genç bir boğa o, ineğin yanına mı gitmek istiyor, yoksa otlağı mı hedefliyor? Bunu bilmek mümkün değil. Spor yapmayı önermesinin nedeni, sporun insanı neşelendirmesi, bize, genel olarak bedenimizi hissetmeyi ve bedenimiz için duygular beslemeyi öğretmesiymiş. İnsanın bazen kendi vücudundan nasıl bir haz duyabildiğine inanamazsınız, Bayan Profesör! Bedeninize ne istediğini sorun, o size söyleyecektir. Belki önceleri pek göze batmaz, ama sonra: Ooo. Beden uyanır ve kas kalitesini geliştirir. Temiz havada gerinir. Ama sınırlarını da bilmektedir. Her zaman olduğu gibi burada da, bunu en iyi sağlayan Klemmer'in en sevdiği spor olan kürektir. Erika benzer bir şeyi televizyonda gördüğünü anımsıyor belli belirsiz. Hafta sonlan, gece filminden önce yayma sokulan uzun spor programlarından birindeydi. Turuncu cankurtaran yelekleri ve kafalarında kasklanyla, likör şişesinde Williams armutları gibi küçücük botlar ya da benzer araçların içinde savrularak gidiyor, sürekli düşüyorlardı. Erika gülümsüyor. Bir an, düştüğü için bağırarak yardım çağıran kürekçilerden biri geçiyor aklından ve hemen unutuyor onu. Geriye kalan, hemen unutulan zayıf bir istek. Evet. Geldik işte!

Bay Klemmer'in ağzında donup kaldı sözcük. Sezonu yeni açılan kayak sporuyla ilgili bir şeyler söylemeye çalışıyor zar zor. İstediğiniz her eğimde yamaçlarla karşılaşmanız için kentten fazla uzaklaşmanız gerekmiyor. Mükemmel, değil mi? Bir kez gelin bizimle, Bayan Profesör, sonuçta gençler birlikte olmak ister. Orada, sizinle en iyi şekilde ilgilenecek benim

yaşımda başka gençlerle de buluşuruz. Biz spora çok yatkın değiliz, diye kestirip atıyor anne, gerçekten de ekranın dışında herhangi bir spor etkinliğini yakından görmüş değil. Biz kışın, sürükleyici bir polisiye film eşliğinde kendi içimize çekilmeyi tercih ederiz daha çok. Genel olarak kendi içimize çekilmeyi tercih ederiz biz, anlıyor musunuz, karşımızda ne olursa olsun. Zira biz Nereden'i biliyoruz, Nereye'yi öğrenmeye ise hiç niyetimiz yok, çünkü o arada insanın başına bir kaza gelebilir.

Bay Klemmer, istediği zaman babasından arabayı alabileceğini söylüyor, önceden haber vermek koşuluyla. Genç adamın eli karanlıkta bir şeyler eşeliyor ve tamamen boş dönüyor yerine.

Erika adama karşı giderek artan bir isteksizlik yaşıyor, ah bir gitse artık! Elini de beraberinde götürsün. Gitsin! Bu adam hayatın Erika'ya korkunç bir meydan okuması, oysa o, müzik eserlerini doğru yorumlayarak gerçekleşen meydan okumalarla karşılaşmayı yeğler. Nihayet istasyon göründü. İçinde küçük bir bank olan pleksiglas kulübenin ışıklan iç rahatlatıyor. Görünürde soyguncu, katil falan da yok, Klemmer'le başa çıkabilir annesiyle birlikte. Lamba ışığı. Durakta her tarafla-n örtülü iki kişi daha bekliyor, ikisi de kadın, yanlarında onlara eşlik eden kimse yok, korunmasızlar. Bu geç saatte trenler pek sık işlemiyor ve Klemmer ne yazık ki hâlâ yanlarında. Katil şu an burada değilse de her an gelebilir ve Klemmer'e ihtiyaç olabilir. İşte, tren geliyor! Erika biraz sonra annesiyle her şeyi enine boyuna konuşacak, Bay Klemmer gider gitmez. Önce gitmeli, sonra uzun uzadıya konuşacaklan bir konu olacak. Genç adam, Erika'nın tenini gıdıklayan bir tüyden farksız artık. Tren geliyor ve Kohut'larla birlikte neşeyle uzaklaşıyor. Bay Klemmer el sallıyor, fakat hanımların elleri çantalar ve biletlerle dolu.

Yeteneğinden herkesin söz ettiği, fakat sanki boğazına kadar çuvalın içine sokulmuş gibi hareket eden çocuk, korkunç bir beceriksizlikle aletlere, alçaktan bağlanmış kordonlara takılıp düşüyor. Elleri, ayaklan havada sallanıyor. Sonra da yakınmalar eşliğinde, tökezlemelerine başkalarının dikkatsizliğinin yol açtığını bağmyor hep. O, hiçbir zaman suçlu değil. Onun durumuna tanıklık eden öğretmenler, bir yandan bütün zamanını müziğe adayan, öte yandan kendisini başkalarının önünde gülünç duruma düşüren, müzik çalışmaları yüzünden ağır bir baskı altındaki bu çocuğu

kutluyor, onu teselli ediyorlar. Öğretmenler, sadece ONUN okul sonrası kafasında saçma sapan şeyler taşımadığını söylerken, hafif bir tiksinti, yumuşakça dalgalanan bir iticilik de hissediyorlar; bu apaçık görülüyor. Onurunun anlamsız yere kınlması ruhunu rahatsız ettiği için, evde bu konuda annesine şikâyette bulunuyor. Annesi de, derhal okula koşturup avazı çıktığı kadar bağırarak, kusursuz dalını kırmaya çalışan diğer öğrenciler hakkında bir sürü şikâyet sayıp döküyor. Öbürlerinin zaten tepelerinin tası atmıştı, elbette annenin bu davranışından sonra öfkeleri daha da şiddetleniyor. Artık havada karşılıklı şikâyetler uçuşup duruyor. Okulda tüketilen boş süt şişeleriyle dolu metal kaplar ikide bir ONUN ayağına dolaşır; kızın, hiç sahip olmadığı bir şeyi, dikkati gerektirmektedir bunlar. Oysa kızın bütün dikkati, gözucuyla izlediği erkek öğrencilerin üzerinde, ama o, başı yukarıda başka bir yöne doğru kürek çekerken, sanki erkek olma yolundaki çocuğa ya da onun yapmak istediklerine hiç aldırmıyormuş gibi yapmakta ısrarcı.

Pis kokan sınıflarda engeller pusuya yatmıştır. Bu sınıflardan birinde sıradan, normal öğrenci ter dökerken, anne babası çocuğun zihin kontrol panosunun başında, hiç olmazsa ortalama başanyı yakalasın diye didinip durur; öğleden sonralarıysa aynı sınıf, olağanüstü yeteneklere sahip öğrencilerce, yani dönemlik açılmış müzik okuluna giden özel müzik öğrencilerince bir nevi amacı dışında kullanılır. Gürültücü müzik aletleri çekirgeler gibi çullanır sessiz sedasız düşün mekânlarına. Dolayısıyla gün boyunca okul, bilginin ve müziğin bıraktığı değerlerle ağzına kadar dolar. Her yaştan ve boydan müzik öğrencileri, hatta lise ve üniversite öğrencileri vardır burada! Öğrencilerin hepsi, tek tek ya da birlikte, bir şeyler çalma çabasında birleşir.

O, giderek daha şiddetli biçimde, başkalarının hiç bilmediği bir iç hayatın erişilmezlikle dalgalanıp duran hava kabarcıklarına takılıp kalıyor. Öz olarak Erika, doğaüstü bir şey kadar güzel; bu özü de kendi başına, kendi kafasında yoğurdu zaten. Kendisi dışında bu güzelliği gören hiç kimse yok. O, kendisinin güzel olduğunu düşünüyor; hayalinde kendisine taktığı yüz, güzel. Gerçek hayata döndüğünde annesi güzel olmasına nasılsa izin vermez. Kendi dilediği zaman bu yüzleri değiştirebilir hem, sanşın, esmer ya da daha başka bir çehreye bürünebilir, erkekler kadınlan genellikle böyle severler. O da bu tanıma uyuyor, o da sevilmek istiyor çünkü. Yine de

Erika’ya güzel bir kız demek mümkün değil. Tamam, yetenekli olduğuna kuşku yok, teşekkürler, rica ederim, ama güzel değil, hayır. Göze çarpan hiçbir yeri yok, annesi de bunu her zaman söyler zaten, aman kız kendisini güzel bulmasın da! Anne büyük bir kötücüllükle, ONUN birini kendisine bağlayabilmesinin ancak sahip olduğu bilgi ve beceriyle mümkün olabileceği tehdidinde bulunuyor. Herhangi bir erkekle beraber görülmesi halinde, dayakla tehdit ediyor çocuğu. Gözetleme kulesinde oturuyor, onu kontrol ediyor, anyor, davranışlarının etkilerini hesaplıyor, birtakım sonuçlar çıkarıyor, sonra da cezalandırıyor.

Çocuk, yerine getirmesi gereken günlük görevlerin ipleriyle Mısırlı bir mumya gibi sarılıp sarmalanmış, fakat hiç kimse onu seyretmek için yanıp tutuşmuyor. Üç yıl boyunca sabırla bir çift topuklu ayakkabısı olsun istedi. Erika, hiçbir şeyden sırf unuttuğu için vazgeçmez. İstekleri için sabır göstermesi gerektiğini biliyor. Ayakkabıya kavuşasıya kadar sabredebilir, ama aynı zamanda, hain annenin, karşılığında ayakkabı vaat ettiği Bach'ın solo sonatlarını öğrenmek için de gerekiyor bu sabır. Oysa hiçbir zaman istediği ayakkabıyı alamayacak. Ancak günün birinde, kendisi para kazanmaya başladığında canının istediği bir ayakkabıyı alabilir. Ayakkabı havuç olarak önünde tutuluyor sürekli. Bu yolla anne her defasında bir parça daha kopanyor Erika’dan; oysa o, ayakkabıları hiçbir zaman sevemeyeceği kadar çok seviyor kızını.

O, her zaman, herkesten üstündür. Her zaman, annesi tarafından ötekilerden çok üstün bulunur. Onlan çok gerilerde ve aşağılarda bırakır Erika.

Erika'nın masum istekleri geçen yıllar içinde yıkıcı bir hırsa dönüştü, bir tür yok etme arzusuna. Başkalarının sahip olduklarını, zorla da olsa, elde etmek istiyor. Elde edemeyecek-leriniyse yok etmeli mutlaka. Çalmaya başlıyor böylece. Resim dersinin yapıldığı çatıdaki atölyede sayısız suluboya, kalem, fırça ve cetvel yok oldu. Bir keresinde, camları -moda olduğu için- rengârenk parıldayan plastik bir güneş gözlüğü kayıplara kanştı. Kendisine hiçbir zaman yarar sağlamayacak bu çalıntı eşyaları, üzerinde bulunmasından korktuğu için, yoluna çıkan ilk çöp tenekesine atıyor. Eşyaları zaten her gün annesi tarafından aranıyor ve her seferinde gizlice satın aldığı çikolata ya da yol parasından gizlice biriktirdikleriyle yediği dondurmayla ilgili gerçekler çıkıyor onaya.

Ona kalsa, güneş gözlüğü yerine kızlardan birinin üzerinde gördüğü yeni flanel elbiseyi çalmayı tercih ederdi. Fakat içinde hep biri duruyorsa, o giysi pek kolay el değiştiremez. Onun yerine, bir dedektif gibi sürdürdüğü ince ve derin araştırmalar sonucunda, kızın bu giysinin parasını küçük bir orospu olarak kendi bedeniyle kazandığını ortaya çıkardı. Günlerce giysinin sahibinin gri kurt gölgesinin peşinde dolaştı; konservatuvar ile günümüzde yalnızlık çeken ortaçağdan kalma tüccarlarıyla Bristol-Bar aynı bölgede. Flanel elbiseli kız henüz on altı yaşını sürdüğünden, okula gelmediğinde, usul gereği bu durum kayda geçirilir. Erika da annesine nasıl bir elbise istediğini ve bunun için parayı nasıl kazanabileceğini hemen anlattı. Bu konulardaki bilgisizliği nedeniyle, annesinin sevinmesi ve kendisine övgüler düzmesi için oynadığı çocuk masumiyetiyle döküldü dudaklarından sözcükler. Elbette anne, derhal av çizmelerine mahmuzlarını taktı, burnundan soluyup ağzından köpükler saçarak ve başını sağa sola savurarak okula koştu, güzel bir okuldan atılma vakasına doğru. Tabii bu durumda flanel giysi de, içindekiyle birlikte okuldan atılmıştı; elbise gözden uzaktır artık, fakat uzun süre dolanıp durduğu ve kanlı izler, yanklar açtığı o akıldan uzaklaştığı söylenemez. Giysinin sahibi, ceza olarak kent merkezinde bir parfümeri dükkânında tezgâhtar olmuştu ve hayatının geri kalan kısmında genel kültür sahibi olmanın mutluluğundan yoksun bir şekilde yaşamak zorundaydı. Bir şey olması mümkünken, artık hiçbir şey olmuştu.

Erika bu tehlikeli durumdan derhal anneyi haberdar ettiği için, ödül olarak kendi elleriyle, ucuz deri artıklarından dikkat çekici ve abartılı bir okul çantası yapabilecek. Burada annenin dikkat ettiği husus, kızın aslında sahip olmadığı boş zamanlarda anlamlı bir faaliyet gerçekleştirmesi. Çantanın bitmesi uzun zaman aldı. Ancak en sonunda, aslında kimsenin sahip olmak istemediği, istemeyeceği bir şey çıktı ortaya. Sadece ONUN böyle alışılmadık bir çantası var; hem de böyle bir şeyle sokağa çıkmaya cesaret ediyor!

Erkek olma yolunda gelişen, birlikte müzik yaptığı genç müzisyenler, ONUN içinde giderek derinleşen, pusuda bekliyor izlenimi yaratan çekici bir özlem uyandırıyor. Olağanüstü bir gurur gösterisi sergiliyor dışarıya karşı, ama neyin gururu bu? Anne, kızının şerefine dokundurtmamasını, eğer böyle bir şey yapmaya kalkışırsa onu hiç affetmeyeceğini yeminler

ederek söylüyor, bunun için âdeta yalvar yakar oluyor. O, içini aylarca kemiren ve her yanına batan küçük bir hatanın şerefini lekelemesine izin veremez. Çoğu kez içini, neyi daha farklı yapabileceği yönünde inatçı bir düşünce kazıyıp durur, şimdiyse çok geçtir artık! Olmak istediğini henüz olamamış küçük orkestra, keman öğretmeni tarafından yönetiliyor; bu orkestrada birinci kemanın mutlak iktidarı var. Erika, yükselebilmek için güçlülerle birlikte davranmayı tercih ediyor. Annesi, ilk gördüğü andan itibaren iktidarla birlikte zaten. Verilen aralarda, öbür kemanların kendisine, rüzgârın kuledeki fırıldağa uyması gibi uyduğu delikanlı, yakında gireceği olgunlaşma sınavı için önemli kitaplar okuyor. Çok yakında, yani üniversiteye girmesiyle birlikte, kendisi için hayatın gerçekten en önemli bölümünün başlayacağını söylüyor. Planlar yapıp bunları cesaretle ifade ediyor. Bazen, belki de bir matematik formülünü tekrar ederken ONUN içinden geçip gidiyor dağılmış bakışları. Hiçbir zaman kızın bakışlarını yakalayamadı, zira kız her seferinde gururlu bir tavırla tavana dikmiş oluyor gözlerini. Delikanlının içindeki insanı değil, sadece müzisyeni görüyor; kız delikanlıyı fark etmiyor, delikanlı da kendisinin kız için havadan başka bir şey olmadığını fark etmeli. Oysa içinde kor alevler yanıyor. Fitili, aşağıya, cinsel organ denen bozulmuş sıçanın üzerine binlerce güneşten daha fazla ışık düşürüyor. Kız bir keresinde, sırf delikanlı kendisine baksın diye kemanının ahşap kasa kapağını şiddetle kapayarak, kendisine çok gerekli olan sol bileğine düşürme riskini bile göze aldı. Acıdan ve belki de kendisine baktırabileceği umuduyla var gücüyle bağırdı. Kim bilir, delikanlı belki de olağanüstü nazik biçimde davranırdı kıza. Fakat hayır, delikanlı askere gitmek niyetinde, bir an önce bu işi bitirmeli. Ayrıca lisede doğa tarihi, Almanca ve müzik öğretmeni olmak istiyor. Bunların arasında müziği şimdiden iyi bildiği söylenebilir. Kız, onun tarafından bir dişi olarak algılanmak ve düşüncesinin not defterine bir dişi olarak kaydedilebilmek için, aralarda tek başına piyanoda solo parçalar çalıyor, sadece onun dikkatini çekmek için. Piyanoda epeyce becerikli, fakat ne yazık ki delikanlı onu gündelik hayattaki hantallıklarına bakarak değerlendiriyor. Sergilediği sakarlıklarla delikanlının yüreğinde tepinmesi mümkün değil tabii.

Kız bir karar aldı: Kendi Ben'inin en son, en uç sınırına kadar, hiç kimsenin eline bırakmayacak kendisini! Kendisinin olan her şeyi tutmak, bunun için de mümkün olduğunca çok şey elde etmek istiyor. İnsan, sahip olduklan

kadardır. O dik dağlan istifliyor; bilgileri ve yetenekleri, üzerinde düzleşmiş karların bulunduğu bir zirve oluşturmakta. Bu zirveye ancak en gözüpek kayakçılar çıkabilir. Genç adam her an uçurumlardan birine, buz tutmuş dipsiz yanklardan birine düşebilir. Birine kendi mükemmel yüreğinin, ince perdahlanmış buz saçaklı ruhunun anahtarını emanet eden Erika, o nedenle de her an anahtarı geri alabilir.

Gelecekte zirvedeki müziğin gücünü kullanmış olarak, hayat borsasmdaki değerinin yükselmesini bekliyor Erika. Sessiz sedasız ve giderek suskunlaşarak, birinin onu istemesini bekliyor; bu durumda mutluluk içinde o da hemen isteyecek kendisinde karar kılanı. Müziğe olağanüstü yetenekli, kibirsiz, özel bir insan olacak. Ne var ki delikanlı çoktan seçimini yaptı: esas branşı İngilizce ya da Almanca onun. Bu yüzden de gurur duymakta haklı.

Dışarıda, katılmadığı için kendisiyle övünmek amacıyla katılmayı reddettiği bir şeyler göz kırpıyor. Kendisini ölçtürüp tarttırmak zorunda kalmasın diye başanyla sonuçlandmlmış bu katılmama tavn için, madalyalar ve plaketler verilmesini istiyor kendisine. Küt pençelerinin altındaki delik deşik derisiyle kötü bir yüzücü olan hayvan, korkuyla, kafasını yukarıda tutarak annenin sıcak gübre şerbeti içinde çırpınıp duruyor ve bu arada kesik kesik hareketler yapıyor; kurtuluşu olacak kıyı nereye kayboldu? Yukarıya, sislerle kaplı kuruluğa adım atmak zor, oysa kaygan meyilden defalarca aşağıya kaydı o.

Çok şey bilen ve keman çalabilen bir adamın hasretini çekiyor Erika. Fakat adam tam okşayacakken kendisini, onu av-layıveriyor. Kaçmaya hazır bu dağ tekesi kayşatlara tırmanabilir, ama kadının enkaz altında kalmış dişiliğini hissedebilmek için gerekli eneıjisi yok. Onun düşüncesi şu: Kadın kadındır. Sonra, kadın cinsinin bilinen kararsızlığına ilişkin bir şaka yaparak, ah kadınlar! diye bağlıyor sözlerini. Erika’ya “çal” direktifi verdiği zaman, ona gerçekten algılamaksızm bakıyor. ONA karşı karar almıyor, yaptığı şey sadece ONSUZ karar almak.

Erika kendisini güçsüz, hatta yenik görülebileceği durumlara hiçbir zaman sokmaz. Olduğu yerde kalmasının nedeni budur. Alışılmış öğrenme ve itaat etme safhaları devam etmeli, yeni yerler aranmamalı. Mengene sıkıştırıyor, ezerek tırnaklarının altındaki kanı dışarı çıkaran bir mengene bu. Öğrenmek

kendi akimın talebi; çabaladığı sürece yaşıyor o, kendisine hep böyle söylendi. İtaati ise anne istiyor. Ve: Kendisini tehlikeye atan, canından olmayı da göze almalı. Bu öğüt de annesinden. Evde kimsenin olmadığı zamanlar bilerek etini kesiyor kız. Çoktandır, kimse görmeden kendisini kesmek için fırsat kolluyor. Kapı kapanır kapanmaz, babasından kalan jilet, kızın bu küçük uğuru, bulunduğu yerden çıkartılır. Kız, jiletin el değmemiş beş kat plastik pazar giysisini çıkarır. Jileti kullanmada epeyce usta, zira babasının artık hiçbir düşüncenin karartmayacağı ve hiçbir arzunun dalgalandırmayacağı bomboş alnının altındaki yumuşak yanaklarını tıraş etmek zorunda o. Bu jilet ONUN eti için aslında. Bu ince, mavimsi çelikten zarif tabaka eğilip bükülebilir, son derece esnek. Bacaklarını açarak tıraş aynasının büyük gösteren tarafını önüne tutuyor, bedeninin kapısı olarak içerilere yol veren deliğini büyütecek bir kesim gerçekleştiriyor. Jilet kesiğinin acı vermediğini artık biliyor, zira kolları, elleri, bacakları deney nesnesi olarak defalarca bu işleme hizmet ettiler. Kızın hobisi kendi bedenini kesmek.

Ağız boşluğu gibi açık olan bu bedene giriş çıkış yeri de güzel diye tanımlanamaz, ama gerekli. Erika tamamen kendine terk edilmiş; tabii başkalarına terk edilmiş olmaktan çok daha iyi bu durum. İşte, jilet bir elinde, öbür elindeyse duygular var. Kaç kez kesmesi ve ne kadar derine dalması gerektiğini biliyor. Delik aynaya sabidendi, kesme işlemine başlanacak. Çabuk, kimse gelmeden. Anatomi hakkında çok az bilgi ve biraz daha az şansla soğuk çelik, kızın deliğin olması gerektiğini düşündüğü yere sokuluyor. Bir şeyler ayrılıyor birbirinden, ürkütücü bir değişim bu ve kan sızıyor dışarıya. Alışılmadık bir görüntü değil bu kan, fakat alışılmışlığın ona kazandırdığı bir şey yok. Her zamanki gibi acımıyor. Fakat kız yanlış yeri kesti, böy-lece Tanrı ile Tabiat Ana'nın alışılmadık bir birlik içinde birleştirdiklerini birbirinden ayırdı. Oysa insanlara bunu yapma izni verilmemiştir ve bu yaptığı şey öcünü alır önünde sonunda. Hiçbir şey hissetmiyor. Birbirinden ayrılmış iki parça bir an birbirlerine şaşkınlıkla baktı, daha önce olmayan bir mesafe girmişti aralarına aniden. Yıllarca sevinci ve acıyı paylaşmışlardı, şimdi ise birbirlerinden ayırıyorlardı onlan! Aynada ters görünüyorlar, öyle ki ikisi de kendisinin hangi yan olduğunu bilmiyor. Ve kan büyük bir kararlılıkla fışkınyor dışanya. Kan damlaları sızıyor, damla damla akarak arkadaşlarına karışıp sabit bir derecik oluşturuyorlar. Nihayet bu derecikler birleştiğinde tekdüze, sakin akan bir

kan nehri meydana geliyor. Her yer kan olduğundan, kız nereyi kestiğini göremiyor. Kendi bedeni kestiği, ama kendine o kadar yabancı ki. Bu kesiği herhangi bir giysi kesiği gibi kontrol edemeyeceğini daha önce düşünmemişti; giysi parçasında beneklerin, çizgilerin, desenlerin üzerinden küçük bir çarkla geçerek kesiği kontrol etmek ve genel bakışı kaybetmemek mümkün. Şimdiyse önce şu kanı durdurmalı, içini bir korku kaplıyor. Vücudunun alt kısmı ve korku, dost olmuş iki müttefik, hep birlikte görülüyorlar. Bu iki dosttan biri, kapıyı çalmadan kızın kafasına girdiğinde, kız ötekinin çok yakında olduğundan kesinlikle emin. Anne, kızının ellerini geceleri yorganın üzerinde tutup tutmadığını kontrol edebilir, fakat korkuyu kontrol altına almak için önce kızının kafatasını keskiyle açması ve korkuyu bizzat kendisinin oradan kazıyarak çıkarması gerekiyor.

Kanı durdurmak için, her kadının, özellikle spor yaparken ya da hareketliyken kullandığı bir kadın bağı buluyor bir yerlerden. Kadın bağı hızla, prenses kostümüyle çocuk balosuna gönderilmiş küçük kızın altın sansı mukavva tacına dönüşüve-riyor. Oysa O, hiçbir zaman çocuklar için düzenlenen balolara gitmedi, söz konusu taçlardan haberi bile yok. Sonra prensesin başını süsleyen taç aynı hızla külotuna düşüyor kadının, kadın hayattaki yerini biliyor artık. Önceleri çocuksu bir gururla başı süsleyen şey, şimdi dişil odunun sessizce baltayı beklemek zorunda kaldığı yere düştü. Prenses büyüdü ve farklı düşünceler var kafasında artık: Beylerden biri kaplama, fazla dikkat çekmeyen bir mobilya parçası, bir başkası gerçek Kafkasya cevizinden bir takım, üçüncüsüyse sadece mümkün olduğunca çok yakacak odun istiflemek istiyor. Fakat burada da öne çıkmak mümkün: Odununu mümkün olduğunca yerden tasarruf ederek, işlevsel bir amaçla istifleyebilir. İstiflemenin düzenli yapıldığı kömürlük, odunların içine gelişigüzel atıldığı bir kömürlükten daha fazla odun alır. Bir evdeki ateş, öbür evde-kinden daha uzun yanar, çünkü orada daha fazla odun vardır.

Erika K. hemen kapısının önünde, ona mutlaka eşlik etmek isteyen, sonuna kadar açılmış dünya tarafından bekleniyordu. Erika onu kendisinden ne kadar çok iterse, dünya o kadar büyük bir hızla sokuluyordu ona. Şiddetli bir güz fırtınası inatçı kasırgalarla sürüklüyordu onu. Çan, hızla eteğinin altına dalıyor, sonra da hemen çekilerek eteği çaresizlik içinde söndürü-veriyordu. Kötü hava kendini kaim yastıklar biçiminde atıyordu Erika'nın

üzerine; soluk alması güçleşiyordu. Duvara bir şeyler çarpıyor, gürültüyle yere yuvarlanıyordu.

Lodosun oluşturduğu duvarın ardında, görevlerini ciddiye alan renkli giysili modem anneler, küçük dükkânlardaki malların üzerine eğilmişler titreyerek. Çocukların yulan epeyce uzun tutulmuş. Genç kadınlarsa, lüks yemek dergilerinden edindikleri bilgileri masum patlıcanların ve uzak ülkelerden gelen diğer bitkilerin üzerinde deniyorlar. Bu kadınlar, kalitesizlikten, çirkin başını çalılıklardan çıkanveren engerekten irkilir gibi irkilirler. Sağlıklı yetişkin erkekler işlerinin olmadığı bu sokakta dolaşmaz bu saatlerde. Sebze satıcıları, çürüme ve bozulmanın değişik evrelerindeki renk renk vitamin depola-nyla dolu kasalarını gelişigüzel yığmışlar kapı önlerine. Kadın, uzman tavnyla kanştınyor onların içini. Bir yandan da fırtınaya karşı direnmekte. Tazeliğini ve sertliğini kontrol etmek için her şeyi defalarca elliyor. Ya da eğitimli genç anneyi dehşete düşürecek kadar rahatsız eden, zararlılarla mücadele kimyasalları var mı diye denetliyor. Bak, şu üzüm salkımının üzerinde mantanmsı yeşil bir tabaka görülüyor, o tabaka mutlaka zehirlidir; belli ki henüz bağdayken bu üzümü ilaçlamışlar. Üzüm salkımını, lacivert önlüklü sebzeci kadına, kimyanın doğayı bir kez daha yenilgiye uğratmasının ve genç annenin çocuğunda belki de bir kanser nüvesi oluşturabileceğinin kanıtı olarak tiksintiyle uzatıyor. Bu ülkede gıda maddelerinin ne kadar zehirli olduklarını sürekli kontrol etme sapkınlığının, zehirli ve yaşlı başbakanın adından daha çok konu edildiği, kamuoyu araş-tırmalarında kuşkuya yer bırakmayacak şekilde doğrulanıyor. Ortaçağdan kalma başka bir kadın müşteri de, patatesin yetiştiği toprağın kalitesine dikkat ediyor. Bu müşteri, yaşı nedeniyle zaten büyük tehlike altında. Şimdi, pusudaki tehlike iyice arttı. En sonunda portakal alıyor, en azından kabuğunu soymak ve böylece zaran en aza indirmek mümkün. Ancak dükkânda zehir konusundaki bilgisiyle kendisini ilginç kılmaya çalışan bu yaşlı kadının hiçbir şansı yok, zira Erika, kadına dönüp bakmadan onun yanından geçip gitti; akşam adam eve geldiğinde, adamın da dikkatini çekmeyecek bu kadın ve adam işten dönerken aldığı ertesi günün gazetesini okuyup, haber alma konusunda bir adım önde olacak diğerlerinden. Sevgiyle pişirilmiş yemeği çocukların takdir etmesi ise hiç mümkün değil, çünkü çoktan büyüdüler ve artık evde kalmıyorlar. Çoktan evlenip barklandılar ve birçok zehirli meyveyi kendi elleriyle alıyorlar. Günün birinde bu kadının mezan başında durup yanm yamalak ağlayacaklar, sonra

da zaman bu sefer onların peşine düşecek. Şimdi annelerinin derdinden kurtuldular, fakat aradan çok geçmeden onlar da kendi çocuklarına dert olacak.

Erika böyle düşünüyor.

Okul yolunda, neredeyse mecburen her yerde insanların ve yiyecek maddelerinin öldüğünü görüyor; bir şeylerin büyüdüğüne, geliştiğine tanık olduğu pek yok gibi. Yalnızca güller ve lalelerin etli başlarım yukarı diktikleri belediye binasının parkında ya da halk bahçesinde görüyor bu tarz bir canlılığı. Fakat güller ve lalelerin sevinci de erken, çünkü içlerinde şimdiden karanfil var. Erika bunlan düşünüyor. Bu düşünce içinde gördüğü her şey onaylıyor kadım. Sadece sanat, varlığım daha uzun sürdürebilir. Sanat Erika tarafından korunmakta, kırpıl-makta, zincirlenmekte, ayıklanmakta; hasadı da yine Erika yapıyor. Fakat kim bilir, onun elinde haksız yere neler kayboldu, neler sönüp gitti? Her gün bir müzik parçası ölür, bir öykü, bir şiir; çünkü bugün geçerlilikleri kalmamıştır artık. Güya ölümsüz olan şey, tüm ölümsüzlüğüne rağmen ölüp gitmiştir yine de ve bir gün gelip tamamen hatırlanmaz olur üstüne üstlük. Oysa süreklilik haklarıdır bu yapıtların. Erika’nın piyano sınıfındaki çocuklar bile Mozart ve Haydn’ı gagalarken, daha ilerlemiş olanlar Brahms ve Schumann'ın kızakları üzerinde kayıyor, piyano literatürünün ormanlık zeminini arkalarından sürüdükleri sümüklüböcek izleriyle örtüyorlar.

Erika K. kararlılıkla ilkyaz fırtınasının içine dalıyor, tabii bu fırtınadan sağ salim çıkabilmeyi umarak. Şimdi belediyenin önündeki meydanı geçmesi gerekli. Yanında yürüyen bir köpek de ilkyazın ilk soluğunu hissediyor. Erika nefret ediyor bu yaratıktan; onun önceden belirlenmiş yolu üzerinde sürekli bir engel çünkü. Erika belki de bir sakat gibi engelli değil, ancak hareket kabiliyeti bakımından sınırlanmış olduğu söylenebilir. Zira çoğu insan sevgiyle ötekine, eşine sokulur. Bu yakınlık, insanın her zaman hasretini çektiği bir şeydir. Oysa Erika, kon-servatuvarda bir meslektaşı koluna girdiğinde, bu uygunsuz talep karşısında hemen geri çekilir. Kimse yaslanmasın ona, sadece sanatın tüy ağırlığı çöksün üzerine, esen her rüzgârda havalansın, başka bir yere konma tehlikesini içinde barındırsın. Erika, kolunu bedenine öyle yapıştırır ki, yanındaki kadın müzisyenin kolu, Erika ile kolu arasındaki duvan delmeyi bir türlü başaramaz ve cesareti

kırılmış olarak düşer aşağıya. Bu türden insanlar için, yanma besmeleyle vanlan cinsten denmekte. Ona kimse yaklaşamaz. Hep çevresinden dolanılır. Erika'ya dokunmamak için gecikmeler ve beklemelerin göze alındığı bile olur. Kimileri yüksek sesle dikkati kendilerine çekerken, Erika bunu yapmaz. Kimileri göz kırparken, Erika kırpmaz. Öyleleri de var, böyleleri de. Kimileri ayakta zıplayıp şarkılar söyler ve bağırıp dururken, Erika böyle şeylere yeltenmez. Zira onlar ne istediklerini bilir, ama Erika bilmez...

İki kız öğrenci ya da stajyer, yüksek sesle kikirdeyerek birbirlerine sıkıca kenetlenmiş bir halde, kafalarını plastik boncuklar gibi yaklaştırmış, geliyorlar karşıdan. Üzüm salkımı gibiler. Fakat birinin ya da ötekinin erkek arkadaşı yanlarına yaklaştığında bu iç içe geçmişlik hali çözülecek elbette. Derhal arkadaşça sıcak kol kolalıklarını bırakıp antenleri ona yöneltmek, yassı mayınlar gibi erkeğin derisinin altını karıştırmak için harekete geçecekler. Çok sonraları, can sıkıntısı kulakları sağır edercesine patlayacak ve nadasa bırakılmış, geç keşfedilmiş bir yeteneği geliştirmek için erkekten ayrılacak kadın.

İnsanlar yalnız yürürken de dururken de zorlanır, sanki tek başlarına olunca dünya üzerinde ağır bir yük oluşturuyormuş-çasına; insanlar sürüler halinde dolaşır, diye düşünüyor yalnızlık çeken Erika. Omurgası olmayan, şekilsiz, kabuksuz sümüklüböcekler ve hiçbir şeyden haberleri yok! Hiçbir büyü, hiçbir müzik büyüsü elini sürmez bunlara ve etkisi altına almaz. Hiçbir esinti yaratmayan derileriyle birbirlerine yapışmış haldeler çünkü.

Erika, elleriyle üstünü başını silkeleyerek temizliyor. Etek ve ceketinin üstünden hafif kırbaç vuruşlanyla geçiriyor elini. Bütün bu rüzgâr ve fırtınada mutlaka toz sinmiştir üstüne. Yayaları ta karşıdan gördüğünde, hemen çekiliyor yollarından.

Ülkeyi hiç tanımayanların bile hüzünlü şarkılarda adını duyduklan Steinhofdaki akıl hastanesi, yön duygusunu yitirmiş ve akıl melekeleri zayıflamış babayı dilediği kadar kalması için kendi mekânına davet etmeden önce; yine böyle kötü, sıcak rüzgârların estiği bir ilkbahar günü, aşağı Avusturya'da bir sanatoryuma yatırmıştı Kohut'lar onu. Tam istenildiği gibi.

Yöre halkının içinden çıkarak ünlü bir kasap olan ve kendisini kesmeyi hiç düşünmeyen kasap, parçalanmış dana parçaları taşıdığı arabasını gönüllü olarak babanın hizmetine sunmuştu. Baba, baharın geldiği topraklardan geçerken derin derin soluk alıyordu. Beraberinde, ayn ayn her parçaya isminin baş harfi tertemiz işlenmiş eşyası da yolculuk etmekteydi; tek tek çoraplara varasıya kadar işlenmiş bir “K” harfiydi bu; fakat adam çoktandır bu zor elişini takdir edebilecek ya da değerlendirebilecek durumda değildi. Oysa bu el becerisi, kendisi gibi bunamış Bay Novotny ya da Bay Vytvar'ın kötü bir niyetleri olmaksızın çoraplarını kullanmasını önleyecek. Onların isimlerinin baş harfleri değişik. Peki, yatağını ıslatan Bay Keller ne olacak? Erika’nın, annesiyle birlikte derhal kontrole gidip gördüğü gibi, o başka bir odada kalıyor. Yola devam ediyorlar, yakında orada olacaklar. Az kaldı! Rudolfshöhe’den geçiyorlar, Feuerstein’dan, Wienerwald Gölü’nden, Kaiserbrunnenberg’ten, Jochgrabenberg’ten ve çok da parlak sayılmayacak eski günlerde babasıyla tırmandıkla-n Kohlreitberg’ten. Kısa süre önce sapmasalardı Buchberg’i de göreceklerdi. Dağların ötesinde, en azından Pamuk Prenses beklemektedir! Yumuşak bir ihtişam içinde ve ülkesine yine birileri geldiği için sevinçten ağız dolusu gülerek. Vergi kaçakçısı taşralı bir aileye ait iki katlı bir bina tımarhane haline getirilmiş; insani amaç güderek elbette, delilerden mali açıdan yararlanmak için. Böylece ev, sadece iki ailenin hizmetinde olmak yerine, birçok deliye sığınma, kendilerinden ve başkalarından korunma mekâni olarak hizmet veriyor. Burada kalanlar kafalarının estiği gibi elişleri yapabilir ya da yürüyüşe çıkabilirler. Her iki durumda da gözetim altındadırlar. Elişi yaparken bir sürü kırpıntı çıkar, gezerkense çok sayıda tehlikeyle karşı karşıya kalırlar (kaçma, hayvanlar tarafından ısırılma, yaralanma gibi), aldıkları temiz kır havası da cabası. Herkes bu havadan istediği ve ihtiyacı olduğu kadar soluyabilir. Yasal vasileri, burada kalanlar adına, kuruma kabul edilmeleri ve devamlılıkları için belli miktarda para öder, aynca hastanın durumunun ağırlığı ve pislik derecesine göre bir sürü bahşiş vermek gerekir. Kadınlar ikinci katla çatı katında kalır. Erkekler içinse birinci katla, içinde suyu olan ve damı akan küçük bir konuta dönüştürüldüğünden resmi garaj nitelemesini geride bırakmış, yandaki ek yapı kullanılmaktadır. Tımarhaneye ait arabaların paslanıp çürüyebileceği düşünülmüyor olmalı ki, açık havada duruyorlar. Zaman zaman mutfakta, üst fiyatla alt fiyat arasında bir kategoride kalan hastalardan birinin el feneri ışığında kitap okuduğu görülür. Bu ek bina yaklaşık bir Opel Kadett sığacak büyüklükte, Opel Commodore örneğin

buraya takılıp kalır, ne ileri ne geri gidebilir. Çevrede göz alabildiğine tel örgü var. Aile, bin bir çabayla ve bunca para akıtarak kısa süre önce buraya bıraktığı birini hemen yanma almak istemez herhalde. İki aile, konuklan için aldıklan paralarla, delileri görmek zorunda olmadıkları bir yerde köşk almış olmalılar. Aileler bu köşkte, insani amaçlı çabalarının yorgunluğunu gidermek için tek başına ikamet ediyorlardır elbette.

Baba, kör olmaya yaklaşmış gözleriyle görmeye çabalıyor, ama bilmiyor ki eski evini terk edip yeni evine giderken emin eller tarafından yönlendirilmekte. Zekâ özürlülerin öbür insanlardan daha fazla alana ihtiyacı vardır. Onların akıllan-nı lafla çelmek mümkün değil ve en azından orta büyüklükte bir çoban köpeği kadar hareket serbestisine gereksinimleri var. Tımarhane sahipleri, doluyuz ama yataklanmızı çiftleyebiliriz, diyor sürekli! Daha az pislik üreten ve daha az yer işgal eden yatalak hastalar değişiyor arada bir. Ne yazık ki tek kişi için iki misli ödeme almak mümkün değil, olsaydı yaparlardı. Şurada yatan, işiyor ve ödüyor; iki aile için zahmete değiyor. Burada yatan ise burada yatmayı sürdürüyor, çünkü yakınlarının emri böyle. En fazla, kötüleşebilir; o zaman da Steinhof! Ya da Gugging! Oda tek kişilik yataklara ayrılmış, herkesin kendi yatağı var, yataklar küçük ve temiz, ne kadar küçük olurlarsa odaya o kadar deli tıkıştırmak mümkün! Yataklar arasında otuz santimlik bir ara bırakılmış, bir insanın ayağının sığabileceği kadar; yatakta yatanın, personele ek yük oluşturmaması için yatağına yapamayacağı şeyi boşaltmak amacıyla kalkmasına imkân sağlayacak kadar. Yatağına yapan sakinler için daha fazla para alınır ve bunlar daha kötü odalarda barındırılır. Çoğu kez içlerinden biri, haklı nedenlerle, yatağımda kim yattı, tabağımdan kim yedi, eşyalarımı kim karıştırdı, diye sorar. Ah bu cücecikler! Dört gözle beklenen öğle yemeği çanı çaldığında, düzensiz kümeler halinde, Pamuk Prenseslerinin yumuşak varlığıyla hepsini teker teker karşıladığı salona itişerek girerler. Herkesi seviyor, herkesi yüreğine bastırıyor, bu çoktan unutulmuş kar gibi beyaz tenli ve abanoz gibi siyah saçlı dişi. Yemekhanede bu domuzlar için kocaman bir masa var sadece, aside dayanıklı, yıkanabilir, çizilmez formika plakayla kaplanmış; çünkü bu yaratıklar masada nasıl davranılması gerektiğinden bihaber; tabaklar plastikten, delilerden birinin kendisini ya da başka bir deliyi yaralamaması için bıçak ya da çatal da verilmiyor, sadece kaşık kullanıyorlar. Et olsa bile, ki olmuyor, önceden kesilip verilmesi

gerekir. Cücelere ayrılmış küçücük yerlerini savunmak için birbirlerinin etlerine bastırıyorlar kendi etlerini. Birbirlerini omuzluyor, çimdikliyorlar.

Baba neden burada bulunduğunu anlamıyor, burası hiçbir zaman onun evi olmadı ki. Birçok şeyi yapmak yasak, yasak olmayan şeylere de pek iyi gözle bakılmıyor. Ne yapsa yanlış, buna karısından alışkın elbette. Eline hiçbir şey almamalı, hiç hareket etmemeli, hiç ara vermeden bilmezliğiyle savaşmak ve sessizce yatmalı bu azimli yürüyüşçü. Dışandan pislik getirmemeli içeriye, dışanya da iki aileye ait bir şeyler çıkarmamalı. İçerisi ve dışansı birbirine karışmamalı, herkes yerini bilmeli. Dışanya çıkmak için giysi değiştirmek ya da ek bir şeyler giymek bile gerekiyor. Dışan giysilerini biraz önce yatak komşusu çaldı ki, babanın dışanya çıkma hevesi kursağında kalsın. Baba, giysiler geri getirildikten hemen sonra yeniden çıkmaya davranıyor, ancak tekrar yakalanıp yerinde kalmaya zorlandı. Yoksa aile, rahatlarını bozan bu ortalık kanştıncıdan nasıl kurtarabilir yakasını ve iki aile nasıl elde edebilir zenginliklerini? Bir tarafın ihtiyacı onun kendi yuvasına gitmesi, öbür tarafın ihtiyacıysa burada kalması. Birileri onun kendilerine gelmiş olması nedeniyle yaşar, diğerleriyse gitmiş olması ve gözlerinin önünde bulunmaması nedeniyle. Hoşça kal, her şey çok güzeldi. Fakat her şeyin bir sonu var. Anneyle kız aynlırken, gönüllü olmayan beyaz gömlekli bir adamın yardımıyla babadan el sallaması isteniyor. Fakat baba el sallayacağına, akıldışı bir hareketle ellerini gözlerinin üzerine koyup kendisine vurmasınlar diye yalvanyor. Bu durum gitmekte olan ailenin üzerine kötü, keskin ışıklar düşürüyor, zira baba hiç dövülmedi, kesinlikle. Babanın bunu nereden çıkardığını soruyor, aileden geriye kalan parça; sessiz, iyicil havadan almak istiyor cevabı. Hava cevap vermiyor elbette. Kasap, tehlikeli bir kişiden kurtulmuş olmanın ferahlığıyla basıyor gaza, daha çocuklarla futbol sahasına gidecek, malum, bugün pazar. Onun dinlenme günü. Kadınlan özenle seçilmiş birkaç sözcükle teselli ediyor; tüccarlar, aramanın ve en iyisini seçmenin dilini çok iyi bilir. Kasap sanki söz konusu olan bonfile ile biftek arasında seçim yapmakmış gibi konuşuyor. Bugün pazar, yani tatil dilinin konuşulacağı bir gün olmasına rağmen meslek dilini konuşuyor hâlâ. Dükkân kapalı oysa. Ama iyi bir kasap her zaman hizmete hazır olmalı. Bayan Kohut'lar, henüz dumanı tütmekte olan bir sakatat tufanı döküyorlar içlerinden, en iyi ihtimalle kedi maması olur diye değerlendiriyor işin uzmanı. Bunun üzücü, ama gerekli, hatta gecikmiş bir hareket olduğunu söyleyerek saçmalıyorlar;

karar vermekte de epeyce zorlanmışlar zira. Birbirlerinin lafının üstüne çıkmaya çalışıyorlar, yarış ediyorlar âdeta. Oysa kasaba mal verenler daha çok birbirlerinin altına iner, sıkı iskonto yaparlar. Ancak kasabımızın fiyatları sabittir, bu fiyatları neden talep ettiğini de bilir. Hanımlar bu kadar lafı boşuna ediyor, bol keseden konuşuyorlar yani. Bu bol keseden davranışı sosis, sucuk satın alırken sergileseler daha iyi; hem pazar günü bu yolculuğu bedava yapmamış olan kasaba da minnet borçlu olmaları gerekir. Bedava olan sadece ölümdür ve o da hayata mal olur; üstelik her şeyin bir sonu vardır; sadece sosisin iki sonu var, diyor yardımsever tüccar ve gülüyor kendi lafına kahkahalarla. Kadınlar onu bir parça kederle onaylıyor, çünkü ailenin bir parçası kopup gitti, ancak devamlı müşteri olmanın ne anlama geldiğini bilmekteler. İki kadını sabit müşteri çekirdeği içinde sayan kasabı yüreklendirdi bu durum: “Hayvana hayatı veremezsin, fakat ona hızlı bir ölüm bağışlamak elinde,” diyor. Kanlı bir mesleğe sahip olan adam birden ciddileşti. Kohut’lar bu konuda da onaylıyor adamı. Fakat yola dikkat etsin şimdi, yoksa biraz önceki özdeyiş, ne olduğunu anlamadan gerçekleşiverecek. Yolda hafta sonu trafiği var. Kasaba göre araba kullanmak çoktan etine kanma işlemiş. Adamın bu dediğinin karşısına Kohut’ların, akıtmak istemedikleri kendi etleri ve kanlarının dışında koyabilecekleri bir şey yok. Nihayetinde, daha biraz önce, kendileri için çok değerli bir eti ve kanı, pahalı bir fiyatla, sıkış tepiş bir yatakhaneye bırakmak zorunda kaldılar. Kasap bu işi kolayca yaptıklarına inanmıyordur herhalde. Kendilerinden bir parça gitti, orada, Neulengbach’ta kaldı bir parçaları. Hangi parçanız, diye soruyor uzman kişi.

Kısa süre sonra, biraz tenhalaşmış evlerine giriyorlar. Üzerlerine kapanan bu koruyucu oyukta, özel zevkleri için eskiden olduğundan biraz daha fazla yere sahipler; ev başka birini kabul etmiyor içine, sadece buraya ait olanlan alıyor!

Yeni bir bora kopuyor şimdi, bir devin doğaüstü büyük ve yumuşak avucu, genç Kohut’u, gözlük camlanmn pmldadı-ğı bir gözlükçünün vitrin camına bastmyor. Eflatun camlı kocaman bir gözlük, dükkânın üzerinde asılı duruyor ve rüzgâr kamçılan altında yayalar için tehlike oluşturacak şekilde sallanıyor. Rüzgâr birden durdu, sanki soluk alıp verirken.herhan-gi bir şeyden ürküp duruverdi. Anne şu anda rahat mutfağına gömülmüş, akşam

yemeği için yağda bir şeyler kızartıyordur, servis soğuk yapılacak. Yemekten sonra ise elişi bekliyor onla-n, beyaz bir dantel örtü.

Gökyüzünde keskin çizgilerle aynlmış bulutlar var, uçlan kızıla batmış. Bulutlar şaşkın bir halde, nereye gittiklerini bilmeden bir oraya, bir buraya koşuşturuyor. Erika her zaman günler öncesinden, bir sonraki günün kendisinden ne beklediğini bilir: konservatuvarda sanata hizmet. Ya da Erika'nın, gıda olarak, bazen konserve veya yeni kızartılmış, bazen püre, bazen de ana yemek biçiminde, kendi kendine veya başkalarına komuta ederek aldığı bu kan emici müzikle ilgili bir şeyler.

Erika, âdeti olduğu üzere, bir şey ararmış ya da bir şey sezinlemeye çalışırmış gibi müzik kuruntunun önündeki bir iki sokağı kokluyor, yola çıkmaya hazırlanan tecrübeli bir av köpeği gibi. Acaba bugün de, henüz kendilerine müzikle ilgili herhangi bir görev verilmemiş, özel hayatlanyla ilgili bir şeyler yapmaya zaman bulabilen birkaç kız ve erkek öğrenci yakalayabilecek mi? Kontrolü dışında kalan tarlalara ayrılmış, göz alabildiğine uzanan geniş arazilere zorla girmek istiyor. Diş geçirilmeyi bekleyen kanlı canlı dağlar, hayat tarlaları. Öğretmenin buna hakkı var, çünkü aslında o, anne baba makamını temsil ediyor. Başka hayatlarda neler olup bittiğini mutlaka bilmek istiyor Erika. Öğrencilerden biri geri çekilip, kendisine, plastikten portatif bir özgür alan bıraktığı için gözlenmediğini düşündüğünde, K. titreyerek, kendi isteğiyle o alana gizlice girmek için çoktan hazır. Köşelerden çıkıverir birdenbire, sokaklarda, asansörlerde aniden beliriverir, bu enerji dolu şişe cini. Müzik zevkini geliştirmek ve daha sonra bunu öğrencilere dayatmak için bazen konserlere gider. Yorumculan birbirleriyle karşılaştı-nr ve öğrencilerini, içine sadece onun icra ettiği sanatın en büyüklerinin girebileceği bir başan kriteri koyarak yok eder. Gözleri her zaman, öğrencinin görüş menzili dışında, kendi görüş menzilinin peşindedir; vitrin camlarından yabancı gözlerle izler kendisini. Halk ağzında ona iyi bir gözlemci denir, ama aslında Erika halktan biri değil. Erika, halkı yönlendiren ve yönetenlerden. Bedeninin mutlak uyuşukluğunu emen boşluk içinde bile, şişenin kapağını büyük bir gürültüyle açar, belki de daha önceden seçilmiş ya da yeni ortaya çıkmış bir bedenin içine girer. Onun casusluklarının kasıtlı olduğunu kanıtlamak mümkün değil. Fakat yine de ona karşı yer yer güvensizlikler baş göstermeye başlıyor. Tanığın hiç istenmediği yerlerde aniden görülüverir

Erika. Öğrencilerden birinin yeni kestirdiği saçlan, evde annesine yönelik suçlamaları içeren yanm saatlik şiddetli bir tartışmaya neden olur; kızını kasten tutuyor evde, dışan-da bir şeyler yaşamasın diye. Oysa kızının da yeni saç modeline çok ihtiyacı var. Fakat artık dayak atmayı göze alamayan anne, ona, Erika'ya yani, kene ya da sülük gibi yapışmış, kemiklerindeki iliği emiyor son damlasına kadar. Erika'nın gizli gözlemler yoluyla neler öğrendiğini biliyor. Gerçekte kızın ne olduğunu -bir dâhi yani- onu hem dıştan, hem içten tanıyan anne kadar iyi bilemez kimse. Arayış içinde olan, uygunsuz şeyler bulur; demek ki Erika, bu uygunsuzlukları gizlice beklemekte.

Johannes Sokağı'ndaki Metro Sineması'nın önünde Erika, üç sevinçli ilkyaz gününden beri, yani program değiştiğinden bu yana, gizli hazineler keşfetmiş durumda; kafasının içindeki batağa saplanmış öğrenci imgesini ve onun peşinde dolaşmayı bir kenara bıraktı. Tüm duygulan film karelerine yöneldi. Bu günlerde sinemada *soft porno* oynuyor, oysa yanından geçen çocuklar müziğe ulaşmak için yoldalar. Sinema afişlerinin önünde duran öğrencilerden biri, her fotoğrafı, gözler önüne serdiklerine bakarak değerlendiriyor, başka bir öğrenci afişlerdeki kadınların güzelliklerine göre. Üçüncüsüyse, inatla, göremediğini, yani kadınların bedenlerinin içindekileri istiyor. İki delikanlı, kadınların göğüslerinin büyüklüğüyle ilgili korkunç bir tartışmaya tutuşmuş; işte tam bu sırada şiddetli rüzgâr tarafından sağa sola savrulan piyano öğretmeni, çocukların tam ortasında patlayıp bir el bombası etkisi yaratıyor. Kadın, sessizce cezalandıran ve biraz da yazıklanan bir ifade kondurdu yüzüne, onun ve afişteki kadınların aynı cinsiyetten, yani güzel cinsten olduğuna kimsenin inanası gelmez; bilmeyenler onla-n özel bir insan türünün çeşitli kategorileri olarak değerlendirebilir. Fakat fotoğraflar insanın iç dünyasını gözler önüne sermez, o nedenle, afişteki kadınlan genç Bayan Kohut'la karşılaştırmak hiç adil değil; çünkü çiçek açan ve capcanlı olan, genç Bayan Kohut'un iç hayatıdır. Kadın tek kelime etmeksizin yürüyüp gidiyor. Herhangi bir tartışma olmadı, fakat öğrenci, piyano dışında başka şeylerle de ilgilendiği için bundan böyle yeterince çalışmamakla suçlanacağını biliyor.

Cam. resim kutulan içinde erkeklerle kadınlar, hazzm sonsuzluğunda, bu yorucu balede kıyım kıyım olmuş, birbirlerinin derilerini soyuyorlar. Bu çalışma ter içinde bırakmış onlan. Adam bir orada bir burada, kadının eti

üzerinde çalışıyor; bu eşek gibi çalışmanın sonuçlarını da herkese açıkça gösterecek, fışkmp kadının vücudunun üzerine düşecek. Nasıl ki hayatta genellikle erkek kadını beslemek zorunda kalıyor ve bu yeteneğiyle değerlendiriliyorsa, bu alanda da kadına, içinde yanan küçük bir alevin üzerinde kendisinin kaynattığı sıcak bir besin sunuyor. Kadın, yüksek sesle inliyor, resmin sunduğu bu, fakat çığlığı sadece şeklen algılanıyor; kendisine verilenden ve onu gözetip koruyandan memnun, çığlıklar gittikçe çoğalıyor. Fotoğraflarda çığlıkların sesi duyulmuyor, ama izleyiciler biletlerini aldıktan sonra, erkeğin bunca çabasına duyduğu minnet için kadının attığı tüm çığlıklar sinemada canlı bir sese kavuşacak.

Yakalanan öğrenci, Kohut'u, aralarında belli bir güvenlik mesafesi bırakarak izliyor. Çıplak kadınlara baktığı için öğretmenin kadınlık gururunu yaraladı diye kızıyor kendisine. Belki Kohut da kendisini kadın olarak görüyordur ve o nedenle çok incinmiştir. Bir dahaki sefere öğretmen gizlice yaklaştığında, içindeki saat hızlı hızlı tiktak etmeli.

Daha sonra piyano sınıfına girdiğinde, öğrencinin, bu haz miskininin yüzüne kasten bakmıyor öğretmen. Bach çalarken, gamdan ve parmak çalışmasından sonra çocuğun duyduğu güvensizlik iyice ağırlaştı. Bu kanşık dokunun üstesinden sadece dizginlerden yavaşça çeken, konuya egemen, kendine güven duyan bir el gelebilir. Ana tema kirlendi, tali sesler fazlaca öne çıktı ve bir bütün olarak belirsizlik egemen. Yağ bulaşmış araba camına benziyor. Erika, öğrencinin, önü taşlar ve toprak öbeklerince kesilen, duraksayarak yatağında akmaya çalışan küçük deresini alaya alıyor. Erika şimdi Bach'ın eserlerini daha net açıklayabilir: *Passions* ile ilgili dev bir yapı, tampere ve tuşlu müzik aletleri için kontrpuantik şeylerle ilgili tilki ini. Erika, öğrencinin onurunu kırmak amacıyla Bach'ın eserlerini göklere çıkarıyor; iddia ediyor ki, Bach çalındığı her yerde gotik katedralleri yeniden inşa etmektedir. Erika bacaklarının arasında, ancak sanat tarafından ve sanat için seçilen birinin, sanattan söz ederken hissedebileceği gıdıklanmayı hissediyor ve Tanrı'ya olan Faustyen özlemin gerek Strasbourg Katedrali'ni, gerekse Bach'ın *Matthâuspassion*'unun giriş korosunu yaratmış olduğunu belirterek yalan söylüyor. Çocuğun çaldığına da Katedral demek mümkün değildi herhalde. Erika, Tanrı'nın nihayetinde kadını da yarattığı yolunda bir imada bulunmaktan kendini alamadı. Aklına daha iyi bir şey gelmediği için böyle söylediğini belirterek küçük bir erkek

şakası yapmıştı. Sonra hemen öğrenciye, bir kadın fotoğrafına nasıl bakması gerektiğini bilip bilmediğini sorarak, yaptığı küçük şakayı geri aldı; üslubu son derece ciddiydi. Saygıyla bakılacak, evet, çünkü onu kamında taşıyan ve dünyaya getiren annesi de kadındı, ne daha az, ne daha çok. Öğrenci, Bayan Kohut'un kendisinden istediği bir şeyleri vaat ediyor. Karşılığında ise Bach'ın yaptığının, onun çok çeşitli kontrpuanlı biçim ve sanatlan içinde zanaatının zirvesi olduğunu öğreniyor. Zanaatçılık konusunu Erika iyi biliyor, eğer mesele sadece çalışmak olsaydı, puanla, hatta diğerlerini nakavt ederek şampiyon olurdu! Fakat ona göre Bach bunun çok ötesinde. Zafer edasıyla, onun âdeta Tanrı'ya duyulan inanç, müzik tarihimizin ders kitabı -Bölüm I, Avusturya Federal Yayınevi-, Tanrı'nın merhametini kazanmak için uğraşan Kuzey Avrupalı özel insanlara inancın ifadesi olduğunu söyleyip, koltuklarını kabartarak oynuyor son kozunu.

Öğrenci kararlı, mümkün mertebe çıplak bir kadın fotoğrafı önünde yakalanmayacak bundan sonra.

Erika'nın parmaklan, son derece iyi eğitilmiş bir av hayvanının pençeleri gibi seğiriyor. Bir yanda derste özgür iradeleri peş peşe kırarken, öte yanda içinde şiddetli bir itaat etme arzusu duyuyor. Bu arzusunu evde annesi tatmin ediyor. Fakat kadın giderek yaşlanmakta. Ya günün birinde tamamen çöküp, bakıma muhtaç acınası biri haline gelerek ona, yani Erika'ya itaat edecek olursa? Erika, yerine getiremeyeceği ağır görevleri üstlenmek zorunda kalacağı için kendi kendini yiyor. Bu nedenle cezalandırılacak çünkü. Bu genç, başından aşağı kendi kanını boşalttığı bu adam, hasım değil, Bach'ın mucize eserinin önünde başansız oldu. Kim bilir, eline çalması için canlı bir insan verildiğinde başarısızlığı nasıl katlanacak! Sertçe dokunmayı bile göze alamayacak büyük ihtimalle; şu an yanlış tonlara dokunması onu yeterince utandırdı zaten. Kadın tek bir ifadeyle, kayıtsız bir bakışla, delikanlıyı derhal dizlerinin üzerine çökertebilir, öyle ki bu durumda genç adam utanacak ve niyetleriyle ilgili daha sonra gerçekleştiremeyeceği çeşitli şeyler söyleyecek. Erika'ya hükmedebilecek bir insan, annesinin, Erika'nın iradesinin tam ortasından geçirdiği dağlayan demirin dışında bir emreden olmalı, ancak bu takdirde Erika'dan HER ŞEYİ alabilir. İnsanın sırtını hemen eğilmeyen sert bir duvara yaslaması! Bir şey çekiştiriyor, hafifçe çekiyor dirseğinden, eteğine asılıyor, küçük kurşun top, küçücük, yuvarlak bir ağırlık. Erika, bu bilenmiş köpek, günün

birinde zincirlerinden kurtulduğunda neler yapabileceğini bilmiyor, dilini yukan çekmiş, parmaklıklar boyunca sürünerek dolaşıyor, ensesindeki tüyler dağılmış, fakat her zaman kurbanından tam tamına bir santimetre uzaklıkta, gırtlağında gök gürlemesi, gözbebeklerinde kırmızı ışık.

Verilecek emri bekliyor. Bütün bu kar kütlesi ortasında, san, dumanı tüten sidikle dolu delik, küçük bir fincanı andırıyor; sidik hâlâ sıcak, kısa süre sonra kar dağından aşağıya ince san bir boru olarak akarken donacak, kayakçılar, kızakçılar ve yürüyüşçüler için; burasının kısa süre önce insanların tehdidi altında olduğuna ilişkin bir iz, yürümeye devam ediyor.

Sonat formunu ve füg sanatını biliyor Erika; bu branşın öğretmeni. Fakat yine de, pençeleri nihai, kesin itaate doğru hasretle seğirmekte. Son karlı tepeler, dağlar, tenhalıklar içinde hudut taşlan, yavaşça birbirlerinden ayrılarak düzleniyor, sonra uzaklara doğru yassılarak uzanıyorlar; yeniden panldayan buz yüzeyleri bunlar, adım yok, iz yok. Kayakta hep başkaları şampiyon, kadınlarda birinci ve her defasında kombinasyonda ilk sırada!

Erika'nın saçlan hareketsiz, kollanm sallamıyor, üzerinde dinlenen tek bir toz taneciği bile görmek mümkün değil. Şiddetli bir rüzgâr çıktı ve işte, kısacık giysisi ve beyaz patenleriyle artistik dansçı buz üstünde. Bir ufuktan ötekine ve daha ötesine her yer dümdüz! Buz üstünde yıldız kaydırmaca! Gösteriyi örgütleyenler doğru ses bandını koydular, bu kez müzikal potpuri duyulmuyor ve çelik kızakların tek başına panltısı, giderek daha fazla ölümcül olan metalik bir tırmalamaya dönüşüyor, kısa bir şimşek çakmasına, zamanın kıyısında anlaşılmaz bir mors işaretine. Hız alıyor dansçı ve sanki dev bir yumruğun etkisiyle kendi içine gömülüyor, saniyenin mümkün olan en kısa ânında, onda biri içinde, yerine milimetrik oturmuş, tamamen kapanmış ve tam tespit edilen noktaya inmiş olarak. Sıçramanın gücü bir kez daha yere vuruyor patenciyi; neredeyse kendi kilosunun iki katı kadar bir ağırlıkla, esnek olmayan buz alan üzerinde basınç yaratıyor kız. Patencinin hareketini sağlayan araç, elmas sertliğindeki aynaya bastırıyor kendini, kaslarına, kemiklerinin dayanıklılığının son sınırına kadar.

Ve şimdi oturarak bir dönüş. Hâlâ daha önceki hareket için kazandığı hızı kullanıyor! Artistik patenci şimdi silindirik bir boruya, petrol sondaj başlığına dönüştü; hava parçalanıyor, buz tozlan çığlıklar atarak kaçışıyor,

nefes bulutlan uçuşuyor, buz kütlesi kesilirken ağlıyor âdeta, fakat buzu tahrip etmek mümkün değil, hasar gördüğüne ilişkin en ufak bir iz bile yok! Dönme hareketi yavaşladı, patencinin şekli belli belirsiz görülebiliyor, küçük eteğinin mavi kenarlığı yeniden uçuşmaya, özenle katlanmaya başlıyor. Son bir diz kırma, sağdaki sıralara ve şimdi soldakilere, sonra elini ve kendisine verilen çiçekleri sallayarak gidiyor. İzleyici sıraları şu an görünmez oldu; belki de buz kız, güçlü alkışlan böylesine duyduğu için, seyirci olduğunu varsaymakta. Hızlı adımlarla yürüyor kız, uzaklarda küçüldü çoktan, açık mavi kostümünün kenarlanmn pembe külotlu çorabın kalçalarına vurduğu, orada dinlendiği, oraya çarptığı, hopladığı, dalgalandığı, salmdığı yer kadar hiçbir şey huzur vermez insana; yatışmayı sağlayan bu kısacık giysi, bu çan çalan ve kıvrılan yumuşak kadife, işlemeli dekoltesi vücudu saran bu elbise.

Anne, mutfakta kahvenin verdiği cüretle emirler akıtıyor damla damla. Sonra kızı evden çıkar çıkmaz, televizyonda öğle öncesi programını açıyor huzur içinde, çünkü kızının nereye gittiğini biliyor. Ne izleyelim? Alfred Dürer mi, yoksa Abfahrt Damen mı?

Gün içinde harcanan bunca çabaya rağmen, kızından, hayatının dizginlerini tutması konusunda azar işitiyor. Bu yaşta bunu yapabilmeliyim, diye bağmyor kızı, avazı çıktığı kadar. Anne ise her gün, bunu annelerin çocuklardan çok daha iyi bileceğini, çünkü bir annenin her zaman anne olduğunu söyleyerek karşılık veriyor.

Fakat kızın yana yakıla hasretini çektiği özel hayat, her seferinde türlü itaatin zirvesinde sonlanacaktır, ta ki Erika, sadece tek kişinin geçebildiği dar bir sokakla karşılaşasıya kadar. Nöbetçi yol veriyor. Sağda ve solda dümdüz, itinayla düzleştirilmiş duvarlar giderek yükseliyor, yol ayrımı, başka bir sokak, duvarlarda oyuk, çukur yok, öte tarafa geçmesi için bu dar yolda yürümek zorunda. Bu yolun sonunda onu —ki bunu daha kendisi bilmiyor- çok uzaklara kadar uzanan kış manzarası bekliyor; kurtuluş için hiçbir şatonun kucak açmadığı, oraya ulaşmak için de başka hiçbir yolun bulunmadığı bir manzara. Ya da orada, Erika’yı bekleyen kapısız bir odadan, testisi ve havlusuyla birlikte modası geçmiş bir lavabonun bulunduğu mobilyalı odadan başka bir şey yok. Oda sahibinin sürekli yaklaşan adımlan kapıya ulaşamıyor bir türlü, çünkü odanın kapısı yok. Bu

sonsuz geniş ya da son derece sınırlı kapısız dar mekânda, hayvan, güzel bir korkuya teslim olacak; daha büyük bir hayvana veya sadece kullanılsın diye orada duran şu küçük, tekerlekli lavaboya.

Erika her zaman, içindeki bütün dürtüleri yitirene kadar nefsine direnmektedir. Bedenini sabit tutar, bu bedeni kendisine çekmek için ona doğru panter sıçraması yapan biri de yoktur zaten. Beklemekte ve susmaktadır. Bedeninin önüne zor görevler koyar, aynca bu zorluğu gizli tuzaklar hazırlayarak istediği gibi artırabilir. Kendi kendisine, herkesin gözü önünde bu güdüleri tatmin etmekten çekinmeyen en ilkel insanın bile, içgüdülerin peşinden gidebileceğini söyler yemin billah ederek.

Erika K., Bach'ı onanyor, orasını burasını yamıyor durmadan. Öğrencisinin bakışları, birbirine kenetlediği ellerinde donup kalmış. Öğretmenin bakışlanysa öğrencisini delip geçiyor âdeta, onun ötesinde gördüğü de Schumann'ın maskının asılı olduğu duvardan başka bir şey değil. Bir an, öğrencinin başını saçlarından yakalayıp, kuyruklu piyanonun içine şiddetle vurma ihtiyacını hissetti, öyle ki telden kapağın altında kanlı bağırsaklar çığlıklar atarak sıçrasınlar. Bu durumda Bösendorfer tek ses bile çıkaramazdı. Bu arzu hızla geçiyor öğretmenin kafasından ve hiçbir sonuç vermeden kaybolup gidiyor.

Öğrenci, kendisinin çok zamanını alsa bile, daha iyi çalmayı öğreneceği sözünü veriyor. Erika da bunu umut etmekte, şimdi de Beethoven istiyor. Öğrenci, menteşeleri çaba sarf etmekten sürekli gıcırdayan Bay Klemmer kadar övgüye meraklı olmasa da, utanmaksızm, övgü bekliyor.

Şu sıralar Metro Sineması'nın vitrinlerine, hiçbir engelle karşılaşmaksızm çeşitli biçimlerde, oluşumlarda ve fiyat kategorilerinde pembe et çöreklenmiş. Erika bu günlerde sinemanın önünde nöbet tutamadığı için iyice yaygınlaşmış, çoğalmış. Koltuk fiyatları standart, ön koltuklar arkadakilerden daha ucuz, oysa perdeye daha yakın olduğundan, belki de bu koltuklardan bedenleri ta içlerine kadar görmek mümkün. Kadınlardan birini çok uzun ve kan kırmızı boyalı tırnaklar deliyor durmaksızın, bir başka kadınıysa sivri bir alet burguluyor, bu bir kırbaç. Bedenine hafif bir çukur açıp, seyirciye burada tek hâkimin kim olduğunu gösteriyor; seyirci de öyle hissediyor kendisini. Bu delme işlemini Erika doğrudan kendi vücudunda hissetmekte. Seyircilerin bulunduğu yere yöneltti dikkatini.

Kadınlardan birinin yüzü zevkten çarpıldı, zira adam, kadına ne kadar zevk verdiğini ya da çabanın ne kadarının boşa gittiğini sadece bu yüz ifadesinden anlayabilir. Beyazperdede bir başka kadının yüzü bu kez acıdan çarpılıyor, çünkü biraz önce hafif de olsa dayak yedi. Kadının aldığı zevki somut bir şey olarak göstermesi mümkün olmadığından, erkek tamamen kadının sunduğu kişisel verilere muhtaçtır. Kadının aldığı zevki yüzünden okuyabilir sadece. Kolay hedef olmamak için irkiliyor kadın. Gözlerini kapadı, başını arkaya, ensesine attı. Eğer gözleri kapalı olmasaydı erkeğe bakabilirdi pekâlâ. Kadın erkeğe pek sık bakmaz; o nedenle erkeğin çabalarına daha fazla ihtiyaç duyulmakta, zira o, durumu yüz ifadesiyle kurtanp puan toplayamaz. Kadın, duyduğu zevk nedeniyle erkeği görmüyor. Ağaçlar ormanı görmesini engelliyor. Sadece kendi içine bakıyor o. Erkek, işini iyi öğrenmiş bu tamirci, bozulmuş araba üzerinde çalışıyor, üzerinde çalıştığı parça, kadın. Pomo filmlerde iş dünyası üzerine yapılmış filmlerden daha fazla çalışılır genellikle.

Erika, belli bir sonuca varmak istedikleri için büyük çaba sarf eden insanları seyretmeyi çok iyi biliyor. Müzik ile zevk arasında, aslında son derece büyük olan fark, burada küçük bir farka dönüşür. Erika doğayı izlemeyi pek sevmez, başka sanatçıların çiftlik evlerini yenileyip durduklan ormanlık bölgeye hiç gitmez. Şimdiye kadar hiçbir dağa çıkmadı, hiçbir göle dalmadı, hiçbir sahilde uzanıp yatmadı. O, kayak da yapmaz. Erkek, sonunda ter içinde, harekete geçtiği yere yığılıp kalana kadar hırsla orgazm istifliyor. Banka hesabı bu çabalarıyla oldukça kabardı. Erika bu filmi, hiç kimse tarafından tanınmadığı (sadece kasadaki kadın onu tanıyor ve sayın hanımefendi diye selamlıyor) bir banliyö sinemasında çoktan iki defa izledi bile. Daha fazla izlemek niyetinde değil, çünkü o daha sert pomodan hoşlanıyor. Kent merkezindeki bu sinemada insan türünün zarif şekillendirilmiş örnekleri herhangi bir acı duymaksızın ve herhangi bir acı çekme ihtimali ortaya çıkmaksızın hareket ediyorlar. Sert kauçuk. Oysa acının kendisi zevk, yıkma, yok etme arzusunun sonucudur ve en yüksek biçimiyle zevkin bir türüdür. Erika, kendi katlinin sınırını severek aşıyor. Banliyö sinemalarında acıyı biçimlendirme, acıyı süsleme umudu daha fazladır. Bu lime lime olmuş, tarazlanmış amatör oyuncular daha ağır çalışır, herhangi bir filmde görünebildikleri için aşın minnet duyarlar. Bu oyuncuların birçok kusuru vardır: deri lekeleri, sivilceler, yara izleri, kabuk bağlamış yaralar, selülit, yağ bezeleri. Saçlan kötü boyanmıştır. Ter. Kirli

ayaklar. Koltuklan son derece rahat kibar sinemalarda, estetik açıdan daha çok iddiası olan filmlerde erkek de, kadın da yüzeysel görünürler. İkisine de, asitlere, tepinmelere ve ısıya dayanıklı, kir tutmaz naylon deriler sıkıca geçirilmiştir sanki. Ucuz pomodaysa, erkeğin kadının içine girerken duyduğu şehvet gizlenmiş değildir. Kadın konuşmaz, ama bir konuşmaya başlarsa çok konuşur! Daha çok! Böylece diyalog tükenmiş olur, fakat adamın tükenmesine daha çok var, zira o, hasislikle ulaştığı zirveyi koruma ya da mümkün olduğunca yenilerini biriktirme arzusunda.

Soft pomoda ise her şey dışarısıyla sınırlandırılmıştır. Seçici Erika, bu ince zevk sahibi dişi, bu kadarla yetinemez, çünkü o birbirinin içine geçmiş insanları izleyerek, bu işin arkasında, herkesin yapmak istediği ya da en azından görmek istediği, bu kadar akıl kanştıncı olduğu söylenen şeyin ne olduğunu incelemek istiyor. Sadece bir bedenin içine girmek durumu pek açıklamıyor ve kuşku uyandınyor. insanları, son kalanlan da dışanya çıkarmak için deşmek mümkün değil. Ucuz filmde kadına daha derin bakma imkânı var. Erkeğin daha derinine inmek mümkün değil. Fakat son bir şeyi kimse görmüyor; kadının içini deşmek mümkün olsa bile, sadece bağırsaklan ve iç organlan görülebilir. Hayatın içinde etkin biçimde duran erkek, fiziksel olarak da dışa doğru gelişmiştir. Nihayetinde beklenen sonuca ulaşır ya da ulaşmaz, ama ulaştığında bunu herkes görebilir; üretici erkekse kendisinin olan bu değerli ürün nedeniyle son derece mutludur.

Erkek çoğunlukla kadının, organlarının bu karışıklığı içinde, belirleyici bir şeyi kendisinden sakladığı hissine kapılıyor-dur, diye düşünüyor Erika. İşte bu mahremiyet, hep daha yeni, daha derin, daha yasaklanmış şeyleri izleme isteğini tahrik ediyor. O her zaman inanılmaz bir bakış aramakta. Bedeni, tıraş aynasının önünde bacaklarını açarak durduğu o her zamanki pozunda bile suskun, hiçbir zaman gizlerini vermedi ona, sahibine bile vermedi! Beyazperdedeki bedenler de her şeyi saklıyor: Gerek serbest piyasada kadınlar konusunda neler olduğuna bakmak isteyen erkek izleyicilerden, gerekse de kilitlenmiş izleyici Erika’dan kendilerini saklıyorlar.

Bugün Erika'nın öğrencisi gırtlağına basılarak cezalandırılacak. Erika hafifçe ayak ayak üstüne atıp öğrencinin yanm yamalak çaldığı Beethoven yorumu üzerine bir şeyler söylüyor alayla. Daha fazlası gerekmez, neredeyse ağlayacak çocuk.

Bugün, sözünü ettiği bölümü ona çalarak göstermeyi bile uygun bulmuyor. Bugün piyano öğretmeninden alabileceği hiçbir şey yok onun. Hatasını kendisi fark etmiyorsa, Erika’nın yardım etmesi mümkün değil.

Eski zamanların hayvanı ormanı seviyordu, bugünün hayvanı eğiticisinin manejini mi seviyor yoksa? Bu mümkün, fakat zorunlu değil. Birinin ötekine, onun becerilerinden yararlanarak, projektörlerin ışığı altında müziğe eziyet etmek için öküz kurbağası gibi şişinmek üzere ihtiyacı var. Öteki de birine, insanın gözlerini kamaştıran genel karmaşı içinde sabit nokta olsun diye ihtiyaç duyuyor. Birinin ötekine çok ihtiyacı var. Hayvan yukarının nerede, aşağının nerede olduğunu bilmeli, yoksa aniden kafa üstü çakılabilir. Eğer yanında eğiticisi yoksa, dışarıda çağlayandan aşağı yuvarlanabilir ya da oradan oraya sürüklenebilir, yoluna çıkan her şeyi ne olduğuna bakmaksızın ısırabilir, tırmalayabilir ve yemeye kalkışabilir. Oysa şimdi neyin yenebilir, neyin yenemez olduğunu ona söyleyen biri var. Bazen hayvana yiyeceği önceden çiğnenmiş ya da parçalanmış olarak verildiğinden, çoğunlukla yorucu olan besin arama işi tamamen ortadan kalkar. Bununla birlikte, ormandaki macera da tabii. Zira ormanda leopar hâlâ kendisi için neyin iyi olduğunu bilmektedir, punduna getirdiğinde dikkatsiz davranan antilopları ve beyaz avcıları kapıverir. Hayvan şimdi gündüzleri rahat bir hayat sürmekte, akşam sunacağı numaraları düşünmektedir. Sonra sırası geldiğinde yanan tekerleklerin arasından sıçrar, taburelere çıkar, parçalamaksızm insanların boğazlarına geçirir çenesini, başka hayvanlarla birlikte ya da tek başına müziğe uygun adımlar atar, doğada, herhangi bir temasta bulunmaksızın boğazlarına sanlacağı ya da mümkün olduğunda onlar tarafından geri püskürtüleceği hayvanlara koşar. Hayvanın üzerinde gülünç giysiler var, başında ve sırtında. Bazılarını koruyucu giysiler içinde at binerken görenler bile oldu! Ve efendisi, eğiticisi, kırbacı şaklatıyor! Duruma göre ödüllendiriyor ya da cezalandırıyor. Hayvanın hak ettiği neyse artık. Fakat hiçbir eğitici şimdiye kadar bir leoparın ya da dişi arslanın eline keman kutusunu verip yollamadı meydana. Bisiklete binen ayı, insanın düşünebileceği en uç noktaydı bugüne kadar.

II

Günün son parçası, beceriksiz parmakların arasındaki bisküvi gibi ufalandı; akşam yaklaşıyor, öğrenci zinciri giderek seyrekleşti. Öğretmenin tuvalette gizlice, her defasında itinayla kâğıda sardığı ekmekten bir parça ısırdığı aralar giderek artıyor. Akşamlan bu saatlerde, müzik dersi alabilmek için gündüz çok çalışmak zorunda olan yetişkinler geliyor. Profesyonel müzisyen olmak isteyenler, çoğunlukla şu an öğrenci oldukları alanda öğretmenlik yapma niyetinde olanlar, müzikten başka yapacakları hiçbir şey bulunmadığından gündüz geliyorlar. İstedikleri şey, devlet sınavından geçebilmek için müziği mümkün olduğunca çabuk ve eksiksiz öğrenmek. Çoğunlukla başkalarını dinliyor ve Bayan Prof. Kohut'la bir olup hepsini bir güzel eleştiriyorlar. Hiç utanmadan, kendilerinin yaptığı hataları başka insanların hatalarıyla düzeltmeye teşneler, oysa aynı hataları, üstelik göstere göstere, kendileri de yapıyorlar. Çoğunlukla dinliyorlar, ama ne hissetmeleri ne de aynısını yapmaları mümkün. Son öğrenciden sonra gece boyunca tersine işliyor zincir, sabah dokuzdan itibaren yeni adaylarla donanmış olarak yola çıkıyor. Dişliler takırdıyor, pistonlar sürekli hareket halinde, parmaklar zaman zaman hareketleniyor ve sonra yine duruyor. Bir ses duyuluyor.

Üç Güney Koreli geldiğinden beri taburesinde oturan Bay Klemmer öğretmenine milimetre hızıyla dikkatle yanaşıyor. Kadın fark etmemeli, fakat günün birinde doğrudan içinde olacak kadının. Oysa kısa süre önce, onun arkasında mesafeli bir yerde duruyordu. Koreliler sadece en gerekli şeyleri anlıyor, o nedenle kendi haklarındaki hükümler, önyargılar ve eleştiriler İngilizce olarak yükleniyor sırtlarına, Bay Klemmer ise Bayan Kohut'la uluslararası yürek diliyle konuşuyor. Uzakdoğulular da onlara eşlik ediyor; hareketli öğretmen ile mutlak olanı isteyen öğrenci arasındaki dalgalanmalar karşısında, denenip sınanmış soğukkanlılıktan içinde duyarsızlar.

Erika yabancı dilde Schubert'in ruhuna karşı işlenen günahlardan söz ediyor, Koreliler bunu hissetmeliler, Alfred Brendel'in bir parçasını duygusuzca taklit etmek yerine. Zira bu yolla Brendel'i bir parça daha iyi çalmak kesinlikle mümkün! Klemmer, söz verilmeden ve söz istemeden, herhangi bir müzik eserinin bir kenara atılması çok zor olan ruhundan söz

ediyor. Gerçi bunu yapabilenler var! Eğer hissedemiyorsanız, evinizde kaim daha iyi. Odanın bir köşesinde Korelinin bulabileceği herhangi bir ruh yok, diye alay ediyor imtiyazlı öğrenci Klemmer. Yavaş yavaş sakinleşti ve bir zamanların yol göstericisi olan Nietzsche'nin sözleriyle, bütün bu romantik müziğin (Beethoven da dahil) yeterince mutlu ve sağlıklı olmadığını söylüyor. Klemmer, öğretmenine ne kadar mutsuz, ne kadar sağlıksız olduğunu, oynadığı bu mükemmel oyundan okuması için yalvanyor âdeta. Asıl gerekli olan, insanın çektiği acılan unutabileceği bir müzikmiş. Hayvani yaşam! Kendisini kutsallaştmlmış hissetmeli. İnsanlar dans etmek, neşelenmek istiyor. Hafif, rahat ritimler, yumuşak ezgiler; tutuşmuş küçük öfke filozofunun istediği tam da bu, ne daha fazla, ne daha az ve Walter Klemmer bu isteğe katılıyor. Siz ne zaman yaşıyorsunuz Erika, diye soruyor öğrenci; insan almasını bilirse, akşamlan yaşamak için yeterince zaman bulunabileceğine işaret ediyor. Zamanın yansı Walter Klemmer'e ait, öbür yansıyla kadın ne isterse yapabilir. Fakat Erika sürekli annesiyle çöreklenip oturmak zorunda. İki kadın birbirlerine bağırıyor. Klemmer, hayattan, ev sahibesinin konuğu için, gözleriyle de yiyebilsin diye kâseye özenle yerleştirdiği altın sansı misket üzümden söz edermiş gibi bahsediyor. Konuk, çekinerek bir üzüm tanesi alıyor, bir tane daha, sonra bir daha, ta ki salkım tamamen bitene kadar ve bir sürü çekirdek kalıyor tabii ortada, öylece atıverilmiş.

Herkesin zekâsını ve sanatını takdir ettiği bu kadın, ras-lantısal temasların tehditi altında. Belki saçı, belki el örgüsü hırkasının altındaki omuzlan bu tehlikeyle karşı karşıya. Öğretmenin taburesi biraz öne itiliyor; tornavida derinlere dalarak, bugün sadece piyanoyla konuşan müziğin Viyanalı prensinden son kalanları dışarıya atıyor. Koreli, kendi ülkesinden aldığı nota defterine bakıyor bön bön. Çok sayıdaki bu siyah noktalar, ona tamamen yabancı bir kültür ortamına işaret ediyor, o da kendi ülkesine döndüğünde bir güzel övünebilir bununla. Klemmer'in bayrağında şehvet yazılı, hatta müzikte bile şehvetle buluştu! Öğretmen, bu can sıkıcı dişi kadın, sağlam bir teknik kullanmasını öğütlüyor oysa. Çocuğun sol eli henüz sağ eliyle boy ölçüşemez. Bunun için özel bir parmak alıştırması var, kadın sol elini bir kez daha sağ eline yaklaştırıyor, fakat aslında iki elin birbirinden bağımsızlığını öğretmekte. Çocuğun bir eli ötekiyle sürekli kavga halinde, tıpkı çok bilmiş Klemmer'in kendisini sürekli öbür insanlarla çatışırken bulması gibi. Koreli bugünlük azledildi.

Erika Kohut sırtında bir insan bedeni hissediyor, tüyleri diken diken oldu. Kendisine değecek kadar yakınma gelmemeli oysa çocuk. Çocuk, kadının arkasında bir ileri bir geri gidip geliyor. Herhangi bir amacının olmadığı belli. Geriye dönüp öfkeli başını güvercin gibi bir öne bir arkaya uzatarak, gep-genç yüzünü lambanın en fazla aydınlattığı ışık huzmesi altına haince tutup, kadının gözünün ucunda yeniden belirdiğinde,

Erika kendi içinde iyice kurudu ve küçüldü. Kendi yoğunlaşmış yerçekirdeğinin etrafında dış kabuk ağırlıksız tutuşmuş, yanıyor. Bedeni artık etten değil, ânında şeyleşen bir şeyler sızıyor içine. Silindirik metal boru. İçeri zorla girmek için kullanılan basit cihazlardan biri. Erika'nın bedenindeki boşlukta kor halinde yansıyan Klemmer'in şeyleşen görüntüsü, tersine çevrilerek kadının iç duvarına gönderiliyor. Görüntü beynin içinde çok net; çocuğun Erika için elle tutulabilecek bir bedene dönüştüğü o son derece soyut anda eti yitip gitti. Birbirleri karşısında vücut buldukları anda, hemen o anda, aralarındaki bütün insani ilişkileri kopardılar. Ellerine mesajlar, mektuplar, işaretler verip gönderilebilecek müzakereciler de yok artık. Artık bedenlerden biri ötekini içermiyor, bir beden öteki için, içine acıyla girmek istenilen başkası olmanın aracı sadece ve bu başka vücudun içine ne kadar derin giriliyorsa, etin dokusu o kadar çürüyor, et ağırlığını kaybediyor, önce gürültüyle birbirlerinin üstüne atılan, sonra da birlikte yere yığılan bu iki yabancı düşman kıtayı terk ederek uçup gidiyor; şimdi artık en küçük temasta çözülüp tozlaşarak dağılan, takırdayan iskeletlerin üstünde birkaç bez parçası görünüyor.

Klemmer'in yüzü ayna gibi dümdüz, el değmemiş. Erika'nın yüzündeyse, Klemmer'in çok sonra yaşayacağı bozulmanın izleri şimdiden belirmiş durumda. Yüzünde kırışıklıklar var, gözkapaklan, sıcağın etkisiyle kabarmış bir kâğıt gibi hafifçe kubbelenmiş, gözaltlarındaki hassas doku üzerinde morumsu büzülmeler göze çarpıyor, bumun başladığı yerde ütülenip düzeltilmesi bir daha mümkün olmayan iki derin kırışıklık var bir de. Yüz dışa doğru fazla büyüdü, bu süreç, derinin altındaki et büzülene, yok olana, artık onu ısıtmayan kurukafaya kendisini uydurana kadar uzun yıllar sürecek. Saçlarda şu an tek tük fark edilebilen beyaz teller, bayatlamış özsulardan içerek, içinde hiç yavru barındırmayan, hiçbir şeyi koruyarak sarmayan çirkin gri kuş yuvaları ortaya çıkana kadar, her geçen gün artacaklar; Erika da hiçbir zaman, hiçbir şeyi sıcaklığıyla sarmadı, kendi

bedenini bile. Fakat başkalarının onu sıcacık sarmasını çok isterdi. Birileri şiddetle arzulamak Erika'yı, onu izlemeli, ayaklarına kapanmalı onun, sürekli onu düşünmeli, Erika'dan kurtuluş olmamalı. Erika dışarılarda görünmez. Annesi de ömrü boyunca böyle davrandı, seyrek görünüyordu ortalıkta. Anne kız dört duvar içinde yaşamayı seviyorlar, konuklar tarafından gizlendikleri yerde bulunmaları pek hoşlarına gitmiyor. Zaten kimsenin de bunun için bir çaba harcadığı yok. Seyrek de olsa ortaya çıktığında, hiç kimse Bayat Kohut için aman aman bir şey sunmadı zaten.

Erika sessiz ve hızlı parmaklarla çalıyor kapıyı. Fazla dikkat çekmeyen belirtilerle ortaya çıkan hastalıklar, bacaklarda damar rahatsızlıkları, romatizma ağrıları, eklem iltihaplanmaları giderek yayılıyor. (Bu hastalıkları gençler pek bilmez, Erika da şimdiye kadar bilmiyordu.) Sağlıklı kılan kürek sporunun kılavuzu gibi duran Klemmer, öğretmenine, sanki onu hemen paketletip götürecekmiş ya da belki de hemen burada, bu odada, durduğu yerde yiyecekmiş gibi bakıyor. Belki de bu beni arzulayan son insan, diye düşünüyor Erika öfke içinde ve, yakında öleceğim, sadece otuz beş yıl daha, diye düşünüyor büyük bir kızgınlıkla. Hemen geçip giden trene atlamalı, zira bir kez öldükten sonra ne duyabileceğim, ne de koku ya da tat alabileceğim!

Pençeleriyle tuşları tırmalıyor. Ayakları anlamsızca kazıyor yeri ve mahcup, orasını burasını sıvazlıyor, çekiştiriyor, belli belirsiz dolanıyor kendi etrafında, erkek sinirlendiriyor kadını ve dayanağını alıyor elinden, müziği yanı. Şimdi anne evde bekliyordun Mutfak saatine bakıyor, kızını en erken yanm saat içinde buraya tiktaklayacak bu amansız sallanışa. Fakat kaygılanacak başka bir şeyi olmayan anne, önceden beklemeye başlamıştır bile. Belki de günün birinde Erika, öğrencilerinden biri gelmediği için eve erken gidip, beklenmedik biçimde anneyi kendisini beklerken bulamayabilir.

Erika, piyano taburesine sanki mıhlanmış gibiydi, fakat aynı zamanda onu kapıya çeken bir şey de vardı. Evin, sadece televizyon sesinin duyulduğu sessizliğin kendine çeken gücü, bu mutlak hareketsizlik ve huzur noktası, Erika'nın içinde şimdiden bedensel bir acıya dönüşmüştü. Klemmer buharlaşıp gitseydi artık! Evde, ocağın üstündeki su, mutfak tavanı nemden

küflenesiye kadar kaynayıp dururken, bu arada durmuş, bana neler anlatıyor ki bu çocuk şimdi.

Klemmer, gergin gergin ayakkabısının ucuyla yeri kazıp duruyor ve piyano kültürünün küçük ama çok önemli gerçeklerini üflüyor, havaya duman halkalarını üflermiş gibi, oysa aynı anda kadın içten içe evine kavuşma çabasında. Sesin aslında ne oluşturduğunu soruyor çocuk, cevabı veren de kendisi: dokunma kültürü. Klemmer'in ağzı, ses, renk, ışıktan oluşmuş belirsiz, anlaşılmaz kırıntıları boşaltıyor durmaksızın. Hayır, burada sözünü ettiğiniz, benim bildiğim müzik değil, diye cırlıyor Erika, artık evine, sıcacık yuvasına kavuşmak istiyor. Fakat genç adamın ağzından çıkan sadece ve sadece bu. Benim için sanatın kriteri ölçülemez olan, tartılamaz olandır, diyerek öğretmenine karşı çıkıyor Klemmer. Erika piyanonun kapağını kapadı, toparlanıyor. Biraz önce adam, kendi içindeki çekmecelerden birinde Schubertin ruhuna tesadüfen dokundu ve şimdi de bundan yararlanıyor. Schubert'in ruhu, duman, koku, renk ve düşüncelerde ne kadar çözülebilirse, anlatılabilir olanın çok ötesindeki değeri o kadar yerleşir. Değeri çok yükselir. Kimse bu yüksekliği kavramıyor. Görünen, Olan'ın kesinlikle önünde gidiyor, diyor Klemmer. Evet, gerçeklik belki de en kötü yanılgılardan biri. Buna göre, yalan gerçeğin önünde, sonucunu çıkarıyor adam, kendi sözlerinden. Gerçek olmayan, gerçek olandan önce geliyor. Sanatı kaliteli kılan şey de bu.

Bugün isteği dışında geciken yıldız Erika için, evde yiyeceği akşam yemeği âdeta bir kara delik. Bu anaç sarmalamanın kendisini son lokmasına kadar yalayıp yutacağını ve öğüteceğini biliyor, yine de büyülenmiş gibi çekiliyor oraya. Elmacıkke-mikleri al al olmuş, giderek yayılıyor kırmızılık. Klemmer, sanki mandallanmış kendisine, alsın mandallarını, çekip gitsin. Erika onu ayakkabılarındaki toz tanesiyle bile hatırlamak istemiyor. Hasretini çektiği şey, uzun, içten bir kucaklama, daha sonra bu mükemmel kadın onu, kendisini kucaklayan adamı yani, kraliçelere özgü bir tavırla kendisinden itecek. Klemmer, kadını bırakmaktan hiç de uzak olmasa bile Beethoven'in sonatlarını ancak *Opus 101'*den itibaren sevebileceğini söylemek zorunda. Çünkü sonatlar, gevezeliğe devam ediyor adam, ancak bundan sonra gerçekten yumuşuyor, birbirlerine akıyor, tek tek cümleler ancak bundan sonra düzleniyor, kenar çizgilerini yitiriyor, birbirlerinden sert çizgilerle ayrılmıyorlar, keşfinde bulunuyor Klemmer. Düşünce ve

duygularının en son kalıntısını da sıkarak içinden çıkardıktan sonra ucunu sıkı sıkı bağlıyor, sucuğun içi dışarı akmasın diye.

Konuşmayı yeni bir yöne çekebilmek için, Bayan Profesör sözüyle başlıyor yeniden; size bir şey daha söylemeliyim, bir dakika, hemen izah edeceğim, insan ancak gerçekliğin yakasını bırakıp yolunu zevk imparatorluğuna düşürdüğünde en yüksek değere ulaşır, ki bu sizin açınızdan da geçerli. Sizinle aramızda özel bir bağın varlığını hissettim, bu bağın nasıl oluştuğunu bilemem, ama varlığını kesin olarak hissediyorum, en sevdiğim ustalar Beethoven ve Schubert gibi, gerçekliği küçümsememiz ve sanatı, zevk gibi, bizim tek gerçekliğimiz yapmamız söz konusu. Beethoven ve Schubert için artık çok geç, oysa ben Klemmer, henüz yolun başındayım. Klemmer,

Erika’yı onda eksik olan şeyin tam da bu olduğunu söyleyerek suçluyor. Yüzeyselliklere yapışıyormuş, fakat oğlan soyutlama yapıyor ve önemli olanı gereksiz olandan ayırıyor. Bunu söyleyerek küstah bir öğrenci cevabı vermiş oldu. Nasıl yaptıysa, göze alabildi bunu.

Erika'nın kafasında her şeyi, özellikle de üzerinde “çıkış buradan” yazan tabelayı gün gibi aydınlatan tek bir ışık kaynağı var; televizyon. Rahat televizyon koltuğu kollarını uzatıyor, ekranda saat görüntüsü hafifçe ses veriyor, haber spikeri soğukkanlılıkla düzeltiyor kravatını. Sehpanın üzerinde, içlerinde çeşitli tatlı abur cuburun bulunduğu kâseler var, ya sırayla ya da aynı anda gidip geliyor kadınların elleri bu kâselerin içine. Boşaldıklarında hemen dolduruluyorlar. Hiçbir şeyin son bulmadığı ve hiçbir şeyin başlamadığı masal ülkesindeki bir

tembelhane burası âdeta.

Erika, bir uçtan bir uca giderek bir şeyler toparlıyor, bu arada ısrarla saate bakıp, anne babaların hırsını tatmin için, sanat adına beceriksizce kötüye kullanıldığı, ağır bir işgününün ardından nasıl da yorgun düştüğünü gösteriyor, takındığı yüz ifadesiyle.

Klemmer, öylece durmuş, kadına bakıyor.

Erika, araya sessizlik girmesini istemediğinden gündelik hayatla ilgili bir şeyler söylüyor. Erika için sanat onun gündelik hayatı, çünkü sanatla besleniyor. Sanatçı için, diyor kadın, duygularını ve tutkularını dışavurmak ne kadar kolay. Sizin çok değer verdiğiniz, dramatik olana dönüş, Klemmer, sanatçının sahici araçları ihmal edip sahte araçlara sarılması anlamına gelir. Ben, öğretmen olarak, dramatik olmayan sanattan yanayım, örneğin Schumann, drama her zaman daha kolaydır! Duygu ve tutku, bir ruh kazandırmanın yedek güçlerinden başka bir şey değildir. Depremlerin, azgın fırtınalar ortasında üzerine düşen yıldırımların hasretini çekiyor öğretmen.

Vahşi Klemmer, öfkeden başını neredeyse duvara sokacak, duvarın öte yanında, bugünlerde iki enstrüman çalan bir öğrenci olarak haftada iki kez gittiği klarnet sınıfı var. Tabii ki sınıf, Beethoven'in maskının yanında birdenbire öfkeli Klemmer in başı duvardan çıkıverseydi çok şaşırırdı. Ah bu Erika, bu Erika aslında Klemmer'in sadece ondan ve tabii ki kendisinden söz ettiğini hissetmiyor! Genç adam Erika'yla kendisini duygusal bir bağ içine sokuyor ve böylece zevklerin düşmanı olan, etin azılı düşmanı olan aklı geri püskürtüyor. Genç adamın Schubert derken, her zaman yaptığı gibi, kendisini kastettiğine inanıyor Erika.

Genç adam aniden sen demeye başladı Erika ya, kadın ise, resmiyeti aşmayın, öğüdünde bulunuyor çocuğa. Erika nm ağzı iradesi dışında buruştu; hâkim olamıyor ağzına. Dışarıya bıraktığı sözcükler denetiminde hâlâ, fakat ağzının dışarıya sunduğu görüntüyü denetleyemiyor. Diken diken oldu bütün vücudu.

Klemmer kendi kendisinden ürküyor, düşünce ve sözcüklerinin sıcak suyla doldurulmuş küvetinde rahatça kıvrılarak yuvarlanıyor şimdi. Piyanoya atılıyor ve hoşlanıyor kendisinden. Tesadüfen ezbere öğrendiği uzun, gösterişli bir şeyleri hızla çalmaya başlıyor. Bu gösterişli parçayı çalarak bir şeyler kanıtlamaya çalışıyor, ama ne olduğu belli değil. Erika, bu hafif yön değişiminden memnun, tren tam hızını almadan önce durdurabilmek amacıyla öğrencisinin karşısına dikiliyor. Bu parçayı çok tempolu ve yüksek sesli çalıyorsunuz Bay Klemmer ve böyle yaparak, parçayı yorumlarken ruhtan yoksunluğun, boşlukların parçayı nasıl da paramparça olmaya, kınlma-ya müsait hale getirdiğini kanıtlıyorsunuz.

Oğlan kendisini koltuklardan birine atıyor, ter içinde, pek çok kez ipi göğüslemiş bir yarış atı gibi. Kazandığı zaferler için ödüllendirilmek istiyor, yenilgisi mümkün mertebe engellensin, kendisine değer verilsin ve itina gösterilsin istiyor, en azından on iki kişilik bir gümüş yemek takımına gösterildiği kadar.

Erika'nın tek istediğiyse eve gitmek. Erika eve gitmek istiyor. Erika eve gitmek istiyor. Genç adama da iyi bir öğüdü var: Viyana caddelerinde öylesine dolaşın, derin derin nefes alm, sonra Schubert'i bir kez daha çalın, ama bu kez doğru çalın!

Ben de gidiyorum, hızla kalktı yerinden Klemmer, nota defterini şiddetle kapatıp. Josef Kainz'ın sahneden çıkışma benzer bir tavırla terk etti mekânı; sadece seyircisi yok delikanlının. Ancak Klemmer, aynı zamanda seyirciyi de oynamakta. Hem yıldız, hem seyirci o şimdi. Yeri göğü inleten alkışlar da cabası.

San saçlan, uçuşarak arkasından gelen Klemmer, erkekler tuvaletine girerek yanm litre suyu doğrudan gırtlağına boşattı; yanm litre suyun delikanlının suya dayanıklı bedenini etkilemesi mümkün değil. Yukan Suebya bölgesinden akıp gelen kaynak suyunu dalgalar halinde çarpıyor yüzüne. Su, Klemmer'in yüzünü değiştirdi. Bütün güzellikleri her zaman pisliğe batırıyorum, diye geçiriyor akimdan. Viyana'nın ünlü, bu arada biraz da zehirli nemi yok oldu. Klemmer, başka türlü harcayamayacağı enerjisini boşaltıyor. Bu arada avucuna durmadan çam kokulu yeşil sıvı sabundan damlatıyor. Gargara yapıp tükürdü. Orasını burasını yıkadı defalarca. Başını sağa sola sallıyor, saçlan da ıslak. Ağzından sanat heceleri dökülüyor, sanat dışında somut bir anlam ifade etmeyen. Çünkü aşk acısı çekiyor. Parmaklarını çıtlatıp eklemlerini çatırdatmasınm nedeni de bu. Hiçbir yeri görmeyen avlu penceresinin altındaki duvan, ayakkabısının burnuyla kazıyıp duruyor, içinde tıkanıp kalanı bir türlü atamıyor dışanya, birkaç damla fışkınyor Klemmer'den, fakat gerisi içinde kaldı. Giderek sinirleri bozuluyor, çünkü hedefteki dişi limana giremedi. Evet, hiçbir kuşkuya yer yok, Walter Klemmer âşık. Gerçi bu ilk değil, son da olmayacak kesinlikle. Fakat bu kez sevilmiyor. Duygulan-na karşılık yok. Bu onu tiksindiriyor, genzinden balgam çıkarıp lavaboya gürültüyle çarpması kanıtlıyor bunu. Klemmer'in aşk plasentası. Çeşmeyi o kadar sıkı kapatıyor ki, kendisinden

sonra gelenin onu açması mümkün değil, eğer o da piyanist değilse ve çelik gibi güçlü bilekleriyle parmaklan yoksa tabii. Klemmer suyla akıtmadığı için, çıkardığı balgamın artıklan lavabo deliğinin kenarında duruyor - dikkatli bakılırsa görülebilir.

O anda piyano öğrencilerinden biri, sınıf geçme sınavından suratı sanya kesmiş bir halde çıkıp doğrudan buraya koşmuş, kendisini tuvaletlerden birine atıp klozete küsmüştü; tıpkı bir doğa olayına benziyordu kusması. Çocuğun vücudunu deprem sallıyor gibiydi; şimdiden birçok şey yıkıldı bile, yakın zamanlarda verilecek olgunluk sınavı umudu da dahil. Çocuk sınavın heyecanına ancak o âna kadar dayanabilmişti, ne de olsa sınava müdür bey katılmıştı çünkü. Şimdi heyecan, çocuk nihayet tuvalete gidebilsin diye, hızla dışavurmak istiyordu kendisini. Çocuğun piyano dersinde başansız olduğu kesin, zira hiç kimsenin, Chopin’in bile dayanamayacağı iki kat tempoyla başladı çalmaya. Klemmer, şimdi de ishalle boğuşan ve kendisi gibi müzik öğrencisi olan birinin bulunduğu bu kapalı tuvalet kapısına küçümseyerek bakıyor. Bedensel arazların kendisine bu kadar egemen olmasına izin veren bir piyanistin hayat oyununda masaya açacağı önemli kartlar olamaz. Klemmer müziği zanaat olarak algılıyor, günün birinde on aletinden biri kullanılamaz olursa bundan çok etkilenecek elbette, ancak o bu basamağı çoktan aştı, artık dikkatini daha çok eserlerin gerçek içeriklerine yöneltiyor. Örneğin onun gözünde, Beethoven’in piyano sonatlarında *sforzandohrm* tartışılacak bir yanı yok, çünkü bunların hissedilmesi gerekiyor, evet, çalmaktan çok, seyirciyi etki altına almak için denebilir. Klemmer aslında saatler boyu herhangi bir müzik parçasının, elle tutulacak kadar bariz olmasına karşın, sadece en cesurlar tarafından kavranabilen artı değeri üzerine ders verebilir. Önemli olan, parçanın nasıl ifade edildiği ve duygusudur, sadece yapısı değil. Nota çantasını yukan kaldırıp, bu tezinin altını iyice çizmek amacıyla porselen lavaboya vuruyor defalarca, içinde bir yerlerde tıkanıp kalmış son enerji parçasını da dışarı atmaya uğraşıyor. Ancak kendisinin de farkında olduğu gibi, içi bomboş Klemmer’in. Şu ünlü romanın sözcükleriyle ifade edecek olursa, bu kadında tamamen tükendi. Kadına ne gerekiyorsa yaptı. Artık dikkat etmeliyim, diyor Klemmer. En iyi parçasını sundu kadına, kendisinin tamamını. Hatta kendi kendisini defalarca açıkladı! Şimdi artık tek bir şey istiyor: Yönünü yeniden tayin edebilmesi için hafta sonu kürek çekmek.

Büyük ihtimalle Erika Kohut, onu anlayabilme çabasıyla yorgun düşmüştür. Kadın, Klemmer'i bütün olarak değil, parça parça kavrayabiliyor sadece.

Piyano dersinde başansız olmuş çocuk, ağır adımlarla tuvaletten çıkıp, aynanın önünde, biraz da aynaya yansıyan parlak görüntüsünün verdiği teselliyle, ellerinin bir süre önce beceremediğini telafi edercesine saçlarını son bir kez düzeltti. Walter Klemmer, öğretmeninin de kariyerinde pek başarılı olamadığını düşünerek soğutuyor yüreğini, sonra genzini temizlerken oluşan balgamı duyulabilir bir biçimde yere tükürüyor. Öbür piyano öğrencisi, kınamasına baktı yerdeki tükürüğe, çünkü ailesinden düzene alışmış. Sanat ve düzen, işte birbirine düşman iki akraba. Klemmer, onlarca kâğıt havluyu çekip kopardıktan sonra kocaman bir top haline getirip çöp tenekesinin olduğu köşeye fırlatıyor, fakat az bir farkla çöp tenekesinin yanına düştü kâğıttan top. Sınav bitkini çocuk ikinci kez dehşete kapılıyor; bu kez Viyana Belediyesi'ne ait servet israf edildi diye. Küçük burjuva eski bir aileden geliyor çocuk ve sınavı ikinci kez de veremezse, yeniden oraya dönmek zorunda kalacak. Bu durumda ailesi onu daha fazla desteklemez, çocuk da "sanatsal" bir meslekten "ticari" bir mesleğe geçmek zorunda kalır ki, bu, vereceği evlilik ilanında açık seçik görülecektir. Bunun bedelini de daha sonra kansı ve çocukları ödeyecektir büyük ihtimalle. Böylece ticaret ayakta kalır. Dükkânda çalışan, soğuktan kıpkırmızı kesilmiş sosis parmaklar; sahibinin düşüncesi böyleyse, bir süre sonra kartal pençesine dönüşen parmaklar.

Walter Klemmer, kalbini akıllıca kafasının içine koyup, sahip olduğu ve sonra da kelepir fiyatla elden çıkardığı kadınları düşünüyor uzun uzun. Elbette onlara her seferinde ayrıntılı açıklamalar yaptı. Bu konuda tutumluluktan yana değil; kadınlar, acı duysalar da anlamayı öğrenmeli. Erkek, eğer öyle uygun görüyorsa, tek sözcük etmeden de gidebilir. Kadının antenleriyse havada sinirli sinirli dolaşır, dokunarak, kıyaslayarak, zira kadın hisseden bir varlıktır. Kadına egemen olanın akıl olduğu söylenemez; bu durum piyano çalarken de gösterir kendisini. Kadın, genellikle yeteneğini ima eder ve sonra bırakır, yetinmeyi bilir. Oysa Klemmer, her şeyin temeline inmek isteyen biri.

Walter Klemmer'in, öğretmenini harekete geçirmek istediğini kendisinden gizlemesi mümkün değil. Kesinlikle onu fethetmek istiyor. Bu aşkın

ödülsüz kalması gerektiğini düşünürken, iki beyaz fayansı hoyratça çiğnedi. Şimdi, aynı adı taşıyan tünelden, aniden aklın hüküm sürdüğü buz tutmuş kış manzarasına çıkıveren Arlberg Ekspresi gibi, hızla çıkacak banyodan. Burasının bu kadar soğuk olmasının bir nedeni de, Erika Kohut’un minicik de olsa bir ışık yakmaması. Klemmer, kadına son derece dar olan imkânlarım ciddi biçimde düşünmesini öğütlüyor. Genç bir adam onun için neredeyse kendisini parçalıyor. Şimdilik aralarında henüz düşünsel bir zemin var, fakat daha sonra bu zemin çekiliverecek ayaklarının altından ve işte o zaman, Klemmer kanosunda bir başına oturuyor olacak.

Konservatuvarın artık tamamen boşalmış koridorunda adımlan yankılanıyor genç adamın. Lastik bir top gibi basamaktan basamağa yaylanarak iniyor, daldan dala, yavaş yavaş; sabırsızlıkla kendisine bekleyen neşesine kavuşuyor yine. Kohut’un piyano odasında hiç ses yok. Bazen dersten sonra biraz daha kalıp piyano çaldığı oluyor, çünkü evdeki piyanosu çok daha kötü. Bunu öğrendi Klemmer. Bir an, öğretmenin de her gün elini değdirdiği bir şeye dokunmak amacıyla kapı tokmağına elliyor genç adam, ama kapı soğuk ve dilsiz. Bir milim bile gerilemiyor, kilitli. Ders bitti. Erika, eski kafalı annesine ulaşmak için yolu yarılamıştır bile; yuvalarında çöreklenip oturur bu iki kadın ve durmaksızın itişip kakışırlar. Fakat buna rağmen ayrılmaları mümkün değil, güzel yaz güneşi altında karşılıklı bağırıp çağırdıkları tatillerde bile. On yıllardır böyle sürüp gidiyor! Bütün yönleriyle hesaba kitaba vurursanız, o kadar da yaşlı olmayan hassas bir kadın için hastalıklı bir durum bu elbette; Klemmer, anne babasıyla birlikte yaşadığı evinin yolunu tutarken, beklemedeki sevgilisi için böyle olumlu şeyler düşünüyor. Evde özellikle kuvvetli bir akşam yemeği isteyecek, hem Kohut için harcadığı enerjiyi yeniden yerine koyabilsin diye, hem de yarın sabah erkenden spor yapmak istediği için. Hangi sporu yapacağı hiç önemli değil, ama büyük ihtimalle yine kürek kulübüne gidecek. Yorgunluktan bitap düşe-siye kadar spor yapmak, bu arada kendisinden önce binlerce kişinin solumadığı, kullanılmamış bir havayı içine çekmek için büyük bir dürtü var içinde. Klemmer’in, motorlardan ve ortalama insanın ucuz besinlerinden çıkan, istese de istemese de içine çekmek zorunda kalmayacağı bir hava. Alp ağaçlarınca klorofilin yardımıyla taptaze üretilen şeyi almak istiyor içine. En karanlık ve en az yerleşim olan Steiermark’a gitmek niyetinde. Eski bir su bendinin yakınlarında botunu suya bırakacak. Parlak, turuncu bir leke; can yeleği, sugeçirmez pantolon ve kask nedeniyle

çok uzaktan bile görülebilir. Suya iki orman arasından savuracak kendisini, bir burada, bir orada, fakat her zaman bir yön vardır; akıntı izlenecek. Taşlardan, kaya kütlelerinden mümkün olduğunca kaçınmak gerekir. Devrilmek yok! Tabii bu arada hız yapmak lazım! Aynı sporu yapan bir arkadaş büyük ihtimalle hemen ardından geliyor olacak, fakat bu alanda onu geçmesi mümkün değil, yapabileceği tek şey onu yakalamaya çalışmak. Sporda arkadaşlık, ötekinin tehlikeli biçimde hızlandığı yerde son bulur. Arkadaş, kendi gücünü, arkadaşlarının arasındaki en güçsüzlerle ölçmekten ve mesafeyi açmaktan yana olacaktır. Bu amaçla Walter Klemmer, her zaman çok önceden, en tecrübesiz kürekçiyi arar itinayla. O gerek oyunda, gerekse sporda kaybetmek istemeyenlerdendir. Kohut meselesinde onu bu kadar öfkelendiren de bu olmuştur zaten. Herhangi bir tartışmada kısa çöpü çeken kendisi olduğunda, havluyu kolayca atmaz, karşı tarafın suratına öfkeyle bir sürü kırpıntı, kemik, hazmedilemeyen saç, taş ve çığ çimenden oluşan kusmuk dolu bir paket fırlatır, sonra reddedici bakışlar eşliğinde, ne yazık ki ifade edilememiş olan daha neleri ileri sürmesi gerektiğini düşünerek ringi öfkeyle terk eder.

Şimdi arka cebinden, Bayan Kohut'a duyduğu sevgiyi çıkardı. Tesadüfen tamamen yalnız şu an, sporda yenebileceği kimse de yok, o nedenle bu sevginin basamaklarını arkasında bırakarak hem bedensel, hem ruhsal zirvesine tırmanıyor. Görünmez ipten bir merdiveni tırmanıyor sanki...

Büyük adımlarla yaylanarak Johannes Sokağı'na yukarı doğru geçip Kamtner Caddesi'ne çıkıyor ve caddeyi dümdüz kat ediyor, ta meydana kadar. Operanın önünde ilkel zamanların dev dinazorlan gibi birbiri içine geçmiş tramvaylar, Klemmer için geçilmesi zor, doğal bir engel oluşturuyor. Genç adam, bütün cesaretiyle, yürüyen merdivenle Opera Kavşağı'nın tam göbeğine inmek zorunda.

Biraz önce Erika Kohut, evlerden birinin kapısının önünden ayrıldı. Genç adamı hızla önünden geçerken görüyor; dişi bir arslan gibi peşine düştü şimdi. Çıktığı av seferini kimse görmedi, kimse duymadı, olup biten bir şey yok henüz. Klemmer'in tuvalette bu kadar uzun kalacağını bilemezdi, ama bekledi. Bekledi. Bugün önünden geçmek zorunda. Ama onun yolu olmayan öteki tarafa gitmiş olsaydı, kadının önünden geçmeyecekti. Erika her zaman sabırla bir yerlerde bekler. Hiç kimsenin tahmin edemeyeceği bir

yerden izlemektedir o. Hemen yanında patlayan, detone olan ya da sadece sessiz sedasız öylece duran eşyaların lime lime olmuş eteklerini keser ve daha sonra tek başına ya da annesiyle birlikte, acaba dikişlerinde kırıntı, kıtır, kir artıkları ya da koparılmış vücut parçaları var mı diye evirip çevirip bakar defalarca. Başkalarının hayat ya da ölüm çöpleri, temizleyiciye götürülmüş muhtemelen. Bu artıklarda araştırılacak, bulunacak çok şey var. Erika için tam da bu kesik parçalardır aslında önemli olan. Kohut'lar, evlerindeki operasyon lambalarının altına eğip başlarını, ya tek tek ya da ikisi birlikte, bazen de mum ışığı tutarak kumaş artıklarını incelerler, acaba tamamen bitkisel ya da tamamen hayvansal liflerden mi yapılmış, yoksa suni liflerden mi? Yanmış olan şeyin kokusu ve dayanıklılığından ne olduğu kesin biçimde anlaşılır ve telaşla bu parçanın ne için gerektiğine hüküm verilir.

Anne ve çocuk, sanki ikisi tek insanmışçasına kafalarını birbirinin içine sokarlar; yabancı, güvenle eskiden demir attığı yerden kopmuş olarak, onların önünde, onlara dokunmadan, tehdit etmeden ama yine de başkalarının işlediği suçlar nedeniyle böyle ayrıntılı incelenmenin ağır yükü altında öylece durmaktadır konulduğu yerde. Hiçbir yere gidemez ve öğrenciler piyano çalışmalarının kaynayan sularını terk etseler de öğretmenlerinin onları her yerde bulan otoritesinden kaçamazlar; Erika'nın önünden Klemmer, bacaklarını hızla savurarak geçti. Hedefini bilerek yürüyor, hiçbir yere sapmadan. Erika kendisini herkesten her zaman çeker, fakat karşısında kendisini çeken birini görürse, Mesih'i izlermiş gibi izler onu, adım adım, dev bir mıknatıs tarafından çekiliyordur âdeta.

Erika Kohut, Walter Klemmer'in peşinde caddeleri arşınlıyor. İçinde, yerine getirilmemiş olana ilişkin bir öfke kabaran ve arzu edilmeme yüzünden bir kızgınlık ateşi yanan Klemmer, hiç de küçük olmayan aşkın arkasından geldiğinin, hem de kendisinin yürüdüğü gibi hızla yol aldığının farkında değil. Erika yürürken, beden ölçülerini ve giysilerini küçümsediği, hatta gülünç bulduğu genç kızlara kuşkuyla bakıyor. Ah annesine gidebilse, birlikte bu yaratıklarla nasıl alay edecekler! Kızlar masumiyetle yoluna çıkıyor, kendilerinden daha masum olan Klemmer'in. Genç adamın içine siren sesi gibi sızabilirler, ta ki Klemmer peşlerinden kör olmuşçasına gidene kadar. Erika, Klemmer'in bir kadına nasıl baktığına dikkat ediyor, sonra belleğinden kazıyıp atıyor bu görüntüyü. Piyano çalan genç bir

erkeğin, kimsenin yerine getiremeyeceği talepleri vardır. O kendisine kimseyi seçmesin, onu seçecek birçok kişi çıksa bile.

Çift, Josefstadt'ta böylesine dolambaçlı ve yanlış yollarda yürüyerek dolaşıyor. Biri öfkesini yatıştırabilmek, öbürüyse kıskançlık kaynaklı öfke üretebilmek için.

Eti, Erika'yı sıkıca çekiyor kendisine, bu aşılması mümkün olmayan manto herhangi bir teması kaldıramaz. Kendi içine kısılmış kalıyor öylece. Fakat öğrencisinin peşine düşmekten de alamıyor kendisini. Kuyrukluyıldız önde, kuyruğu arkada. Bugün elbise deposunu çoğaltmayı düşünmüyor. Fakat bir sonraki derste definesinden bir şeyler giyecek üzerine, şık olacak. İlkyaz da geliyor zaten.

Evde anne daha fazla beklemek niyetinde değil, pişirdiği sosisler de beklemeyi sevmez. Kızartma yapsaydı şimdiye kadar kayış gibi olur yenmezdi. Anne, gururu kırıldığından, ev kadını numaralarından birini çevirecek, Erika nihayet gelip yemeğinin başına oturduğunda, çatlatıp içine su sızdırdığı sosislerin berbat bir tadı olmasını sağlayacak. Uyan olarak bu yeter. Erika'nın bundan haberi yok henüz.

Kadın, Klemmer'in peşinden gidiyor, Klemmer ise önde yürümekte. Böylece biri ötekine tâbi oluyor. Her zaman doğru yerde. Erika, Klemmer'in ayak izlerine basarak yürüyor. Elbette Erika, önlerinden hızla geçtiği vitrinleri görmezden gelerek kendini cezalandırmayı başaramıyor tam olarak. Butik vitrinlerine gözucuyla bakıyor. Burası, giysiler söz konusu olduğunda henüz incelemediği bir bölge. Oysa o her zaman yeni, mükemmel giysiler arar. Acilen yeni bir konser giysisine ihtiyacı var, fakat buralarda hiç göremedi. Böyle bir elbiseyi kent merkezinde satarlar. Neşeli balo süsleri ve konfetiler ilkyaz modellerinin üzerine serpilmiş, bir de mevsim sonu kış ürünlerinin. Aynca, en iyi ihtimalle karanlıkta şık gece giysisi gibi görünebilecek parlak giysiler var. İncelikle düzenlenmiş, suni sıvıyla dolu iki şampanya kadehi, üzerlerine bilerek öylesine atılmış boğa yılanı derisi. Birkaç çift topuklu gerçek İtalyan sandaleti, parlak mika süslerle bezenmiş. Vitrinin önünde, ömrü boyunca ayakta durarak hiç de ilginç olmayan bir iş yaptığı için, ayaklan kırk bir numara devetüyü terliklere bile zor sığacak kadar büyümüş orta yaşlı bir kadın duruyor. Erika, yakası ve kollan dantelli, şeytani kırmızı şifon elbiseye göz atıyor.

Bilgilenme araştırmaya vanyor. Şuradaki hoşuna gitti, oradaki pek o kadar değil, çünkü Erika yaşlı biri, ama o kadar da yaşlı değil daha.

Erika Kohut, çevresine bir kez bile bakmaksızın, ailesinin kendisini beklediği birinci kattaki üst sınıfa mensup küçük burjuva evinin kapısından içeri giren Walter Klemmer'i izliyor. Ama çocuğun girdiği kapıdan girmedi. Kendisi de aynı bölgede buraya fazla uzak olmayan bir yerde oturmakta. Klemmer'in okul dosyasından, çocuğun kendi evine yakın bir yerlerde yaşadığını biliyor, içsel aidiyetin işareti işte. Belki de içlerinden biri öteki için yaratılmış ve o öteki, bunu mücadeleler ve kavgalar sonucunda görmek zorunda.

Sosisler daha fazla beklemek zorunda kalmayacak, Erika onlara doğru yola koyuldu bile. Artık Walter Klemmer'in hiçbir yerde durmadığını, derhal evine gittiğini biliyor, bu nedenle o günkü nöbetten vazgeçebilir. Fakat ona bir şeyler oldu ve Erika, olan bu şeyin sonucunu beraberinde eve getirip, annesinin bulamaması için bir kutuya kapatıyor.

Viyana'nın eğlence merkezi Prater'de sıradan halk eğlenir, herkes kendi tarzında tabii. Boğazlarına kadar domuz kızartması, hamur köftesi, bira ve şarapla dolu anne babalar, yine boğazlarına kadar dolu çocuklarını dönmedolaplara ya da rengârenk cilalanmış (plastik) atlara, fillere, arabalara, kötü ejderhalara indirip bindiriyorlar; sürekli dönen çocuk, daha önce bin bir çaba harcayarak kürekle midesine tıkıştmlan yiyecekleri çıkaracak. Karşılığında tokat var, çünkü lokantada yemeğe bir sürü para ödendi, bunu her zaman yapamıyorlar çünkü. Anne babalar yediklerini midelerinde tutuyor, onların mideleri sağlam, bir de kollan çocuklarının suratına tokatlan indirirken yıldınm gibi hızlı. İşte çocuklar böyle hızlandmlıyor. Ama anne babalar içkiyi biraz fazla kaçırmışsa, hızlı trenle hızlı bir yolculuğu kaldıramayabilirler. Yeni kuşak ne kadar cesur ve etkin olduğunu ölçmek için, bir önceki çip kuşağının elektronik olarak kumanda edilen eğlence araçlarını buluyor önünde. Bu araçların uzay yolculuğuyla ilgili isimleri var; aniden, büyük bir hızla havaya fırlayıp çalkalanarak dolaşıyorlar. Elbette son derece itinayla kumanda ediliyor bunlar, sonra aniden yere hızla inip yeniden yükseliyorlar. Bunlara sadece cesareti olanlar binebilir, aslında bu araçlar zorluklara alışmış olan, fakat henüz kendi bedenleri için bile sorumluluk üstlenmeyen, ergenliğe ermemiş gençler için

düşünülmüş. Aşağısının birden yukarısı olmasını kaldırabiliyorlar, bunun tersini de. Uzay araçları, insanların içine girdikleri, rengârenk iki büyük metal kovandan oluşuyor. Yerdeyse sevgili için plastik bebeklere nişan almıyor, hedef tutturulursa kız evine götürebilir hediyeyi. Aradan yıllar geçince hayal kırıklığına uğramış kadın, bir zamanlar erkek arkadaşının gözünde değerinin ne olduğunu görebilir bu bebeğe bakıp. Prater manzarasının kısmen el değmemiş yeşil genişliklerinde zıtlıklar göze çarpıyor. Bir parçasında bitkiler egemen: Güzel ve büyük ya da kötücül ve hızlı arabalar, üzerlerinde at binmeye uygun giysiler olan insanları bırakıyorlar atların sırtına. Bazen attan tasarruf edip, sadece giysilerle etrafta dolaşıp hava atanlara rastlanıyor. Sekreterler, şeflerinin yanında gündelik olarak da şık elbiseler giymek zorunda olduklarından, burada çökertiyorlar bütçelerini. Muhasebeciler atlardan birinin, cumartesi günü öğleden sonra bir saatliğine kendilerine aynl-ması için çırpmıyor. Bunun için mesai yapmayı bile göze alabilirler. Personel şefi ve işletme müdürünün işleri daha kolay, zira bu masrafı kaldırabilecek dürümdalar, ama mecbur oldukları söylenemez, insanlar onların ne olduklarını böyle de görebiliyor, zaten yavaş yavaş golf oynamayı düşünmeliler artık.

Elbette at binmek için daha güzel yerler var, fakat at binenler hiçbir yerde, masum çocuklar ve köpekli masum aileler tarafından bu kadar ilgiyle izlenmezler: Ah ata bak, binebilme-yi ne kadar isterdi, ısrarını yüksek sesle sürdürürse, yine tokat. Bunu yapamayız. Öyleyse oğlan ya da kız, atlıkarıncadaki plastik atm üstüne bindirilir, ama hâlâ feryat figan ağlamaktadır. Çocuğun buradan öğreneceği bir şey var: Dünyadaki her şeyin, kendisine sunulan ucuz kopyaları mevcut. Ne yazık ki çocuğun aklı, elde edemediğinde kalmıştır; bunun için anne babasından nefret eder.

Krieau ve Freudenau gibi atların profesyonel çalıştırıldığı, tınsa kalkanların “sıçrayamadığı”, dörtnala gidenlerinse hızlanmak zorunda olduğu yerler var. Her yere doğanın özüm-leyemediği boş içecek kutulan ve şişeleri, kuponlar ve başka çöpler yayılmış. Doğa en fazla kâğıt mendil gibi yumuşak olanlarını hazmedebiliyor; kâğıt aslında doğa ürünü, fakat o hale gelene dek çok zaman geçmesi gerekiyor. Karton tabaklar, yenmesi mümkün olmayan tohumluklar olarak dümdüz çiğnenmiş toprağı kaplamış. Araştırmalar sonucunda son derece iyi beslenmiş, kaslan son derece gelişkin dört ayaklı, hızlı otomobiller gururla gösteriliyor. Hangi taktikle

üçüncü yanşta kazanacakları dışında hiçbir şeyi düşünmek zorunda değiller, zaten bunu da onlara, daha kaybetmeden önce, zamanında jokeyleri veya sürücüleri söyleyecek.

Nihayet gün ışığı sönüp, lambalı ve elişli ya da mızraklı ve tabancalı gece boylu boyunca uzandığında, hayatları fazlaca yönlendirilemeyen insanlar, çoğunlukla da kadınlar çıkar ortaya. Nadiren de çok genç erkekler, zira bunlar biraz yaşlandıklarında, müşterileri açısından yaşı geçkin kadınlardan daha da az değer taşırlar. Elbette hangi yaşta olursa olsunlar, eşcinsellerin en ufak bir değeri yoktur. Sonra, fahişelerin kol gezdiği Pra-ter Yolu açar kapılarını.

Viyana'da herkes çocukluğundan itibaren bu bölgeye hava karardıktan sonra gelmenin, hatta yakınından bile geçmenin ne kadar tehlikeli olduğunu bilir: Solda oğlanlar, sağda kızlar. Hem mesleklerinin hem de hayatlarının son basamağında bulunan çok sayıda kadın görebilirsiniz burada. Çoğu kez bunların kurşunlanrtıış, hareket halindeki arabalardan atılmış artıklarıyla karşılaşmanız da mümkün. Böyle durumlarda polis genellikle anlamsız bir soruşturma başlatır, zira suçlu son derece düzenli, huzurlu bir ortamdan gelmiş ve yine oraya çekilmiştir. Tabii eğer suçlu, suç ânında başka yerde olduğunu kanıtlayan kadının pezevengi değilse. Seyyar şilte burada keşfedilmiş ve ilk kez burada kullanılmıştır. Bu iş için evi, odası, otelde bir yeri ya da arabası olmayan birinin, en azından sıcak tutan ve şehvet onu yere yuvarladığında üzerine biraz daha yumuşak düşebileceği bir seyyar şiltesi olmak zorundadır. Burada sınırsız kötülükleriyle Viyana en güzel çiçeklerini toplarken, atak bir Yugoslav, yani niyeti para biriktirmek olan aceleci bir tesviyeci, peşinden gelen ve edepsiz yaygaralar kopartan profesyonel fahişelerce kafeslenir. Fünfhaus semtinden gelen tesviyecinin tek istediği, kendisi ve nişanlısı için, özel hayatının pisliklerini gizleyebileceği yeni bir dolaptır aslında. İçine kitaplar, plaklarıyla birlikte stereo müzik seti, televizyon, radyo, kelebek koleksiyonu, akvaryum, hobi aletleri, başkalarının gözünden uzak iyi ve güvenli biçimde saklanan farklılıklar, farklılıklar, farklılıklar koyacaktır. Misafir sadece koyu kavli pelesenk ağacından dolabı görüyor, arkasındaki karışıklığı değil. Belki de üzerinde rengârenk likörlerin ve öfkeyle parlayan, sürekli parlatılan -en azından evliliklerinin ilk yıllarında- bardakların durduğu barı görebiliyordur; zaten bunu görmesi de isteniyor. Bardaklar yıllar geçtikçe

çocukların gazabına uğrayarak kırılmıştır ya da barın tozunu almak kasten unutulur, çünkü koca eve geç saatlerde gelmekte ve dışanda içmektedir artık. Aynalı bar böylece zaman içinde tozla kaplanır. Yugoslav ya da Türk erkekleri doğuştan kadını küçümser, tesviyeci ise kadın pasaklıysa ya da makyaj malzemeleri için para harcıyorsa hor bakar kadına. Zira para, insanın daha uzun süre faydalanabileceği başka şeylere harcanmalıdır. Kısacık süren yüz boyama gibi bir şey için para verecek durumda değil o, zaten kadına başka erkeklerin veremeyeceği zevki tattırıyor. O, spermlerini kendi hayatıyla zar zor ve uzun sürede üretti. Günün birinde ölecek olursa eğer, bu salgılan ve güçleri üreteme-yecek, tabii bundan zarar görecek olan da kadın. Çoğu kez tesviyeci, böyle bir şeye cesaret edemez, zira çevreden tanıyanlar olacak, acımasızca baskı görecektir. Ancak ağır maddi sıkıntının yaşandığı şu an, taksitlerin ödenmesi gerektiğinden, dayak yemeyi, hatta daha kötü şeylerin olmasını göze alıyor. Kadın vajinası hususunda değişikliğe duyduğu hasret, maddi istek ve imkânlarına her zaman uygun düşmüyor çünkü.

İşte bugün, kendisini korumayı düşünebilecek birini aramayan bir kadın seçiyor kendisine. Elbette kadın özellikle minnettar, zira tesviyeci, kaslan gelişmiş, kapı gibi bir adam. Şehvet imparatorluğunda tipik bir yalnızı seçti, yaşı ilerlemiş bir anne. Yugoslavlar ya da Türkler böyle bir şeyi sık göze alamaz, zira kadınlar yanlarına pek yaklaştırmaz onlan. En azından aralarında bir taş atımı mesafeyi korurlar her zaman. Onu müşteri kabul eden kadın çoğu kez bir şey talep edemez, çünkü adamın emeğinin çok fazla değeri yoktur. Maaş zarfının üzerinde, işverenin gözünde kendisinin hiçbir değeri olmadığını okuyan bir Türk, partnerinden tiksinir. Prezervatif takmayı reddeder, zira asıl domuz olan kadındır, kendisi değil. O da aynı tesviyeci gibi, hoşa gitmemesine rağmen reddedilemeyecek bir gerçek olan kadının çekim alanında dolanır. Kadınlardan hoşlanmaz, kadın topluluğuna hiçbir zaman gönüllü olarak girmezler. Ancak kadınlar var olduklarına göre, kadınlarla ne yapılabileceği ilk bakışta belli değil midir?

Tesviyeci, nişanlısına en azından bir hafta boyunca iyi davranıp hürmet edecek. Nişanlısını temiz ve çalışkan buluyor. Arkadaşlarına ondan utanması gerekmediğini, bunun da çok önemli olduğunu söylüyor! Yanında bütün gece kulüplerine götürebilir onu, zaten fazlaca talebi olan biri değil. Elde ettiği her zaman istediğinden daha az, ama bunun farkında da değil.

Adamdan çok daha genç. Ailesi parçalanmış, o nedenle düzenli bir yuvanın değerini çok iyi biliyor. Tesviyecinin kıza sunacağı çok şey var. Türk hakkında ise özel bir şeyler söylemek mümkün değil, zira aslında burada değil o. Çalışıyor. Büyük ihtimalle iş çıkışı, kötü havalardan yarım yamalak korunabildiği herhangi bir yerdedir, ama hiç kimse nerde olduğunu bilemez. Büyük ihtimalle bilet almadan bindiği tramvayda. O, Türk olmayan çevresi için, atış barakalarında nişan alman karton figürden başka bir şey değil. İşler fazlalaşınca, derhal elektromotor gücüyle harekete geçiriliyor; biri ateş etti, tam isabet ya da karavana, bandın öteki ucunda yerini alıyor, kartondan dağın arkasında görünmeden yürüyerek; kimse ona ne olduğunu bilmiyor, büyük ihtimalle olan bir şey de yok zaten, sonra yeniden hareket ettiği noktaya geri geliyor, törensel pazar giysilerini kuşanmış karısı, gazetesi (*Kronenzeitung*) ve babasını şimdilik atışta geri bırakmak niyetinde, başarısızlığım dört gözle bekleyen oğlu tarafından kışkırtılmış; Viyana ruhunun yepyeni silahlarla donanmış olarak onu beklediği, yapma dağ zirvesi, yapma arslan pençesi ve kızılkantaron sahnesine dönüyor. Nişancının ödülü küçük plastik bir bebek. Türlü çiçekler ve san güller de var, ama hepsi erkeğin başanlı bir atış yapmasını bekleyen kadın için düşünülmüş, şahsen onun için en büyük ödül kendisi zaten. Kadın, adamın sadece kendisi için çaba harcadığını, karavana attığında o nedenle öfkelendiğini biliyor. Her iki durumda da kabak onun başına patlayacak. Eğer adam karavana attığını hazmedemezse ölümcül bir tartışmaya neden olabilir bu durum. Teselli etmeye kalkışacak olursa durumu daha da kötüleştirecektir. Kadının üstüne hayvan gibi çıkarak verecektir cezasını, hiçbir ön hazırlık olmaksızın. Adam sarhoştur, kadın bacaklarını açmayı reddederse eğer dayak yer, dişleri ağzına dökülene kadar. Sirenlerini çalarak gelen arabadan atlayan polis neden bağırdığını soracaktır kadına. Kendi uyumuyorsa, hiç olmazsa çevresinin uyumasına engel olmasın. Sonra kadının eline kadın sığınma evinin adresi tutuşturulur.

Prater'in yeşil bölümünün bütününü kapsayan bölgede Erika adlı küçük vapur salınıp durmakta ağır ağır. Burası da kısa süredir onun bölgesi oldu. Etki alanını genişletti Erika. Yakınlardaki ormanları çoktandır biliyor. Bunun için cesaret gerekli. Eğer yakalanırsa çalılıklara, köpek pisliklerine, diplerinde zehirli boyalarla renklendirilmiş çocuk limonatası artıklan kalmış boş, erkeklik organı biçiminde plastik şişeciklere (her ayrı tat için farklı hayvanların şarkılar söylediği bir televizyon reklamını vardır bu ürünün),

gizemli amaçlar için kullanılmış kirli kâğıt kümelerine, hardal artıklan görülen kâğıt tabaklara, kırık şişelere, kullanılmamış halleri daha gevşek olan, kamış biçimli plastik şeylere basabileceği ayakkabılar var ayağında. Sinirle olup bitenleri sezmeye çalışıyor, önlem alabilmek için. İçine hava çekip dışarı veriyor sonra.

Fakat Erika'nın indiği Praterstem'de şimdilik herhangi bir tehlike yok. Gerçi burada da gelip geçen ya da dolaşan zararsız insanların arasına kızışmış erkekler kanşmış olabilir, fakat bu bölge, nezih semtlerden olmasa bile, şık kadınların görülebileceği bir yer. Bölgeye yayılmış yabancılar, eğer gazete satmıyorlarsa, devasa plastik poşetlerden cepleri işlemeli spor erkek gömlekleri (fabrikadan halka), cart renkli modem kadın elbiseleri (fabrikadan halka), çocuk oyuncaklan (fabrikadan halka) -biraz hasarlı ama olsun-, çuval dolusu erkek eşyası (fabrikadan halka), elektrik ve elektronikle ilgili parçalar (fabrikadan halka ya da çalıntı mallar), portatif radyolar veya pikaplar (fabrikadan halka ya da çalıntı mal) ve sigara kartonları (nereden geldikleri meçhul) satmaya çalışıyorlar gizli gizli bağırarak. Erika'nın, kendi gösterişsiz görüntüsüne rağmen, omzuna asılı ve özellikle büyük çantası, sanki bu iş için yapılmış. En azından buraya onun için getirilmiş gibi görünüyor; ne malı olduğu ve kalitesi meçhul, ama yepyeni, plastik folyoyla sarılı bir mini kasetçaları, kimse görmeden onun içine koyabilmek için. Ayrıca çantanın içinde, pek çok ıvır zıvırın yanı sıra kaliteli bir gece dürbünü de var. Erika, ödeme gücü yerinde biri gibi görünüyor, zira ayakkabıları gerçek deriden, tabanları çok iyi yapılmış, mantosu kalitesini bas bas bağırmıyor, ama kimliksizliğe kadar uzanan bir sessizlik içinde de değil. Sessiz ve pahalı oturuyor taşıyıcısının üzerinde, dışarıdan fark edilmese de İngiliz dünya markasını taşıdığı için gururlu. Bu mantoyu ömür boyu giyebilirsiniz, tabii sinirinize dokunmaya başlamamışsa. Erika'ya annesi öğütledi bu mantoyu ısrarla, zira anne, hayatta mümkün olduğunca az değişimden yanadır. Manto Erika'nın üzerinde kalır, Erika da annesinin yanında.

Şimdi genç Bayan Kohut, kendisine bozuk bir kahve makinesi ve yanm yamalak bir muhabbet kakalamak üzere küstahça arkasından gelen bir Yugoslavı atlatıyor. Makineyi hemen paketlesin miymiş? Erika, kafasını kasten çevirerek görünmez bir şeyin üzerinden geçip, insanın kendisini kolayca kaybedebileceği Prater'e doğru ilerliyor. Erika'nın amacı

kaybolmak değil elbette, kazançlı çıkmak. Ve -diyelim ki kayboldu- doğduğundan itibaren servetine servet kattığı annesi hemen haklarını bildirecektir gerekli yerlere. Sonra bütün ülkede, basın, radyo ve televizyonla onu aramaya çıkacaklardır. Sanki Erika'yı emerek içine alıyor bu fantezi, ilk defa hissettiği bir duygu değil bu. Daha önce de defalarca gelmişti buraya. Buraları biliyor. Kalabalık giderek azalmakta. Kalabalıkları sıyırarak akıyor, tek tek kişiler, ait oldukları devlet içinde, her biri farklı bir görev üstlenen karıncalar misali dağılıyorlar. Bir saat sonra hayvan, gurdrla bir parça meyve ya da leş sunacak ortaya.

Daha biraz önce duraklarda, herhangi bir yere toplu olarak hücum etmek için üzüm salkımları oluşturmuş, gruplar ve adacıklar biçiminde bir araya gelmiş insanlar vardı, şimdi hava kararmaya başladığı için, ki Erika iyi hesaplamıştı bunu, insan topluluğunun ışıklan da sönüyor. Buna karşılık lambaların yaydığı yapay ışığın etrafı giderek daha fazla kalabalıklaşmakta. Herhangi bir geçişi olmayan bu uzak noktada, daha çok mesleki açıdan burada olması gerekenler görülüyor. Ya da gece kuşlarını, düdükledikleri insanları soymak ya da öldürmek gibi zevkleri olanlar. Kimileri sessizce etrafı izliyor. Geriye kalan küçük bir bölüm, bilinçli biçimde mini eğlence trenine yönelmiş.

Geç kalmış bir çocuk, geç satın alınmış kış sporu aletlerini sırtlamış, duraklardan birinin ışığına koşturuyor, ayaklan birbirine dolanarak; korkusu, içinde duyduğu ve anne babasının Prater'deki gece tehlikelerine karşı kafasının içinde yankılanarak uyaran sesleriyle kışkırtılmış. Büyük ihtimalle kış indiriminde satın alınmış ve ancak bir sonraki sezonda tam anlamıyla kullanılabilecek -en iyi ihtimalle- yeni kayakların nasıl zorla sahip değiştirdiğini anlatıyor içinde duyduğu ses. Çocuk bu kayaklan elde edebilmek için çok uzun süre mücadele etti, kolayca kaybetmek istemiyor onlan. Bayan Kohut'u sıyırıp hoplayarak geçti yanından. Anne babasının anlattığı şeylere karşı tek başına canlı bir itiraz oluşturuyor bu kadın; çocuk şaşkın.

Karanlığın kendine çektiği Erika, küçük dereciklerin sere serpe yayıldığı çalı çırpıyla kaplı çayırlara doğru yürüyor beceriksizce. Öylece duruyor çayırlar orada ve hepsinin adlan var. Kadının hedefi Cizvit Çayırlığı. Oraya kadar daha epeyce yol yürümesi gerekmekte. Erika Kohut yürüyüş

ayakkabılanyla uygun adım yürüyor. Şu an Prater'de, uzaklarda aniden parlayan ışıklar hızla kayboluyor yine. Atış sesleri duyuluyor, zafer naraları geliyor ardından. Gençler, oyun salonlarında çığlık çığlığa eğleniyor ya da büyük bir gürültüyle takırdayan, öten, zangırdayan ve yıldmmlar yağdıran makinelerin başındaki düğmeleri kurcalayıp duruyorlar sessizce. Erika tüm bu curcunayı, yanma yaklaştırmadan, kararlılıkla arkada bıraktı. Parmaklanyla bir an Erika'ya dokunan ışıklar, hızlarım alamayarak ipek eşarpla bağladığı saçlarından aşağı dökülüyor, mantosunda acınası ıslak lekeler bırakıyor, en sonunda çamurda ölüp gitmek için aşağı kayıyorlar. Üzerine gürültüyle çarpan küçük patlamalar onu sarsıyor, ama bedenini delik deşik etmeden yol vermek zorunda kalıyorlar Erika'ya. Erika'yı çekmek yerine itiyorlar. Her şeye yukarıdan bakan titrek ışıkların oluşturduğu dev tekerleğin rakipleri var: Dev tekerlekten daha parlak ışıklarla donatılmış, üzerinde minicik vagonların, içlerinde cesur insanlarla birlikle delice hız yaptığı dişli dağ ve vadi trenleri; tekniğin gücü karşısında korkudan tiz sesleriyle feryat ediyor, sıkıca tutunuyor insanlar. Gereksiz bahanelerle yanlarındaki kadınlara da yaslanıyorlar elbette. Erika'ya uymaz. Onun en son istediği şey, bir yere kilitlenmek. Hayalet trenin tepesinde ışıklandırılmış bir hortlak sağa sola selam veriyor, kimseyi kendisine çekemez artık, henüz kendileri korkunun parçası olmadan önce, dünyanın korkularıyla kedinin fareyle oynadığı gibi oynayan on dört yaşlarındaki kızlar ve onların ilk erkek arkadaşları hariç.

Günün son artçısı olan bloklar ve tek katlı evlerde, kentin geceleri bile duyulan boğuk gürültüsünden kurtulamayan insanlar yaşıyor. Doğu Bloku ülkelerinden gelmiş, büyük dünyadan alacakları son yudumu depolamak isteyen kamyon şoförleri. Evde bekleyen karısı için, naylon poşetlerin içinden çıkarılan ve Batı standartlarına uygun olup olmadığı iyice gözden geçirilen bir çift sandalet. Köpek havlamaları. Televizyonda aşk sahnesi parıltıları. Pomo film gösteren sinemanın önünde adamın biri, hiçbir yerde göremeyeceğiniz şeyler vaat ediyor bağırarak, hadi girin içeri. Karanlık basar basmaz sanki dünyanın büyük çoğunluğunu erkekler oluşturuyor. Kadın cinsinin bu erkeklere uygun bölümü son ışık demetinin biraz ötesinde, pomo film gösteren sinemanın çığırtkanının geriye bıraktıklarından nasiplerini almak için bekliyorlar. Erkek sinemaya yalnız gider, sinemanın ardından, her yerde olduğu gibi burada da yoldan çıkartan kadına ihtiyaç duyar. Ondan her şeyi tek başına yapmasını bekleyemeyiz

herhalde. Ne yazık ki cebinden çıkan para iki mislidir, önce sinema, sonra kadın için.

Erika yoluna devam ediyor, insansız yeşil düzlükler ağızlarını açmış, emercesine. Uzağa, daha uzaklara, yabancı ülkelere uzanıyor: Tuna, Lobau Petrol Limanı, Freudenau Limanı. Albem Tahıl Limanı. Albem Limam'nda Au Ormanları. Sonra mavi su, isimsizler mezarlığı. Handelskai. Heustadlwasser ve Prater. Gemilerin yanaştığı ve hareket ettiği yer. Tuna'nın ötesinde, doğayı korumaya hevesli gençliğin uğruna mücadele verdiği sel bölgesi, kum sahiller, çayırlıklar, gürgen ağaçları, fundalıklar, kıyılan yalayan dalgalar. Ancak Erika'nın bu kadar gitmesine gerek yok, zaten yol da çok uzun. Bu kadar yolu ancak mola vererek, karnını doyurarak yol alan donanımlı bir yürüyüşçü kat edebilir. Erika'nın ayağının altında çimen kaplı toprak var, ayağını sürüyerek yürüyor. Yürüyor, yürüyor. Buz tutmuş küçük adacıklar, karın oluşturduğu sivri küçük çatılar, çimenler bile buz tutmuş. San ve kahverengi. Erika adımlan-nı peş peşe atarak bir metronom gibi yürüyor. Ayaklardan biri köpek pisliğine bastığında, öbür ayak bunu hemen fark ediyor ve kokusu uzun süre çıkmayan bu noktayı atlıyor, ilk adımı atan ayak, bulaştığı pislikten çimenlere sürtünerek temizlenecek tabii. Işıklar yavaş yavaş geride kaldı. Karanlık pençelerini açıyor: içeriye buyrun! Bayan Kohut, tecrübelerinden, bu bölgede orospuların iş alırken ve işlerini yaparken kolayca gözetlenebildiklerini biliyor. Hatta Erika'nın çantasında kumanya niyetine sosisli sandviç bile var. Annesi sağlıksız olduğu için reddetse de kadının en sevdiği yemek bu. Tehlike durumunda kullanılmak üzere küçük bir el feneri, daha büyük tehlike durumu için korkutma amaçlı bir ses tabancası (neredeyse parmak küçüklüğünde!), sosisli sandviçten sonra susanırsa içilmek üzere dörtlü çikolatalı süt, çok sayıda kâğıt mendil, az para, ama gerektiğinde taksi için yetecek kadar, kimlik yok: gerekli olduğunda bile. Ve dürbün. Henüz aklı yerindeyken kuşları ve dağlan geceleri de gözetleyebilen babasından kalan dürbün. Anne, kızının şu sıralar oda müziği dinlemeye gittiğini sanıyor. Özel hayatının olması ve annesini, beni avucunun içinde tutmak istiyorsun, diye suçlamaması için oraya yalnız gitmesine izin verdi; artık bunu söyleyip söyleyip böbürlenir. En geç bir saat sonra kızının müzisyen arkadaşını aradığında, uyduruk bir hikâye anlatılacak kendisine. Erika'nın arkadaşı, kadının şu sıra aşk ilişkisi yaşadığına, kendisinin de sırdaş seçildiğine inanıyor.

Toprak simsiyah. Gökyüzü biraz daha açık, toprağın nerede, gökyüzünün nerede olduğunu görebilecek kadar. Ufukta, ağaçların yumuşak siluetleri. Erika son derece dikkatli. Son derece yavaş, tüy gibi hafif. Yumuşak, hiç ağırlığı yok. Neredeyse havaya uçacak. Gözlerini, kulaklarını açtı. Dürbün, kadının uzağı gören gözleri. Yürüyüşçülerin kullandığı patikadan yürümüyor, başka yürüyüşçülerin çift olarak eğlendikleri noktaları arıyor. İnsanlardan ürkmesini gerektirecek bir şey yapmadı ki. İnsanların, başlarını çevirip görmemeye çalışacaklan çiftleri gözetliyor dürbünüyle. Şu an ayaklarının altındaki toprağı göremiyor, âdeta bir kör gibi yürümekte. Mesleğinden alışkın olduğu üzere, kulağının izinden gidiyor. Bazen ayağı burkuluyor, ha tökezledi ha tökezleyecek, hedefe kilitlenmiş olarak İlişleriyle yürüyor. Yürüyor, yürüyor, yürüyor... Spor ayakkabısına bulaşan pislikler nedeniyle bazen kayacak gibi oluyor. Ama çimenlik zeminde yürümeye devam ediyor, hiç durmaksızın.

Nihayet ulaştı hedefine. Sevişen bir çiftin çığlıkları kamp ateşi gibi yükseliyor, Erika Kohut’un önünde. Seyir ülkesine vardı nihayet. Çifte o kadar yakın ki dürbüne gerek yok. Gece dürbününe. Güzel çimen zeminden dışan fışkırarak düzüşüyor çift, Erika’nın gözbebeklerine doğru. Erkek yabancı dilde zevk çığlıkları atarak vidalıyor kendisini kadının içine. Kadın çığlık atmak yerine, mırıltıyla, kısık sesle talimatlar yağdırıp emirler veriyor, ama büyük ihtimalle erkeğin anladığı yok, çünkü Türkçe ya da az duyulan yabancı dillerden birinde sürdürüyor zevk çığlıklarını. Kadının söylediklerini dikkate almıyor. Gırtlağının en derininden çınlatarak, saldırmaya hazır bir köpek gibi, müşterinin çenesini tutmasını söylüyor. Türk ise bir yandan inip kalkıyor kadının üzerinde, bir yandan soluk soluğa hırıldıyor, ilkyaz rüzgân gibi, ancak daha hızlı. Erkek, Erika’nın, çok yakında olmasına rağmen daha da yakınlaşmasını sağlayan, nereye yönelmesi gerektiğini gösteren ince, uzun süren çığlıklar atıyor. Sevişen çifte geçici bir barınak sağlayan çalılık, Erika’nın kendisini yeterince gizleyebilmesine de olanak veriyor. Türk ya da Türklere benzeyen yabancı, yaptığından belli ki zevk alıyor. Kadının zevk aldığı da ortada. Fakat sanki bu zevk daha frenlenmiş gibi. Adama ne yapması gerektiğini söylüyor, fakat adamın kadının emirlerini yerine getirip getirmediğini saptamak olanaksız, kendi iç emirlerine uyma arzusunda, bu nedenle zaman zaman partnerinin istekleriyle çatışıyor. Erika buna tanık. Kadın bırrr diyor, erkek deh. Kadın giderek, kendisine gerektiği gibi öncelik tanınmadığı için

kızmaya başlıyor. Kadın yavaş diyor, erkek hızlanıyor. Belki de kadın profesyonel değil, buraya getirilmiş sarhoş, sıradan biri. Herhalde bu işin sonunda çabalarının karşılığını alamayacak. Erika iyice sindi. Rahat bir pozisyon aldı. Gerçi kabaralı ayakkabılar giymiş olsaydı bile çiftin duyması imkânsızdı. Öylesine hızlı çığlıklar atıyorlar, bazen biri, bazen öteki, bazen de ikisi birlikte. Gözetleme seferlerinde her zaman şimdi olduğu gibi şans yüzüne gülmüyor Erika'nın. Kadın, adama bir dakika durmasını söylüyor. Adam bu isteğe uydu mu, bilmiyor. Kendi dilinde nispeten sakin bir şeyler söyleyen adama, tek kelime anlamadığı için kızıyor kadın. Sen beklemek, anladın? Beklemek! Yok beklemek, Erika'nın duyduğu bu. Kadının içine, rekor sürede birkaç çift ayakkabıya pençe takmak ya da bir araba kasası kaynaklamak zorundaymış gibi giren adamın hamleleriyle, en ücra hücrelerine kadar sarsılıyor kadın. Şimdi şiddetle azarlıyor adamı, gerektiğinden daha fazla şiddetle hem de. Öfke: Yavaş ol! O kadar seri yapma, lütfen. Artık ricalara geçti kadın. Sonuç aynı şekilde sıfır. Türk, inanılmaz enerjiye sahip, çılgın bir hız yapıyor. Hatta şimdi iç mekanizmasını, aynı zaman dilimi ve böylece para birimi içine mümkün olan en fazla hamleyi yerleştirebilmek için daha yüksek bir hıza ayarlıyor. Kendisinin iyi bir sona ulaşabilme umudundan vazgeçmiş kadın, adama nihayet ne zaman işini bitireceğini soruyor; ertesi sabaha kadar mı sürecek yoksa. Kızmış olduğu belli. Adam soluk soluğa, derinlerden gelen Türkçe fanfarlar çıkanyor. Her iki tarafa atış yapıyor. Dil ve duygu birbirine çok yakın gibi görünüyor. kadın! kadın! diye hırlıyor Almanca. kadın son bir kez daha çabalıyor: Yavaş! Erika gizlendiği yerden iki iki daha dört eder hesabı yapıp karar verdi: Prater orospularından değil bu kadın. Eğer olsaydı adamı frenlemek yerine daha çok ateşlerdi. Eğer orospu olsaydı, kısa süreye daha çok müşteri sığdırmak isterdi, o sırada mümkün olduğunca zevk süresini uzatmaya çalışacak adamın tersine tabii. Belki de günün birinde adam hiç yapamayacak, o zaman şimdi yaptıkları güzel bir anı olarak kalmalı elinde.

Karşı cinsler aslında her zaman karşıt şeyler ister.

Erika bir zerrecik, soluğu neredeyse hiç çıkmıyor, fakat gözlerini kocaman açmış. Kadının gözleri, yaban hayvanların burunlarıyla koku alması gibi bir şeyler koklamaya çalışıyor, çok duyarlı organlar bunlar, fırıldak gibi dönüyorlar durmaksızın. Erika bunu bir şeylerin dışında kalmamak için

yapıyor. Ziyaret için bazen buraya, bazen oraya gidiyor. Nerede olmak ya da olmamak istediğine kendisi karar veriyor. Katılmak istemiyor, ama onsuz da yapılmamalı. Müzikte bazen icracı, bazen izleyici ve dinleyici. Zamanını böyle geçiriyor. Henüz hava basınçlı kapılan olmayan eski zaman tramvaylarına biner gibi atlayarak biniyor zamana ve yine atlayarak iniyor. Modem vagonlara bir kez binmişsen eğer, bir sonraki durağa kadar içerde kalmak zorundasın.

Adam sayısız vuruşlarla çivi çakıyor. Terliyor, kaçıp kurtulmaması için kadını sıkıca sarmış. Sanki avım yalayıp yutmak ister gibi. Kadın artık konuşmuyor, o da inliyor, partnerinin gayreti ona da bulaştı. Pek çok anlamsız sözcük çıkıyor ağzından iniltili bir fısıltıyla. Alplerde düşman kokusu almış dağ sıçanı gibi ıslık çalıyor. Kollarını üzerindeki adamın sırtında kilitlemiş, kaçmasın. Kolayca silkilip atılmamak için, bir de daha sonra, iş bittikten sonra sevecenlik ve şakayla kanşık anılabil-sin diye. Adam akort usulü çalışıyor. Sınırım yükseltti bu arada. Uzun zamandan bu yana ilk kez bu ülkeden biriyle yatma fırsatını ele geçirdiğinden, hummalı bir gayretle yapıyor işini. Gece gökyüzü rüzgârın eşliğinde daha canlıymış gibi sanki. Öyle görünüyor ki Türk, düşündüğü kadar uzun tutamayacak kendisini. Gırtlağından, artık Türkçeye bile benzemeyen birtakım sesler çıkarıyor. Kadın, adamın hedefe ulaşmasını kendi bedenini hoplatarak teşvik ediyor.

İzleyicide bu görüntünün etkisi elbette yıkıcı oldu. Kendisini aktif hizmete sunmak için ayaklan seğiriyor ama engellenirse hemen vazgeçecek. Aslında kesinkes yasak olanı bekliyor. Erika’nın davranışlan, iyice gerilebilecekleri sağlam bir çerçeve istiyor. Kadın, çift farkına varmaksızın ikili gruptan üçlü grup yarattı. Bazı organlan aniden iki kat ya da daha büyük hızla çalışmaya başladı. Heyecanlandığı zamanlar sidik torbasının üzerinde güçlü bir baskı, can sıkıcı bir acı hisseder hep. Her zaman en uygunsuz anda ortaya çıkar bu dürtü, gerçi burada bu doğal ihtiyacı ve sonuçlarını arkada iz bırakmadan ortadan kaldırabilecek kilometrelerce arazi var. Kadınla Türk, Erika’ya bir hareket gösteriyorlar. O istemeden hareket etti ve hışırdadı çalılar. Hışırdamak istiyor muydu, istemiyor muydu? İçinden gelen baskı giderek kötüleşmekteydi. Şu kaşındıran baskının biraz azalması için bu sinmiş pozisyonunu biraz ra-hatlatmalıydı. Bu çok acil. Kim bilir, daha ne kadar tutabilir çişini, ama tam da şimdi yapamaz. Şimdi çiftin hareketleri iyice

hızlandı, sesleri yükseldi; Erika acaba dalın ses çıkarmasına bilerek mi yardımcı oldu -bu doğal olarak saçma olurdu- kendisi de bilmiyor. Dalı itti ve dal kötü bir ses çıkararak aldı öcünü.

Buradaki çayırlara, çiçeklere ve ağaçlara, her gün önünde durduğu makinelerden daha yakın olan doğa çocuğu Türk aniden durdu. Önce kadını bıraktı. kadın hâlâ farkında değil ne olup bittiğinin, Türk misafiri kumanda manivelasını bırakmış olmasına rağmen, kendisi birkaç saniye daha sürdürüyor iniltilerini. Türk hareketsiz duruyor şimdi, bu da güzel. Tesadüfe bakın, biraz önce bitirmişti işini ve şimdi de dinleniyor. Yoruldu. Rüzgâra kulak kesilmiş. Şimdi kadın da kulak kabarttı, ama İstanbul Boğazı sakini, bağırmaması için fısıltıyla uyardıktan sonra onu. Türk kısa bir soru havlıyor, belki de bir emir bu. Kadın yarım ağız yatıştırıyor. Aşk komşusundan istediği bir şey olabilir. Türk, kadını anlamıyor. Belki de onu dövmesi gerekecek, çünkü, benimle kal, diye bağırıyor yüksek sesle. Ya da Erika'nın çok iyi anlayamadığı benzer bir şey. Türkün titreyerek ve sarsılarak kadına teslim olduğu o anda on metre kadar geriye kaçtığından dikkati dağılmıştı. Neyse ki altındaki kadın fark etmeden Türk yine kendisine geldi. Tam bir erkek o. Kadın bağırıp çağırarak para ya da aşk istiyor. Kadının ağzından ağlama sızlamadan başka bir şey çıktığı yok. Altın Boynuz'un sakini hiddetle bağırıyor kadına ve kadından fişini çıkararak onunla arasındaki kablolu iletişimi koparıyor. Erika geri çekilirken, Güney Afrika'da aslanın yaklaştığını hisseden manda sürüsü gibi gürültü çıkardı. Belki de kasten yaptı ya da bilmeden kasten yaptı ki, sonuçta aynı kapıya çıkar.

Ayağa kalkan Türk yürümeye başladı, ama hemen düştü yere, pantalonu ve karanlıkta parlayan beyaz külotu dizlerine dolanmıştı. Hızlı hareketlerle giysilerini çekiştirip dururken sağa sola tehditler yağdınyor, çok ciddi olduğu belli. İçinde Bayan Kohut'un, şu an soluk almadan, bir zamanlar on adet piyano çekici olan parmaklarını ısırarak iyice büzüldüğü, çok da uzakta olmayan çalılığı hedef alıyor.

Şimdi Türk, kumaş yığını ortasında bacaklarına çuval geçirilmişçesine zıplayıp duruyor. Bazen bir paçayı, bazen öbür paçayı kaçırıyor. En gerekli ayrıntılar için zaman tanımıyor kendisine. Kimi insanlar harekete geçmeden önce düşünmezler, diye geçiriyor kafasından Erika, olanlan izlemek

zorunda kalırken. Türk bu gruptan. Çiftin hayal kırıklığına uğramış güçsüz parçası, duyduğu sesin mutlaka köpek ya da sıçan olduğunu haykırıyor yattığı yerden, buraya prezervatiflerin içindekilerle beslenmek için geliyorlar. Burada yenebilecek çok çöp var. Geri gelsin, nonoşu. Lütfen, onu yalnız bırakmasın burada. Kıvırcık saçlı güzel yabancı kafası söylenenleri duymuyor, ayağa kalkan adamla birlikte yükseliyor yukarı doğru. Türk epeyce uzun boylu. Nihayet pantolonunu giyebildi ve hemen çalılığa daldı. Neyse ki -belki de kasten- tam ters tarafa, yani çalılığın giderek sıkılaştığı tarafa gidiyor tepinerek. Erika çok da fazla düşünmeksizin, adamın aramayı düşünmeyeceği daha seyrek yerine sinmişti oysa.

Uzaktan kadının yakaran sesi geliyor hâlâ. Nihayet üstünü başını toparlamayı akıl etti o da, bacaklarının arasına bir şeyler sokup iyice siliyor. Buruşmuş birkaç kâğıt mendili etrafa atıyor rastgele. Kendi sesiymiş gibi duran, şu an kavuştuğu korkunç bir ses tonuyla kızıp durmakta. Adama sesleniyor durmadan.

Korkudan titriyor Erika. Adam kısa cevaplar böğürüp aramaya devam ediyor. Hep aynı yerde dolanıyor; aynı noktadan ötekine gidip, yine aynı noktaya dönüyor her seferinde. Herhalde korkuyor ve aslında röntgenciyi yakalamaya da pek niyeti yok gibi. Çünkü kayın ağacından çalılığın aynı noktasına, çalılığın o noktasından aynı kayın ağacına gidip geliyor sürekli. Öteki çalılıklara dönüp bakmıyor bile. kadın aralıklarla, etrafta kimsenin olmadığını belirtiyor. Geri gel, diyor adama. Adamsa kadının sözünü dinlemek niyetinde değil, Almanca çenesini kapatmasını istiyor ondan. Kadın içeride kalan olmuşsa diye, önlem olarak bacaklarının arasına birkaç kâğıt mendil koyup külotunu çekiyor yukarıya ve eteğini indiriyor üzerine. Sonra gözleri, hâlâ açık olan bluzuna ilişiyor, altına serdiği mantosunu kaldırıp yerden silkiyor. Kadınların tarzı olduğu üzere, bir yuvacık kurmuş burada kendine. Eteği kirlenmesin diye mantosunu sermiş altına, bunun için de mantosu hem kirlenmiş, hem de buruşmuş. Türk yeni bir şey bağınyor: Gel! Türkün sevgilisi karşı çıkıyor ve buradan hemen uzaklaşmak için zorluyor adamı. Şimdi o da Erika’nın görüş açısı içinde. Kadın oldukça yaşlı, ama bir Türk için yeterince genç bir bebek. Önlem olsun diye arkada duruyor, gerektiğinde koşmak için avansa ihtiyacı var, hem de külotunun içine tıkıştırdığı kâğıt mendillerle. Ne kadar kolay düşerler! Aşkta tam

aradığını bulamadı, üstünü üstlük bir de öldürülmese bari. Gelecek sefere, huzur içinde sonuna kadar aşkın keyfini çıkarmaya dikkat edecek. kadın gözle görülür biçimde Avusturyalılaşıyor, erkekse her zaman olduğu gibi Türk. kadın saygıdeğer birine dönüşüyor, Türk ise otomatik olarak düşmanlarına ve rakiplerine dikkat kesilmiş.

Erika, tek bir yaprağın bile vücudundan kayıp yere düşmesine izin vermiyor. Kırılmış, çimenlerin üzerinde faydasızca gebermiş, çürümüş bir dal gibi sessiz ve ölü gibi duruyor yerinde.

kadın, misafir işçiyi hemen gitmekle tehdit ediyor. Misafir işçi birkaç hakaret sözcüğüyle cevaplayabilir pekâlâ, ama düşünüp sessiz kalmayı tercih ederek aramasını sürdürüyor. Aniden AvusturyalI oluveren kadın, kendisine saygı duysun diye cesaretini göstermek zorunda. Hiçbir hareketin ya da sesin duyulmamasının verdiği cesaretle daha geniş bir alanda dolaşmaya başladı, dolayısıyla Kohut için ciddi tehlike oluşturuyor. kadın son bir uyanda bulunup, küçük el çantasını kaldırdı yerden. Kendisine ve eşyalarına çekidüzen verdi son kez. Düğmelerini kapattı, giysilerini düzeltti, orasını burasını silkeledi ve lokantaların olduğu yöne doğru yavaşça yürümeye başladı, bakışları Türk arkadaşında, ama adımlan da giderek hızlanıyor. Veda niyetine kötü, anlaşılmaz bir şeyler uluyor.

Türk, ne yapacağı konusunda kararsız. Eğer kadın şu an giderse büyük ihtimalle haftalarca onun yerine kimseyi bulamayacak. Kadınsa bağırıyor: Onun gibisini her an bulabilir. Bir kadına, bir çalılıklara bakıyor Türk. Bir türlü karar veremiyor ne yapacağına, iki içgüdü arasında gidip geliyor; her iki içgüdü de başını pek çok kez belaya soktu oysa. Hangi avın arkasından gideceğini bilmeyen bir av köpeği gibi havlıyor.

Erika Kohut’un daha fazla dayanacak hali kalmadı. İhtiyacı son haddinde artık. Pantolonunu dikkatle indirip toprağa işiyor. Bacaklarının arasından toprağa akan sıcaklık ses çıkarıyor. Yapraklar, dallar, çöp, pislik, humustan oluşan yumuşak döşeğe akıyor şırıldayarak. O anda adamın kendisini bulmasını isteyip istemediğini hâlâ bilmiyor. Sadece bırakıyor aksın bacaklarının arasından, hareketsiz, alnını kırıştırarak; ve toprak doyuyor sıvıya. Hiçbir şey düşünmüyor, ne nedenleri ne sonuçları. Kaslarını gevşetti, başlangıçta fışkıran sıvı giderek yumuşak, sürekli bir akıntıya dönüştü. kadın, hareketsiz, dimdik ayakta duran yabancıyı, durmaksızın toprağa

işerken, gözbebeklerinin vidalı çivisine gerip orada sabitledi. Her iki çözüme de hazır, ikisi de uyar. Türkün iyi yürekli olup olmamasını, raslantı kılığındaki kadere bırakıyor. Islanmaması için külotunu dikkatle indirip sıkı sıkı dizlerinin üzerinde tutuyor. Eteğin yapabileceği bir şey yok. Kaşınma nihayet sona eriyor, artık musluğu kapatabilir.

Adam çayıra çakılmışçasına, heykelmiş gibi duruyor hâlâ yerinde. Kadınsa tiz sesle bir şeyler bağırarak çimenlerin üzerinde koşar adım yürüyor. Bazen geriye dönüp uluslararası anlamı olan bir hareket yapıyor, ayıp ve kaba bir hareket. Kadın, dil engelini aştı.

Adamsa bir o yana bir bu yana gidip geliyor hâlâ. İki sahip arasında kalmış evcil bir hayvan sanki. Bu sessiz şırıltının ne anlama geldiğini bilmiyor, yakınlarda su olduğunu fark etmemişti buraya geldiklerinde. Ama bildiği tek şey var: Şehvet yoldaşı elinden kaçmakta.

Adamın aradaki iki uzun adımı atarak ona ulaşacağından emin olduğu anda, Erika Kohut, yukarıdan kafasına inecek bir çekiç darbesini (Erika'yı böcek gibi ezecek, usta bir marangozun kalın meşe odunundan yaptığı insan tuzağı) beklerken içinde kalan son damlayı çıkarttığında, adam geri döndü ve önce tereddüt içinde, durmadan çevresini kolaçan ederek, sonra giderek hızlı, daha hızlı ve kararlı, bu neşeli akşam başlarken elde ettiği ganimetinin peşine düştü. İnsan, elde ettiğini elinde tutmalı. Elde edeceğinin kalite açısından bekleneni verip vermeyeceğini kim bilebilir? Türk, bu ülkede birçok kez acı duymasına neden olan belirsizlikten kaçıp partnerinin eteğine yapışmaya gidiyor. Çabuk olmalı, zira kadın uzakta bir nokta olarak neredeyse gözden yitecek. Kısa süre sonra o da ufukta sinek boku kadar kaldı.

Kadın gitti, erkek de gitti, yeryüzüyle gökyüzü, bir an gevşettikleri ellerini karanlıkta yine sıkıca tuttular.

Erika Kohut, bir eliyle aklın tuşlarına dokunurken, öbür eliyle tutkunun piyanosunu çalıyordu. Önce tutkular harekete geçti, şimdi sıra akılda; iki tarafı ağaçlarla kaplı karanlık yollardan geçerek eve ulaşmak istiyor. Ancak tutkudan da başka şeyler öğrendi. Öğretmen bunlara bakmış ve kendi ölçeğine göre notlar vermişti. Bu arada kendisi de bu tutkulardan birinin tam göbeğine düşüyordu, eğer yakalansaydı...

Erika ökseotlarının ölümüne neden olmaya başladığı ağaçların arasından hızla geçiyor. Kınlan dallar otların üzerinde bulmuşlar sonlarını. Gözetleme yerini, nihayet yuvasına ulaşabilmek için hızla terk eden Erika'nın dış görünüşünde herhangi bir şaşkınlık belirtisi yok. Fakat Prater'in kenar bölgelerinde genç bedenlere sahip genç adamları gördükçe içinde kasırgalar patlıyor kadının, çünkü neredeyse anneleri yaşında bu gençlerin! Daha önce yaşananlar geri getirilemez biçimde geçip gitti, bir daha tekrarlanması mümkün değil. Fakat geleceğin ne getireceğini kim bilebilir ki? Tıbbın bugünkü gelişmişlik seviyesi, kadının çok ileri yaşlarda bile dişilik işlevlerini yerine getirebilmesini sağlıyor. Erika fermuarını kapattı, her türlü dokunmaya da kendisini. Raslantısal olanlara da elbette. Fakat içinin hassas bölgelerinde kopmuş olan fırtına hâlâ tam kurumamış otlaklarını söküp atıyor.

Nerede olduğunu iyi bildiği taksi durağında, sıranın en önündeki taksiye biniyor. Prater'in yumuşak çayırlıklarından geriye ayakkabılarındaki ıslaklıktan başka iz kalmadı, bir de bacaklarının arasındaki nem. Eteğinin altından hafif amonyak kokusu geliyor, ama deodorantın baskın kokusu nedeniyle taksi şoförünün kokuyu algılaması mümkün değil. Zaten şoför, müşterilerinin kendisi gibi ter kokabileceği düşüncesinde değil, pisliklerini de algılamak istemiyor. Arabanın içi sıcak ve kuru, soğuk geceyle mücadelede sessizce çalışıyor kalorifer. Dışarıdaki ışıklar hızla geçiyor kadının gözünün önünden. İkinci Bölge'nin göz alabildiğine uzanan kaba, karanlık, eski yapıları, Tuna Kanalı üzerinde ışıklandırılmamış, sessiz ve uykulu köprü. Küçük, hiçbir hoşluğu olmayan, zararın sarhoş ettiği lokantalar, meyhanelerin kapılarından hızla dışarı savrulan, düştükleri yerden kalkarak birbirlerine tutunmaya çalışan sarhoşlar. Başörtülü yaşlı kadınlar bir de; köpeklerini günün son gezintisine çıkarmışlar, yüreklerindeyse o hiç bitmeyen umut: Tek başına yaşayan, dul, yaşlı ve üstelik köpek besleyen bir adamla karşılaşacak günün birinde. Bu görüntüleri hızla arkasında bıraktı kadın, devasa bir kedinin arkasından oyun olsun diye zıplayıp duran ipin ucundaki lastik farecik.

Motosiklet sürüsü. Vücutlarına yapışmış blucinleri ve gerçek punk'ları andıran saçlarıyla kızlar. Saçlarını dik tutmayı beceremiyorlar, durmadan düşüyor öne, yanlara. Jöleli olmaları yeterli değil, saçlar umutsuzca

kendilerini aşağıya atıyor, kızlar da motor sürücülerinin arkasına ve hızla vınlıyorlar oradan.

Belli ki bir konferans son bulmuş: Astronominin ilham perisi Urania tarafından dışarı bırakılan kalabalık, konuşmacıların etrafından toplanıyor, onlara ulaşmak için itişip kakışıyor. Biraz önce konuyla ilgili her şeyi dinlemiş olmalarına rağmen Samanyolu üzerine daha çok şey bilmek istiyorlar. Erika burada kendisinin de Franz Liszt'in bilinmeyen eseri hakkında gevşek ilmiklerle örülmüş bir konferans verdiğini anımsadı. İki ya da üç kez de Beethoven'in erken sonatları üzerine. O zaman, geç sonatları üzerine olduğu gibi, erken sonatları üzerine de çok farklı şeyler söylendiği için, önce esas olarak bu çok yetersiz sonat sözcüğünün ne anlama geldiğini sormak gerektiğini söylemişti. Belki de artık, Beethoven'in tanımladığı anlamda sonat yoktu. Sıklıkla form duygusunun elden kaçırıldığı, son derece dramatik, müzik formunda bulunması gereken yeni yasalar vardı belki de. Oysa Beethoven'da böyle değildi, zira onda her ikisi el ele gitmekteydi; duygu, formun dikkatini zemindeki deliğe çekiyordu ve tersine.

Ortalık giderek aydınlanıyor, turistlerin evlerinin yolunu kolayca bulabilmeleri için ışığın daha çok kullanıldığı kent merkezine yaklaşıyorlar çünkü. Opera boşalmış. Bunun pratikte anlamı, saatin, kızı sağlıklı ve bütün olarak eve ulaşmadan yatmaya gitme alışkanlığı olmayan yaşlı Bayan Kohut'un, korkunç ölçüde kuduracağı kadar geç olduğudur. Bağıracak. Ürkütücü bir kıskançlık gösterisi koyacak sahneye. Belli, annenin banşması uzun sürecek. Erika bunun için iyice uzmanlaştığı sevgi hizmetlerinde bulunmak zorunda, zira bu akşamdan itibaren şu kesinlik kazandı: Anne kendisini feda ediyor, kızsa boş zamanının bir saniyesini bile ona adamak niyetinde değil! Kızı yatmak için, paylaştıkları çift kişilik yatağın yansına yerleşirken, aniden uyanmaktan korkan kadıncağız nasıl uyusun. Evin içinde kurt gibi dolaşıyor, saate delice bakışlar fırlatarak. Kızının odasında bekliyor, ama Erika'nın ne kendi yatağı, ne de anahtan var. Dolap ve çekmeceleri açıp Erika'nın satın aldığı bir sürü anlamsız giysiyi havaya fırlatıyor, canı son derece sıkkın. Bu davranış giysilerin yumuşaklığına ve kullanma talimatlarına kesinlikle aykın. Kızı sabahleyin, konservatu-vara gitmeden önce ilk iş olarak bunlan toparlayacak. Bu elbiseler anneye bencilliğin ve kendini beğenmişliğin belirtileri olarak görünüyor. Kızın

bencilliği, şu an saat on biri geçiyor olmasına rağmen annenin hâlâ tek başına olmasından da belli. Bu durumda kalmamalı anne. Televizyonda film sona erdikten sonra konuşabileceği kimse yok kadının. Şu an bir gece sohbeti sürüyor, ama anne bunu izlemeyecek, çünkü o arada uyuyabilir, oysa kızı, şekilsiz, nemli bir yumak haline gelesiye kadar uyumamalı. Elyanık kalmak istiyor. Kıvrımları hâlâ, günün birinde Avrupalı bir piyano yıldızına ait olmayı uman konser giysilerinden birine geçiriyor dişlerini. O zamanlar bu elbiseyi, kendisinin ve aklını yitirmiş babanın dişinden tırnağından artırarak almışlardı. Şimdi kadının dişlerinin arasında. Kendini beğenmiş kurbağa, Erika yani, ötekiler gibi tafta etek, beyaz bluz giyeceğine ölür daha iyi. O günlerde müzisyenlerin iyi görünmeleri de yatınm olarak düşünülürdü. Bitti ve boşuna. Anne tabanlan tertemiz terlikleriyle çiğniyor elbiseyi, yer döşemesi de en az kadının terlikleri kadar temiz olduğundan elbise herhangi bir zarar görmedi, terliğin tabanları da çok yumuşak zaten. Sonuçta biraz buruşmuş görünüyor. O nedenle anne, onlarca yıldır herhangi bir moda dergisinin kapağını açmayan yan kör bir taşra terzisinin elinden çıkmış bu elbiseye son biçimini vermek için elinde makasla çıkıyor sahaya. Elbisenin şimdiki durumu eskisinden daha iyi değil. Belki de şimdi, eğer Erika uzunlamasına kesik şeritli bu yeni model elbiseyi giymeye cesaret etse, biraz daha fazla iç gösterir, o kadar. Anne kendi hayallerini de doğruyor elbiseyle birlikte. Kendi hayallerini bile doğru dürüst gerçekleştiremezken, annenin düşlerini neden gerçekleştirsin ki bu Erika? Erika kendi hayallerini bile sonuna kadar düşünmeyi göze alamıyor, aptal aptal üstlerinden bakıyor onların. Anne şimdi yaka kenarlarını, o zamanlar Erika'nın sonuna kadar direndiği kabarık kollan kararlılıkla kesip atıyor. Sonra kırmalı etekten geriye kalanı üst taraftan ayınyor. Kendisine eziyet ediyor aslında. Önce bu elbiseyi yaptırabilmek için bir sürü zorluğa katlanmıştı. Mutfak masrafından kısarak biriktirmişti parasını, şimdi de elbiseyi parçalamak için paralıyor kendisini. Bütün elbise parçaları önünde şimdi, sanki yırtıcı bir kurdun pençelerinden geriye kalmışlar. Çocuk hâlâ eve dönmedi. Biraz sonra korku öfkenin yerini alacak. İnsan kaygılanıyor. Gece yollarında, bu yollara ait olmayan kadınların başına kolayca kötü şeyler gelebilir. Anne, polisi aradı; hiçbir şey bilmiyor, söylenti düzeyinde de olsa hiçbir şey duymamış olan polis, anneye eğer herhangi bir şey olursa, bunu ilk önce kendilerinin duyacağım söylüyor. Hiç kimse, Erika'nın yaşında ve boyunda bir kadının karıştığı herhangi bir olayı ihbar etmemiş. Henüz ceset bulunmamış da olabilir tabii.

Buna rağmen iki hastaneyi de arayan anne onlardan da bilgi alamadı. Hastaneler, hanımefendi, diyorlardı, bu telefonların hiçbir anlamı yok. Fakat muhtemelen biraz önce kızının parçalanmış organlarının sanlı olduğu kanlı paketler, birbirinden oldukça uzak çöp bidonlarına atılmıştır. Bu geceden sonra anne tek başına kalacak, sonra da artık ölesiye kadar hiç yalnız kalamayacağı huzurevinde nihayete erecek ömrü! Burada, bu evde, alıştığı gibi yatağında kimse yatmayacak kadının.

İşte, on dakika daha geçti, kapıda herhangi bir belirti yok, telefonda bir ses, lütfen Wilhelminen Hastanesi'ne gelin, demiyor dostça; anne, on beş dakika içinde oradayım, elimde olmayan nedenlerden dolayı geciktim, diyen kızının sesi de yok. Oda müziği dinlemeye gittiği sözde arkadaşıysa, telefonu otuz kez çaldırmasına rağmen ahizeyi almıyor eline.

Anne puma, yatmak için her şeyin hazır olduğu yatak odasından salona süzülüyor; televizyonu yeniden açtı, şu an milli marş çalınıyor ve kırmızı beyaz kırmızı bayrak dalgalanarak eşlik ediyor milli marşa. Bu, yayın bitti demek. Milli marşı dinlemek için açması da gerekmezdi zaten, ezbere biliyor çünkü. İki küçük biblonun yerlerini değiştirdi. Büyük kristal çanağı şuradan alıp buraya koydu. Çanakta sanatın meyveleri. Beyaz ve yumuşak bir havluyla parlattı. Kızı sanat uzmanı ve korkunç meyve diye adlandırıyor bunu. Bu katı hüküm anne tarafından reddedilmekte, ne de olsa hâlâ *onun* evi, *onun* kızı. Günün birinde ölürse eğer, durum kendiliğinden değişecek zaten. Yatak odasında yeni yaptığı düzenlemeyi en ince ayrıntısına kadar gözden geçirdi. Yatak örtüsünün bir ucu eşkenar üçgen oluşturacak şekilde itinayla kıvrılmış. Örtü, saçlan kabartılmış kadınların saç teli gibi gergin. Yastığın üzerinde yılbaşm-dan kalmış, kalay folyoyla kaplı çikolatadan bir nal. Bu sürpriz kaldınlacak, ceza verilmek zorunda. Komodinin üzerinde gece lambasının hemen yanında kızının şu sıralar okuduğu kitap. İçinde, üzerinde çocuk elinden çıkmış resimlerin bulunduğu ayraç. Tamamen dolu su bardağı, gece susarsa diye, cezanın fazla olması da gerekmiyor. İyi huylu anne, daha demin bardağın içindeki suyu yine değiştirdi, mümkün olduğunca taze ve soğuk olsun, bayatladığının ve tatsızlaştığının belirtisi olarak içinde hava kabarcıkları oluşmasın diye. Çift kişilik yatağın kendisine düşen tarafında anne, bütün bu işleri biraz daha az özen göstererek yerine getirmiştir. Fakat takma dişlerini temizlemek için erkenden ağzından çıkarmaya, temizlik işleminden sonra hemen takmaya

her zaman özen göstermektedir! Erika'nın başka bir isteği olduğunda, yapmak mümkünse eğer, derhal yerine getiriliyor. İçindeki arzulan içinde tutsun, evde sıcak ve rahat bir ortam yok mu? Anne, uzunca düşündükten sonra, gece kitabının yanma büyük yeşil bir elma koydu; seçeneği olmalı. Parçalanmış elbiseyi, yavrularının güvenliğinden kaygı duyduğu için oradan oraya taşıyan anne kediler gibi, bir oraya bir buraya koyuyor. Ve son olarak başka bir yere yerleştirdi, durduğu yerde parıldıyor elbise parçaları. Kızı, kendisinin neden olduğu bu paramparça eseri ânında görmeli. Çok da göze batan bir yerde olmasın ama. Nihayetinde Bayan Ko-hut, elbise kırpmtılarını kızının televizyon koltuğunun üzerine itinayla bıraktı, sanki Erika bütün bunlan bu gece konsere giderken giyecekti. Elbisenin doğru dürüst durması için dikkat etmesi gerek. Anne kol paçavrasını farklı yerleştiriyor. Yasal imha nesnesini tepsiye koyarak sunuyor âdeta.

Anne kısa bir an, Bay Klemmer’in, çoktan geride kalan müzik dinletisinden hareket ederek, kendisini anne ile kızının arasına sokmaya çalıştığı kuşkusuna kapıldı. Genç adam oldukça hoş, ama biricik olan annenin yerini kesinlikle tutamaz.

Eğer kızıyla Klemmer arasında bir birliktelik olmuşsa, bu son defa yaşanmış olacak. Yeni ev çok yakında bitecek. Anne, kızının, yeni eve taşındıktan sonra da her gün kendisiyle birlikte yatmasını sağlayacak yeni planlar kurup bozuyor. Demiri, Erika’yı yani, şimdiden dövmeli, henüz sıcakken ve henüz bu Walter Klemmer için kızışmamışken. Annenin ileri sürdüğü nedenler: yangın tehlikesi, hırsızlık, gasp, su borusunun patlaması, annenin kalp krizi geçirmesi (kan basıncı!), genel ve özel gece korkulan. Yeni evlerinde Erika’nın odasını her gün yeniden ve bir önceki günden daha incelikli biçimde düzenliyor. Fakat kızma ait ayn bir yatak söz konusu bile değil. Rahat bir koltuk, annenin verebileceği en büyük taviz olacak.

Anne bir ara uzandı, ama hemen kalkıyor yerinden. Geceliğini giymiş. Eşyaları durduğu yerden itip yerine kendisini tıkıştırarak bir duvardan ötekine kaplan gibi dolaşıyor. Bütün saatlere bakıp birbirleriyle kıyaslıyor. Bunu ödetecek ona.

Dur, işte şimdi, kızma şimdi gösterecek gününü, zira kapı kilidi ses verdi, anahtar kısa bir zorlamadan sonra döndü ve anne sevgisinin gri ve acımasız ülkesine açıldı kapı. Erika giriyor içeriye. İçkiyi fazla kaçırmış gece

kelebeği gibi koridor ışığına kırpıyor gözlerini. Evin bütün ışıklan açık, bir kutlama var sanılabilir. Fakat kutsal akşam yemeği saati çok önce bir işe yaramadan geçip gitti.

Anne koyu kırmızı bir suratla ama yavaşça yerinden fırlarken yanlışlıkla bir şeyi devirdi, kızını da deviriyordu neredeyse, biraz sonra şiddetlenecek kavganın ilk aşaması bu. Tek söz etmeden vuruyor kızma, Erika da kısa bir duraksama ânından sonra karşılık vermeye başladı. Erika'nın ayakkabısının altından hayvan kokusu geliyor, en azından çürük kokusu. Yarın sabah erken kalkmak zorunda olan komşuları rahatsız etmemek için sessiz bir güreşe tutuşuyorlar. Sonu belli değil. Çocuk, belki de annesine duyduğu saygı nedeniyle, son anda annesinin kazanmasını sağlayacak. Anne, belki de kızının mesleğini yapabilmesi için ihtiyaç duyduğu on küçük çekicini düşündüğünden, kızının kazanmasını sağlayacak. Aslında çocuk esasen daha güçlü, çünkü daha genç; ayrıca anne, kocasıyla yürüttüğü savaşlarda çoktan tüketti gücünü. Ne var ki kızı, anneye karşı kendi gücünü tam olarak kullanmayı hiçbir zaman öğrenmedi. kadın, Erika'nın çözülmüş saçlarına karşı tokatlar savuruyor. Kızın, üstünde küçük at kafaları olan ipek başörtüsü havaya uçup, sanki yeri önceden ayrılmış gibi lambalardan birinin üzerine düştü; keyifli gösterilerde olduğu gibi yumuşatıcı ve yatıştırıcı. Ayrıca kızın bir dezavantajı var: Ayakkabılarının altı bok, balçık, ot saplarından son derece kayganlaşmış durumda, o nedenle yolluğun üzerinde kayıp duruyor. Ve öğretmenin bedeni bu kez yere yapışıyor, kırmızı yolluğun bu düşüşü fazla yumuşattığı da söylenemez. Fazla gürültü çıktı. Anne, Erika'yı, komşulan hatırlatarak fısıltıyla uyanyor bir kez daha! Karşılık olarak kızı da, yine komşulan düşünerek, annesine sessiz olmasını hatırlatıyor. Birbirlerinin yüzlerini yoluyorlar. Erika, avının üzerine tünemiş bir şahin gibi ses çıkarıyor; komşuların ertesi sabah gürültüden şikâyet etmeleri onu pek ilgilendirmiyor, çünkü bu konunun muhatabı annesi. Anne hemen bastırdığı bir uğultu koyveriyor. Sonra yine yan gürültülü, yan sessiz soluk alıp vermeler, inlemeler, ahlayıp puflamalar ve aylayıp uylamalar. Anne şimdi acındırma alanına itmeye başladı çekişmeyi, kavga şimdiye kadar sonuçsuz kaldığından, yaşını ve yakında öleceğini ileri sürerek çalışmaya başladı. Bu savlarını sessizce öne sürüyor, bugün neden kazanamayacağına ilişkin bayat bahanelerle örülmüş ağlamaklı bir zincir bu. Erika annesinin sızlanmalarından etkilendi, bu kavgada kadının fazla yıpranmasını istemiyor. Sen başlattın, diyor annesine. Anneyse kavgayı

Erika'nın başlattığı iddiasında; ömründen en az bir ay gitti işte. Artık Erika, bütün gücüyle ısırıp tırmalamıyor. Anne, kızının kendisine tanıdığı bu avansı tam olarak kullanıp kızının alnından bir tutam yoldu; Erika'nın alnına kıvnm yaparak düştüğü için gururla taşıdığı bir tutamdı bu. Kızının attığı çığlık anneyi öyle ürkütüyor ki, birden duruyor kadın. Yarın kalkmış deriyi yara bandıyla kapamak zorunda ya da başörtüsünü Beethoven'in Ayışığı *Sonatı* dersi verirken başında tutacak. İki kadın, kaymış yolluğun üzerinde, başörtüsünün donuklaştırdığı ışığın altında hızlı hızlı soluyarak karşılıklı oturuyor. Kız, bir süre soluk alıp verdikten sonra, bu çok mu gerekliydi, diye soruyor. Sağ elini, bir damarın hızla seğirdiği boğazına bastırmış sıkıca; sanki şu an yurtdışından korkunç haberler almış âşık bir kadın o. Üzerinde, işlevinin ne olduğu ve nerede kullanılacağı belli olmayan bir takımın süs olarak durduğu konsolun yanında, emekli olmuş bir Niobe olarak anne gerekli sözcükleri bulamadan cevap veriyor. Eğer kendisi zamanında eve gelseydi, buna hiç gerek olmayacaktı elbette. Sonra karşılıklı susuyorlar. Fakat düşünceleri, kafalarının içinde dönen biley taşlan nedeniyle çok keskin birer jilete dönüştü. Annenin geceliği kavga sırasında kaymış, her şeye rağmen onun da önce kadın olduğunu kanıtlıyor. Kızı utanarak üstünü başını örtmesini öğütledi kadına. Anne utanarak yerine getiriyor kızının öğüdünü. Erika ayağa kalkıp susadığını söyledi. Bu mütevazı isteği yerine getirmek için koşturuyor anne. Yarın Erika'nın, inadına yeni bir elbise satın almasından çekiniyor şimdi. Buzdolabından elma suyu şişesini çıkardı, özel kampanya ya da pazar indirimi ürünü olmalı, zira bu ağır şişeleri artık daha zor sürüklüyor süpermarketten eve. Çoğu kez çilek konsantresi alıyor daha uzun dayandığı için. Suyla kanştmp haftalarca kullanabiliyor bunlan. Yakında kesin öleceğini söylüyor kadın, çünkü artık kendisi de istiyor bunu, kalbi de iyice zayıfladı zaten. Kızı abartmamasını öğütlüyor. Sürekli gündeme gelen ölüm yakarışlarına alıştı artık. Kadın şimdi ağlamaya başlayacak, niyeti belli; bu, üçüncü rauntta nakavtla, en kötü ihtimalle hükmen galip gelmesi demektir. Erika çok geç olduğunu söyleyerek engel oluyor annesine. Şu an elma suyunu içip hemen yatmaktan başka bir şey düşünmüyor. Annesi de aynısını yapmalı, ama kendi tarafında lütfen. Erika'yla da konuşmasın artık! Zira Erika, müzik dinletisinden çıkıp hiçbir şeyden habersiz eve dönen müzisyene saldırdığı için annesini uzun süre affetmeyecek. Şu an duş almak istemiyor. Duş yapması halinde bütün bina gürültüye boğulurdu zaten. Olduğu gibi uzanıyor annesinin yanına. Birkaç sigortası yanmış, ama yine de evine

dönebilmişti. Sigortalar az kullanılan aletler için düşünülmüş olduğundan, yandıklarını hemen fark etmedi Erika. Yatağına uzandı ve cevap almadığı iyi geceler dileğinden sonra hemen uyudu. Annenin uyumasıysa uzun süre mümkün olmayacak, çünkü iyi geceler dileğine cevap vermemesine rağmen, kızının herhangi bir pişmanlık belirtisi göstermeden neden ve nasıl uyuduğunu sorup duruyor kendi kendisine. Erika iyi geceler dileğinin annesi tarafından kasten duyulmadığının farkına varmalıydı. Normal günlerde ikisi, yaklaşık on dakika, kendi korunaklarının suyu içinde öylece hareketsiz yatar, sonra yavaş ve özellikle uzun bir banşma konuşmasını iyi geceler öpücüğüyle sonlarlardı. Ancak bugün, ertesi sabah anneye anlatılmayacağı için onun bilemeyeceği düşlerce apar topar götürülen Erika, hemen arkasını dönüp uyumuştu. Anne, bundan sonraki günler ve haftalar, hatta aylar boyunca çok dikkatli olması gerektiğini düşünerek uyanık kaldı saatlerce, sabahın ilk ışıklarına kadar.

Sanat bilincine sahip olanlar, Bach'ın *Brandenburg Konçertoları* yazılırken gökyüzündeki yıldızların dans etmeye başladıklarını iddia eder. Bu insanlar Bach’tan söz ettiğinde, hep Tanrı ve onun krallığı işin içindedir. Kız öğrencilerden biri, burnu kanadığı için sırtüstü yere yatmak zorunda kaldığından, onun yerine

Erika Kohut geçmişti. Kız öğrenci spor şiltesi üzerinde yatıyor hâlâ. Orkestrayı flüt ve kemanlar tamamlıyor ve *Brandenburg Konçertoları*’na az bulunurluk değeri kazandırıyorlar, çünkü bu konçertolar müzik gruplanyla ilgili olarak her zaman değişken donanıma sahip olabilir. Her zaman çok farklı aletler olur, hatta bir keresinde blokflüt bile vardı!

Erika’nın maiyetindeki Walter Klemmer yeni, gizemli bir saldırıya geçti. Beden salonunun bir köşesini kendisine ayırıp oraya oturdu. Burası, ona ait izleyici salonu. Oda orkestrasının provalarını buradan dinliyor. Yanında getirdiği partisyonlara derin düşünceler içinde bakıyormuş gibi yapıyor, ama gerçekte Erika’yı izlemekte. Kadının piyano çalarken yaptığı hiçbir hareketi gözden kaçırmıyor; amacı, bir şeyler öğrenmek değil, erkeklere özgü bir tavırla kadını güvensizleştirmek. Kımıldamadan ama kışkırtıcı bakışlarla süzüyor öğretmeni. Erkek olarak, sadece en güçlü kadının, en güçlü sanatçı kadının başa çıkabileceği bir canlı meydan okuma olmak istiyor. Erika onun piyanoya geçmek isteyip istemediğini sordu. Klemmer,

üç heceye dile gelmemiş, anlamlı bir sus sığdırarak, Hayır, yok, diyor. Erika'nın, ustayı usta yapan çalışmaktır, iddiasına susarak tepki gösteriyor; bu suskunluk çok şey söylemekte aslında. Klemmer, tanıdığı bir kızı hava atmak için elini öperek selamladı, bir başkasıyla saçma sapan şeyler üzerine gülüşüyor.

Erika, erkekleri kısa sürede sıkan bu tür kızlardan yayılan boşluğu hissediyor şu an. Tek başına güzel bir yüz, çabuk tüketir kendisini.

Erika, son derece masum özveriler olan itinalı davranışlar için fazla yaşlıyken, bu rol için çok genç olan trajik kahraman Klemmer, notaları izleyerek parmaklarını sessizce partisyon kâğıdı üzerinde gezdiriyor. Onun müzik asalağı değil, bir müzik kurbanı olduğunu ilk bakışta herkesin görmesi mümkün. Aslında asıl piyanist o, fakat uygunsuz koşullar nedeniyle bir türlü ait olduğu yere gelemiyor. Klemmer üçüncü bir kızın omzuna atıyor elini, modem mini etekli kız hiçbir şey düşünmüyor gibi. Erika, Klemmer bu kadar alçalmak istiyorsa, buyursun yapsın, fakat ben eşlik etmeyeceğim, diye düşünüyor. Kıskançlıktan tüyleri ürperdi, kıskançlık ince bir tül gibi örtüldü bedenine âdeta. Her şeye gözucuyla bakabildiği için gözleri acıyor, ama Klemmer'e doğru dönmemeli, kadının dikkatinin üzerinde olduğunu kesinlikle fark etmemeli çocuk. Üçüncü kızla şakalaşıyor şimdi; kız, kırbaç darbeleri gibi inen kahkahalarla sarsılıyor, bacaklarını açıp son bulduklan noktaya kadar gösteriyor. Baştan ayağa güneşe batmış sanki. Sürekli kürek çektiği için Klemmer'in yanaklarındaki renk de sağlıklı; başı, kızın başıyla birlikte akıyor, san saçlan kızın uzun saçlarıyla birlikte panldıyor. Spor yaparken başını kaskla korur her zaman. Ark lambaları gibi mavi panltılı gözleriyle kız öğrenciye fıkra anlatıyor şimdi. Erika'nın varlığını her an hissettiği belli. Gözleri, herhangi bir fren manevrası yapacakmış işareti göstermiyor. Evet, Klemmer hiç kuşkusuz yeni bir hücum taktiğinin tam ortasında şu an. Cesareti kınlan çocuk artık, tam gerçekten vazgeçme noktasına gelmiş, tam Erika'dan daha taze bahçe çiçeklerini koparmaya niyetlenmişti ki, rüzgâr, su, kayalar ve dalgalar biraz daha dayanmasını söyledi, çünkü gizli sevgilinin sendelemeye, yumuşamaya başladığına dair belirtiler mevcut. En azından bir kez, örneğin sandal gezintisi yapmak için koparabilse onu, ille de botta olması gerekmez, zaten herkes botu kullanmanın zor olduğuna inanıyor! Sessiz sedasız dinlenen bir kayık da olabilir. Klemmer'in doğal alanı oralar işte; herhangi

bir göl, herhangi bir nehir. İçinde kendisini evindeymiş gibi hissettiği için egemen rolünü oynayabileceği göller ve nehirlerde Erika'nın hummalı hareketlerini yönetebilmesi ve uyumlu kılabilmesi mümkün olabilirdi kesinlikle. Buranın, piyanonun efendisiyse Erika. Ve Macar mültecilerinden olan şef, öğrenci kalabalığını ağır bir aksanla kudurmuş gibi salyasını akıtarak yönetiyor.

Erika'yla arasındaki bağın duygu bağı olduğunu teşhis eden Klemmer bu kez de vazgeçmemeye karar veriyor; ön ayaklarıyla hızla sondalama yaparken, arka ayaklanyla aceleyle takip ederek yeni bir atağa geçiyor. Kadın neredeyse kaçacaktı elinden ya da başarısızlık nedeniyle kendisi vazgeçecekti. Aslında bu yanlış olurdu elbette. Kadın şu an bedeniyle daha özellikli ve bir yıl öncesine göre daha ulaşılabilir görünüyor gözüne; tuşlara basarken, güvensiz bakışlarla, gitmeyen ama gelip içinde nasıl bir yangının alevlendiğini de söylemeyen öğrencisini süzerken. Çaldıklan parçanın müzikal incelemesine gelince, Klemmer sanki burada değilmiş gibi. Elbette kendisi burada. Kadın için mi burada acaba? Müzik gruplan içinde, her biçimde, her renkte, her boyda güzel, genç kızlar var. Erika, Klemmer'in farkına vardığını belli etmeyerek kuşku uyandın-yor. Kendisini naza çekiyor, ama aynı zamanda Klemmer'e burada baştan itibaren fark ettiği tek kişinin o olduğunu da ima ediyor. Erika için, bu müzik fatihi için, Klemmer'in dışında bir de müzik var. Kadının yüzünde gördüğüne inandığı reddedişe, kadını tanıdığı için inanmıyor. “Girmek yasak, ihlali halinde ceza uygulanır” tabelasının asılı olduğu otlağın parmaklıklı kapısını, mandalına basarak açmayı sadece o hak etmekte. Erika beyaz bluzunun boncuklu kol ağzı bağcıklarını sallıyor, gergin bir aceleyle. Belki de bu acelenin nedeni, gelmekte olan ilkyaz. İlkyaz her yerde yüksek frekanslı kuş sesleri ve dikkat-, siz sürücülerle duyurmuştu gelişini. Kış boyunca sağlıkla ilgili teknik nedenler ve bir de genel teknik nedenlerden ötürü arabalarını garajdan çıkarmayan sürücüler, ilkyazla birlikte ve ilk kardelenlerle işbirliği içinde, pratikleri de zayıfladığı için korkunç kazalar yapıyorlardı. Erika otomatiğe bağlanmış gibi çalıyor basit piyano parçasını. Ama düşünceleri çok uzağa, öğrenci Klemmer'le bir piyano eğitimi yolculuğu yapmaya uzanıyor. Sadece Erika, Klemmer, küçük bir otel odası ve aşk.

Sonra bir kamyon bütün düşünceleri toplayıp yükleniyor ve iki kişilik küçük evde boşaltıyor. Gün sona ermeden kısa süre önce, düşünceler,

annenin kapitoneyle donattığı ve sevgiyle yeni kılıf geçirdiği sepetin içinde olmalı; gençlik kendisini yaşlılığa uyduruyor işte.

Bay Nemeth bir kez daha değneğini vurarak susturdu müziği. Kemanlar yeterince yumuşak değildi. Şimdi burnu kanayan öğrenci gücünü toplamış olarak döndü; rakiplere karşı zar zor kazandığı piyanodaki yerini ve solistlik hakkını geri istiyor. Bayan Profesör Kohut'un en sevdiği öğrencilerden biri bu. Bu kızın da, kızı yerine hırsı evlat edinmiş bir annesi var çünkü.

Kız, Erika'nın yerini aldı. Cesaret vermek için kıza göz kırpan Walter Klemmer, Erika'nın nasıl bir tepki gösterdiğine bakmak amacıyla Erika'ya çevirdi yüzünü. Erika, daha Bay Nemeth değneğini eline almadan paldır küldür çıkmıştı salondan. Kadına derin bağlarla bağlı ve sanatta olduğu gibi aşkta da hızlı çıkışlarıyla ünlü Klemmer de hemen ayağa kalktı, kadının izini sürmek niyetinde. Fakat şefin bakışı, izleyici Klemmer'i yerine çökmek zorunda bırakmıştı. Öğrenci, içeriye girmek mi yoksa dışarıya çıkmak mı istiyor, buna karar vermeli, sonra da nerede kalmaya karar verdiyse orada kalmalı.

Yaylı saz çalanlar sağ elleriyle aletlerine sanlıp bütün güçleriyle gıcırdamaya başladı. Piyano tınsa kalkarak girdi, kalçasını döndürüp, gevşekçe sürdürdü dansını; yüksek okuldaki notalarda bulunmayan, uzun gecelerde tasarlanmış seçkin bir sanat eseri parlak pembe ışıklar saçıyor ve gururla dolanıyor yan dairenin önünde. Şimdi Bay Klemmer oturduğu yerde kalmak ve şef ara verene kadar beklemek zorunda. Bu kez şef, ya her-rü ya merrü, diyor, tabii kimsenin trenden inmemesi koşuluyla. Kaygı duymak gereksiz, çünkü şu an yetişkinler müzik yapıyor. Çocuk orkestrası ve bir sürü şan okulunun oluşturduğu, renkli yapboz oyunlarım andıran gruplar, saat dört dolaylarında provalarını bitirdiler. Bu beste, blokflüt sınıfının şefine ait; bazı küçük sınıflardaki öğrencilerin korkulu rüyası olan düz ve aksak ritmin birlikte kullanıldığı, bütün şan okulları ve onlara bağlı kuruluşların öğretmenlerinin solist olarak katıldığı gözüpek bir çalışma bu.

Şimdi geleceğin müzik profesyonelleri çıkacak ortaya. ORF Senfoni Orkestrası için Aşağı Avusturya Müzik Orkestrası, taşra operalarından yeni nesil. Hatta eğer öğrencinin erkek akrabalarından biri orada çalıyorsa, Filarmoni Orkestrası için bile.

Klemmer, Bach'ın üzerinde kuluçkaya yatmış. Fakat şu an yumurtalarıyla fazla ilgilenmeyen bir gurk tavuk gibi. Erika birazdan gelecek mi acaba? Yoksa niyeti her şeyi bitirmek mi? Bu binanın girdisini çıktısını bilmiyor. Öte yandan, hoş kız arkadaşlarıyla göz kırparak selamlaşmaktan da kendisini alamadığı kesin. Çapkın lakabının hakkını vermek niyetinde. Provanın buraya kaydırılması gerekmişti; çünkü konservatuvarm bütün büyük salonları, opera sınıfının, hırslı bir intihar komandosuyla (Mozart'ın *Figaro'su*) ilgili provası için kullanılıyor. Burası, kendi spor salonunu Bach provası için hizmete sunan bir ilkokul, ama konservatuvarla sıkı dostluk ilişkileri bulunuyor. Spor aletleri duvarlara yanaştırıldı. Bir gün için kültür fizik, yüksek kültüre yer açmış oldu. Schubert'in eski faaliyet bölgesi içinde bulunan bu ilkokulun üst katlarında bölgenin müzik okulu faaliyet gösteriyor, fakat prova için, salon epeyce küçük.

Bu şubenin müzik öğrencileri bugün ünlü konservatuvar orkestrasını prova yaparken dinleyebilirler. Ama bu imkândan yararlanan çok az öğrenci var. Bu konserin onlara gelecekte meslek seçimlerinde yardımcı olacağı düşünülüyor. Ellerin sadece kabaca kavramaya yaramadığını, aynı zamanda incelikle okşayabileceğim görüyorlar. Marangoz ya da üniversite profesörü olma hedefleri gerilere itiliyor. Öğrenciler sandalyelere ve spor şiltelerine huşu içinde oturup kulak kesilmiş dinliyorlar. Hiçbirinin anne babası çocuğunun marangoz olacağını ummuyor zaten.

Fakat çocuk, buradan müzisyenlerin armut piş ağzıma düş misali tatlı bir hayat sürdürdükleri sonucunu çıkarmamalı; boş zamanlarını adamalı bu işe.

Yabancısı olduğu bu okul atmosferi Walter Klemmer'in cesaretini kınyor epeydir, Erika'nın karşısında kendisini yine çocuk gibi hissetmeye başladı. Aralarındaki öğrenci-öğretmen ilişkisi iyice sağlamlaştı, sevgili-sevgili ilişkisi şu âna kadarki en uzak noktaya geriledi. Klemmer kapıya çabuk ulaşabilmek için dirseklerini kullanmayı bile göze alamıyor. Erika kaçtı ve onu beklemeden kapattı kapılarını. Orkestrada kemanlar, viyolalar çalıyor, tuşlara dokunuluyor. Müzisyenler özel bir çaba sarf ediyor, çünkü konuyla ilgisi olmayan izleyicilerin önünde her zaman daha çok çaba sarf edilir, çünkü bu tür izleyiciler hâlâ huşu içindeki yüzleri ve pür dikkat yapılan hareketleri takdir ederler. Böylece orkestra, yaptığı faaliyeti her zamankinden daha çok ciddiye alır. Klemmer'in önünde ses duvan

kapanıyor, müzik kariyeriyle ilgili nedenlerle bu duvan yıkmayı göze alamadı. Aksi halde Bay Nemeth, Klemmer'in adaylığını reddedebilir; oysa bundan sonraki büyük mezuniyet konserinde solist olarak yer alması öngörülüyor Klemmer'in. Üstelik bir Mozart konseri olacak bu.

Walter Klemmer, spor salonunda, kadınların vücut ölçülerini kestirmek ve birbirleriyle karşılaştırmakta -ki bu, teknisyen olan çocuk için zor bir iş değil-, piyano öğretmeni ise soyunma odasını kararsızca köşe bucak araştırmakta. Soyunma odası bugün gururlu müzik aleti kutulan, kılıflan, mantolar, şapkalar, atkılar ve eldivenlerle dolu. Nefesli saz çalanlar başlarını, kemancılar ve piyanistler ellerini sıcak tutuyor, sesler hangi organlarca sağlanıyorsa o organa özen gösteriliyor. Sayısız spor ayakkabısı duruyor ortalıkta, çünkü spor salonuna ancak spor ayakkabısıyla girilebilmekte. Kimileri spor ayakkabılarını unuttuklan için çoraplarıyla oturuyor içeride ve tabii ki üşütüyorlar.

Uzaktan gürültülü bir Bach perdesinin gümbürtüsü ulaşıyor piyano öğretmeni Erika'nın kulağına. Şu an kadın, vasat sportif çalışmalar için hazırlanmış zeminin üzerinde duruyor; burada ne yaptığını ve biraz önce prova salonundan neden fırlayıp çıktığını bilmiyor. Onu salondan dışan süren Walter Klemmer miydi? Klemmer'in, keyif verici maddelerin satıldığı bölümde genç tezgâhtar kızların nasıl akıllarını başlarından aldığını görmek dayanılır gibi değil. Bu konuyla ilgili soru sorulduğunda, kendisinin her yaş ve kategorideki dişi güzelliği takdir etmeyi bildiği bahanesini ileri sürecektir çocuk. Bu, bir duygudan dolayı buraya kaçma zahmetinde bulunan öğretmen açısından hakaretten başka bir şey değil.

Zor dönemlerde Erika'yı her zaman müzik teselli etmiştir, oysa bugün Klemmer adlı adamın dışanda bıraktığı duyarlı sinir uçlarını delik deşik ediyor müzik. Düştüğü bu yer, tozlu, soğuk bir konuk odası. Geri dönmek istiyor, ama kas- yığını bekçi, kadını dışan bırakmıyor ve hanmefendiye artık karar vermesi gerektiği, yoksa mutfağın kapanacağı uyansında bulunuyor: Köfte mi, yoksa ciğer köftesi çorbası mı?

Eğer yetkisiz kişiler tarafından ele geçirilmişse bütün duygular her zaman gülünçtür. Erika, kötü kokan mekânı bir uçtan bir uca gidip geliyor, gizli gereksinimlerin hayvanat bahçesinde nadir rastlanan uzun bacaklı kuşlardan o. Son derece yavaş hareket etmeye zorluyor kendisini, birinin gelmesini ve

ona engel olmasını umuyor. Ya da yapmayı planladığı kötülüğün tam ortasında binlerinin engel olması ve korkunç sonuçların ağır yükünü taşımak zorunda kalması umuduyla: Korkunç sivri aletlerle donatılmış kapkaranlık bir tünelden hızla koşarak geçmek zorunda. Tünelin öteki ucunda ışık yok. Çalışanların tehlike ânında sığındıkları duvara oyulmuş hücrecikler için elektrik düğmeleri nerede?

Tek bir şey biliyor: Öteki uçta, kendisini daha fazla sınavın, daha fazla kanıtlama çabasının beklediği açık renk parıltılarla aydınlatılmış arena var. Taştan, amfiteatr biçiminde yükselen sıraları ve oralardan yağan fıstık kabukları, mısır külahları, limonata şişeleri, tuvalet kâğıdı rulolan. İşte, onun gerçek seyircisi. Spor salonundan daha tempolu çalmaları uyarısında bulunan Bay Nemeth'in belli belirsiz sesi duyuluyor. Forte! Daha fazla ses!

Porselen lavaboda çatlaklar oluşmuş. Üzerinde bir ayna var. Aynanın altındaysa metal çerçeveye oturtulmuş camdan raf. Cam rafın üzerinde bir su bardağı duruyor. Su bardağı düşünülerek oraya konmuş değil, cansız nesneye karşı gösterilen kaba bir saygısızlıkla atılıvermiş buraya. Bardak durduğu yerde duruyor. Dibinde hâlâ bir damla su var, daha buharlaşmamış. Belli ki biraz önce öğrencilerden biri su içmiş. Erika, manto ve ceket ceplerini kanştınp kısa süre sonra buluyor aradığını. Grip ve nezle dönemlerinin ürünü. Erika bardağı cebinden aldığı mendille tutup sarıyor. Böylece mendile sarılmış olan bardağı yere koyan Erika, bütün gücüyle vuruyor topuğunu. Boğuk bir sesle parçalanıyor bardak. Sonra ağır yara almış bardağı birkaç kez daha ezerek iyice parçalıyor, ama şekilsiz bir bulamaç haline getirmeden. Parçalar çok küçük olmamalı! İyice batabilmeleri için. Erika, keskin muhteviyatıyla birlikte mendili yerden alıp itinayla mantolardan birinin cebine indiriyor. Ucuz, ince kenarlı bardak çok kötü ve son derece keskin kıymıklara ayrılmış. Bardağın kırılırken çıkardığı acılı siren sesiyse mendil tarafından boğuldu.

Erika mantoyu kolayca tanıdı, gerek bas bas bağıran renginden, gerekse yemden moda olan mini eteğinden. Bu kız prova başlarken, kendisine tepeden bakan Walter Klemmer'e sokulma çabalarıyla dikkat çekmişti. Erika, bu kızın eli kesildiğinde nesiyle kurum satacağını merak ediyor şimdi. Yüzü, biraz önceki gençlik ve güzelliğinden eser bırakmayacak

biçimde çirkin bir hal alacak mutlaka. Erika’nın aklı, bedensel üstünlüklere galebe çalacak.

Erika, ilk mini etek dönemini, annesinin arzusu üzerine pas geçmek zorunda kalmıştı. Anne uzun etek giyilecek talimatını, bu kısa modanın Erika’ya hiç yakışmadığı düşüncesine sanp sarmalayarak sunuyordu. O zamanlar bütün kızlar eteklerini, elbiselerini, mantolarını kısaltmışlar ya da yeni mini giysiler almışlardı. Zamanın tekerleği, kızların çıplak bacaklarından oluşan mumlarla donanmış olarak ilerliyordu, ama Erika annesinin emriyle “pas geçmiş’’ti bu safhayı; o, bir zaman atlayıcısıydı. Duymak isteyen istemeyen herkese açıklaması gerekmişti: Bana yakışmıyor, şahsen hoşuma da gitmiyor zaten! Sonra da mekânın ve zamanın üzerinden yükseğe sıçrayabilmek için anne mancınık tarafından fırlatılmıştı yukarıya. Aşağılara bakıp, uzun geceler boyunca, sonuna kadar açılmış uylukları ayrıntılı kriterlere göre değerlendiriyordu! Dantel külotlu çoraplı, ya da -daha da kötüsü- yaz çıplaklığı içinde olmak üzere bütün kategorilerdeki bacaklar için bireysel notlar veriyordu. Kendi çevresineyse, şunun ya da bunun yerinde olsam böyle bir şeyi asla göze alamazdım, yollu sözler söylüyor ve bu kızların neden bu tür şeyler giymemeleri gerektiğini anlatıyordu uzun uzun. Sonra zamanın ve modanın ötesinde, uzman deyimiyle zamana bağlı olmayan diz üstüne yöneliyordu. Yine de, başkalarından daha hızlı, zamanın tekerleğindeki acımasız bıçakların kurbanı oluyorduı. Erika, modanın esiri olunmaması gerektiğini, tersine, asıl modanın, kişiye yakışan ya da yakışmayana aynen bir tutsak gibi uyması gerektiğine inanıyordu.

Palyaço gibi boyanmış flütçü, Erika’nın Walter Klemmer’i-ni, baldırlarını iyice açarak kızıştırmıştı. Erika, kızın çok gıpta edilen, popüler bir öğrenci olduğunu biliyor. Kızın mantosunun cebine kasten kırılmış cam bardağı kıymıklarını doldururken, kendi gençliğini hiçbir şekilde yeniden yaşamak istemediğini geçiriyor kafasından. Şu anki yaşından çok memnun, gençliğin yerine tam zamanında tecrübeyi koyabildi o.

Risk yüksek olmasına rağmen bütün bu süre boyunca kimse gelmemişti. Herkes salonda müziğe yöneltmişti dikkatini. Neşe ya da Bach'ın bundan anladığı şey, köşe bucak her yeri dolduruyor ve yukanlara tırmanıyor. Final fazla uzak değil. Erika kapıyı açıp alçakgönüllü bir tavırla girdi salona.

Sanki ellerini yıkamış gibi birbirine sürterek bir köşeye çekildi. Bach henüz akıp dururken, öğretmen olduğu için kapıyı açabiliyor Erika. Bay Klemmer, kadının geri dönüşünü zaten parlak olan gözlerini daha da parlatarak görmüştü. Erika onu görmezden geldi. Genç adam göz göze gelmeye çalışıyor öğretmeniyle; aynı Paskalya tavşanını selamlama çabasındaki çocuklar gibi. Renkli Paskalya yumurtalarını bulmaya çalışmak, onlan bulmaktan çok daha keyif verici; Walter Klemmer'in kadınla ilgili hissettikleri de bu. Erkek için av peşinde koşmak, kaçınılmaz birleşmeden daha büyük bir keyif. Fakat asıl soru, kaçınılmaz birleşmenin ne zaman olacağı. Klemmer hâlâ kahrolası yaş farkı nedeniyle ürküyor. Ancak, kendisinin erkek olması, herhalde Erika'nın fazlası olan on yılı telafi eder. Ayrıca kadınların değeri, yılların ve zekânın artmasıyla epeyce düşmektedir. Teknisyen Klemmer bütün bunlan hesaplıyor, hesabının sonucuysa, Erika'nın mezara gitmesine kısa bir süre olduğunu gösteriyor. Erika'nın yüzünü, vücut kıvnmlanm gördüğünde tutuklaşan Walter Klemmer'in bu hali, öğretmeni piyanonun başında kendisine bir şeyler açıklarken daha da artıyor. Fakat sonuç olarak, buruşukluklar, kırışıklıklar, selülitler, aklaşmış saçlar, gözaltı torbaları, büyümüş gözenekler, takma diş, gözlük, formun bozulmasıdır hesaba katılan.

İyi ki Erika, çoğu kez yaptığı gibi erkenden eve gitmeye kalkışmadı. Genellikle kimseyle vedalaşmadan gider o. Daha önce uyancı herhangi bir selam vermez, el bile sallamaz, birdenbire çeker gider, ortadan kaybolur, yok olur. Klemmer kadının kendisinden kasten uzaklaştığı böyle günlerde pikaba *Winterreise*'yi [Kış Yolculuğu] koyup birlikte mmldamr. Ertesi gün öğretmenine, ancak Schubert'in bu en hüzünlü parçasının, bir kez daha içine düştüğü ruh halini yumuşatabildiğim söyler, sadece sizin yüzünüzden Erika. O zamanlar, Schubert "Einsamkeit"ı [Yalnızlık] yazarken tesadüfen dün benim savrulduğum gibi savrulmuş olmalı, o nedenle onunla aramda içsel bir bağ hissediyorum. Deyim yerindeyse, aynı ritimle acı çektik biz, Schubert ve naçizane ben, gerçi benim varlığım Schubert'le kıyaslandığında son derece ufak ve önemsiz kalır. Fakat bazı zamanlar, örneğin dün akşam, Schubert'le kendimi kıyaslamayı başka zamanlarda olduğundan daha uygun gördüm. Doğal olarak benim, ne yazık ki daha yüzeysel bir yapım var. Görüyorsunuz, bunu dürüstçe kabul ediyorum, Erika...

Erika, Klemmer'e kendisine böyle bakmamasını emrediyor. Fakat çocuk arzularını gizlemek niyetinde değil. Koza içinde ikiz böcekler gibiler. Hırs, hırs, hırs ve hırstan oluşan örümcek ağı yumuşaklığındaki örtüler, hiç ağırlıklan yokmuşçasına duruyorlar bedensel arzu ve rüyalarının yıpranmış iskeletleri üzerinde. Ancak bu arzular onlan gerçek kılıyor. Ancak birinin tamamen içine sızmayı ve birinin tamamen içine sızmasını arzulamalarıyla Klemmer ve Kohut oluyorlar. Bir taşra kasabının iyi soğutulmuş vitrininde müşteriye sunulmuş iki parça et onlar ve ev hanımı uzun süre düşündükten sonra yanm kilo şundan, bir kilo da ondan istiyor. İkisi de yağ geçirmez parşömen kâğıdına sanlıyor. Müşteri onlan hiçbir zaman temizlenmeyen plastik akşamlı çantasına koyuyor. İki parça bonfile ve domuz şinitzeli kucak kucağa; biri koyu kırmızı, öteki açık pembe.

Bende iradenizin çarpıp kırıldığı sınırı görüyorsunuz, beni asla aşamayacaksınız Bay Klemmer! Klemmer ise hararetle, kendi açısından sınırlar ve ölçütler koyarak karşı çıkıyor buna.

Bu arada soyunma odasında tepinen ayakların ve bir şeyleri çekiştirip duran ellerin yarattığı bir karmaşa yaşanıyor. Sızlanan sesler şuraya ya da buraya koyduğu şunu ya da bunu bulamadığını söylüyor. Başkaları şunun ve şunun kendisine para borçlu olduğunu haykırıyor. Genç bir adam keman kutusunu ayağının dibine atıyor gürültüyle, oysa anne babasının söylediği gibi keman kutusunu kendisi almış olsaydı daha itinalı davranırdı. İki Amerikalı kız müzikle ilgili genel izlenimlerini yüksek sesle konuşuyor: Bir şey engelleyici olmuş, ama ne olduğunu tanımlayamıyorlar, belki de akustikti. Onları rahatsız eden bir şeyin olduğu kesindi ama.

Sonra bir çığlık havayı paramparça ediyor ve bir el kanlar içinde manto cebinden çekiliyor dışanya hızla. Yeni mantoya kan damlıyor! Ağır lekeler oluştu. Elin sahibi olan kız korkudan feryat ediyor, ilk kesik acısını hissettiği, sonrasında ise hiçbir şey duymadığı ilk korku ânının ardından, yeniden

çekmeye başladığı acı nedeniyle ağlıyor şimdi. Dikiş atılması gerekecek kesilmiş flütçü aletine, kızın eline yani, bir sürü cam kmğı ve kıymığı saplanmış. Genç kız şaşkın bakışlarla kan damlayan elini izliyor; rimeli ve fan birbirine kanş-mış, yanaklarından yuvarlanmakta. Çevredekiler bir an donup kaldı, sonra âdeta bir şelale gibi her yandan büyük bir hızla aktılar

ortaya. Sanki hepsi dev bir manyetik alana çekilen birer demir ok. Oysa kurbana böylesine yapışmalarının kendilerine hiçbir yaran yok. Suçlu ilan edilmeyecekler, kurbanla gizli bir bağ kurulmayacak aralarında. Tam tersine, oradan utanılası biçimde kovuluyorlar. Hemen doktor çağıran Bay Nemeth, otoritenin şef değneğini alıyor eline. Üç imtiyazlı öğrenci uçarmış gibi telefona koştu. Öbürleri, bu olayı son tahlilde en kötü biçiminde ortaya çıkan hırsın yarattığından bihaber, izleyici konumundalar sadece. Böyle bir şeyi kimin yapmış olabileceğini açıklayamıyor kimse. Kendileri hiçbir zaman böyle bir şey yapamazlar çünkü.

Yardımsever bir grup, katı bir çekirdek olarak yığıldı oraya, neredeyse kendi kendisini kusacak birazdan. Hiç kimse yerinden kıpırdamıyor, herkes her şeyi tam olarak görme arzusunda.

Kız, başı döndüğü, kendisini iyi hissetmediği için oturmak zorunda. Belki de artık şu lanet flüt çalma işi nihayet son bulur.

Erika, kan buğusunun dar dairesi içinde kendisini kötü hissediyormuş, olanlara çok kızmış gibi davranıyor.

Herhangi bir yaralanma ânında yapılması gereken hiçbir şeyden geri kalınmıyor. Kimileri sadece başkaları telefonla konuşuyor diye telefon ediyor. Çok sayıda insan gırtlaklarını yır-tarcasma sessiz olunması çağrısında bulunuyor, ama pek azı uyuyor bu isteğe. Birbirlerini görüş çizgisinin dışına itiyorlar. Her defasında tamamen suçsuz kişileri suçluyorlar. Düzen sağlama çağnlarını kulak arkası ediyor, herkesin yerine oturması, sessiz olması ve korkunç bir olay karşısında itidal gösterilmesi yönünde tekrarlanan çağrılara saygı göstermiyorlar. Şimdiden iki üç öğrenci en ilkel görgü kurallarına muhalefet içinde. Daha iyi eğitilmiş ve olay karşısında daha kayıtsız kalabilen öğrencilerin dikkat çekmeden çekildiği köşelerde, kimin yaptığı sorusu atılıyor ortaya. Biri, kızın kendi kendisini yaraladığını iddia ediyor, amacı ilgi çekebilmek elbette. İkincisi buna şiddetle karşı çıkarak, suçlunun kıskanç bir erkek arkadaş olduğu söylentisini yayıyor ortalığa. Üçüncüsü, kıskançlığın prensipte doğru olduğunu, fakat kızın kız arkadaşlarından birinin olayın faili olabileceğini söylüyor.

Haksız yere itham edilen biri kıyameti koparmaya başlıyor. Haksız yere suçlanan başka biri yaygarayı basıyor. Bir grup öğrenci akim emrettiği bazı önlemleri engelliyor. Biri, kendisine yöneltilen suçlamayı, televizyonda gördüğü politikacılar gibi kesinlikle reddediyor. Bay Nemeth, bir süre sonra ambulans sirenlerinin sesiyle kırılacak olan sessizlik çağrısını yineliyor bir kez daha.

Erika Kohut, her şeyi iyice izledikten sonra dışarı çıkıyor. Walter Klemmer de, içeriye yeni sızmış, yem kaynağını görerek peşine düşmüş bir hayvan gibi izliyor kadını.

Öfkeli çocuk adımlarıyla kazınmış merdiven basamaklarına, Erika'nın yumuşak tabanlan çarpıyor. Erika yukarıya çıkıyor döne döne. Bu arada spor salonunda, çeşitli tahminlerde bulunan gruplar oluştu. Herkes bir şeyler tavsiye ediyor. Faillerin bulunabileceği alanları gözden geçiriyor, gürültülü aletlerle alan taraması yapmak için zincirler oluşturuyorlar. Bu insan yumağı kolay çözüleceğe benzemiyor. Ancak sonraları, parça parça kırılacak, çünkü genç müzisyenler evlerine gitmek zorunda. Fakat şu an hâlâ, şans eseri kendilerine isabet etmeyen bu talihsizliğin etrafında toplanmış dürümdalar. Kimileri sıranın kendilerinde olduğunu düşünmeye başladı bile. Erika yukarı çıkmaya devam ediyor. Kadının kaçarcasma gidişini gören herkes, onun kendisini iyi hissetmediğini düşünüyor mutlaka. Erika'nın hassas müzikal dünyası bu tür yaralanmalara alışkın değil. Fakat eskiden beri bildiği, en uygunsuz anda su dökme ihtiyacı bu kez de ortaya çıktı. Bacaklarının arasından aşağı çekiliyor bir şeyler, o nedenle kadın hızla yukarı çıkmakta. Üst katlarda tuvalet arıyor; kimse öğretmeni, bayağı bedensel ihtiyacını karşılarken görmemeli.

Kapılardan birini itti, burası bildiği bir yer değil. Fakat cn olmadık yerlerde tuvalet aramak zorunda kaldığı için tuvalet kapılan konusunda deney sahibi. Bilmediği binalarda ve dairelerde. Kapı, yıpranmışlığı nedeniyle okulun sunduğu imkânlardan biri olduğunu seriyor gözler önüne. Dışarı taşan **çocuk** sidiği kokusu da bunun altını çizmekte zaten.

Öğretmenlere ait tuvaletler özel anahtarlarla açılıyor; seçkin hijyenik aletlere, özel ek araçlara sahipler, yeninin de ye**nisi** hepsi. Erika, patlayacakmış gibi hissediyor kendisini; hiç **de** müzikal olmayan bir duygu bu. İçinden uzun, sıcak bir sel akıtmaktan başka bir şey düşündüğü yok. Bu

dürtü kadını çoğu kez en uygunsuz anlarda, örneğin bir konserde piyanist *piarıissimo* çalarken ve sol pedalı çalıştırırken yokluyor.

Pedalların sadece son derece yavaş bölümler için kullanılabileceğini düşünen ve bunu kamuoyu önünde savunan birçok kötü eğilimli piyaniste ateş püskürüyor Erika. Oysa Beethoven'a ilişkin bilgiler her şeyi açıkça ifade eder, Beethoven'in bu eğilime karşıtlığını yani. Erika'nın aklı, sanat anlayışıyla sohbet ediyor, ikisi de Beethoven'in yanında. Erika içten içe, hiçbir şeyden habersiz kız öğrenciye karşı işlediği suçun tadına sonuna kadar varamadığına yazıklanıyor.

Şu an tuvaletin girişinde; bir okul mimarının ya da iç mimarın buluş yeteneği karşısında şaşkın. Sağda, erkek çocuklar için pisuvarlara açılan küçük bir kapı yan açık duruyor. Koku veba çukurlarının kokusunu andmyor. Genel olarak oldukça iyi durumda bir emaye oluk duvar boyunca ilerliyor. Birkaç kanal tıkanmış. Demek ki küçük adamlar, san ışıklarını birbiri ardına buraya akıtıyor ya da duvarlara şekiller çiziyorlar. Duvarlara bakınca açıkça görülüyor bu.

Aslında burada olmaması gereken şeyler de, örneğin kâğıt parçaları, muz kabukları, portakal kabukları, hatta bir adet defter oluklara yapışıp kalmış. Erika hızla pencereyi açıp biraz yana eğilerek baktığında, bina süsü olarak kullanılmış bir kabartmanın varlığını algıladı. Erika'nın kuş bakışı pozisyonundan bakıldığında, oturur halde çıplak bir adamla, oturur halde çıplak bir kadın görülüyordu. Kadın, elişi yapan giyinik küçük kız çocuğunun omzuna atmıştı elini. Erkek ise belirgin bir huzur içinde, elinde açık bir pergel taşıyan ve bilimsel sorunları çözmeye kalkışmış görüntüsü veren giyinik oğluna bakıyordu. Erika kabartmada sosyal demokrat eğitim politikasının taştan anıtını görmekteydi, başına bir kaza gelmemesi için fazla sarkmadı aşağıya. İçerideki koku, pencerenin açılmasıyla daha da güçlenmişti sanki, bu yüzden pencereyi hemen kapadı. Erika sanat ürünlerine bakarak zaman kaybetmemeli, devam etmeli.

Küçük kız öğrenciler, Potemkin'e benzeyen, sahne kulisini andıran bir paravananın arkasında görüyorlardı işlerini. Kuliste, sahici gibi görünmeyen bir tür kabin zinciri görülüyordu. Yüzme havuzlarında olduğu gibi. Çeşitli çap ve biçimlerde sayısız oyuk delinmişti ayırıcı tahta paravanlara, Erika kendi kendine, şimdi ne olacak, diye soruyor. Paravanlar öğretmen

Erika'nın yaklaşık omuz seviyesinde, zorbaca kesilmiş. Yukarıdan başı görünüyor. Bu İspanyol duvarının ardında ancak bir ilkokul öğrencisi, o da zar zor gizlenebilir, boylu poslu bir öğretmen asla. Erkek ve kız öğrenciler klozeti ve kullanıcısını yandan görebilmek için deliklerden bakmak zorunda. Erika bu paravanlardan birinin arkasında durduğunda yüksek dalların yapraklarını yemek için ortaya çıkan bir zürafa gibi paravanın üstünden görünecek. Paravanların bu biçimde yapılmasının nedeni belki de, büyüklerin, çocukların kapalı kapılar arkasında neler yaptıklarını, kendilerini o deliklere neden kapadıklarını bilmek istemeleri olabilir. Erika kirlenmiş oturma yerini hızla kaldırdı, fakat ondan önce başkaları da bunu düşündüğünden soğuk porselenin üzeri de mikrop dolu. Tuvaletin içinde yüzüp duran şeyi Erika görmek bile istemiyor, çok acelesi var. Bu durumdayken yılan çukuruna bile oturabilirdi aslında. Sadece kapanabilen bir kapısı olmak zorunda! Kapıyı sürgülemeden bacaklarının arasından bir şey bırakması söz konusu bile olamaz. Sürgü Erika'nın üzerinde itici etki yapıyor. Rahatladığını belli eden hafif bir iniltiyle küçük kolu çeviriyor, kırmızı işaret içerisinin dolu olduğunu gösteriyor şimdi.

O sırada biri daha kapıyı açıp içeriye girdi. İçeri giren kişi ortamdan rahatsız olmuş görünmüyor. Yaklaşan, kesinlikle erkek adımlan ve hem de biraz önce Erika'nın arkasında koşmuş olan Walter Klemmer'inkiler. Klemmer de kaçınılmaz olarak iğrenerek ve dikkatle atıyor adımlarını, sevdiği kadının nerede olduğunu bulabilmek için. kadın onu aylarca reddetmişti, oysa gözüpek birisi olduğunu bilmesi gerekir. Onun isteği, Erika'nın tutukluklarından nihayet kurtulması. kadın, öğretmen kişiliğini bir yana koymalı ve kendisini Walter Klemmer'e sunacağı bir şey haline getirmeli. Geriye kalan her şeyi o halledecek. Şu an Klemmer, bürokrasi ile hırsın uyumunun ta kendisi. Sınır tanımayan bir hırs bu, kadın bunun farkında, fakat saygı duymuyor. Klemmer'in, öğretmeniyle ilgili, kendi önüne koyduğu görevler bu kadar. Walter Klemmer, adı tutukluk, adı ürkeklik, adı çekingenlik olan bir örtü sarkıtıyor aşağıya. Erika herhalde bundan öteye kaçamaz artık; sırtı masif, beton duvara dayanmış durumda. Klemmer, kadına şimdiye kadar gördükleri ve duyduklarını unutturacak, sadece onu görebilir ve duyabilir artık. Kullanım kılavuzunu kaldırıp atacak, kendisinden başka hiç kimse bu yolla Erika'dan yararlananlasın diye. Bu kadın açısından şimdi belirsizliklerin ve bulanıklıkların sona ermesi söz konusu. Dikenli gül gibi dikenlerin arkasına çekilmemeli artık.

kadın cinsinin gizli arzulan konusunda her şeyi bilen Klemmer'in karşısına özgür bir insan olarak çıkmalı.

O nedenle Klemmer şu an, "Erika, orada mısınız?" diye soruyor. Cevap yok, sadece giderek azalan bir su sesi duyuluyor kabinlerin birinden, giderek boğulan bir gürültü. Yan bastı-nlmış bir öksürük. Ne taraftan geldiği belli. Klemmer'e cevap verilmiyor, çocuk bunu pekâlâ saygısızlık olarak da algılayabilir. Sesi kesin olarak tanıdı. Kabin ormanının ortasına doğru, bundan böyle bir erkeğe böyle davranmayacaksınız Erika, diye konuştu. Erika, bir öğretmen ama aynı zamanda çocuk. Klemmer ise öğrenci olmasına rağmen yetişkin olan taraf. Bu durumda belirleyici tarafın, öğretmeni değil, kendisi olduğunu kavradı çocuk. Klemmer yeni kazandığı bu niteliğini, üzerine çıkacağı bir şey arayarak, amaca ulaşmak için kullanmak niyetinde. Genç adam, üzerine kuruması için temizlik bezinin bırakıldığı kirli bir kova buldu. Bezi kenara atıp kabinlerden birine yöneldi elinde kovayla, sonra kovayı ters çevirip üzerine çıktı ve arkasında, birinin bacaklarının arasından son damlayı düşürdüğü paravana uzandı. Ölüm sessizliği. Paravanın arkasında kadın, Klemmer'in kendisiyle ilgili kötü bir şey görmemesi için eteğini indirdi hemen. Walter Klemmer'in kapının üzerinde beliren üst kısmı, kadına doğru meydan okurmuş gibi eğiliyor. Erika'nın yüzü kıpkırmızı, tek sözcük etmiyor. Her şeyi göze almış olan uzun saplı çiçek Klemmer, eğilip kapını sürgüsünü açtı ve öğretmenini dışan çıkardı, çünkü onu seviyor, ki bunu kadın büyük ölçüde kabul etmekte. Şimdi sıra kadının delikanlıya çeşitli ayrıcalıklar tanımasında. Bu iki başrol oyuncusu, kendi aralarında, tek bir figüranın bile olmadığı bir aşk sahnesi oynamak istiyorlar, ancak başrol oyuncularından biri, ötekinin ağırlığıyla iki büklüm.

Erika fırsattan istifade hemen vazgeçti direnişinden. Beyaz masa örtüsünün üzerinde parlak kâğıda sanlı, hafif tozlanmış hediye paketi. Konuk henüz oradayken, getirdiği hediyenin sağma soluna sevgiyle bakılır, ama gider gitmez paket dikkatsizce ve mahcup atılır bir köşeye ve herkes yemeğe koşar. Hediye kendiliğinden çekip gidemez, bir süre hiç olmazsa tek başına kalmamanın verdiği teselliyi yaşamıştır. Tabak çanak sesleri geliyor, çatal bıçağın porselene sürtünme sesi bir de. Sonra paket, bu seslerin masanın üzerindeki bir kasetçalar-dan geldiğini fark ediyor. Alkışlar ve tabak çanak sesleri hepsi kasetten! Sonra biri gelip paketi alıyor: Bu yeni güvenli ellerde

dinleniyor Erika, kendisiyle ilgilenlecek. Bir talimat ya da emir verilmesini bekliyor. Vereceği konserler için değil, bugün için öğrendi ne öğrendiyse.

Klemmer, kadını cezalandırmak için, ona dokunmadan yerine bırakabilir. Bundan yararlanıp yararlanmamak sadece ona kalmış. Kaldırıp kenara atması mümkün. Fakat bir güzel parlatıp vitrine de yerleştirebilir. Ayrıca Klemmer'in onu hiç yıkamadan, içine durmadan içecek bir şeyler koyması düşünülebilir; bu durumda kenarlan dudak izlerinden bulaşık ve yapış yapış olacaktır. Altında ise günler öncesinden kalma şeker artıklan tabakası.

Walter Klemmer, Erika'yı tuvaletten çıkardı. Bedenini çekiştirip duruyor kadının. Başlangıç olarak uzunca öptü ağzından, uzun süreden bu yana olması gereken bir şeydi bu. Dudaklarını kemiriyor kadının, diliyle boğazına giriyor. Dilini tahrip olasıya kadar kullandıktan sonra geri alıp, defalar-. ca Erika'nın ismini tekrarlıyor. Bu parçaya, Erika'ya yani, akıttığı emek az değil. Eteğinin altına soktu elini, artık büyük bir adım attığını biliyor. Daha da ötesini göze alacak, çünkü ihtirasın bunu yapmaya hakkı olduğunu biliyor. İhtiras her şeyi yapabilir. Erika'nın giysilerinin altında dolaşıp duruyor elleri, sanki kadının içinden her şeyi söküp yeniden kurmak istiyor gibi. Bir sınırla karşılaştı şu an, eliyle daha fazla ilerleyemeye-cek. Soluk soluğa; bu hedefe ulaşmak için uzun yollan koşarak kat etmiş âdeta. Bu kadına en azından çabalarını sunmalı. Bütün eliyle kadının içine girmesi mümkün değil, fakat en azından bir ya da iki parmağıyla yapabilir bunu. Dedi ve yaptı.

İşaretparmağının derinden de derin içeri girdiğini hissettiğinden, sevinç içinde orasını burasını ısınyor Erika'nın, fazla seçici davranmadan. Salya içinde bıraktı kadını. Öteki eliyle sıkıca tutuyor, oysa bunu yapması gereksiz, kadın yerinde duruyor zaten. Boştaki elini kadının kazağına daldırıp mıncıklayabilir, fakat V yaka bunun için yeterince derin değil. Altında da şu aptal beyaz bluz. Şimdi öfkeyle kadının vücudunun alt kısmını mıncıklıyor, sıkıştırıyor, iki kat şiddetle. Bu kadar uzun süre kendisini susuz bıraktığı için cezalandınyor şimdi kadını; neredeyse vazgeçme noktasına gelmişti, bu da elbette kendisinin zararına olacaktı. Belli ki Erika'nın canı acıyor; genç adam bir parça bıraktı kadını, zira hedefine tam olarak ulaşmadan gerçekten zarar görsün istemiyor. Walter Klemmer, belki de bluz ve kazağın altından mümkün olabilir, yani tam tersi

yönden, diye düşünüyor. Önce bluz ve kazağı eteğin içinden çıkarması gerekir. Çok fazla çaba harcadığı için iyice öfkeli. Erika'nın adını defalarca ağzının içine havlıyor âdeta, oysa kadın kendi adını biliyor olmalı. Bu kayadan duvara avazı çıktığı kadar bağırmasına rağmen, iki kat ya da daha fazla bir güçle geri dönmüyor kendisine. Erika, Klemmer'in bedenine asılmış ayakta duruyor, dinleniyor. Kadının, genç adamın onu soktuğu bu durumdan utandığı açık. Ama bu utanma duygusu oldukça hoş. Klemmer'i iyice tahrik ediyor. Ve genç adam, Erika'nın bedeninde bileyerek kendi bedenini, inliyor. Ellerini hiç gevşetmeden dizlerinin üzerine çöktükten sonra, Erika'ya asılı halde kalkıyor yine ayağa, ama biraz sonra yine aşağıya inecek, bu arada güzel yerlerde de duruyor elbette. Öpücüklerle yapışıyor Erika'ya. Erika Kohut, kendisini yok saymak zorunda olan çok kullanılmış bir müzik aleti gibi duruyor, başka türlü durmaksızın, ağzını hedefleyen bunca acemi dudağa tahammül etmesi mümkün değil çünkü. Öğrencinin tamamen serbest olmasını ve istediği an gidebilmesini istiyor. Şu an hırsını, Klemmer'in onu tuttuğu yerde öylece kalmak için kullanıyor. Kadını harekete geçirdikten sonra, bir kez daha isterse canı, milimi milimine bıraktığı yerde bulacak onu. Erika, içinden, Ben'inin bu dipsiz kabından bir şeyler boşaltmaya başlıyor, bu kap öğrenci için artık bomboş olmayacak. Belirsiz işaretleri anlayabilir umanm. Klemmer, kadını sırtüstü yere yatırabilmek için cinsinin bütün sertliğini kullanıyor. kadın sert düşmeli yere, kendisi ise yavaşça ilişecek yanma. Erika'dan son şeyi istiyor artık. Son şey, çünkü ikisi de her an birinin içeriye girebileceğini biliyor. Walter Klemmer, kadının kulağına aşk sözleri haykınyor.

Erika'nın önünde iki el çıkıyor ortaya, parlak. İki taraftan Erika'ya girmeye çalışıyor bu eller. Beklenmedik bir anda avuçlarına düşen şeyin şaşkınlığı içindeler. Ellerin sahibi güç açısından öğretmenden daha üstün, o nedenle kadının ağzından çoğunlukla kötüye kullanılan "Bekle!" sözcüğü çıkıyor sık sık. Oysa Klemmer beklemek istemiyor. Nedenini anlatıyor kadına. İhtirastan hıçkırıyor. Ağlamasının bir nedeni de bu kadar kolay başarması. Erika uslu uslu işbirliği yaptı.

Walter Klemmer, Erika'nın bir kol mesafesi uzağında. Kadın genç adamın kamışını çıkardı kendi eliyle; adamın bu iş için öngördüğü alet de buydu zaten. Sadece son hareket kaldı yapılacak, zira organ göreceği işe çoktan hazır. Bu zor görevi Erika yerine getirdiği için çok rahatlayan çocuk,

öğretmeni arkaya yatırmaya çalışıyor. Erika ayakta kalabilmek için bütün gücünü kullanmak zorunda. Klemmer'i kol mesafesi uzağında tutuyor, Klemmer ise hâlâ penisiyle uğraşmakta. Böyle yapmaya devam ederse bırakıp gideceğini belirtiyor kadın. Defalarca tekrarlamak zorunda kaldı, çünkü kadının birdenbire üstünlük kazanan iradesi, Klemmer'e ve onun endişeli öfkesine kolayca sızamıyor. Adamın kafası, öfkeye bulaşmış amaçlar nedeniyle dumanlanmış durumda. Pek emin değil. Bir şeyleri yanlış mı anladı acaba? Bir şeye talip olmuş erkek, ne müzik tarihinde ne de başka bir yerde öylece olayın dışında bırakılabilir. Bu kadında zerre kadar fedakârlık yok. Erika kırmızı kökü parmaklanyla yoğurmaya başlıyor. Adamın bunu yapmasıysa kesinlikle yasak. Klemmer kendisiyle ilgili hiçbir harekette bulunmamalı. Genç adam, kadının onu üstünden atmasına izin vermemesi gerektiğini düşünüyor, o binici, nihayetinde, at olan Erika! Kadın yeniden devrede: Eğer bedeninin alt bölümünü yolmayı bırakmazsa, adamın kamışına mastürbasyon yapmayı derhal kesecek. Walter Klemmer, insanın kendisinin bir şeyler hissetmesinin, başkasına hissettirmekten daha keyif verici olduğunu anladı nihayet; kadının sözünü dinliyor. Eli birçok başansız girişimden sonra nihai olarak düşüyor yanına. Erika'nın ellerinde kabardıkça kabaran, kendisinden bağımsızlaşmış gibi görünen organına şaşkınlıkla bakıyor. Genç adamın, penisinin ne kadar büyüdüğüne değil, *kendisine* bakması talimatını veriyor kadın bu kez de. Ölçmemeli, başkalarıyla karşılaştırmamak, bu ölçü sadece onun için geçerli. Küçük ya da büyük, Erika'ya yetiyor. Klemmer durumdan hoşnut değil. Hiçbir şey yapmıyor, bedeninin üzerinde çalışıp duran kadın. Tersine olmalıydı aslında, derste de aynı şey oluyor. Erika, Klemmer'i yanma yaklaştırmıyor bir türlü. Aralarında, yaklaşık on yedi santimlik kamış boyu, Erika'nın kol mesafesi ve bir de on yıl yaş farkı duruyor öylece. Tutku, prensip olarak daimi başansızlığa duyulan aşktır. Ve Erika her zaman başanya yöneltilmiş, ama yine de elde edememiştir onu.

Klemmer ikinci bir yolla, yani daha içselleşmiş olarak kadının içine sızmak istiyor, adını söylüyor, hem de defalarca. Havada çırpıp duruyor ellerini, belki kadın, karanlık festival tepesini açar kendisine diye, yasak bölgelere girmeyi göze alıyor yeniden. Aslında çok daha güzel şeyler yaşayabilecekleri kehanetinde bulunup bunun için hazır olduğunu söylüyor sık sık. Organı morumsu karışımlarla seğiriyor. Havayı dövüp duruyor elleriyle. Şu an zorunlu olarak Erika'dan çok, önündeki çıkıntıyla meşgul.

Susması ve kıpırdamamasını emrediyor çocuğa kadın. Yoksa bırakıp gider. Çocuk, öğretmeninin önünde, bacaklan açık pozisyonda duruyor, bu işin sonunu kestireme-diği kesin. Şaşkın bir halde, sanki söz konusu olan, şu günlerde çalıştığı Schumann'ın *Camaval*'ına giriş ya da *Prokofieffso*-nate'ıymış [Prokofiev Sonatı] gibi yabancı bir iradeye bıraktı kendisini. Ellerini çaresizce yanma indirdi, çünkü koyabileceği başka bir yer gelmiyor akima. Öne doğru çıkmış penisi yüzünden, hareket eden, havada kök salmak isteyen bu çıkıntı yüzünden görüntüsü bozuldu. Dışanda hava karanyor. Neyse ki Erika elektrik düğmesinin hemen yanında ve basıyor düğmeye. Klemmer'in kamışının rengini ve yapısını inceliyor. Tırnağını sünnet derisinin altına sokup, ister zevkten, ister acıdan olsun ses çıkarmamasını istiyor genç adamdan. Öğrenci, hafif eğik bir durumda sabitledi kendisini, daha uzun sürsün diye. Baldırlarını yapıştınyor birbirine ve kalça kaslarını geriyor.

Lütfen, şimdi bitmesin! Klemmer yavaş yavaş, gerek durumdan, gerekse bedeninin hissettiklerinden hoşlanmaya başladı. Hareketsizliğini telafi etmek için aşk sözcükleri

söylüyor, ama susmasını istedi kadın. Öğretmen son defa, konuyla ilgili olsun ya da olmasın susmasını istiyor öğrencisinden. Anlaşılmadı herhalde! Klemmer, kadının, bu uzun güzelim aşk organına gerekli itinayı göstermediğini söyleyerek sızlanıyor. Oysa kadın, genç adamın canını kasten acıtmakta. Yukarıda bir delik açıldı ve Klemmer'i aldı içine. İçine çekerken patlamanın zamanını soruyor. Patlama zamanı geldi gibi, zira Klemmer, artık daha fazla kendisini tutamayacağı yönünde bilinen uyanyı yapıyor. Ne kadar çaba sarf ettiğini tekrar tekrar belirtiyor, hiçbir işe yaramadığını bir de. Erika penis başına dişlerini geçiriyor, ama gerçekten ısırdığı sanılmasın, buna rağmen deli gibi bağınyor çocuk. Sessiz olması konusunda uyanl-dı. O nedenle şimdi fısıltıyla konuşuyor, tiyatroda konuşurmuş gibi: şimdi! hemen! oluyor! Erika çocuğun aletini ağzından çıkarırken, bundan sonra Klemmer'in kendisine neler yapabileceğini yazıp vereceğini söylüyor. Arzularım not alınacak ve size her zaman iletilecek. Bütün çelişkileriyle işte insan. Açık bir kitap gibi. Genç adam şimdiden sevinmeli!

Klemmer, kadının bundan sonra derken ne demek istediğini tam olarak anlamış değil, ancak şu an durmaması gerektiğini inliyor, çünkü şimdi yanardağlar gibi patlayacak. Davetkâr bir biçimde küçük makineli tüfeğini kadına uzatıyor, atışı tamamlaması için. Fakat artık hiçbir şeye dokunmak istemiyor Erika, kesinlikle hayır. Klemmer bedenini tam yansından kırıp, üst kısmını neredeyse dizlerine kadar eğdi. Tuvalet koridorunda bir o yana bir bu yana yalpalıyor. Beyaz ampulün acımasız ışığı çocuğun üzerine düşmüş. Erika'ya yalvanyor, ama Erika'nın dinlediği yok. Kadının başladığı işi bitirmek için kendisi davranıyor bu kez. Bu arada öğretmenine, bir erkeğe bu durumda böylesine saygısız davranılmasmın sorumluluğunun sağlık açısından kaldınlamayacağım anlatıyor. Erika'nın cevabı kesin: Elinizi çekin, yoksa beni böyle ya da benzeri pozisyonlarda hiçbir zaman göremezsiniz, Bay Klemmer! Çocuk, boşalamaması ya da gecikmesi halinde ne büyük acılar duyacağını anlatıyor kadına. Eve yürüyerek gitmesi bile mümkün değil bu durumda. Erika, öyleyse taksiye binersiniz, tavsiyesinde bulunurken ellerini öylesine tutuyor çeşmenin altına. Birkaç yudum içiyor. Klemmer hırsızlama dokunmaya çalışıyor kendisine, elbette bu hiçbir nota defterinde yok. Sert bir uyan engelliyor bu girişimini. Çocuk, öğretmeninin önünde ikinci bir emre kadar öylece duracak. kadın adamın bedeninde meydana gelen değişiklikleri incelemek istiyor çünkü. Artık Walter Klemmer'e kesinlikle dokunmayacak, bundan emin olabilir. Bay Klemmer titreyerek ve sarsılarak yalvanyor. İlişkinin son-lanmadan bitmesinin acısını duyuyor şu an bütün hücrelerinde, tek yanlı yaşanıyor olsa da. Erika hakkında ağır laflar ediyor. Başıyla ayaklan arasında acıyan bütün noktalarını tek tek ve abartarak anlatıyor. Bu arada kamışı ağır çekimde sönmekte. Klemmer, beşikten itibaren itaat belletilmiş biri değil. Aslında o, her zaman nedenini niçinini sormak zorunda, o nedenle sonunda öğretmenine küfürler yağdınyor. İçindeki erkek aşağılandığı, kullanıldığı için, tamamen kontrolünü kaybetmiş durumda. Bir erkek, oyun ve spordan sonra temizlenerek kılıfına geri konmalı. Erika karşılık olarak, çenenizi kapayın! cevabını veriyor. Öyle bir tonla söyledi ki bunu, genç adam gerçekten kesti konuşmasını.

Erika yla aralarında biraz mesafe var, kamışı ise iyice söndü. Biraz soluklandıktan sonra Klemmer, kendisi gibi bir erkeğe yapılmâması gerekenleri saymaya başlıyor yeniden. Bugün Erika'ya yasaklar sıralıyor durmaksızın. Çocuk bir şeyler anlatmak niyetinde. Ama yine susması

emredildi. Bu son uyarı! Klemmer susmak yerine bunun öcünü alacağı sözünü verdi. Bunun üzerine Erika K. kapıya yöneliyor ve sessizce veda ediyor. Defalarca ona şans verdiği halde, sözünü dinlemedi. Şimdi, izin verirse eğer, kadın çekip gidiyor ve adamın ona neler yapabileceğini, hangi hükmü infaz edebileceğini hiçbir zaman öğrenemeyecek. Mandalı indiriyordu ki Klemmer kalması için yalvardı.

Şu andan itibaren susacak, erkek sözü. Erika tuvalet kapısını ardına kadar açtı. Klemmer açık kapı tarafından çerçevelendi âdeta, fazla değerli bir tablo gibi görünmüyor. Şu an biri gelse, ilk gördüğü şey kamışı olacak çocuğun. Erika, Klemmer’e eziyet etmek için açtı kapıyı. Kendisinin de orada görülmesi sakıncalı aslında. Ama cesaretle oluruna bırakmıştı işi. Merdiven doğrudan tuvalet kapısının karşısında son buluyor.

Erika son kez, yeni umutlarla uyanır gibi olan penisi okşadı ve hemen sola yatık halde bıraktı öylece. Klemmer rüzgârın önüne düşmüş yaprak gibi titriyor. Direnmeyi çoktan bıraktı, hiçbir şey yapmaksızın, kadın kendisini izlesin diye duruyor. Erika için bu, seyir işinin isteğe bağlı hareket bölümüydü. Zorunlu hareketler ve kısa program çoktan hatasız gerçekleştirildi.

Öğretmen sessizce duruyor yerinde. Kadın erkeğin aşk organına dokunmayı kesinlikle reddediyor artık. Aşk organı yavaşça sönmekte. Klemmer karşılıklı duygulardan söz etmeyi bıraktı. Acıyla küçülüyor. Erika şimdiden gülünç derecede küçük buluyor çocuğu. Çocuk kendisine yapılanlara katlanıyor. Şu andan itibaren, öğrencisinin hem mesleki açıdan hem de boş zamanlarında neler yaptığını tam olarak kontrol edecek kadın. Aptal bir hata, belli koşullar altında, kürek sporuna veda etmesini bile gündeme getirebilir. Erika, çocuğun yapraklarını can sıkıcı bir kitaba göz gezdiriyormuşçasına çevirecek, büyük olasılıkla da kısa süre sonra bir kenara atıverecek.

Aletini toplayıp kabına koymak için kadının izin vermesi gerekiyor. Biraz önce toparlayıp yerine yerleştirme ve fermuarını çekme yönündeki hırsızlama girişimi, daha başlangıcında, kadın tarafından engellendi. Çocuksa, işin kısa süre sonra biteceğini hissettiği için küstahlaşmaya başladı. Herhalde üç gün yürümesi mümkün olmayacaktı. Bu yöndeki korkularını anlattı kadına, zira sporcu Klemmer için yürümek, silahsız

temel eğitim gibi bir şeydi. Erika, bundan sonra talimatlarını yazılı, sözlü ya da telefonla kendisine bildireceğini söylüyor. Hadi, şimdi kuşkonmazını toplasın. Kamışını yerine koymak için içgüdüsel olarak arkasını döndü çocuk. Fakat hayır, her şey kadının önünde olacak, izleyecek onu. Çocuk hareket edebildiği için mutlu, havaya yumruklar atarak zıplıyor yerinde birkaç kez. Pek de bir zararı olmamış demek ki. Tuvaleti bir baştan bir başa yürüyor. Klemmer ne kadar gevşemiş ve yumuşamış görünüyorsa, öğretmen Erika o kadar katılaşıp hareketsizleşi-yor. Ne yazık ki sümüklüböcek yine kabuğuna çekildi. Klemmer, avucunun içiyle ensesine ve yanağına küçük şakacı fiskeler kondurarak neşelendirmeye çalışıyor kadını. Biraz gülmek istemez mi acaba? Bu kadar da ciddi olmayın, güzel bayan! Hayat ciddidir, sanat neşeli. Ve şimdi hadi, temiz havaya, eğer dürüst olması gerekirse, geçen zaman içinde en çok ihtiyacını hissettiği şey hava oldu. Klemmer'in yaşında yaşanılan şoklar çabucak unutulur; Erika'nın yaşında pek öyle değil.

Dışanya, koridora takla atarak çıkan Walter Klemmer tuhaf bir koşu tutturuyor otuz metrelik koridorda. Erika'nın yanından soluk soluğa geçerek bir baştan bir başa koşup duruyor. Utangaçlığını gürültülü kahkahalarla uzaklaştırmak istediği belli. Gürültüyle siliyor burnunu. Bir sonrakinde çok daha güzel olacak, teminatını veriyor kadına! İdman yapmak kadını ustalaştırır. Sonra kahkahalarla gülüyor. Merdivenleri büyük sıçramalarla iniyor, son anda yakalıyor son basamağı her defasında. Neredeyse korkutucu. Erika aşağıda okul kapısının çarptığını duyuyor.

Belli ki Klemmer binadan çıktı.

Erika yavaş yavaş inmeye devam ediyor merdivenlerden.

Tuhaf duygular benliğini sardığı için artık kendisini anlamayan Erika Kohut, Walter Klemmer'e ders verirken anlamsız öfkelere kapılıyor. Ona dokunur dokunmaz çocuk çalışmayı görünür biçimde ihmal eder oldu. Artık Klemmer ezbere çalarken yanılıyor, duraksıyor; çalarken sevgili olmayan o kadın hemen ensesinde çünkü. Hangi tonda çalınacağını bile kanş-tırmaya başladı yetenekli çocuk! Erika Kohut keskin yığınlarla dolu tehlikeli lavların üzerine doğru yuvarlandığı hissine kapılıyor her defasında. Klemmer için ise bu yığın, üzerine binen kadının sevilen ağırlığı olduğundan memnuniyet verici. Becerisiyle atbaşı gitmeyen müzikal isteği

sapıyor, yoldan çıkıyor. Erika, Schubert'i çalarken günah işlediği uyarısında bulunuyor; tek söz etmeden Klemmer buna çare bulabilmek ve kadını kendisine hayran bırakabilmek için, Avusturya'nın dağlarım ve ovalarını düşünüyor çalarken, bu ülkenin sözde fazlaca sahip olduğu güzel şeyleri düşünüyor. Kapı dışan çıkmayan Schubert, araştırmış olmasa bile hissetmiştir mutlaka. Sonra bir kez daha başlıyor Klemmer, Schubert'in sonatlarından birini çalmaya. Başladığı gibi de bırakıyor, çünkü öğretmeni, özellikle dik bir kaya, özellikle derin bir uçurum, çağıldayarak akan özellikle vahşi bir dere ya da bütün azametiyle bizim Neusi-edl Gölü'nü herhalde hiç görmediniz, diyor alayla. İşte Schubert, özellikle bu biricik sonatında, böylesine şiddetli karşıtlık-lan ifade eder; Vltava Nehri söz konusu olduğunda, daha çok Smetana tarafından ifade edilen öğleden sonrasının yumuşak ışığında beş çayını bekleyen Wachau'a değil. Ve müzikal engelleri aşan Erika Kohut'a hiç değil; pazar sabahlan ORF Senfoni Orkestrası'nı izleyenlere.

Klemmer köpürüyor öfkeden, eğer çağıldayan nehirleri bilen biri varsa o da kendisi. Oysa öğretmen, her zaman karanlık odalarda pinekliyor, artık hiçbir şey yapamayan, sadece bir alet yardımıyla uzaklara bakan annesinin epeyce ilerlemiş yaşıyla yan yana. Toprağın altında ya da üstünde olması annesi için hiç fark etmiyor artık. Erika Kohut, Schubert'in müzik işaretlerini hatırlayıp duygulandı. Erika'nın suyu kaynıyor, köpürüyor. Bu işaretler haykırıştan başlayıp fısıltıya kadar ulaşıyor, yüksek sesle konuşmaktan alçak sesle konuşmaya değil! Anarşi herhalde sizin güçlü yanımız değil, Klemmer. Buna karşılık bu su sporcusu geleneklere son derece bağlı.

Walter Klemmer kadını boynundan öpebilmek istiyor. Henüz kimseyi boynundan öpmedi, ama sık sık bundan söz edildiğini duydu. Erika, öğrencisinin boynunu öpmesini istiyor, fakat bunun için çocuğa fırsat veremeyeceği kesin. Adanmış-lık duygusunun yükseldiğini hissediyor içinde ve kafasında; adanmışlık, eski ve yeni biçiminde külçeleşen hantal bir nefretle, özellikle de kendisinden daha az yaşadıkları için daha genç olan kadınlara duyduğu nefretle buluşuyor. Erika'nın adanmışlığı hiçbir biçimde annesininkine benzemiyor. Nefreti, her biçimde kendisinin olağan nefretine benziyor.

Bu tür duygulan örtebilmek için kadın, şimdiye kadar müzik adına temsil ettiği her şeye karşı çıkıyor. Dediği şu: Bir müzik parçası yorumlanırken, aslına uygun kalmanın son bulduğu ve gerçek yaratıcılık farkının başladığı belli bir nokta vardır. Bu noktada yorumcu sadece hizmet etmez, talep eder! Besteciden en son kalanı da talep eder. Belki de Erika açısından yeni bir hayata başlamak için henüz çok geç değildir. Yeni tezleri savunmanın şu an bir zaran olmaz. Erika ince bir alayla, Klemmer'in yapabilmenin belli bir aşamasına ulaştığını söylüyor; zira o, ruh ve duyguyu yeteneğin yanma koyabilme hakkına sahip. Erika, öğrencisinin yetenekli olduğunu, baştan sessiz sedasız varsayma hakkına sahip olmadığını çarpıyor çocuğun suratına. Aslında öğretmen olarak daha iyi bilmesi gerekirdi, ama yanılmıştı işte. En iyisi Klemmer kürek çeksindi ve bu arada, eğer mümkünse, orman yollarında rastlayacak olursa, Schubert'in ruhuyla karşılaşmamaya çalışsmdı. Şu çirkin Schubert. Usta öğrenciye genç ve yakışıklı diye hakaret yağdırıyor Erika, nefretle ağırlaştırılmış halterinin sağma ve soluna yeni ağırlıklar vidalıyor. Nefretini zar zor göğüs hizasına kadar kaldırabildi. Erika, Klemmer'e, vasat yakışıklılığınızdan kaynaklanan kendini beğenmişliğin tutsaklığında, içine yuvarlanırken bile uçurumu görmüyorsunuz, diyor. Hiçbir zaman riske girmezsiniz siz! Ayakkabılarınız ıslanmasın diye su birikintilerinin üzerinden atlarsınız. Kanonuzla çağıldayan sularda giderken, yaptığınızdan anladığım bu, devrildiğiniz için başınız suya gömüldüğünde doğrulursunuz hemen. Başınızın gömüldüğü suyun bu derinliği, bu eşsiz esneklik karşısında bile korkuyorsunuz! Tercihiniz sığ sularda debelenmek, size baktığımda gördüğüm bu. Daha kayalıkları görmeden arkalarından dolanıyorsunuz iyilikle - kendiniz için iyilik.

Erika soluk almak için ıslık sesleri çıkanrken, Klemmer, gelecekte sevgilisi olacak kadını vazgeçirmek için ellerini çabasının hizmetine veriyor. Kadına, bana açılacak yolları sonsuza kadar tıkamayın, öğüdünde bulunuyor iyilikle. Cinsler arası spor karşılaşmasından tuhaf biçimde güçlenmiş olarak çıkmışa benziyor çocuk. Yaşlanmaya başlamış kadın titreyerek yere kıvrılıyor, çenesinden kuduz salyaları akıtarak. Bu kadın müziğe, dürbünü ters tarafından tutarak bakabiliyor ancak, öyle ki uzaktan müzik son derece küçük görünüyor gözüne. Kendisini müzikten esinlendiği bir şeyleri söylemek zorunda hissettiğinde, bu kadını durdurmak mümkün değil. Sürekli konuşuyor.

Erika, kısa boylu, şişman, alkolik Franz Schubert'ı hiç kimse sevmediği için haksızlığın kendisini lime lime ettiğini hissediyor. Öğrenci Klemmer'e bakınca şu birleştirilemezliği özellikle şiddetli hissediyor: Schubert ve kadınlar. Sanatın pomo dergisinde karanlık bir bölüm. Schubert, gerek yaratıcı olarak, gerek virtüöz olarak kalabalığın görmek istediği dâhi portrer sine uygun değil. Klemmer de büyük kalabalıkla aynı yerde. Bu kalabalık kendisine portreler çiziyor ve kendisinin çizdiği portrelere av sahasında rastlarsa hoşnut oluyor. Schubert'in piyanosu bile yoktu, Bay Klemmer, onunla kıyaslandığında siz ne kadar iyi durumdasınız! Schubert'in ölmüş olması, Klem-mer'inse yaşaması, ama buna rağmen yeterince piyano çalışmaması ne büyük haksızlık. Erika Kohut, sevgisini arzuladığı adama hakaretler yağdırıyor. Akılsızca delikanlının üzerine gönderiyor söz darbelerini, damak zarının içinde, dilinin derisinin altında kötü sözcükler gürüldüyor. Yanında annesi hiçbir şeyden habersiz horlarken, gece Erika'nın yüzünü bozuyor. Sabahleyin aynaya baktığında bir sürü torbalanmış kırışıklıktan neredeyse göremeyecek. Görüntüsüyle uzun süre uğraştı, fakat bir türlü düzelmek bilmiyor aynadaki yansı. kadın ve erkek bir kez daha donmuşlar, kavgada karşı karşıyalar.

Erika'nın evrak çantasında, nota defterlerinin hemen yanında, öğrencisine vermek üzere bir mektup hışırdıyor; onu yeterince alaya aldıktan sonra verecek ama. Hâlâ bedeninin kolonlarından düzenli kramplarla öfkesinin böğürtüleri çıkıyor yukarıya. Gerçi Schubert, Leopold Mozart gibi örneğin, herhangi bir hocadan ders almadığı için büyük bir yetenekmiş, fakat kesinlikle tamamlanmış bir virtüöz olduğu söylenemezmiş, ânında doldurduğu bu düşünce sucuğunu dişlerinin arasında öğütüyor Klemmer. Ve bu düşünce sucuğunu bir parça sosla kâğıt tabak içinde sunuyor öğretmenine: Bu kadar kısa yaşayan biri tamamlanmış bir virtüöz olamaz! Benim yaşım da yirmiyi aştı ve hâlâ çok az şey yapabiliyorum, bunu her geçen gün bir kez daha hissediyorum. Öyleyse Franz Schubert'in otuz yaşına dek yapabildikleri epeyce az olmalı! Gizemli, çekici Viyana-lı öğretmen çocuğu! Kadınlar frengi bulaştırarak öldürdü onu.

Kadınlar bizi sonunda mezara götürecek, diye şaka yapıyor genç adam, keyifle ve biraz kadınların maymun iştahlılığından söz ediyor. Kadınlar bazen şu yöne, bazen bu yöne, bazen de çok başka bir yöne sallanır, herhangi bir düzenden söz etmek de mümkün olamıyor bu durumda. Erika,

öğrencisine, trajediden hiçbir şey anlamıyorsunuz, diyor; sadece yakışıklı genç bir adam o, hepsi bu. Klemmer, öğretmeninin önüne attığı kemiğini parçalıyor sağlıklı dişlerinin arasında. kadın ayrıca Klemmer’in Schubert’in vurgularından bihaber olduğunu da söylemişti. Kendimizi maniyerizmden koruyalım, Erika Kohut’un düşüncesi bu. Öğrenci, kendisini akıntıya bırakmış, hızla yüzüyor.

Aynca Schubert’in eserlerinde nefesli sazlarla fazla serbest davranmamak gerekir. Ezbere çalmayı öğrenmeden önce, Bay Klemmer, öncelikle yanlış notalardan ve fazla marştan sakının. Çok da az olmasın tabii! Her ses yazıldığı kadar uzun duyul-mayabilir ve her ses duyulması gerektiği kadar uzun yazılmamış olabilir.

Ek olarak Erika, sol el için özel bir çalışma daha gösteriyor. Aslında böyle yaparak kendi kendisini yatıştırmakta. Adamın rahatsızlık hissederek kendisine uzattığı sol elini ödüllendiriyor. Oysa Klemmer, tutkularının piyano teknikleriyle yatıştı-nlmasını istemiyor, Kohut’un karşısında da geri çekilmeyecek; o, bedenlerin ve acıların peşinde. Bu yorucu mücadeleden buz gibi ve muzaffer çıkarsa, sanatının da bundan kazanç sağlayacağı inancında. Veda ânı geldiğinde, çan son bir kez daha vurduktan sonra gerçekleşen paylaşım: Kendisinin elinde daha çok şey olacak, Erika’nın az. Bugünden içi sevinç doluyor. Erika bir yıl daha yaşlanmış, kendisiyse başkalarından bir yıl önde olacak. Klemmer, Schubert konusuna geçirdi pençelerini. Öğretmeninin aniden ve şaşırtıcı biçimde yüz seksen derece dönüş yaptığını, kendisinin, yani Klemmer’in her zaman savunduğu görüşleri kendisininmiş gibi sunduğunu haykınyor. Yani tartılamaz, adlandınlamaz, ifade edilemez, oynanamaz, elle tutulamaz, anlaşılamaz olan, elle tutulabilir olandan daha önemli: Teknik, teknik, teknik. Sizi yakaladım mı, Bayan Profesör?

Erika, çocuk anlaşılamaz olandan söz ettiğinde kaynama noktasına ulaştı; oysa Klemmer’in kastettiği, ona duyduğu sevgiden başka bir şey olamaz. İçinde ışıklar yandı kadının, aydınlandı içi, ısındı. Ne yazık ki hiç hissetmediği aşk tutkusunun güneşi yeniden göründü işte. Klemmer, önceki gün, dün ne hissediyorsa aynısını hissediyor bugün de! Şefkatli bir ifadeyle söylediği gibi onu anlatılamaz biçimde seviyor, ona saygı duyuyor. Erika gözlerini indirdi bir an, Schubert’in tamamen orkestral efektleri sadece

piyanoyla ifade ettiğini söylediğini üflüyor; son derece anlamlı. Bu efekt ve enstrümanların neyi simgelediklerini görebilmek ve onu çalabilmek gerektiğini söylüyor. Ama daha önce de söylediği gibi, maniyerizm yok. Erika kadınca, sevecenlikle teselli ediyor: Oluyor!

Öğretmen ve öğrenci, erkek ve kadın olarak karşı karşıya. Aralarında kaim ve aşılamaz bir duvar var. Duvar, ikisinden birinin karşı tarafa geçip ötekinin kanını son damlasına kadar emmesini engelliyor. Öğretmen ve öğrenci aşktan, daha çok da aşka duyulan nefretten kaynıyor.

O sırada ayaklarının altında, hiçbir zaman tam olarak pişmemiş kültür bulamacı fokurduyor, her gün almak zorunda oldukları küçük lezzetli lokmalar biçiminde midelerine indirdikleri bulamaç; parıltılı kabarcıklar fırlıyor dışarıya.

Erika Kohut, yaşının solmaya başlamış, nasır tutmuş tabakasına ulaştı artık. Kimse bu nasırlı tabakayı kopanp almak istemiyor. Taşımayı sürdürmek de çok güç. Kaçan o kadar çok şey var ki, özellikle de Erika'nın gençlik yıllan, örneğin on sekizinci yaşı; insanlar “tatlı on sekiz” der bu yaşa. Sadece bir yıldır ömrü ve sonra bitiverir. Artık Erika’nın yerine başkala-n çıkarmakta on sekizinci yaşın keyfini. Şu ünlü on sekiz yaş. Bugün Erika’nın yaşı, on sekizindeki bir kızın yaşının iki katından fazla! Erika sürekli hesap yapıyor, ama ne hikmetse kendisiyle on sekiz yaşında bir kız arasındaki uzaklık hiçbir zaman kapanmıyor, ama açılmıyor da. Erika’nın bu yaşlardaki bütün kızlara karşı duyduğu hoşnutsuzluk, mesafeyi gereksizce artıyor. Geceleri Erika, anne sevgisinin alevlenmiş ateşi üzerinde, öfke şişine geçirilmiş olarak dönüyor kan ter içinde. Bu arada müzik sanatının nefis kokan kızartma sosu dökülüyor üzerine. Bu farkı hiçbir şey değiştiremez: yaşlı/genç. Çoktan ölmüş ustaların yazılı notalarını değiştirmek de mümkün değil. Nasılsa öyle kalır. Erika, bu notasyon sistemine küçük yaşlarından itibaren gerilmiştir. Hatırlayabildiği zamandan beri hayatına bu beş çizgi egemen oldu. Beş siyah çizginin dışında hiçbir şey düşünmesine izin yok. Bu sistemi, annesiyle birlikte, kasap çengelinde asılı pembe bir et parçası gibi koparılması mümkün olmayan bir kurallar, düzenlemeler, eksiksiz emirler ağı olarak ilmik ilmik ördüler. Bu, güvenlik duygusu veriyor ve güvenlik güvenli olmayana karşı korku üretiyor. Erika her şeyin olduğu gibi kalmasından korkuyor ve günün birinde bir şeylerin değişmesinden. Astım

krizi geçiriyormuş gibi soluk almaya çalışıyor, ama soluğu ne yapacağını bilmiyor. Hırıltılar çıkıyor boğazından, oysa gırtlağından gelen küçücük bir ses bile yok. Yıkılmaz sağlığının temellerine kadar dehşete kapılan Klemmer, ne olduğunu soruyor sevgiliye. Bir bardak su getireyim mi? Kaygılı, baştan ayağa aşk mahcubiyetine batmış. Şövalye Ltd. Şti. firmasının temsilcisi. Öğretmen sarsılarak öksürmekte. Öksürerek, daha kötüsünden kurtulmuş oldu. Duygularını sözle ifade etmesi mümkün değil artık, bunun tek yolu piyano.

Erika çantasından, güvenlik nedeniyle sımsıkı kapatılmış bir mektup çıkarak çocuğa uzattı, tıpkı evde binlerce kez akimdan geçirdiği gibi. Mektupta aşkın nasıl bir seyir izlemesi gerektiği yazılı. Söylemek istemediği her şeyi döktü yazıya. Klemmer ise, mektupta söze dökülemeyecek, sadece yazılabilecek kadar mükemmel bir şeylerin olduğunu düşünüyor; dağın zirvesine tutunmuş ay gibi parlıyor yüzü. Nasıl da hasretini çekmişti böyle bir şeyin! Kendisi, Klemmer yani, duygularına ve bunları ifade ediş biçimlerine sürekli kafa yorduğu için, düşünülebilecek her şeyi her zaman söyleyebilme mutluluğunu yaşıyor! Evet, herkesten önce konuşabilmek için her yere burnunu sokmasının, insanlar üzerinde genellikle iyi ve taze bir izlenim bıraktığını keşfetti. Çekingenliğin yaran yok! Ona kalsa, gerektiğinde aşkını da haykmrdı. Neyse ki gerekli değil, çünkü kimse duymamalı. Çocuk sinema koltuğuna yaslandı iyice, buzlu çikolata yiyor ve kendisinden son derece hoşnut, çetrefilli bir konu olan genç adam ile geçkin kadın arasındaki aşkın anlatıldığı beyazperdede kendisini izliyor âdeta. Yardımcı rollerden birinde, yıllarca, çocuğunun yarattığı seslerin bütün Avrupa, İngiltere ve Amerika’yı etkisi altına almasını şiddetle istemiş, gülünç bir anne var. Anne ısrarla, çocuğunun, şehvetli aşk tutkularının tenceresinde kaynayacağına annesinin zincirlerinde buğulanmasını istiyor. Buharın baskısıyla duygular daha hızlı pişer ve vitaminler zarar görmez, öğüdünü veriyor Klemmer, anneye. En geç altı ay içinde Erika’yı açgözlülükle midesine indirecek ve bir sonraki yemeğin peşine düşecek.

Klemmer, Erika’nın mektubu uzattığı elini öpücüklere boğuyor: Teşekkürler Erika. Bu hafta sonunu tamamen Erika’ya armağan etme niyetinde. kadın, kendisiyle kutsal kapalı hafta sonuna girilmek istenmesinden dehşete düşmüş halde reddediyor. Özellikle bu kez hiç

inandırıcı olmayan, ama bundan sonraki ve daha sonraki kez de inandıncı olmayacak bir bahane buldu. Her zaman telefonlaşabiliriz, diyor kadın küstahça. İkisi arasındaki akım aralarından geçip iki yöne akıyor. Klemmer gizemli mektubu manalı manalı hışırdatarak Erika'nın düşüncesizce ağzından çıkan sözlerinin kötü niyet içermediği tezini ileri sürüyor.

Şu an adamı yakışıksız biçimde ortada bırakmamak gerekir aslında; Erika, Klemmer'in her bir yılının, kendisi yaşında biri için üç kat daha fazla değerli olduğunu unutmamalı. Önüne çıkan fırsatı saçından yakalamalı hemen, Klemmer'in iyi niyetle verdiği öğüt bu, bu arada kan ter içinde elindeki mektubu buruşturuyor, öbür elini, belki de satın alabileceği bir tavuğu okşarmış gibi ürkek gezdiriyor üzerinde, fiyat tavuğun yaşma uygun mu diye bakmak zorunda. Klemmer çorbalık ya da kızartmalık tavuğun genç ya da yaşlı olduğunun nasıl anlaşıldığını bilmiyor. Öğretmeninin artık çok genç olmadığını, ama yıllara karşı iyi direndiğini çok iyi görüyor, kör değil herhalde. Eğer gözlerindeki biraz gevşemiş bakışlar olmasa henüz gevrek bile denebilir. Ve tabii öğretmeni olmasının hiçbir zaman solmayacak cazibesi. Onu, hiç olmazsa haftada bir kez kendi öğrencisi yapmanın cazibesi. Erika öğrencisinden çekiyor kendisini. Bedenini onun ellerinden alıp utancından uzun süre burnunu silmekle uğraşıyor, Klemmer kadının karşısında doğa betimlemesi yapıyor uzun uzun. Erika'nın bir zamanlar tanımayı ve sevmeyi öğrendiği gibi anlatıyor doğayı. Az sonra Erika'yla birlikte doğada dolaşıp eğlenecekler. Ormanın en sıklaştığı yerde yosun yastıklarına uzanıp yanlarında getirdikleri yiyecekleri indirecekler midelerine. Rekabet halindeki genç sporcu ve sanatçının, genç kadınlarla her türlü rekabetten korkması gereken, yaşlanmaya başlamış bir kadınla düşüp kalktığını kimse göremez orada. Uç vermekte olan bu ilişkinin en heyecanlı yanı gizliliği olacak, bunu önceden hissediyor Klemmer.

Erika'nın dili tutuldu, ne gözlerine ne de kalbine egemen artık. Klemmer, öğretmeninin biraz önce Franz Schubert hakkında iddia ettiklerini düzeltebileceği âmn geldiğini hissediyor. Erika'nın çizdiği Schubert portresini sevgiyle düzeltiyor kendisini ışığın merkezine alarak. Zaferle çıkacağı tartışmalar artık bu andan sonra sıklaşacak, kehanetinde bulunuyor. Bu kadını sevmesinin bir nedeni de müzik dağarcığı açısından zengin deneyimleri, ama kendisinin her şeyi daha iyi bildiğini uzun süre görmezden gelemez. Bundan büyük keyif alıyor. Erika'ya karşı bir şeyler

söylemek için ağzını açtığında, düşüncesinin altını çizmek için parmağını yukarı kaldırıyor. O, küstah fatih şu an; kadın öpücüklerden korunmak için piyanonun arkasına siper aldı. Sözün bittiği bir yer var ve duygu, dayanıklılığı ve şiddeti sayesinde galip geliyor.

Erika duyguyu tanımadığını söyleyerek kabanyor. Günün birinde herhangi bir duyguyu tanımak zorunda kalırsa, zekâsını yenmesine izin vermeyecek. Klemmer'le arasına ikinci bir piyanist koyuyor. Klemmer, sevgili öğretmenini ürkekçe süzüyor gözucuyla. Klemmer gibi birini seven, bunu dünyanın karşısına geçip yüksek sesle ilan etmek zorunda. Fakat, lütfen! Klemmer, bu konunun konservatuvarda dilden dile dolaşmasını istemiyor, çünkü o, normalde daha genç çayırlarda otlamakta. Ve aşk ancak sevilen varlık kıskanıldığında sevinir. Böyle bir durumda ileride evlenmek kesinlikle imkânsız. Neyse ki Erika'nın evlenmesine izin vermeyecek bir annesi var.

Klemmer, oda tavanının altında üste çıkmış, kendi suyunda sürüklenip duruyor. Suyun içinde bir bilen ve yapan o. Son olarak Erika'nın Schubert'in sonatlarına ilişkin düşüncesini parçalıyor. Erika öksürüyor, mahcubiyetten menteşeleri sallanıyor kadının, ancak çevik Klemmer, her zamanki gibi hiçbir şeyin farkında değil. En imkânsız yerlerden bükülüyor kadın, Klemmer hafif bir tiksinti duygusu hissetti ve şaşırdı, ama duygu hemen duygu zincirinin halkalarına ekleniverdi. Eğer insan isterse olur. Sadece bu kadar yayılmamak. Erika parmaklan-nı çıtırdatıyor, bunun ne oynadığı oyuna ne de sağlığına yaran var aslında. İnatla uzak köşelere kaydınyor gözlerini, oysa Klemmer, kadının, tutuk ve hırsızlama değil, serbest ve açıkça kendisine bakmasını istiyor. Görecek hiç kimse yok zaten.

Biraz önce, bir an tiksinti duymasına yol açan görüntünün yüreklendirmesiyle, senden, diyor Walter Klemmer, şimdiye kadar hiç yapmadığın inanılmaz bir şey isteyebilir miyim? Hemen istiyor; bu bir aşk sınavı. Aşk hayatına ilk adım olarak, hemen şu an kendisiyle gelmeli; bu akşamki son öğrencinin dersini iptal et. Fakat mide bulantısı ya da baş ağrısı gibi bir bahane ileri sürsün ki, öğrenci şüphelenip orada burada dedikodu yapmasın. Bu küçük görev ürküttü Erika'yı; bir an çiftesiyle çelik kapıyı kırıp geçen vahşi bir ata dönüşecekti, fakat sonra bir kez daha düşünüp ahırda kalmayı yeğliyor. Klemmer, sevdiği kadına, insanların

sözleşmelerden ve geleneksel hukuktan nasıl korunduklarını anlatıyor; Wagner'in *Der Ring de s Nibelungen'* i [Nibelungen'in Yüzüğü] çok sayıda örnekten sadece bir tanesi. Hem her şey, hem hiçbir şey için sanatı örnek gösteriyor. Eğer sanatı, betonlaşmış tırpanı ve orağıyla bu uçurum çukurunu iyice tararsa, anarşist tutumlara ilişkin yeterince örnek bulabilir. Mozart'ın omzundaki boyunduruğu kaldırıp atması, bu HER ŞEY için örnek gösterilebilir. İkimizin de özel takdirini kazanmamış, ama herkes tarafından sevilen Mozart bunu yapabildiyse, sizin haydi haydi yapmanız gerekir, Erika. Gerek etken, gerekse edilgen olarak sanatla ilgilenenlerin, herhangi bir düzene tâbi olmayı sevemeyecekleri konusunda kaç kez görüş birliğine varmıştık. Sanatçı gerçeğin acı veren yolunu izler, kuralların yoluna sapmaz. Ayrıca, lütfen bana kızma ama, bunca yıldır annene tahammül etmene de şaşırıyorum. Ya sen sanatçı değilsin, ya da seni soluksuz bırakıyor olmasına rağmen onu boynundaki boyunduruk olarak hissetmiyorsun, öğretmenine ikinci tekil şahısla hitap etmeye başladı çocuk, aralarında yükselen anne Kohut'un varlığından son derece memnun. Anne, Klemmer'in, yaşı geçkin bu kadının altında boğulmamasmı sağlayacak! Bir çalılık olarak bitmez tükenmez sohbetlerin konusu anne, birçok şeyin karşısında bir engel olarak duruyor, öte yandan da kızının sabit bir yerde kalmasını sağlayarak Erika'nın delikanlının peşine düşmesine mani olacak. Kimsenin bilmemesi için nerede buluşabiliriz Erika, düzenli ve gayrimeşru olacak elbette buluşmala-nmız. Klemmer herhangi bir yerde tutacaklan gizli oda fikrine ısınıyor, pikabı ve ikişer adet olan plaklarını getirebileceği bir oda. Nasılsa Erika'nın müzik zevkini biliyor, ki bundan da iki adet mevcut, zira Klemmer'in de zevki aynı! Chopin'in bazı plaklarından ikişer tane var, Erika ve Klemmer'e göre hak etmediği halde Chopin'in gölgesinde kalan Paderewski'nin bazı eserlerinin yer aldığı bir tane daha, kendisinde olmasına rağmen Erika armağan etmişti bunu ona. Klemmer mektubu açıp okumamak için kendisini zor tutuyor. İnsanlar dile getiremedikleri şeyleri yazmalı. İnsan dayanamayacağı şeyi yapmamalı. 24 Nisan tarihli mektubunu okuyacak ve anlayacak olmak sevindiriyor beni, sevgili Erika. Eğer bu mektubü kasten yanlış anlarsam, kavga edip yemden barışırız. Ve hemen kendisi, kendisi, kendisi hakkında konuşmaya başlıyor Klemmer. Kadın ona bu uzun mektubu yazdığına göre, onun da kendi içindekileri biraz dışa dökmeye hakkı var. Mektubu okumak için harcamak zorunda kalacağı zamanı şimdi kullanmaya başlayabilir, ikisi arasındaki ilişkide Erika'nın ağır basmaması için. Çocuk, Erika'ya, içinde iki uç noktanın

birbiriyle çarpıştıklarını açıklıyor: spor (rekabet olarak) ve sanat (düzen olarak).

Erika, elleri mektuba giden öğrencisinin mektuba dokunmasını yasaklıyor. kadın, Klemmer'in değerli adı ile Schubert'in değerli adını bir araya getirip, en iyisi siz Schubert araştırmasına mandallayın kendinizi, diye alay ediyor.

Klemmer'in yüzü asıldı hemen. Bir saniye öğretmenle arasındaki sırrı bütün dünyanın yüzüne haykırma düşüncesiyle oynadı. Helada olmuştu! Onun için şanlı bir eylem de değildi, o nedenle korumuştu suskunluğunu. Daha sonra başkalarına anlatırken mücadeleyle kazandığı yalanıyla çarpıtabilirdi meseleyi. Genç adam, sanat ile spor arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, acaba sanatı mı seçerdi sporu mu, kuşkulu. Henüz böyle çılgın düşünceleri kadından saklıyor. Yabancı bir Ben'i ince ince dokuduğu kendi oyununa sokmanın ne demek olduğunu hissetti çocuk. Aslında sporda da riskler var, örneğin gündelik form durumu önemli ölçüde değişebilir. kadın kaç yaşma gelmiş, hâlâ ne istediğini bilmiyor. Ben henüz gencim, ama neye sahip olmak istediğimi her zaman biliyorum.

Klemmer'in gömlek cebindeki mektup hışırdıyor. Parmaklan seğiriyor genç adamın, dayanamıyor artık, bu maymun iştahlı ehlikeyif kararını verdi, mektubu doğanın ıssız bir köşesinde okuyup bazı notlar alacak. Mektuptan daha uzun olması gereken cevap için. Belki de Burggarten'da yapabilir bunu. Palmenhauscafe'de kendisine melanj ve elmalı pasta söyleyecek. Birbirinden farklı iki unsur, sanat ve Kohut; mektubun cazibesini olağanüstü yükseltecek. İkisinin arasındaysa, her defasında gongu çalarak raunttan kimin, dışarıdaki doğanın mı, yoksa onun içindeki Erika'nın mı galip çıktığını gösteren Klemmer. Çocuk bir üşüyor, bir ter boşanıyor üzerinden.

Klemmer, piyano sınıfından henüz çıkmış, bir sonraki öğrenci sarsak akort hareketlerine henüz başlamıştı ki, öğretmen, ah ne yazık ki bugün dersi kesmek zorundayız, çünkü başım çok ağrıyor, yalanını attı ortaya. Tarlakuşu gibi havaya zıplayıp bir anda yok oldu öğrenci.

Cevabı olmayan, can sıkıcı korku ve endişelerle kıvranıyor Erika. Klemmer'in akıtacağı insaf damlalarına tâbi artık. Gerçekten yüksek çitlerden atlayabilir, azgın nehirleri geçebilir miydi? Onun aşkı riski seviyor

muydu acaba? Kadın, Klemmer’in sürekli, şimdiye kadar hiçbir riskten -ne kadar büyük olursa o kadar iyi- kaçmadığını açıklayan sözlerine güvensin mi güvenmesin mi, bilmiyordu. Bütün öğretmenliği süresince ilk kez bir öğrencisini ders vermeden geri göndermişti. Anne, bayır aşağı giden yollardan sakınılması gerektiğini boşuna söylemiyordu. Anne, eğer Erika, dağın zirvesine doğru çıkan başarı merdiveninden el sallamıyorsa, ahlaki kabahatlerin neden olduğu hızlı inişin felaket tablosunu çizer durmaksızın. Cinselliğin aşağılamaları yerine sanatın zirvesi tercih edilmeli. Sanatçının, genelde dizginlenmesi imkânsız diye bilinen cinselliği unutması gerektiğini düşünmektedir anne; eğer kişi bunu yapamıyorsa, sıradan bir insan demektir, ama sanatçı sıradan insan olamaz. Yoksa kutsallık katma erişemez! Ne yazık ki sanatçıların yaşamöyküleri -ki en önemli şeydir bu- çoğu kez başrol oyuncularının cinsel arzu ve hileleriyle doludur. Bunlar, sanki katıksız ahengin, ancak cinselliğinin gübre yığını içinde yetiştiği yönünde yanlış bir izlenim verir.

Erika bir şeyler başarmak için binleriyle mücadeleye girdiğinde, sanat uğraşında tökezlemeleri başına kakılır her zaman. Fakat bir kez olmuş demek, hiç olmamış demektir, bunu görecek Erika.

Erika konservatuvardan çıktı, evine yürüyerek gidecek.

Bacaklanmn arasında, çürümüş, duyarsız yumuşak kütle. Bozuşmuş, balçığa kesmiş organik madde külçesi. Hiçbir ilkyaz rüzgân, hiçbir şey uyandırmıyor. Gerçekleşmesinden korkulan küçük arzular ve ortalama özlemlerden oluşan kaba bir toplam. Erika’nın seçilmiş iki hayat ortağı, kerpeten gibi saracak onu iki yandan, bu yengeç kıskaçlan: annesi ve öğrencisi Klemmer. İkisine bir arada sahip olamaz, fakat bir tarafa sahip olması da mümkün değil, çünkü bu durumda öbür tarafı derhal ve korkunç bir biçimde kaybedecek. Zil çaldığında annesine Klemmer’i kapıdan sokmaması için talimat verebilir. Annesi bu emre severek uyacaktır. Erika bu korkunç huzursuzluk duygusu için mi bütün bu süre boyunca öylesine kendi halinde yaşadı? Umanm bu akşam gelmez, yarın olabilir, bugün değil, çünkü eski bir Lubitsch filmi izlemek istiyor televizyonda. Anne kız, geçen cuma gününden bu yana sevinçle bu filmi bekliyor, geçen hafta program özetlerinde görmüşlerdi. Bu film Kohut ailesinde bir türlü gelmek bilmeyen büyük aşktan daha büyük bir özlemle bekleniyor.

Erika mektubu yazarak bir adım atmış oldu. Bu adımın suçunu annesinin sırtına yükleyemez, hatta annenin bu adımdan haberi bile olmamalı. Ne zaman yasaklardan birini ihlal etse annesine günah çıkarır Erika, yasanın her şeyi gören gözü anne ise zaten olanları bildiğini iddia eder.

Yürürken bedeninin alt kısmındaki bu mesafeli, çürük meyveden nefret ediyor. Sadece sanat, sonsuz tatlılıklar vaat etmekte. Erika yürüyor. Yakında bu çürüme ilerleyecek ve bedeninin daha büyük parçalarını kapsayacak. Sonra acılarla gelecek ölüm. Bir metre yetmiş beş santim boyunda hissiz bir delik olarak tabutta yattığını ve toprağın altında çürüdüğünü düşünüyor dehşet içinde; küçümsediği, ihmal ettiği delik şimdi bütün bedenini kapladı. Hiç oldu artık. Artık onun için bundan ötesi yok.

Walter Klemmer kadının arkasından yürüyor aceleyle, Erika farkında bile değil. Oğlan, içindeki dürtüye engel olabildi. Şimdilik mektubu hemen açmama kararı aldı, çünkü cansız mektubunu okumadan önce canlı ve sıcak Erika'yla aydınlatıcı bir konuşma yapmak istiyor. Klemmer, uğruna ağaçların ölmek zorunda kaldığı ölü bir kâğıt parçası yerine bu canlı kadını, Erika'yı tercih etmekte. Mektubu daha sonra evde, sakin bir ortamda okurum, diye düşünüyor topu elinden kaçırmak istemeyen Klemmer. Top önünde yuvarlanıyor, hopluyor, zıplıyor, trafik ışıklarında duruyor, vitrinlere yansısı düşüyor. Mektubu ne zaman okuyacağını, ne zaman kişisel bir atak yapacağını bu kadının belirlemesine izin vermeyecek. kadın, izlenen rolüne alışkın olmadığından arkasına hiç bakmıyor. Ama yine de kendisinin av, erkeğin avcı olduğunu öğrenmek zorunda. Yarını beklemeye gerek yok, hemen bugünden başlamalı. Erika, kendi üstün iradesinin her şeyi belirleyemeyeceğini akima bile getirmiyor, oysa hayatındaki her şey, hiç kesintisiz annesinin üstün iradesince belirlenmekte. Fakat bu durum öylesine etine kemiğine işlemiş ki artık farkında bile değil. Güven iyidir, kontrol ise ondan daha iyi.

Evin kapısı el sallıyor sevinçle. Öğretmen şimdiden yol gösterici ışığın sıcak kapsama alanına girdi. Annenin radar sisteminde Erika, hızlı bir ışık noktası gibi titriyor, âdeta bir kelebek, daha güçlü yaratığın topluiğnesine geçirilmiş bir böcek. Erika, Klemmer'in mektuba nasıl tepki gösterdiğini öğrenmek istemeyecek, çocuğun telefonuna çıkmayacak çünkü. Aynı zamanda annesini, adama evde olmadığını söylemekle görevlendirecek.

Annesinin daha önce *kendisine* emretmediği bir şeyi, annesine emredebileceği inancında. Anne, Erika'nın kendisini dışandan yalıtmasını ve sadece annesinin ellerine bırakmasını istiyor. İçinde, sanki yaşıyla alay edermişçesine yanan ateşin etkisiyle çıldırmış gibi yalan söylüyor, ne yazık ki kızım şu an evde değil. Ne zaman geleceğini bilmiyorum. Yakında bizi yine şereflendirin. Teşekkür ederim. Bu tür anlarda kızı her zamankinden daha çok ona ait. Çocuk başkaları için hiç evde değil.

Başından aşağı, Erika'nın düşünce molozu üstüne boşalmış olan adam, duygularının yöneldiği kadının peşinde Josefstâdter Caddesi'ni arşınlıyor. Şimdi bir bankanın bulunduğu bu yerde eskiden Viyana'nın en büyük ve modem sineması vardı. Erika annesiyle birlikte herhangi bir bayramı kutlamak için zaman zaman gitmişti bu sinemalara. Fakat çoğunlukla kadınlar, paradan tasarruf etmek için daha ucuz olan Albert Sineması na giderlerdi. Baba önceleri, daha çok para tasarruf edilebilsin diye, hastalandıktan sonraysa son akıl kırıntıları da sinemada akıp gitmesin diye evde kalırdı. Erika bir kez bile arkaya bakmadı. Hiçbir şey hissetmiyor, çok yakınında bulunan sevgiliyi bile. Düşünceleri tek bir noktaya, çığ gibi büyümekte olan sevgiliye, yani Walter Klemmer'e yönelmiş durumda.

Böylece arka arkaya, sessiz sedasız yürüyorlar.

Piyano öğretmeni Erika Kohut'u bir şey arkasından itiyor sanki, bu Erika'nın içindeki meleği ve şeytanı ortaya çıkaran erkek. Erkeğe şefkatli bir ihtimam öğretmek tamamen kadının elinde. Erika duyumsal -ne anlama geliyorsa artık- güçten bir zirveye havalanmaya başlıyor, ama buna rağmen duygularında bu kadar ağır basan öğrenci Klemmer'in arkasında olduğunu hâlâ fark etmedi. Eve dönerken ne yabancı bir moda dergisi, ne de bu dergilerde olanların taklidi yeni bir giysi satın aldı. Vitrinlerde yer alan yepyeni ilkyaz modellerine gözucuyla bile bakmadı. Alev almış erkek ateşine fırlattığı tek bakış, ertesi günün gazetesinin manşetiydi; yeni bir banka soyguncusunun buruşmuş fotoğrafıydı bu, hem de çiçeği burnunda soyguncunun evlilik fotoğrafı. Belli ki zanlının son çektirdiği fotoğraf buydu. Evlendiği için şimdi onu herkes tanıyor. Erika, Klemmer'i damat, kendisini gelin, annesini ise çiftle beraber yaşayacak gelin annesi olarak düşünüyor. Aklından bir an çıkmayan ve ona tuzaklar kuran öğrencisini ise nedense bir türlü görmüyor.

Anne, çocuğunun, eğer koşullar uygun olursa en erken yarım saat içinde evde olabileceğini biliyor, yine de şimdiden özlemle beklemeye başladı. Kızının dersten erken çıktığından haberi yok, ama yine de her zaman annesine dönen dakik kızının yolunu gözlüyor. Annenin arslan iradesine sokulduğunda, Erika'nın iradesi kuzulaşıyor. Bu tevazu, annenin iradesinin kızın yumuşak, cahil iradesini parçalamasına ve içinde kanın aktığı damarlarını ağzına alıp savurmasına engel oluyor. Sokak kapısı aniden açıldı, karanlık fırladı dışanya. Erika merdiven otomatiğine bastıktan sonra birinci kattan hafif yumuşak bir ışık dalgalandı. Kapı açılmadı henüz, bugün ayak sesinden anlamadı anne onun geldiğini, çünkü en erken yarım saat sonra bekliyordu kızını. Anne, soğan külbastıyla taçlandıracağı son çalışmalarıyla meşgul.

Walter Klemmer, öğretmenini yanm saattir sadece arkadan görüyor. Erika'nın arkadan görüntüsünden pek hoşlanmamasına rağmen, binlerce kişi arasında hemen tanır onu! Kadınlar konusunda bilgisi var, hem de bütün yanlarıyla. Tıknaz bacaklarının üzerinde duran, yumuşak, pek dolgun olmayan kalçalarını görüyor. Bu vücuda neler yapacağını düşünüyor, işlev bozukluklarının şaşırtmadığı bir uzman o. Önceden duyduğu hafif ürpertinin eşlik ettiği sevinç dolduruyor Klemmer'in içini. Erika henüz huzur içinde yürüyor, fakat yakında zevkten haykıracak! Zevki üreten kendisi, yalnızca Klemmer olacak. Şimdilik bu beden, sadece çeşitli yürüyüş tarzlanyla ilgileniyor, ancak Klemmer yıkama derecesini "kaynama"ya ayarlayacak. Aslında bu kadını çok fazla arzuladığı söylenemez, kendisini tahrik etmiyor, hayır; yaşından dolayı mı, yoksa gençlikten yoksun oluşundan dolayı mı, kadını arzulamadığını bilmiyor. Fakat genç adam ısrarla, kadındaki katıksız eti görünür kılma hedefini güdüyor. Şimdiye kadar kadını, bir tek işleviyle, yani öğretmeni olarak tanımıştı. Şimdi kadının içindeki öbür işlevi sıkacak dışanya ve işe yarayıp yaramadığına bakacak: sevgili olarak. Eğer yaramazsa yaramaz. Modem ya da bazen bayat inançların böylesine itinayla sürülmüş katmanlarını, saçma sapan biçim kaygılanyla bir araya getirilmiş bu beden maskelerini, ona yapışıp kalmış giysi denen paçavraları ve derisini çekip almak istiyor! Erika bir kadının gerçekte nasıl süslenmesi gerektiğinden bihaber, ama yakında öğrenecek: Hoş giyinmeli kadın, ama öncelikle pratik, öyle ki hareketleri engellenmesin. Aslında Klemmer, Erika'ya sahip olmak istemiyor, onun asıl derdi renk ve kumaş kombinasyonlanyla donatılmış kemik ve deri

paketini en sonunda açmak! Kâğıdı buruşturup atacak. Renkli etekleri ve eşarplanyla uzun süredir kapısını kimseye açmamış olan bu kadını, çürüyüp yok olmadan önce kendisi için girilebilir kılmak istiyor. Şunlan neden satın alır ki? Hem güzel, hem pratik, hem de ucuz giysiler var, diye sitem edecek, kadın Bach'ın nasıl çalınması gerektiğini anlatırken. Eti ortaya çıkarmak istiyor Klemmer, uzun uğraşlan gerektirse de istiyor bunu. ALTTA olana sahip olmak istiyor. Kadının kabuğunu soyduğunda, beni uzunca bir süredir ilgilendiren bütün hatalarıyla insan Erika çıkacaktır ortaya, diye düşünüyor. Bu tekstil tabakaları birbirlerinden daha sert ve solgun olurlar hep. Erika'nın en iyi yerini, belki de son derece lezzetli olan içteki o küçük çekirdeğini, *bedenini* kullanmak istiyor. Kendisi için kullanmak istiyor. Gerekirse zorla. Ruhunu artık yeterince tanıyor. Evet, Klemmer aklının kuşkuya düştüğü durumlarda onu hiçbir zaman yanıltmayan, kendisiyle ve başkalarıyla kendine özgü diliyle konuşan bedenini dinliyor. Gerçi madde bağımlıları ve hastalarda, zayıflık ve hor kullanma nedeniyle beden çoğu kez doğruyu söylemez. Ancak Klemmer'in bedeni, Tanrı'ya şükür, sağlıklı. Şeytan kulağına kurşun. Tak tak tak... Spor yaparken vücudu, Klemmer'e, ne zaman son noktaya geldiğini, ne zaman depoda biraz daha yedek bulunduğunu söyler, çocuk kendisini bütünüyle tüketmeden önce. Sonrasında kendisini mükemmel hisseder Klemmer! Anlatılmaz bir duygu bu, diye sevinçle açıklıyor çocuk kendi durumunu. Öğretmeninin aşağılayan bakışları altında nihayet kendi etini gerçekleştirmek istiyor. Bunun için çok uzun süre bekledi. Aylar geçti, dayanmasını bildiği için bu hakkı çoktan kazandı. Belirtiler, Erika'nın, son zamanlarda dikkat çekici biçimde Klemmer için süslendiğini gösteriyor; kolyeler, kol düğmeleri, kemerler, bağlar, topuklu ayakkabılar, fularlar, kokular, çıkanlabilen kürk yakalar, piyano çalmayı engelleyen plastik bileklik bir de. Bu kadın tek bir erkek için güzelleşmiş. Oysa o erkek, kadının kendisinde tuttuğu son noktayı ortaya çıkarabilmek amacıyla paketi tersyüz edip silkelemek istediğinden, bütün bu zayıf ve sağlıksız süsleri ayağının altında ezme dürtüsüyle yanıp tutuşuyor. O her şeyi istiyor! Ama gerçekte hiçbir şeyi arzulamadan. Kadının süslenip püslenmeleri düz Klemmer'i anlamsız bir öfkeye boğuyor. Doğa çiftleşmeye kalkıştığında takıp takıştınyor mu? Sadece bazı erkek kuşların dişi kuşları ayartmak için süslü tüyleri var, ama onlar zaten her zaman böyle görünüyor.

Hâlâ müstakbel sevgilisinin arkasında yürümekte olan Klemmer, çıplak öfkesinin kadının itinalı ama beceriksizce düzenlenmiş bakımlılığına yöneldiğine inanıyor. Son derece kaba yapıldığını düşündüğü bu süslenme, bu maskaralık derhal sona ermeli! Onun için! Erika'ya, aslında hoşuna giden bir yüzde itinalı bir temizliğin kabul edebileceği tek süs olduğunu kavratacak. Kendisini gereksiz yere gülünç duruma düşürüyor. Klemmer için beden bakımı demek günde iki kez duş almak anlamına gelir, ye terlidir bu. Saçların temiz olmasını ister, çünkü kirli saçlar midesini bulandırıyor. Oysa son günlerde Erika, gerçek bir sirk atı görünümünde. Bir süreden beri kadın, belli ki öğrencisinin daha çok hoşuna gidebilmek için, çoktandır kullanmadığı giysi stoklarını yağmalıyor. Buna *bayılacak*, buna da! Böyle giyinmesi ve fazla makyaj yapması her yerde şaşkınlık yaratıyor, dikkat çekiyor. Değişime uğradı âdeta. Sadece var olan son derece zengin giysi definesinden parçalar giymekle kalmıyor, ayrıca uygun aksesuvarlar satın alıyor; kemerler, çantalar, ayakkabılar, eldivenler, moda takılar, kilolarca hem de. Niyeti erkeği elinden geldiğince etkilemek, fakat böylece onun en kötü eğilimlerini uyandınyor. Tamamen yalanıp yutulmamak için bu uyuyan kaplana hiç dokunmamalıydı; değerli kişiliğiyle ilgili bu öğüdü veriyor Klemmer, sevdiği kadına. Erika sarhoş gibi yürüyor sallanarak, ayaklarını sürüyerek, mahmuzlanmış gibi, gizlenmiş, zırhlanmış, süslenmiş ve hayranlık içinde. Bu karmaşık aşk ilişkisini hızlandırabilmek için neden dolaplarını daha önce zorla açmadı ki? Hep muhteşem şeyler akıyor dışanya! Rengârenk, ipeksi stoklarına girmeyi nihayet göze aldı. Klemmer kendisine yönelmeyen bu bakışlardan hoşnut aslında, Erika'yı çoktandır tanıyan ve kadının değişen görüntüsü nedeniyle ciddi ciddi kaygılanan insanların apaçık alaylarını görmezden geliyor. Erika gülünç durumda, fakat iyi ve dinç kundaklanmış. Bütün satıcılar bilir:

Önemli olan ambalajdır! Koruma sağlayan ve en önemlisi yemlik niyetine giyilmiş kat kat bir sürü şey. Hepsi de büyük ihtimalle birbirine uygun! Az bir çaba değil. Anne, kostüme uygun yeni bir kovboy şapkasıyla, rüzgârlı havalarda kafasından uçmaması için şapkayı çenesinin altında sabitlemeye yarayan bir bant alan Erika'ya kızmıştı. Bir yandan para harcandı diye sızlanan anne, bir yandan da kızının bu yeni ortaya çıkan süslenme tutkusunun birine, yani anneye karşı ve biri, yani bir erkek için olduğunu bildiğinden huzursuzluk duyuyor. Bunun belirli bir erkek olup olmadığını yakında öğrenir! Hem de en sıkıcı yönleriyle. Anne çeşitli senaryolar

uydurarak alaya alıyor kızını. Kızının dikkatle taktığı manşetleri, derileri, örtüleri, kapaklan, alaylarının solgun suyuyla zehirliyor. Öyle alay ediyor ki, Erika'nın, annesinin kıskançlığından böyle yaptığını söyleyerek işi açığa vurmaması mümkün değil.

Doğada bir benzeri daha olmayan, üzeri örtülerle kaplı bu harika hayvanın arkasından, hayvanın doğal düşmanı Wal-ter Klemmer son hızla geliyor. Öğretmenini bu doğal olmayan alışkanlığından mümkün olduğunca çabuk vazgeçirmek hedefiyle. Blucin ve tişört Klemmer için yeterli. Sokak kapısı içerisinin kasvetli olduğunu gösteriyor, ama içeride nadir bir bitki, kimse tarafından fark edilmeksizin büyümekte. Daha biraz önce dışarıda açtığını gördüğümüz bütün renkler burada ölüyor. Birinci katın merdiven sahanlığında Klemmer, Erika'ya yetişti; kadın hiçbir yere kaçamaz. Ne garaj var, ne park yeri.

Kadın ve erkek karşılaştılar, ama tesadüf değil tabii. Anne kılığındaki görünmez üçüncü kişi ise yukarıda, ortaya çıkmak üzere kendi parolasını bekliyor. Erika öğrenciye, ciddiyetle ve iyi niyetle derhal kaybolmasını öğütlüyor. Kadının tavn son derece asil. Anneyle karşılaşmak istememesine rağmen çocuk karşı çıkıyor kadının isteğine; o da çok ciddi. Yalnız konuşabileceğimiz bir yere gidelim. Sohbet etme arzusunda! Erika paniğe kapılmış, tepiniyor; adam onun herkese kapadığı özel alanına girme niyetinde. İki kişilik akşam yemeğiyle gizli çekim merkezi olan anne ne der buna. Yemek önceden, sadece anne ve çocuğu için hazırlandı.

Klemmer'in, mektubu okuyup okumadığını öğrenmeye çalışıyor Erika; mektubumu okudunuz mu Bay Klemmer? Aramızda mektuba neden ihtiyaç duyalım, diye cevaplıyor kadını. Evet, Erika rahat bir nefes alabilir, henüz mektubu okumamış. Öte yandan, Klemmer'in, mektupta yazdıklarını yapmamasından ürküyor. Aşkta iç içe geçmiş bu iki insan, henüz savaş başlamadan önce birbirlerinden ne istedikleri ve birbirlerine ne verecekleri konusunda kendi kendilerini aldatıyorlar. Yanlış anlamalar granitleşiyor giderek. Meseleye hemen el koyup, fazlalık olan tarafı (Klemmer) derhal dışan yollayacak anne; bu konuda herhangi bir yanılgı yok. Tamamen onun malı, onun sevinci olan taraf (Erika) kendisinde kalacak. Erika, bir o yana bir bu yana ani hareketler yapıyor. Bu, ne kadar kararsız olduğunun işareti. Klemmer anladı, kararsızlığın nedeni olmaktan gurur duyuyor. Şimdi,

Erika’nın karar verebilmesi için biraz yardımcı olacak. Avının kovboy şapkasını itinayla çıkanyor başından. Dost bir yol gösterici gibi kalabalıklara içinde hemen sivrilen, sabah yıldızı şapka; haraç olarak alay yemeden kimseden geçemeyen bir şapka. Şapka fark ediliyor ve canını sıkıyor insanlara; gerçi sıkıntının nedenini her zaman şapkanın üzerine atmak doğru olmaz.

Şu an merdivende sadece ikimiziz ve ateşle oynuyoruz, diye uyanyor Klemmer kadını. Arzusunu durmadan ateşleyip, sonra kendisini ulaşılmaz bir yere çekmemesini söylüyor. Erika kalmak zorunda olduğu için, gitmesi gereken adama bakıyor. Hediye paketi ambalajının altında kapkaranlık bir çiçek açtı sanki. Bu çiçekleniş hazzm o buğulu iklimine uygun değil, merdiven sahanlığında bu kadar uzun süre duramaz o, zira bitkinin ışığa ve güneşe ihtiyacı var. Ona en uygun yer televizyonun karşısında annesinin yanı. Şu an çıkanlmış olan şapkasının altında Erika, müstehcen büyüyor, ustasını bulmuş bir yaratığın sağlıksız kırmızılaşmış yüzü.

Klemmer bu kadını arzulayamaz, fakat uzun süreden bu yana içine girmek istiyor kadının. Ne pahasına olursa olsun; elbette aşk sözleri pahasına. Erika genç adamı seviyor, onun tarafından kurtarılmayı bekliyor. Altta kalmamak için en ufak bir aşk işareti verdiği yok. Zaaf göstermek istiyor Erika, ama bu zaafın biçimini kendisi belirlemeli. Her şeyi yazdı. Erkek tarafından, yok edilene kadar tam anlamıyla ezilmek arzusunda. Dokunulmazlık ve tutkulu dokunma, kadının kovboy şapkası altında gizlenmeli. kadın uzun yılların taşlaşmışlığım yumuşatmak niyetinde, bu arada adam onu yutarsa yutsun! Önemi yok. Bu adamın içinde yitip gitmek istiyor, ama bunu o fark etmemeli. Dünyada tek başımıza olduğumuzu fark etmiyor musun, diye soruyor adama, sesi çıkmadan ama. Yukanda anne beklemekte. Şimdi kapıyı açacak. Anne kızını bu kadar erken beklemediğinden kapı açılmıyor.

Anne, Erika'nın zincirlerini nasıl kopardığım hissetmiyor, çünkü zincirlerini kopardığını görüp hissetmesi için daha yarım saat var. Erika ve Klemmer, kimin kimi daha çok sevdiğini, dolayısıyla kimin daha zayıf olduğunu tartıyor. Erika yaşma dayanarak, daha önce çok sevdiği için, şu an daha az sevenin kendisi olduğunu göstermeye çalışıyor. O halde daha çok seven Klemmer. Erika zaten daha çok sevilmek zorunda. Klemmer, Erika’yı köşeye sıkıştırdı, kadının girebileceği tek bir delik kaldı, o da birinci kattaki

yabanansının yuvası; bu yuvaya ait kapı göründü. Yaşlı yabanansı içeride tava ve tencerelerle uğraşıyor, bunu, mutfak penceresinden sızıp koridora yayılan ışığın yansımasıyla oluşan bir gölge gibi görmek ve duymak mümkün. Klemmer emir verdi. Erika bu emre uyuyor.

Kadın kendi başarısızlığını kestiriyor gibi görünmekte, bu onun son hoş hedefi. Erika iradesini veriyor, şimdiye kadar annesinin sahip olduğu iradesini. Bayrak yarışında elden ele verilen sopa gibi Walter Klemmer'e uzatıyor. Geriye dayanıp, kendisi hakkında ne karar verileceğini bekliyor sonra. Özgürlüğünden vazgeçiyor, ama bir koşulu var: Erika Kohut, duyduğu aşktan, bu gencin kendisinin efendisi olduğunu sanması için yararlanıyor. Kadın üzerinde ne kadar hâkimiyet kurarsa, o kadar Erika'ya ait uysal bir varlık olacak. Örneğin dağlarda gezmek için Ramsau'a gittiklerinde Klemmer'i tutsak almış olacak çoktan. Oysa kendisini Erika'nın efendisi sanacak çocuk. Bunun için aşkından yararlanacak kadın. Aşkın, zamanından önce gücünü tüketmemesinin tek yolu bu. Klemmer şundan emin olmalı: Bu kadın kendisini bana tamamen verdi, oysa bu arada *kendisi* Erika'nın olacak. Kadının düşündüğü bu. Ancak Klemmer mektubu okur ve onaylamazsa, her şey ters gidebilir. Tiksinti, utanç ya da korkudan, hangi duygu ağırlık kazanırsa işte. Hepimiz insanız, o nedenle hiçbirimiz mükemmel değiliz, diyerek karşısında duran öpmek istediği erkek yüzünü teselli edecek, neredeyse eriyen, yumuşamış bu erkek yüzünü. Kadının öğretmen bakışlarının altında. Bazen gerçekten başarısız oluyoruz ve ben bu ilkesel başarısızlığın son hedefimiz olduğuna inanıyorum, diye bitiriyor Erika sözlerini, Klemmer'i öpmek yerine kapıyı çalıyor: Annenin kapının arkasında, bu saatte kim rahatsız etme cesaretini gösteriyor, dermişçesine beklenti ve öfke kanşımı bir ifadeyle beliren yüzü aydınlandı ve kızının yanında birini fark ettiği anda söndü. Varacağı havaalanı burası Klemmer'in, Kohut'ların evi. İşte, geldik. Anne hareketsiz. Uyukladığı battaniyesinin altından çekilip çıkarıldı ve şimdi geceliğiyle, gürültü patırtı yapan, şamata yapan dev bir insan kalabalığının karşısında duruyor sanki. Uzun süre çalışılmış göz temasıyla, kızına bu genç ada-mm ne istediğini soruyor. Aynı bakışlarla, ne su ne de elektrik sayacını okumaya gelmiş olan -faturalarını banka hesaplarından ödeyebiliyorlar- bu genç adamın uzaklaştırılması gerektiğini talep ediyor. Kızı, öğrencisiyle konuşacaklan olduğunu, odasına çekilecekleri cevabım veriyor. Kızın kendi odası olmadığına dikkat çeken anne, odam dediğinin, gerçekte kendisine de ait

olduğunu belirtiyor. Benim olduğu sürece bu evde her şeye birlikte karar veririz, sonra da anne kararlaştınlanlan söze döküyor. Erika Kohut annesine, sakın arkamızdan gelme, uyarısında bulunuyor; yoksa fena olur! Kadınlar birbirlerine düşmanca davranıyor, bağırıp çağınyorlar. Klemmer memnun, anne kızgın. kadın bu kez başka bir konuya geçip neredeyse fısıltıyla, yemeğin az olduğunu, az yiyen iki kişiyle çok yiyen bir kişi için değil, az yiyen iki kişi için yapıldığını açıklıyor. Klemmer teşekkür ediyor aceleyle: Hayır, teşekkürler, ben yedim. Anne, nahoş bir olayla karşı karşıya bulunduğu ve bakakaldığı için şaşkın. Şu an herkes anneyi yerinden edebilir. Başka zamanlar her türlü fırtınayı yumruklanyla tehdit eden, her türlü sağanağa akılcı giysilerle karşı koyan bu dirençli kadını herkes yere yıkabilir şu an.

Kız ve annenin kısa sürede, fakat derinden tanıdığı genç adamdan oluşan alay, annenin önünden geçerek kızın odasına girdi. Erika öylesine, veda niyetine birkaç şey söylüyor kadına. Hiç hakkı yokken eve girmiş öğrenciye değil, anneye söyleniyor bunlar. Bu kutsal anne adının güçsüzleştirilmesi için bir komplonun kurulduğu apaçık. O nedenle anne, İsa'ya dua okuyor, duayı kimse duymadı gerçi, adına okunan bile. Erika'nın odasında neler olabileceğini sezemiyor kadın, fakat kolayca öğrenebilir, çünkü odanın, anneliğin bilge ön-görüşü sayesinde kilidi yok. Nasıl bir müzik aleti çalacaklarını öğrenmek için sessizce sokuluyor çocuğun odasına. Piyano olamaz, çünkü piyano salonda ihtişamla duruyor. Çocuğunun masumiyetin kendisi olduğuna inanmıştı anne, ama birdenbire biri geliyor ve odasına almıyor kızının, belki de kira ödemeyi önerecek. Böyle bir kirayı şiddetle reddetmeyi düşünüyor. Bu tür gelirlerden feragat edebilir. Bu oğlan, belli ki kirayı, hiç de uzun sürmeyecek olan kaçamak ve buğulu tutkularla ödemek isteyecek.

Anne, tam elini kapı tokmağına atmıştı ki, ağır bir nesnenin, büyük ihtimalle büyükannenin -içi kızının yeni satın aldığı gereksiz ama yeni elbiselerine uygun parça ve aksesuvarlarla ağzına kadar dolu- konsolunun yerinden oynatıldığını duydu. Zorla! Konsol yıllardan beri durduğu yerden alınıp başka yere çekilecek. Gözlerinin önünde kızının odasının, kasten barikatla kapanan kapısının önünde hayal kırıklığına uğramış bir anne var şimdi. Bulabildiği son güçle kapıyı tekmeliyor. Bunun için devetüyünden terliğin içindeki sağ ayağını kullanıyor, ama terlik bu iş için fazla yumuşak.

Anne, parmaklarının acıdığını hissediyor, ama çok kızgın olduğundan pek farkında değil. Mutfakta yemek kokmaya başladı. Acıyıp karıştıran kimse yok. Anneye şeklen de olsa hiçbir şey anlatılmadı. Kendisi de bu evde bulunmasına ve kızına güzel bir yuva kurmuş olmasına rağmen hiçbir açıklama yapılmadı. Hatta anne kızından daha fazla kalıyor bu evde, zira bir yere gittiği yok. Ev herhalde sadece kızma ait değil, henüz yaşıyor o ve ileride de böyle yapmayı düşünüyor. Hemen bu akşam, istenmeyen konuk gittiğinde, anne evden ayrılacağını söyleyecek kızma. Huzurevine gideceğini. Eğer kızı bu kararı fazlaca kurcalarsa, o zaman bunu kastetmemiş olur, çünkü: Nereye gitsin? Annenin sevimsiz beynine iktidar değişimi ve nöbet değişikliği gibi hoş olmayan anlayışlar sızmaya başladı. Mutfakta yan pişmiş yemeklerle uğraşıyor. Çaresizlikten çok, öfkeden yapıyor bunu. Yaşlanan, günün birinde sopayı kendisinden sonrakine vermek zorunda. Anne, kızının şahsında kuşak çatışmasının zehirli çekirdeğini görüyor, ama kız anneye neler borçlu olduğunu düşündüğünde geçecek bu. Anne, Erika’nın şimdi bulunduğu yaşlardayken günün birinde çekilmeyi düşünmemişti. Ölesiye kadar böyle süreceğini sanıyordu. Büyük gonk çalasıya kadar. Büyük ihtimalle kızından çok yaşamayacak, ama ölesiye kadar kızından üstün olmayı düşünüyor. Kızı herhangi bir erkekten kaynaklanacak hoş olmayan sürprizlere teslim olacak yaşı geçti neyse ki. Fakat şimdi, kızının tüm bunları akimdan çıkardığım sandığı anda eve gelen bu adam. Kızını bu adamdan vazgeçirmiş-ti. Şimdi o aniden ortaya çıkıyor, yeni bir şeymiş gibi, hem de kendi yuvalarında!

Anne yiyecek enkazının ortasında soluksuz, mutfak sandalyesine çöktü. Kendisinden başka hiç kimse her şeyi yeniden toparlayamaz. Bu onu oyalıyor biraz. Bugün televizyon izlerken Erika’yla hiç konuşmayacak. Eğer konuşursa, yaptığı her şeyin sevgiden kaynaklandığını açıklayacak. Erika’ya duyduğu sevgiyi ifade edecek ve varsa eğer, hataları için sevgiyle özür dileyecek. Bu bağlamda, sevgiyi yücelten Tanrı ve öbür ünlü şahıslardan alıntılar yapacak, fakat söz konusu edilen kesinlikle bu genç adamda yuvalanmış bencil sevgi değil. Ceza olarak, filmden yana ya da filme karşı tek sözcük etmeyecek. Bugün düşünce alışverişi olmayacak kızıyla, çünkü anne bunu yapmama karan aldı. Kız bugün annesinin istediğini yapmak zorunda kalacak. Kendi kendisiyle konuşacak değil herhalde, tartışma yok, nedenini biliyorsun.

Anne, yemek yemeden oturma odasına geçti ve her zaman çekici olan renkli televizyonun sesini iyice açtı; iki eğlence seçeneğinden daha kötüsünü seçtiği için kızının pişman olacağını umarak. Çaresizlik içinde teselli anyor ve nihayet buldu: Kız adamla başka bir yere gideceğine, onunla birlikte buraya gelecek. Kapalı kapı arkasında şu an etin konuşmasından korkuyor. Başka bir korkusuysa, genç adamın paranın peşinde olması. Anne, asıl amacını akıllıca gizlemek için kızını ister gibi yapan adamın, aslında para istediğini düşünmekte. Her şeyi alabilir, ama parayı asla, bu kararı alıyor, ailenin maliye bakanı o ve hemen yarın hesap defterinin şifre numarasını değiştirecek. Şifre artık "Erika" olmayacak. Bankada, genç adama servetinin sorumluluğunu devretmek isteyen kızı fena mahcup olacak.

Kızının kapalı kapı arkasında, sadece, şu an büyük ihtimalle dokunuşlarla alevlenen etinin sesini dinlediğinden endişe duyuyor anne. Komşulara karşı önlem olsun diye, televizyonun sesini daha çok açıyor. Ev kıyamet gününün fanfarlarının darbesiyle sarsılıyor. Şimdi komşular süpürge saplarıyla duvarlara vuracak ya da şikâyet için kapıya gelecek. Erika'ya müstahak, zira akustik suçun nedeni olarak o gösterilecek ve bundan sonra hiç kimsenin yüzüne bakamayacak.

Hücrelerin sağlıksız biçimde ürediği kızın odasından hiç ses gelmiyor. Kuş sesi yok, inilti yok, gök gürültüsü yok. Gerçi kız yüksek sesle bağırsa bile anne duyamaz. Kötü haberleri bangır bangır bağıran televizyonu kıstı, kızının odasında neler olduğunu duyabilmek için. Ama hâlâ ses gelmiyor odadan, çünkü bu konsol sadece hareketi ve adımlan değil, sesleri de geçirmiyor. Televizyonun sesini iyice kıstı, yine hiçbir şey duyulmuyor. Kapıyı dinlemek için kızının odasına gizlice sokulurken yeniden açtı televizyonun sesini. Anne, içerden gelen sesin zevk sesi mi, acı sesi mi, yoksa ikisinin karışımı mı olduğunu hemen anlayacak. Kulağını kapıya dayadı, keşke ste-toskopu olsaydı. Ne mutlu ki sadece konuşuyorlar. Fakat konuştukları ne, hangi konuda konuşuyorlar? Kızma her zaman, uzun bir iş gününden sonra televizyondan daha iyi hiçbir şey olamaz, telkininde bulunmasına rağmen, anne de şu an televizyon programlarına olan ilgisini kaybetti. Aslında çalışan kişi kız, ama annesi de onunla birlikte televizyon izleyebilir. Anne için, televizyon izlemenin baharatı, çocuğuyla birlikte olmak. Şimdi ise baharat bozuldu, anneye de tat vermiyor. Tatsız ve hiçbir

şey ifade etmiyor. Anne salonda içkilerin bulunduğu dolaptan arka arkaya likör içiyor. Yoruldu ve ağırlaştı. Kanepeye uzanıp likör içmeye devam ediyor. Kızının odasında kanser hastası öldükten sonra bile büyümeye devam eden kanser hücreleri gibi ürüyor hücreler. Anne likör içmeye devam ediyor.

Walter Klemmer, hazırlık çalışmaları bitip kapılar kapandıktan sonra Erika'nın üzerine atılma girişiminde bulundu. Kimse içeri giremez, fakat kendisinin yardımı olmaksızın kimsenin dışarı çıkması da mümkün değil. Konsol onun gücünün yardımıyla kapının önüne çekilebildi, kadın da yanında; bu, ikisini dışarıdan koruyor. Klemmer, Erika'ya aşk duygularıyla iyice tatlandırılmış ütopik bir birliktelik anlatıyor. Aşk, doğru seçilmiş birisiyle ne kadar da güzel olabilir. Kendisinin ancak bir yanılma ve karışıklıktan sonra sevilmek istediğini beyan ediyor kadın. Kendi maddeselliğinin içine örüyor kendisini; duygularını dışarıda bıraktı. Utancının konsolunu, rahatsızlığının çekmecelerini tutuyor önünde ısrarla ve Klemmer, Erika'ya ulaşmak istiyorsa eğer, bu mobilyaları zorla çekmeli. O, Klemmer'e nasıl çalınacağını öğreteceği bir müzik aleti olmak istiyor sadece. Klemmer özgür olmalı, Erika'nın ise zincirlenmesi gerekir. Fakat zincirlerini kendisi belirleyecek. Kendisini bir nesneye, bir alete dönüştürmeye karar verdi. Klemmer sadece bu nesneyi kullanma kararını verecek. Erika, Klemmer'i mektubu okumaya zorlarken, içinden, okuduktan sonra içeriğine aldırmaması için yalvarıyor. Lütfen! Duyduğu, minderlere yansıyan gevşek gölgesi değil gerçek aşk bile olsa, lütfen aldırmasın. Eğer Klemmer ona şiddet uygulamayı reddedecek olursa, Erika'dan tamamen yoksun kalacak, bu kesin. Ancak ada-mm kendi seçimi olan yaratığa karşı şiddeti dışlayan eğilimi de kadını mutlu edecek öte yandan. Erika'yı elde edebilmesinin tek koşulu şiddet. Klemmer, Erika'yı kendinden vazgeçe-siye kadar sevmeli, o zaman Erika da onu kendini yadsıyana kadar sevecek. Birbirlerine duyduklan sempati ve yakınlığın onaylı kanıtlarını sunuyorlar durmaksızın. Erika, Klemmer'in aşkı nedeniyle şiddetten vazgeçmeye yemin etmesini bekliyor. Erika, aşkı nedeniyle kendisini reddedip, yazdığı mektupta ayrıntılarıyla talep ettiği şeyin başına gelmesini isteyecek; bu arada da içten içe mektupta dile getirdiklerinin gerçekleşmemesini umuyor.

Klemmer, Erika'ya sevgi ve saygıyla bakıyor, sanki birisi Erika'ya nasıl büyük bir saygı ve sadakatle baktığını izliyormuş gibi. Görünmeyen izleyici Klemmer'in omzunun üzerinden bakıyor sanki. Erika'nın omzunun üzerinden bakansa kurtuluş umudu. Kendini Klemmer'in ellerine teslim etti, ona duyduğu mutlak güven dolayısıyla kurtulacağı umudu içinde. Kendisinden beklediği itaat, Klemmer'den beklediği ise kendisinin tam anlamıyla itaat edebilmesi için ona emir vermesi. Gülüyor: Bunun için iki kişi gerekli! Klemmer de gülüyor. Ardından, mektuplaşmamıza gerek yok, diyor, çünkü basit bir öpüşme yeterli. Klemmer müstakbel sevgilisine, kendisine her şeyi ama her şeyi söyleyebileceğini, ayrıca yazmak zorunda olmadığını belirtiyor ısrarla. Piyano çalabilen kadın rahatça utanabilir! kadın, biriktirdiği bilgiyle birlikte erkeğin gözünde giderek yiten cinsel cazibesini iyi görünerek telafi edebilir. Klemmer nihayet sevgiyle coşarken, kendisine sunulmuş yol işaretlerine dikkat kesilmek istemiyor. İşte mektup burada, açsa ya. Erika nihayet istifalarını sunabilecek olan özgürlüğünü ve iradesini çekiştiriyor orasından burasından, mahcup; erkeğin bu fedakârlığı anlaması mümkün değil. Bu isteksizlikten belli belirsiz bir büyünün yayıldığını hisseden Erika'yı şiddetle heyecanlandırıyor bu. Klemmer şaka yapıyor, son derece kayıtsız: Artık yavaş yavaş hevesim kaçıyor. Böylece, eğer kadın önüne bu tür engeller yığmaya kalkarsa, bu yumuşak etin, bu edilgen bedenin, bu piyanoyla sınırlandırılmış hareketliliğin kendisinde büyük bir istek uyandırmayacağı tehdidinde bulunmuş oluyor. İşte yalnızız, başlayalım hadi! Durumun ne geriye dönüşü var, ne de özrü. Dolambaçlı yollardan geçerek ulaşabildi buraya, porsiyonunu yiyor, neredeyse hırsla tüketiyor önündekileri, garnitürden de bir kepçe dolusu alıyor ağzına. Klemmer mektubu zorla ittirirken önünden, Erika'ya da, zorlanmak zorunda olduğun için şanslısın, diyor. Erika'ya, kadının kendisinden dolayı ne kadar şanslı olduğunu, ölü kâğıt karşısında kendi üstünlüklerini, ama bunun yanı sıra hatalarını da anlatıyor: Çünkü o canlı! Kadın da canlı olduğu için, yakında bunu hissedecek. Walter Klemmer, kimi erkeklerin kimi kadınlardan ne kadar çabuk bıktığını ima ediyor; tehdit amaçlı elbette. Erika kadın olarak sürekli değiştirebilmeli kendisini. Erika'nın bildiği bir şey bu; ne de olsa çocuktan bir adım önde. Bu yüzden, ilişkinin sınırının gerektiğinde nasıl genişletilebileceğini içeren mektubu Klemmer'e zorla dayatmakta. Evet ama önce mektup, diyor Erika. Klemmer çaresiz alıyor mektubu, yere düşürüp böylece kadına hakaret etmesi gerekirdi aslında. Ama nihayet makul davranıp, aşk işbirliği gösterdiği için sevinçle Erika'nın

orasını burasını öpüyor. Artık öyle güzel şeyler yaşatacak ki ona. Mektubu oku, diye buyurdu yine Erika. Klemmer, Erika'yı bırakıp zarfı yırtıyor. Mektubu hayretler içinde okuyor, bazı yerlerini yüksek sesle. Eğer yazılanlar gerçekse kendi durumu kötü, ama bu kadının durumu çok daha kötü, bu kesin. Kendisini ne kadar zorlarsa zorlasın kadını insan olarak görmeyi başaramıyor artık; böyle bir şeye dokunmak ancak eldivenle mümkün olabilir. Erika eski bir ayakkabı kutusunu alıp içindekileri boşalttı. Erkeğin kararından emin değil, ama ne olursa olsun tamamen hareketsiz kalmak istiyor. Dıştan uygulanacak yardımcı maddelerin sorumluluğunu Klemmer almalı. Kendisini birine emanet etmek istiyor, ama *kendi* koşullarıyla. Walter Klemmer'e meydan okuyor.

Klemmer, bir meydan okumayı reddetmenin ve normlardan yana karar vermenin çoğunlukla cesaret gerektirdiğini açıklıyor kadına. Norm dediği Klemmer'in kendisi elbette. Klemmer, bir yandan mektubu okurken, bir yandan da bu kadının neler kurguladığını soruyor kendi kendisine. Acaba ciddi mi? Oysa kendisi çok ciddi, bunu sık sık ciddi tehlikeler atlattığı vahşi sularda öğrendi.

Erika, Bay Klemmer'in kendisine yaklaşmasını istiyor, üzerinde sadece siyah naylon kombinezon ve çoraplar var! Hoşuna gidiyormuş bu. En çok istediğim şey beni cezalandırman, Bay Klemmer. Klemmer'in ceza olarak kendisini adım adım izlemesini istiyor. Erika onu ceza olarak aldı. Topladığım ipler, deri kemerler, hatta zincirlerle zevk duyarak, sıkıca, gergin, özenle, iyice, sanatkârane, gaddarca, eziyet çektirerek, rafine biçimde elinden geldiğince bağlayasm diye. Bu arada dizini de onun kamına bastırmak iyice, lütfen bu iyiliği ona yapsın.

Klemmer kahkahayla gülüyor, çok eğlenceli. Kadının midesini yumruklayacak ve üzerine bütün gücüyle oturacak; çocuğun acımasız, tatlı zincirleriyle bağlanmış olarak hiç kıpırdamadan, aynı kalas gibi öylece yatabilsin diye, öyle mi? Klemmer espri yapıldığını sandığı için kahkaha atıyor, ama iyi uydurulmuş bir espri gerçekten. Bu kadın şimdi başka bir yanını göstererek adamı daha fazla bağlıyor kendisine. kadın eğlence anyor, hiçbir değişiklikten kaçındığı yok. Örneğin şöyle satırlar yer alıyor mektupta: İnsafsız zincirlerinle bağlanmış olarak solucan gibi debeleneceğim. Bu arada akla gelebilecek her konumda dövecek,

tekmeleyecek, hatta kırbaçlayacaksın beni! Erika mektupta, onun altında tamamen kendinden geçmek ve yok olmak istediğini söylüyor. Yerleşmiş itaatkârlığmm artırılması gerek! Annesi her şeyi demek değildir insanın; sadece bir tane olsa da her şey demek değildir. Anne annedir öncelikle, öyle de kalır, fakat bir erkek bunun ötesinde çabaları gerektirir. Klemmer, aslında onun ne hayal etmekte olduğunu soruyor. Onun kim olduğunu bilmek istiyor. Edindiği izlenime göre, kadınının utanma duygusu bile kayboldu.

Klemmer, tuzağa benzer bu evden artık çıkmak istiyor. Muhatabının kim olduğunu bilmiyordu şu âna kadar. Daha iyisini ummuştu aslında. Kürekçi, bilmediği suları incelemekte. Nereye düştüğünü kendi kendisine itiraf etmeye cesareti yok henüz, başkalarına da asla itiraf etmeyecek. Ne istiyor bu kadın benden, diye düşünüyor ve ürperiyor. Doğru mu anladı, efendisi olarak ona asla egemen olamayacak, öyle mi? Kadın, Klemmer'in kendisine yapacaklarını belirleyerek, her zaman ele vermediği bir parçaya sahip olacak. Âşık olanlar birbirlerinin en derin bölgelerine girebildiklerini, açıklanabilecek sırlarının kalmadığını sanır. Erika, bu yaşında hâlâ bir şeyleri seçebileceğine inanmakta, oysa kendisi çok daha genç, bu yüzden ilk seçim kendisinin ve ilk seçim kendisi. Erika onun kölesi olmak istediğini, kendisine görevler vermesini beklediğini yazıyor. Bu kadarsa iyi, diye geçiriyor içinden, ama bu yücegönüllü genç adam asla cezalandırmayacak kadını, çünkü bu ona zor gelir. Sevgi alışkanlıklarında asla ötesine geçmediği bir nokta var. İnsan kendi sınırlarını tanımalı ve sınır, acının, hissedileceği yerde başlıyor. Kendine güvenmediği için değil. Ama istemiyor. Kadın mektubunda, kendisine her zaman yazılı ya da telefonla başvuracağını, ama bunu asla şahsen yapmayacağını bildiriyor. Yüksek sesle ifade etmeye cesareti yok tabii! Klemmer'in mavi gözlerinin içine bakarken isteyemez bunlan.

Kadın ONA talimatlar vermeye kalktığı için şakayla baldırına vurup acıtıyor çocuk! Üstelik kadın itaat etmesini istiyor.

Kadın sonra, lütfen bana neler yapacağını ayrıntılarıyla anlat, diyor. Ve seni dinlemezsem, başıma neler geleceğini söyleyerek tehdit et beni. Her şey ayrıntılarıyla anlatılmalı. Şiddet basamakları olanca kapsamıyla serilmeli gözler önüne. Klemmer, sessizliğini sürdüren Erika'yla alay ediyor; sen kim

olduğunu sanıyorsun. Bu alay, açıkça ifade edilmese de, aslında kadının bir hiç olduğunu ya da pek fazla bir şey olmadığını içermekte. Erkek sınır direklerini kendisi çaktığı için, yalnızca kendisinin bildiği başka bir sınırdan söz ediyor: Bu sınır, kendi irademe rağmen bir şey yapmaya zorlandığım yerde başlar; çocuk durumun ciddiyetini tam olarak kavramış değil, hâlâ işin alayında. Artık sadece eğlence olsun diye okuyor mektubu. Yüksek sesle okuyor, ama sadece gülmek için; kadının istediklerine, er ya da geç ölmeksizin, hiç kimse katlanamaz. Acının demirbaş listesi âdeta. Demek seni sadece bir eşya gibi görmeliyim. Piyano dersinde bunun ölçüsü, durumun başkaları tarafından anlaşılmaması olmalı. Klemmer kadına, sen keçileri mi kaçırdın, diye soruyor. Bunu kimsenin fark etmeyeceğine inanıyorsa, yanılıyor. Çok yanılıyor, çok yanılıyor hem de. Erika konuşmuyor, ruhsuz piyano sürüsünün belki açıklama isteyeceğini ama alamayacağını yazmış mektubunda. Erika'nın, öğrencilerini kaba biçimde dikkate almamasına itiraz ediyor Klemmer. Kendisinden daha aptal olan insanların önünde çırılçıplak kalmayacak. İlişkiden beklediği bu değildi elbette. Klemmer, son derece iyi niyetli davranarak ciddiye almamayı tercih ettiği mektupta, hiçbir ricayı yerine getirmemesi gerektiğini okuyor. Eğer, sevgilim, senden zincirlerimi biraz gevşetmeni rica edecek olur ve sen bu ricayı yerine getirirsen, belki de kendimi kurtarmam mümkün olacaktır. Bu yüzden yalvarmalarıma asla kulak asma. Bu çok önemli! Sanki yerine getirmek istiyormuş gibi yapıp gerçekte zincirleri daha sıkılaştır, kayışı en az iki üç delik daha geriye al, ne kadar çok olursa o kadar iyi benim için, aynca orada hazır tutulacak olan eski naylonları ağzıma tık, sıkıca bağla, öyle ki çıt çıkarmam mümkün olmasın.

Klemmer, hayır, diyor, artık her şey sona ermeli, hemen. Erika'ya, tokat ister misin, diye soruyor. Erika hâlâ suskun. Klemmer, mektubu okumaya devam etmesinin nedenini, sadece senin gibi klinik bir vakaya duyduğum ilgi, diye açıklıyor. Aslında senin gibi bir kadının buna hiç ihtiyacı yok. Erika çirkin değil. Yaşı dışında, görünür bir bedensel kusuru yok. Dişleri bile kendisinin.

Mektup devam ediyor. Şimdi şu tıkacı ağzıma lastikle elinden geldiğince sıkı bağla ki dilimle dışarıya itemeyeyim, nasıl yapacağını ben sana göstereceğim. Lastik hazırmış zaten! Duyduğum hazzm artması için başımı da kombinezonumla sar, yüzümün çevresine o kadar sıkı ve ustaca sar ki

sıyırıp atmam mümkün olmasın. Ve beni saatlerce böyle acılar içinde bırak, yapabileceğim hiçbir şey olmasın, kendi kendimle ve kendi içimde tek başıma kalayım. Peki, benim çıkarım ne olacak? Çocuk hâlâ sürdürüyor alaycılığını. Sormakta haklı, çünkü başkalarının ıstırabıyla eğlenecek biri değil o. Gönüllü katlandığı sportif eziyetler ayrı; orada ıstırap çeken yalnız kendisi. Saunada "Sibirya" duşu örneğin, hem de dağlardan gelen buz gibi suyla. Buna katlanabilirim, bu sana, aşın bir durumdan ne anladığımı açıklayabilir.

Erika, beni aşağıla, bana aptal köle diye seslen, daha kötü şeyler söyle, diye yalvararak yazmaya devam ediyor. Ve o anda ne yapıyorsan, yüksek sesle anlat, gaddarlığını gerçekten şid-detlendirmeksizin, şiddet olasılıklarını tarif et. Konuş ama uygulamaları sadece ima et. Tehditler savur bana ama başka kıyılara uzanmadan. Klemmer şimdiye kadar tanıdığı kıyılan düşünüyor, ama böyle bir kadınla daha önce hiç karşılaşmadı! Yeni kıyılara onunla yola çıkması mümkün değil; kokmuş su birikintisi, diyor canı sıkılarak, içinden tabii. İçten içe de olsa çoktan alaya başladı. Hissedeceği sonsuz hazdan dolayı kendisini bile tanımayacak hale gelmek isteyen bu kadına bakıp soruyor: Kadın cinsini kim tam olarak tanıyabilmiş ki zaten? Kadın sadece kendisini düşünüyor. Şimdi keşfetti bunu. Sonunda minnetle ayaklarımı öpecekmiş. Mektubun bu bakımdan dili net. Hiç kimsenin farkına varmayacağı sırlar olmalıymış aralarında. Dersler, sırların ve hırsızlamaların mayalanması ve parlaması için ideal bir ortam. Klemmer mektubun, bu minval üzere sonsuza kadar uzayıp gittiğini fark ediyor. Okudukları tuhaftan da öte. Burayı çabucak terk etmeliyim; çocuğun hedefi bu. Artık onu tutan şey, yıldızlara uzanabilecek durumda olan bir insanın ne kadar ileri gidebileceğine ilişkin merak sadece! Klemmer, bu küçük ateş torbası, yıldızı kadının yakın çevresini uzun süredir aydınlatıyor. Müzik evreni uzanıyor önünde bütün genişliğiyle, kadının elini uzatıp alması yeterli, fakat o daha azıyla yetiniyor! İçten içe tekme atma arzusu hissetmekte; tekmenin hedefi elbette Erika.

Erika erkeğin yüzüne baktı. Erika da bir zamanlar çocuktu, ama bir daha asla olamayacak.

Klemmer hak edilmemiş dayakların hiç de adil olmadığını söyleyerek şaka yapıyor. Bu kadının dayağı salt varlığıyla hak ettiği iddiasında; oysa bu

yetmez. Erika çocukluğunun alışveriş merkezlerindeki eski yürüyen merdivenleri düşünüyor. Klemmer sürdürüyor şakasını: Arada bir elimin kayabileceğini reddedecek değilim, ama sık sık dayak fazla işe yaramaz. Lütfen, mahremiyet taşkınlığı gerektirmez. Kadın, aslında onun aşkını sınamakta, bunu körler bile görebilir. Aşkta ne kadar ileri gideceğini görmek için sınava çekiliyor, hepsi bu. Kadın, Klemmer'in bağlılığını ölçüyor, daha başlamadan önce güvenceye almak istiyor kendisini. Kadının düşüncesinin bu olduğu belli. Sanki erkeğin bağlılığı üzerine sağlam bir bina inşa edip edemeyeceğini, erkeğin kadının özveri duvarlarına ne kadar güçlü çarpabileceğini araştınyor gibi. kadın mutlak bir özveri yeteneğine sahip. Yetenekler bilgi haline geliyor.

Klemmer bu durumda, bir kadına her türlü sözü verebileceği, bu sözlerden hiçbirini tutmak zorunda olmadığı görüşünde, bunu da savunuyor açıkça. Eğer gereğince şiddetle dö-vülmezse, tutkunun kızgın demiri hızla soğur. Çekiç hızlı hızlı inip kalkmalı. Erkek karşısındaki kadın tipine duyduğu sevginin azalmasını kendine göre açıklıyor. Fazla çalışma erkeği yorar. Tamamen yalnız olma gereksinimleri çocuğu tüketmekte.

Klemmer mektupta yazılanlardan, kadının ondan kendisini yiyip yutmasını beklediğini algılıyor: Teşekkürle geri çevirdi, iştahsızlık nedeniyle. Klemmer reddedişini şöyle temellendiriyor: Bana yapılmasını istemediğim bir şeyi, başkalarına yapmam. Kendisi bedeninde tıkaçlar ve zincirler olmasından hoşlanmazdı. Seni o kadar çok seviyorum ki, diyor Klemmer, sen istesen de canını asla yakamam. Çünkü herkes, sadece kendi istediği şeyleri yapmak ister. Klemmer okuduklarından sonuç çıkarmayacak, buna çoktan karar verdi.

Dışanda televizyonun sesi gümbürdüyor, bir erkek bir kadını tehdit etmekte. Aile dizisinin bugünkü bölümü, böyle şeylere açık ve duyarlı olan Erika'nın ruhunu acıyla paralıyor. Bu ruh, kendi dört duvarı içinde, rekabete benzer hiçbir şey kendisini tehdit etmediği için, mükemmel biçimde gelişmekte. Sadece anne, kızının kimse tarafından aşılamaz diye nitelendirdiği piyano yeteneği aracılığıyla yakınlaşıyor bu ruha. Anne, en iyisi Erika, diyor. Kızını yakalamak için kullandığı kement bu.

Klemmer, Erika'ya dilediğince ceza verebileceğini ifade eden bir cümle okudu. Cezayı da yazsaydın bari. Adamın sözleri Erika'nın zırhlı

kruvazörüne çarpıp sekiyor. Burada yazıyor işte. Benimki sadece bir öneriydi zaten. Benim kesinlikle açamayacağım çift kilitli bir zincir al, lütfen. Annemle hiç ilgilenme, bunu senden özellikle rica ediyorum. Buna karşılık anne, Klemmer'le ilgilenmeye başladı, kapıyı yumrukluyor şimdi. Ama kapının önüne sabırla arkasını dayamış konsol nedeniyle neredeyse hiç fark edilmiyor. Anne havlarken televizyon vızıldıyor. Keyfi biçimde açıp kapayabilmek için küçük bir kutuya kapatılmış minik figürlerin üzerinde her dakika binlerinin parmağı var. Minicik televizyon hayatının karşısında büyük gerçek hayat, görüntü üzerinde serbestçe tasarrufta bulunabildiği için galip geliyor. Hayat bütünüyle televizyona göre düzenlenmiş ve televizyon hayatın kopyası aslında.

Delice kabartılmış fönlü saçlanyla birtakım figürler, ürküntüyle birbirlerinin yüzüne bakıyor, fakat ancak ekranın dışındaki figürlerin görmeleri mümkün, diğerleri sadece ekrandan dışanya bakıyor, hiçbir şey kabullenmiyor, hiçbir şey üstlenmiyorlar.

Bu kapı için, diye önerilerini genişletiyor Erika, bir anahtar ya da kilit düzeneği temin etmeliyiz! Bunu ben hallederim, sevgilim. Tamamen savunmasız ellerine teslim edilmiş bir paket haline getirmelisin beni.

Klemmer kendisine verilen bu tasarruf hakkı karşısında dudaklarını sinirli sinirli yalıyor. Burada da minyatür dünyalar açılmakta önüne, aynı televizyondaki gibi. Tekme atmak için yer bile yok. Bu küçük figür onun beyninde tepiniyor. Karşısındaki kadın iyice küçüldü. Onu bir top gibi havaya atıp sonra da tutmasa. İçindeki hava da alınabilir. Kadın hiç gereği yokken bilerek küçültüyor kendisini. Gereği yok, çünkü erkek zaten onun yeteneklerini kabul etmekte. Kendisini Erika'dan üstün hissedecek bir erkek bulamadığı için, üstün olmak istemiyor artık kadın. Erika ilerde başka malzemeler de alacak, küçük bir işkence aletleri birikimimiz olana kadar. Sonra bu özel orgun başına geçer çalarız, sadece ikimiz. Ancak bu orgun sesi asla dışanya sızmamak. Öğrencilerin dikkatini hiçbir şey çekmemeli, diyor Erika, kaygılı. Kapının önünde anne, sessiz ve öfkeli ağlıyor hüngür hüngür. Ve televizyonda, kimsenin izlemediği kadın da neredeyse sessizce ağlamakta, çünkü sesi kısılmış. Anne, televizyon dünyasındaki bu kadını, evi sallayacak kadar yüksek sesle ağlatabilir, aslında bunu yapmaya kesinlikle hazır. Eğer annenin kendisi rahatsız edici bir müdahalede

bulunamıyorsa, duruma, televizyon düğmesi çevrilerek bu kıvırcık saçlı kadının el koyması sağlanacaktır.

Erika Kohut iyice azıttı; şimdi bir kusur işleyecek, bunun için de hemen cezalandırılmasını istiyor. Yapması istenilen bir işi yapmayacak. Annesinin haberi olmaksızın bir görevini ihmal edecek örneğin. Lütfen, annemle hiçbir biçimde ilgilenme. Walter Klemmer anneyle ilgilenmeden durabilirdi, fakat anne, kaygısını televizyon gürültüsü aracılığıyla yedi düvele duyurmadan duramıyor. Annen çok rahatsız ediyor, diye yakmıyor erkek ağlamaklı. Kendisine şu anda, Erika için sağlam siyah plastikten ya da naylondan bir tür önlük bulması ve bu önlüğün üzerine Cinsel Organlara Bakılabilecek delikler açması önerilmekte. Eğer bir yerden çalmayacak ya da bir yerde yaptırmayacaksa, nereden bulsun böyle bir önlüğü? Demek ki erkeğe sunacakları sadece seyir deliklerinden görülebilecek. Bilgeliğin zirvesi, diye alay ediyor adam. Bu düşünceyi, bütünün değil, sadece küçük parçaların gösterildiği televizyondan mı ödünç aldın, herkesin kendisi için gördüğü bir dünyadan? İlgili kesiti yapımcı sunuyor, geri kalanı insanın kendi beyni. Erika, düşünerek televizyon seyretmeyen insanlardan nefret ediyor. İnsan kendisini açtığı zaman, her şeyden yararlanır. Cihaz önceden verili şeyleri sunuyor, ona uygun dış kabuklan hazırlayan ise beyin. Kendisine göre hayat koşullarını değiştirip olaylan örmeye ya da farklı örmeye devam ediyor. Aşıklan ayı-nyor ya da dizi yazarının ayırmak istediklerini bir araya getiriyor. Beyin, istediği gibi eğip büküyor durumlan.

Erika, Walter Klemmer’in kendisine eziyet etmesini arzuluyor. Klemmer kesinlikle Erika’ya eziyet etme isteğinde değil; böyle anlaşmamıştık Erika. Erkeğin, ipleri, halatları düğümlerini kendisinin bile açamayacağı kadar sıkı bağlamasını diliyor erkekten. Beni kesinlikle hiçbir biçimde esirgeme, tersine, bana karşı tüm gücünü kullan! Ve bunu her yerde uygula. Benim gücüm hakkında ne biliyorsun ki, diye soruyor Wal-ter Klemmer sertçe, kendisini kürek çekerken asla görmemiş olan kadına. Gücümü tam olarak değerlendirdiğini sanmıyorum. Onu ne hale getirebileceği konusunda hiçbir fikri yok herhalde. Bu yüzden mektupta, ipleri uzun süre suda bekleterek acı verme kapasitesini daha da yükseltebileceğini biliyor musun, diye yazmıştı. Lütfen, ne zaman canım çekerse yap bunu bana, sen de rahatça tadını çıkar. Sana yazılı olarak bildireceğim bir gün, kuruma sürecine bırakıldıklarında çeken, suda iyice bekletilmiş iplerle sürpriz yap.

İhlallerimi cezalandır! Klemmer, Erika'nın susmasının en basit görgü kuralını nasıl ihlal ettiğini anlatmaya çalışıyor. Erika susuyor, ancak başını öne eğmiş değil. Doğru yolda olduğuna inanıyor ve adamdan, bundan sonra kendisini kilitleyeceği bütün odaların anahtarlarını iyi saklamasını istiyor! Kaybetme. Annemle hiç ilgilenme, buna karşılık bütün yedek anahtarları iste ondan, bunlardan çok var! Annemle birlikte dışarıdan üzerimize kilitle kapıları! Daha bugünden, bir gün acilen gitmek zorunda kalacağını ve beni, en içten arzum olduğu üzere, zincirlenmiş, bağlanmış ve yamru yumru paketlenmiş halde, annemle birlikte -ama odamın kapısının ardında annem için kesinlikle ulaşılmaz olmalıyım- ertesi güne kadar yatar halde bırakmanı bekliyorum hasretle. Annemle ilgilenme, çünkü annem yalnızca benim meselemdir. Odanın ve evin tüm anahtarlarını yanına al, hiçbirini burada bırakma!

Klemmer bir kez daha, peki benim çıkanm ne olacak, diye soruyor. Bir yandan da gülmekte. Anne kapıyı tırmalıyor. Televizyon cıyaklıyor. Kapı kapalı. Erika suskun. Anne gülüyor Klemmer tırmalıyor. Kapı cıyaklıyor. Televizyon kapalı. Erika...

Acıdan dolayı sızlanmayayım diye, naylon, külotlu çorap ve benzeri şeyleri, tıkaç olarak ağzıma tık lütfen, bunu zevk duyarak yap. Bu tıkaç ağzımın içindeyken lastikler (ilgili mağazalarda bulunabilir) ve bantlarla sıkıca bağla, ki çıkarmam mümkün olmasın, bunları yaparken zevk duy ama sen de. Bu arada, küçük siyah bir slip mayo giy, amacı kapatmak değil, bir şeyleri açığa çıkartmak olsun lütfen. Kimse tek bir sözcük duymayacak!

Bana bunlan yaparken insanca sözler sarf et, şöyle de mesela: Seni ne sevimli bir paket haline getireceğimi ve işim bittikten sonra kendini ne kadar iyi hissedeceğini göreceksin! Tıkacın tam bana göre olduğunu söyleyerek iltifat et, beni en az beş altı saat, asla daha kısa değil, böyle bağlı bırakacağını söyle. Sağlam ip ve naylon çoraplarla ayak bileklerimi de el bileklerim kadar sıkı bağla lütfen. Bütün bunlan deneriz. Her seferinde neler istediğimi açıklayacağım. Beni bağlı ve bir sütun halinde ayakta bırakman da mümkün mü? O zaman sana minnettar kalınm. Lütfen, kollanmı bedenime deri kayışlar kullanarak elinden geldiğince sıkı bağla. Öyle olmalı ki ayakta düz durmam mümkün olmasın.

Walter Klemmer, efendim? diye acıyla soruyor bir kez daha ve kendisi cevaplıyor: Lütfen! Kadına sokuluyor, ama bu kadın onun annesi değil ve çocuğu kucaklamayarak da gösteriyor bunu. Kadının elleri açık ve sakin; yanma sarkmış duruyorlar. Genç adam şefkat isteyerek, şefkatle sokuluyor kadına. Böylesi bir sarsıntıdan sonra sadece canavar ruhlu birinin reddedebileceği sevgi dolu bir tepki diliyor. Oysa Erika Kohut, başkasını değil, sadece kendisini sarmakta. Öğrencinin dudaklarından, Lütfen! Lütfen! sözcükleri dökülüyor, tekdüze bu sözcükleri tekrarlayıp duruyor çocuk. Öğretmen bunun için kibarca teşekkür etmiyor elbette. Erkeğin kendisini seyrederek haz duymasına izin veren kadının, erkeğe verebilecek bir kırmızı dudağının bile olmaması, reddedişten başka bir şey değil. Okumak arzulanan şeyin yerine geçmez, diye küfrediyor erkek pis pis. Kadın mektuba devam ediyor. Artık suçlamaya başladı Klemmer: Sunacak başka bir şeyin yok mu? Bu affedilebilir gibi değil. Hep almak olmaz. Daha önce kadının hiç görmediği bir dünyayı göstermeye gönüllü aday oldu çocuk! Oysa Erika vermiyor, Erika almıyor.

Ama mektupta itaatsizlikle tehdit ediyor. Eğer suç işlediğime tanık olursan, diye öğütlüyor Walter Klemmer’e, elinin tersiyle de sertçe yüzüme vurabilirsin, eğer yalnızsak. Neden anneme şikâyet etmediğimi ya da direnmediğimi sor bana. Bu tür şeyleri bana mutlaka söyle ki, savunmasızlığımı iyice hissedeyim. Lütfen, bana her durumda, sana yazdığım şekilde davran. Benim çabamla kışkırtılmış olarak, ata biner gibi üzerime binmen, şu anda düşünmeye bile cesaret edemediğim bir doruk noktası benim için. Lütfen, bütün ağırlığınla yüzümün üzerine otur ve baldırlarınla başımı öylesine sıkıştır ki hiçbir biçimde hareket edemeyeyim. Daha ne kadar zamanımız olduğunu söyle, yeterince zamanımız var! diye güvence ver bana. Eğer isteneni doğru düzgün yapmazsam, beni bu konumda saatlerce tutmakla tehdit et. Yüzümü altına almış olarak beni her şeyden mahrum bırakacaksın saatlerce! Ben morarana kadar yap bunu. Bu sonsuz hazlan senden mektupla istiyorum. Artık bundan sonra isteyebileceklerimi tahmin etmen zor olmaz herhalde. Onlan yazmaya cesaret edemiyorum. Mektup uygunsuz ellere geçmemeli. Defalarca tokatla beni. Hayırlarıma hiç kulak asma. Sesleri dinleme, ricaları dikkate alma. Anneme gelince, o tarafa bakman bile gerekmiyor!

Artık televizyonun sesi biraz daha kısılmış. Anne yeniden likör içmeye başlıyor. Aradığı avuntu buydu işte. Herkes, bütün aileler yemekte şu an. Televizyondaki küçük insanları, düğmeye basarak ortadan kaldırmak mümkün. O zaman kaderlerini izlenmeksizin yaşayacaklar, annesinin yüreği buna dayanmıyor. Riske attığı bir gözüyle izliyor. İsterse kızma yarın bu bölümü anlatabilir, bir sonraki bölümdeki acılara gözlerini açıp aptal aptal bakmasın diye.

Klemmer kendisini herhangi bir arzunun tamamen dışında hissediyor, bu kadın bedenini de objektif olarak izlemekte. Ama fark etmeksizin etkilendi. Arzunun tutkalı bölük pörçük düşüncelerini yapıştırıyor birbirine ve Erika'nın ona buyurduğu bürokratik çözümler, kendi şehveti doğrultusunda uygulamalara girişmesi için itiyor arkasından.

Klemmer kadının arzulan tarafından, istese de istemese de yavaş yavaş o noktaya çekiliyor. Henüz istekleri kâğıttan okumakta. Ancak az sonra haz bütün bunlan değiştirecek!

Erika'nın istediği tek şey bedeninin ihtirasla arzulanması. Bundan emin olmak istiyor. Erkek okudukça, o artık bunu geride bırakma niyetinde. Karanlık çökmekte. Işığı yakmıyorlar. Sokak lambasının aydınlığı henüz yeterli.

Gerçekten burada yazılan doğru mu, ata biner gibi kadının üzerinde otururken, kadın dilini onun kıçına sokmak zorunda mı? Klemmer gözlerine inanamadığmdan, yanlış okuduğunu varsayıyor. Chopin çalan bir kadın bunu kastetmiş olamaz. Ancak hep Chopin ve Brahms çaldığı için tam da bunu istiyor kadın. Şimdi de tecavüz gündemde, daha çok sürekli olarak tecavüzün müjdelenmesi. Ben hareket edemez, kımıldaya-mazken, lütfen bana tecavüzden söz et, o zaman beni bundan hiçbir şey kurtaramaz. Fakat hep gerçekten yaptığından daha fazlasını anlat lütfen! Bana önceden, duyacağım sonsuz hazdan şaşkınlığa düşeceğimi söyle, insafsızca ama özenli davran. İnsafsızlık ve özen, her ayırma girişiminde bas bas bağıran, zor eğitilebilir kardeşler. Hansel ile Gretel gibi, cadının ocağındaki ilkler. Mektup, Klemmer'den istenilen her şeyi yapmasını talep ediyor ki, böylece Erika sonsuz haz duygusu nedeniyle ne yapacağını şaşırsın. Erkek büyük hazlar duyarak tokatlamak kadım. Şimdiden teşekkürler! Lütfen canımı acıtma cümlesi, satırlar arasında okunaksız duruyor

Kadın, hiç kıpırdanamayacak kadar sıkıştırılmışken, Klemmer'in taş gibi sert kamışıyla boğulmak istiyor. Erika'nın yıllar süren sessiz düşüncelerindeki korku bu. Şimdi aşk nedeniyle her şeyin olmamış kalmasını umuyor. Sonra bunda ısrar edecek, fakat erkek reddettiğinde esaslı bir aşk karşılığı olacak bunun bedeli. Aşk affeder, Erika böyle düşünüyor. Dili neredeyse kopana ve büyük ihtimalle kusmak zorunda kalana kadar lütfen, ağzımın içine boşalmak zorunda oluşunun nedeni de bu. Erkeğin, üzerine işeyeceği noktaya kadar geleceğini, yazılı ve sadece yazılı olarak düşünebiliyor Herhalde başlangıçta, zincirlerimin bana izin verdiği ölçüde buna karşı direneceğim. Artık direnmeyene kadar bunu bana sık sık ve bolca yap.

Elini doğru tutmadığı için annesi titrek bir darbe indiriyor çocuğun eline. Erika'nın kafatasına yerleşmiş dipsiz kutudan rüşvet kabul etmeyen anılar fırlıyor dışanya. Şimdi annesi likör içmekte, sonra içtikleriyse başka renklerde olacak. Anne kollarına, bacaklarına düzen verme çabasında, ama birini ya da ötekini bulduramıyor kolayca. Yatağa girme hazırlıklarına başladı. Zaten oldukça geç oldu, zamanıdır.

Klemmer mektubu okuyup bitirdikten sonra Erika'ya doğrudan hitap ederek onu onurlandırmamaya karar verdi, çünkü bu kadın buna layık değil. Klemmer'in bedeni,

elinde olmaksızın tepki gösteren, hoşnutluk verici bir suç ortağı aslında. kadın yazı aracılığıyla ilişki kurdu bu bedenle, fakat basit bir dokunuşun puan değeri çok daha fazla olurdu. Ancak kadının narin kadınsı dokunuş yolunu bilerek seçmediği açık. Buna rağmen erkeğin arzusuyla esasen aynı fikirdeymiş gibi görünmekte. Ona el uzatan erkeğe, kadın elini uzatmıyor. Bunun erkeği soğutmaması mümkün değil. O nedenle kadının mektubunu susarak cevaplıyor. Erika'nın cevap önerdiği âna kadar sürüyor sessizliği. Erika mektuba riayet etmesini ama kimseye göstermemesini diliyor. Bunun dışında duygularına kulak ver. Klemmer başım sallıyor. Erika, erkeğin açlığa ve susuzluğa da kulak vermek zorunda olduğu itirazında bulundu. Telefon numaram var sende, arayabilirsin. Her şeyi sükûnet içinde düşün. Klemmer, hiçbir şeye çekince koymadan, hiç kimseden yardım almadan düşünüyor. Elleri, ayaklan ve bütün sırtı ter içinde. Aradan dakikalar geçti. Duygusal bir tepki beklemiş olan kadın hayal kmklığı yaşıyor şimdi, çünkü

çocuk yirminci kez soruyor: Bütün bunlar ciddi mi, yoksa kötü bir şaka mı yaptığın? Klemmer, hemen patlayacakmış gibi duran uyuşuk bir sükûnet tablosu sunmakta! Ancak, bir şeyi çok arzulayan ama henüz elde edememiş biri böyle görünebilir. Erika, erkeğin duygusal bağlılığıyla ilgili armağanının nerede kaldığını araştmyor. Bana kızgın mısın yoksa? Umanm değil-sindir. Erika ikircimli, önleyici bir darbe deniyor, bugün olmak zorunda değil, yarına erteleyebiliriz. Ayakkabı kartonunda, ne olur ne olmaz önceden temin edilmiş ipler ve bağlar bugünden hazır. Seçme mallar. Muhtemel bir itirazın önüne geçerek, daha fazlasını kolayca satın alabileceğini söylüyor. İstenilen ölçülerde zincir yaptırmak mümkün. Erika, iradesinin tonuna uygun birkaç cümle daha ediyor. Dersteki öğretmen gibi konuşuyor şimdi. Klemmer sessiz, çünkü derste sadece öğretmen konuşur. Erika, hadi konuşsana! diyor.

Klemmer gülümseyerek, eh bu konuda konuşulabilir tabii, diye cevap veriyor şakayla! Kadının her türlü ölçüyü yitirip yitirmediğini dikkatle araştmyor. Erotik olarak tamamen kendinden geçip geçmediğini yokluyor.

Erika bunca zamandır ilk kez, daha başlamadan, Klemmer’in kendisini dövebileceğim düşünüyor; endişeli. Mektubun bayağı dili için özür diliyor aceleyle; niyeti, iyice gerilmiş olan atmosferi dağıtmak. Erika tiksinti duymadan, hatta neşeyle, aşktan geriye kalan tortunun her zaman bir hayli bayağı olduğunu söylüyor.

Lütfen, hep benim evime gelebilir misin? Çünkü burada beni, eğer cesaretin varsa, cuma akşamından pazar akşamına kadar acımasız tatlı zincirlerin arasında ezebilir, soldurabilir-sin. Çünkü bu kadar uzun süredir hasretini çektiğim zincirlerinle bağlanıp uzun acılar çekmek istiyorum.

Klemmer fazla konuşmuyor; belki de yapılabilir. Az sonra, bunu yapmayı asla düşünmediğini söylüyor; çok ciddi olduğumu bilmelisin! Erika şu an erkeğin kendisini dövmesini değil, içtenlikle öpmesini istiyor. Aşkın umutsuz görünen birçok şeyi düzeltebileceği görüşünde. Bana güzel bir şey söyle, mektuba da aldırma; o kadar yavaş konuşuyor ki, duymak için çaba sarf etmek zorunda Klemmer. İşte, kurtarıcısı karşısında duruyor kadının; böyle düşünüyor, aynca her şeyin gizli kalmasını diliyor: Susmalılar. Erika dayaktan korkuyor, hem de çok. Bu yüzden, birbirimize daha başka mektuplar yazabiliriz, önerisinde bulunuyor. Posta parası vermemiz

gerekmez. Bundan sonraki mektupların daha bayağı olacağını ima ederek şişiniyor. Burada yaşadıklarımız sadece başlangıçtı, gerçekleşti. Bir mektup daha yazabilir miyim? Belki bu sefer daha iyi olur. Erkek tarafından dövülmek değil, şiddetle öpülmek, işte arzuladığı şey bu. Peki, isterse öperken acıtabilir biraz, ama vurmasın. Bunun üzerine çocuk, hiç önemi yok, diyor. Seve seve, teşekkürler ve bir şey değil, bir şey değil. Neredeyse hiç vurgusuz konuşuyor Klemmer.

Erika bu ses tonunu annesinden tanıyor. Umanm Klemmer dövmez beni, diye düşünüyor korkuyla. Kendisine her şeyi -altını çiziyorum- her şeyi yapabilir, yeter ki acı versin, çünkü özlem duymadığım hemen hemen hiçbir şey yok. Klemmer, güzel yazamadığı için kusura bakmasın; evet, güzel yazamadığını düşünüyor. Umanm beklenmedik bir anda yüzümde patlamaz tokadı. Nihayet itiraf etti, yıllardır bu dayağın hasretini çekiyormuş. Yıllardır beklediği efendiyi nihayet bulduğunu düşünüyor kadın.

Erika korkudan çok farklı bir şeyden söz ediyor. Teşekkürler, iyi, cevabını veriyor Klemmer. Bugünden itibaren giysilerimi sen seçebilirsin, diyor Erika. Uygulayacağı giyim düzenini ihlal ederse eğer, cezalandırabilir onu. Erika büyük sandığın kapağını koparırcasına açıp seçenekleri çıkarmaya başladı. Bazı giysileri askılarından alıyor, bazılarını askılarıyla gösteriyor adama. Gardrobunun şık olduğunu takdir ediyordur inşallah, renkli bir manzara seriyor ortaya. Özellikle hoşuna giden bir şey olursa, satın alabilirim! Paranın önemi yok. Annem için ben, para rolünü oynuyorum, bu konuda pinti olduğu söylenebilir. Yani annemle hiç ilgilenme. En sevdiğin renk hangisi, Walter? Sana yazdığım şey şaka değildi, birden erkeğin elinin önünde eğiliyor. Bana kızmazsın, değil mi? Bana birkaç özel satır ithaf etmeni rica etsem, yapar mısın bunu: Bu konuda ne düşünüyorsun, ne diyorsun, hıı?

Klemmer, tekrar görüşmek üzere, diyor. Erika, elin yok etmek için değil, şefkatle aşağıya inmesini umarak eğildi iyice. Kapının kilidini hemen yarın yaptıracağım. O zaman Klemmer’e kapının tek anahtarını verecek. Ne kadar güzel olacağını düşünsene. Klemmer’in söyleyeceği bir şey yok. Sevgisini gösterebilmek için paralıyor kendisini kadın. Umanm nazik davranır Klemmer. Ne zaman isterse gelebileceğini söylüyor. Çocuğun gösterdiği tek tepki ise nefes alıp vermek.

Erika, mektupta yazdığı her şeyi yapacak, yemin ediyor. Ama yazmak buyurmak değildir, diye vurguluyor hemen arkasından. Ve ertelemek ortadan kaldırmak anlamına gelmez.

Klemmer ışığı yaktı. Ne konuşuyor, ne de vuruyor kadına. Erika ise peş peşe sıralıyor sorularını; istediklerini yine yazabilir mi? Sana postayla cevap vermeyi sürdürmeme izin veriyor musun, lütfen? Klemmer çıtını çıkarmıyor, neyin cevabını verecek?

Walter Klemmer uzun süre sustuktan sonra nihayet, önce biraz beklemeli! diyor cevap olarak. Korkusundan ölecek gibi olan Erika’nın karanlık varlığının üzerinde yükseliyor çocuğun sesi. Deneme niyetine bir küfür sallıyor kadına, ama hiç olmazsa dövmüyor. Erika’ya isimler takıyor ve hepsinin önüne bunak sözcüğünü ekliyor. Erika bu tür tepkilere hazır olmak gerektiğini bilmiyor değil; o, kollarıyla yüzünü korumakla meşgul. Sonra kollarını indiriyor birden, hadi vurmak istiyorsa, buyursun vursun işte. Klemmer işi, ona bir maşayla bile dokunmayacağını söylemeye kadar vardırdı. Öncesinde aşk vardı, ama artık her şey bitti, yemin ediyor buna. Yitip giden aşkı aramaya kesinlikle çıkmayacak, biliyor bunu. Erika tüylerini diken diken ediyor çünkü. Nasıl cesaret edebildi buna? Erika başını dizlerinin arasına soktu; sanki uçağı düşüyordu ve o ölümcül yara almamak için koruyordu kendisini. Oysa tek amacı, büyük ihtimalle onu öldürmeyi düşünmeyen Klemmer’den gelmesini beklediği darbelerden korunmaktı. Klemmer ellerini kirletmemek için vurmadığını söyledi. Kadının yüzünü hedefleyerek fırlatmıştı mektubu, ama Erika eğilmiş olduğu için sadece başının arkasına isabet ettirebilmişti. Tek bir mektup kar gibi yağıyordu Erika’nın üzerine. Birbirini seven iki insan, aracı olarak mektup kullanmaz, diye aşağılıyor kadını şimdi, sadece aşk aldatmacasında bu yazılı kaçamağa ihtiyaç duyulur.

Erika, divanının üzerine yapışmış gibi oturuyor. Yan yana duran ayaklarına yeni ayakkabılarını giymiş. Elleri dizlerinin üzerinde. Umutsuzluk içinde Klemmer’in aniden aşk nöbetine yakalanmasını bekliyor. Bu aşk bitmek üzere, bunu bütün gücüyle hissediyor! Öte yandan erkeğin sevgisinin tükenmiş olamayacağını düşünüyor. Burada, yanımda olduğu sürece küçük de olsa umut var. En azından tutkulu öpücükler umuyor, lütfen. Klemmer soruyu, hayır teşekkürler, diye cevapladı. Ona eziyet etmek yerine,

Avusturya ölçülerinde sevsin bari, buna da razı. Fakat Walter Klemmer tutkuyla yaklaşacak olsa, ya benim koşullarımla ya da hiç, diyerek adamı iteceği kesin. Deneyimsiz öğrenciden ağzı ve elleriyle kendisine kur yapmasını bekliyor. Ona gösterecek. Ona gösterecek.

Karşılıklı oturdular. Aşkla kurtuluş yakın, ancak mezarın üzerindeki taş çok ağır. Klemmer melek değil, kadınlar da melek değil zaten. Taşı yuvarlamak gerekir mezarın üzerinden. Erika, bütün ayrıntılarıyla yazdığı arzularıyla ilgili sert çıkıyor Walter Klemmer'e. Mektubun dışında kendisinin aslında isteksiz olduğunu söylüyor. Teşekkürler, mükemmel! Konuşmaya ne gerek var, diye soruyor Klemmer. En azından dövmedi onu işte.

Klemmer koca konsolu olanca gücüyle kucaklayıp bedenini kullanarak milim milim ittiriyor, Erika yardım etmiyor bu kez. Kapıyı aralayabilecek kadar bir boşluk oluşana kadar itiyor. Artık birbirimize söyleyecek sözümüz yok, demiyor Klemmer. Veda etmeden çıkıp ardından çarpıyor kapıyı. İşte gitti.

Anne, hiç gelmeyen konuklar için düşünülmüş ve tüketmeye alışık olmadığı alkolün etkisiyle yatağın ona ait yarısında yüksek sesle horlamakta. Yıllar önce, yine bu yatakta, ihtiras onun anne olmasını sağlamıştı, bu hedef gerçekleştiği gibi de sona erdi. Tek bir boşalma, ihtirası öldürüp kıza hayat alanı açtı; baba, bir taşla iki kuş vurmuştu. Ve o arada kendisini de. İçsel tembellik ve donuk zekâ nedeniyle bu boşalmanın sonucunu görebilecek durumda değildi. Şimdi Erika, yatağın kendisinin olan yarısına sokuluyor, babaysa çoktan toprağın altında. Erika yıkanıp temizlenmedi. Biraz önceki kafes çok küçüktü. Ter kokusunun ve vahşi hayvan buğusunun biriktiği herhangi bir hayvan kafesindeymiş gibi, kötü kokuyor. Hayvanlardan biri dönmek istediğinde, öbürü duvara iyice yanaşmak zorundadır. Erika ter içinde annesinin yanma bırakıyor bedenini ve uyumadan öylece yatıyor.

Erika en az iki saat uykusuz ve hiçbir şey düşünmeksizin kendi suyunun içinde öylece yattıktan sonra annesi birden uyandı. Onu uyandıran sadece çocukla ilgili bir düşünce olmalı, çünkü çocuk hiç hareket etmedi. Akşam likörün yardımıyla kaçtığı şey geliyor akima hemen. Henüz gün tam ışımadığı için, gümüşi bir aydınlık hüküm sürerken çocuğa doğru fırlayıp tehlikeli tehditler ve bedensel yaralarla ilgili hayaller içeren ağır bir suçlamada bulunuyor. Bunu uzun bir soru yağmuru izliyor, herhangi bir

öncelik ya da aciliyet sırası gözetmeden. Erika sustuğu için, anne kendisini hakarete uğramış hissederek uzaklaşıyor çocuktan. Gücendiğini kızından iğre-niyormuş gibi yaparak göstermekte. Ama çok geçmeden yine kızının yanına dönüp, tehditlerin akustik yeni baskısını yapıyor, ama bu kez daha güçlü biçimde. Hâlâ dişlerini sıkıyor Erika. Anne lanetler okuyor, sövüp sayıyor. Ölçüsüz suçlamalar sonucunda öyle bir noktaya geldi ki, öfkesini kontrol etmekte zorlanıyor. Anne, hâlâ damarlarında dolanan alkole teslim olmuş durumda. Yumurta likörü de, çikolata likörü de sinsice etkiler insanı.

Erika ister istemez sevgi atağına geçti, zira annesi artık, ortak hayatlarına ilişkin son derece önemli kararlar alabilir; anneyi en çok korkutan şey, kızının ayrı bir yatak talep etmesi!

Kendi sevgi girişiminin coşkusuna kapılan Erika, kadının üzerine atılıp onu öpücüklere boğuyor. Yıllardan beri annesini böyle öpmeyi hiç düşünmemişti. Yaşlı kadını omuzlarından yakalamış sıkıca, annesiyse öfkeyle çırpmıyor, ama sağa sola çırpman yumrukları isabet kaydetmiyor. Omuzlarının ortasına bir öpücük konduruyor, öpücükleri her seferinde yerini buluyor, çünkü anne o anda öpülmeyen yöne doğru atıyor başını. Annesinin boya sansı saçlarla çevrelenmiş yüzü, yan karanlıkta açık renk bir leke gibi görünüyor. Erika bu açık renk lekeyi gelişigüzel öpüyor. Kendisi bu etten oluşmuştu! Bu yumuşak sondan. Erika ıslak dudaklarını defalarca annesinin yüzüne bastmrken, direniş göstermemesi için sıkı sıkı tutuyor kadını. Annesi artık var gücüyle direnmeye ve elleri kollanyla havayı dövmeye başladı. Erika’nın bedeninin önce yansı, sonra dörtte üçünün altında, başını sağa sola şiddetle çevirerek kurtulmaya çabalayan yaşlı kadın; bu arada kızının öpücük salvolarını püskürtmeye çalışıyor. Öpücükleri savuşturmak için başını deli gibi oradan oraya atan anne; sanki iki sevgili yatakta aşk savaşı yapıyor; sadece hedef orgazm değil, annenin bizzat kendisi. Ve anne şu an büyük bir kararlılıkla mücadele ediyor. Ama boşuna, çünkü Erika daha güçlü. Eski bir evi çepeçevre sarmış sarmaşık gibi dolandı annesine; bu anne, elbette insanın içinde rahat edebileceği eski evlerden değil. Erika, sanki yeniden içine sürünerek girip orada gizlenmek istiyormuşça-sına bu büyük bedeni emiyor, kemiriyor. Sevgisini itiraf ediyor, yaşlı kadın da soluk soluğa kendisinin de kızını sevdiğini söyledi, ama çocuk şu yaptığına hemen son vermeli! Derhal! Erika’nın annesine doğru estirdiği kasırgaya kadının daha fazla direnmesi mümkün değil,

durumdan çok hoşnut. Birdenbire kendisine kul köle olunuyormuş gibi hissetti. İnsanın kendisini başkasından gelen talebe göre değerlendirmesi sevginin önkoşullarından biridir. Erika annesine kilitlenmişti sanki. Yaşlı kadın sevgi saldırılarını darbeler indirerek savuşturma çabasında. Erika ne kadar çok öperse o kadar çok tokat yiyor. Kadının amacı, birincisi kendisini korumak, İkincisi hiçbir şey içmemiş olmasına rağmen kontrolünü yitirmiş gibi görünen çocuğu savuşturmak. Anne çeşitli makamlarda bağınp durmakta: Yeter! Şiddetle durmasını emrediyor kızına. Oysa Erika hızını hiç azaltmaksızm, annesini önüne gelen yerinden öpüyor. İstediği tepki gelmediği için, bu tepkiyi talep ederek vuruyor o da, ama çok hafif. Cezalandırmak amacıyla değil, talep ederek vuruyor, ama anne bunu kötü bir hareket olarak algıladı herhalde, tehditler savurarak azarlıyor kızını. Anne ile çocuğun rollerini değiştikleri görülüyor, çünkü dövmek her zaman annenin görevleri arasındadır; o, yukarıda durduğu yerden çocuk üzerinde daha iyi bir genel bakışa sahiptir. Kadın çocuğunun paraseksüel ataklarına karşı kendisini kararlılıkla savunmak zorunda olduğuna inandığından, kör gözüm savuruyor yumruklarını.

Erika annesinin ellerini tutup boynundan öptü, gizli cinsel amaçlan olan tuhaf ve acemi bir âşık o. Aşk konusunda fazla eğitilmiş olmayan anne de yanlış teknik uyguladığından çevresindeki her şeyi yıkıp döküyor. Bu arada en fazla yıpranan yaşlı beden oluyor elbette. Anne olarak değil, sadece et olarak değerlendirilmekte şu an. Erika annesinin etini dişliyor. Öpüyor, öpüyor. Vahşice öpüyor. Anne, kontrolden çıkmış kızın yaptıklarını çoktan tanımladı: domuzluk. Ama bu tanımı yapmış olmasının ne yaran var; onlarca yıldır böylesine öpülmedi, ama daha da kötüsü geliyor! Sonsuz bir öpücük kasırgasının ardından kız, annesinin üzerine yığılıp kaldı; çok bitkin olduğu belli. Şimdi yüzünü annesinin yüzüne bastırmış ağlayan çocuğun delirdiğini sanıyor anne bir an. Çıldırdın mı sen, sorusunun ardından üzerinden atıyor kızını. Cevap gelmedi, zaten beklemiyordu. Anne hemen uyumasını emrediyor kızma; günler torbaya girmedi ya! Ve o gün kendisini bekleyen mesleki görevlere dikkatini çekiyor kızın. Erika da artık uyuması gerektiğini düşünüyor. Bir kez daha kör bir köstebek gibi, annesinin bedenini yoklayan eli hızla itti yaşlı kadın. Kız çok kısa bir süre, kadının yağlanmış kamının altında artık samanlaşmış ince tüyleri görebilmişti. Bu alışılmadık bir manzaraydı. Anne bu tüyleri şimdiye kadar kesinlikle kilit altında tutmuştu. Mücadele sırasında, orada olması gerektiğini hep bildiği

bu tüyleri nihayet görebilmek için annesinin geceliğini bilerek sıyırmıştı yukarıya Erika. Işık ne yazık ki çok yetersizdi. Her şeyi ama her şeyi görebilmek için annesinin orasını burasını bilerek açmıştı. Yaşlı kadının direnişi boşunaydı, çünkü Erika yıpranmış annesinden daha güçlüydü elbette. Kız, az önce gördüğü şeyi, annesinin yüzüne çarpıyor. Anne, görüleni görünmez kılmak için hiç sesini çıkarmadı.

İki kadın yan yana uyuyor. Geceler çok kısaldı artık, az sonra rahatsız edici aydınlık ve can sıkıcı kuş sesleriyle gün, geldiğini müjdeleyecek.

Bu kadın Walter Klemmer'i çok şaşırtıyor, çünkü başkalarının sadece vaat ettiğine o cesaret edebilmekte. Düşünmek için verdiği aranın ardından, bir parça dışa doğru itebilmek için kadının abanarak yaslandığı sınırlardan ister istemez etkilenmişti. Kadının aldığı hazzm hareket alanı genişleyecektir mutlaka. Klemmer etkilenmiş durumda. Başka kadınlarda bu alanda sadece bir tırmanma aleti, tozlu ve çatlak zemin üzerinde bir ya da iki tahterevalli bulunur. Burada ise mutlu kullanıcının önünde koca bir futbol sahası, tenis alanları ve atletizm pisti var! Erika etrafına çekilen çitlerin varlığını yıllardır biliyor, bunlan annesi çaktı zaten, ancak bununla yetinmiyor; kazıklan söküp yenilerini çakmaktan çekinmiyor, bin bir zahmetle hem de. Bu deneyin kendisiyle yapılacak olmasından gurur duyuyor Klemmer, uzun süre düşündükten sonra karar verdi buna. O, genç ve yeniliklere açık. Sağlıklı ve hastalanmaya hazır. O her şeye ve herkese açık, nereden gelirse gelsin. Bütün kapılan açık, üstelik başka bir kapıyı daha dibine kadar açmak niyetinde. Belki ellerinin son gücü tükenesiye kadar pencereden bile sarkabilir. Sadece ayak parmaklarının ucunda duruyor olacak! Bilerek risk alıyor, bunu göze alan kendisi olduğu için de risk sevindiriyor onu. Şimdiye kadar, bilinmeyen bir matbaacının mürekkebini bekleyen boş bir sayfaydı; bundan böyle hiç kimse benzeri bir şey okumamış olacak. Hayat için yeniden şekillenecek Klemmer. Artık eski Klemmer olması mümkün değil, çünkü daha fazlası olacak, daha fazlasına sahip olacak.

Gerektiğinde bu kadınla ilgili acımasız olabilir; düşüncesi bu. Kadının koşullarını kayıtsız şartsız kabul edecek ve ona kendi koşullarını dayatacak; daha büyük acımasızlık işte. Duygunun, mantığın insanlıkdışı parçalama deneyini aşıp aşamayacağını test etmek için, ondan birkaç gün uzak durduktan sonra, nasıl seyredeceğini çok iyi biliyor. Ruhunun çeliği

büküldü, evet, ancak kadının vaatlerinin ağırlığı altında kırılmadı. kadın ellerinin içine düşecek. Başaracağı sınavlardan gurur duyuyor, belki de kadını neredeyse öldürecek!

Öğrenci yine de, günlerce sürecek bir mesafe koymuş olmaktan dolayı sevinçli. Küçük parmağını sunmaktansa buharlaşsın daha iyi. Sevilme sırası gelmiş olan kadının, ağzında taşıyarak getireceği şeyi birkaç gündür merakla bekliyor, ölü bir tavşan mı, yoksa keklik mi? Belki de sadece eski bir ayakkabı. Erika'nın dersine bilerek ve isteyerek girmiyor, amacı kadını utanmazca peşinden koşturmak. Sonra, kadının daha neler yapabileceğini görmek için, hayır, diyecek ve bekleyecek. Şu sıra genç adam yalnız kalmayı yeğliyor, keçiyle karşılaşmadan önce kurdun en iyi arkadaşı kendisidir.

Erika'ya gelince, o, vazgeçme sözcüğünü yıllar önce öğrendi, ama artık tamamen değişmek istiyor. Arzularını, çok sık kullandığı hırs mengenesine sıkıştırıyor, kırmızı damlalar akmaya başladı bile. Gözü sürekli kapıda, acaba öğrencisi gelecek mi? Ama herkes geldi, o yine yok. Mazeret de bildirmedi.

Japon dövüş sporları, diller, kültür gezileri, sanat sergileri dahil, birçok şeye başlayan ama bunların pek azını sonlan-dıran Klemmer, içindeki bir türlü bitmeyen öğrenme tutkusuyla yanlarındaki klarnet sınıfında, temel kavranılan edinmek için ders alıyor bir süredir; ilerde caz ve doğaçlama konusunda kendisini geliştirmek için saksafona atlamak niyetinde. Ancak bu günlerde piyanodan ve onun efendisinden bilerek çekiyor kendisini. Aldığı birçok dersi, temel kavramlan öğrendikten sonra bırakıyor çocuk. Pek sebat gösterdiği söylenemez. Ama şimdi öğretmenin âşığı olmak istiyor, o nedenle provoke ediliyor sık sık. Sonra zaman bulduğunda, klasik müzik eğitimi korsesinin, sınırlarla çirkinleştirilmemiş bir damla manzaranın keyfini çıkaran kendisi için çok dar olduğundan şikâyet ediyor. Hiç görmediği ve tabii kendisinden önce de kimsenin keşfetmiş olamayacağı büyük ülkeler, büyük alanlar olduğunu seziyor. Örtülerin ucunu kaldmp korkuyla bırakıyor yerine, tekrar açmak için elbette; gördüğü gerçekten doğru mu? İnanası gelmiyor. Kohut bu alanlara, bu çayırlara girmesine mani olmaya çalışıyor, fakat öte yandan kişisel olarak buralara işaret ederek çekiyor çocuğu kendisine. Öğrenci, sınırsızlığın girdabını

hissetmekte. Bu kadın derste çok acımasız; en ufak şeyi çok uzaktan duyuyor, hayatın kendisini yalvarmaya zorlamasını istiyor aslında. Piyanoda parmak alıştırmaları, *tril* alıştırmaları, Czemy'nin *Schule der Gelâufigkeit'nın* [Hız Okulu] o esnek bandajıyla tamamen sarıp sarmalanıyor. Klarnet çalmaya başlamasının çocuğu boğucu kontrpuandan kurtarmış olması, kadının yüzüne bir şamar gibi inecek. O zaman nasıl doğaçlama yapacak saksafonda! Klemmer klarnet çalışıyor. Artık piyanonun başında fazla zaman geçirmiyor. Kararlılıkla kendisine yeni müzik alanları açıyor, tanıdığı öğrencilerin kurduğu bir caz bantla çalmayı bile düşünmeye başladı. Ama asıl amacı bütün bunların ötesine geçerek kendi müziğini yapmak; adı şimdiden belli olmasına rağmen herkesten köşe bucak sakladığı kendi grubunu kuracak ileride. Onu belirleyen özgürlük güdüsü müzikte ancak böyle ifade edebilir kendisini. Caz sınıfına kaydını çoktan yaptırdı. Aranjman öğrenmek istiyor. Önce ortama uyum sağlayacak, boyun eğecek, ancak zamanı geldiğinde soluk kesici bir soloyla formasyonu kınp çıkacak ortaya. Çocuğun iradesini herhangi bir düzen içine yerleştirmek hiç kolay değil, isteği becerisi gibi kolayca nota defterinin kabına sığmıyor. Dirsekleri bedeni üzerinde keyifle kürek çekmekte, nefesi neşeyle boruya akıyor, kafasını meşgul eden hiçbir şey yok. Sevinçli. Başlangıcı ve sayfa değiştirmeyi çalışıyor. İlerde güzel gelişmeler olacak, görünen bu, diyor klarnet öğretmeni. Bayan Kohut'tan önemli ön bilgiler almış olan bu öğrenciden çok hoşnut, hatta bu öğrenciyi meslektaşından kapabilmeyi umuyor ki mezuniyet konserinde onun ışığı altında kendisi de güneşlenebilsin.

Klarnet sınıfının kapısına, yürüyüş giysileri içinde bir kadın yaklaştı; ilk bakışta tanımak mümkün değil, belli ki birisini bekliyor. Buraya gelmek zorundaydı, o yüzden gelmek istemişti. Erika Kohut, tarzı olduğu üzere, duruma uygun olarak süslenip püslenmiş.

O, öğrenci Klemmer yani, öğretmenine doğayı, taptaze doğayı vaat etmedi mi ve doğanın nerede bulunabileceğini en iyi bilen o değil mi? Küçük siyah enstrüman kutusuyla biraz ürkek kapıdan çıkan öğrenciye, kekeleyerek, birlikte nehir gezisi yapmayı öneriyor; kendinden emin olmadığı çok belli. Hemen şimdi! Kadının planlarını kılığından anlamış olmalı. Gelişimin nedeni, diyor kadın, nehiri geçip ormanlara gitmek. Kusursuz donanmış bu kadınla dağ gibi başanlar, gümbürdeyen, tatsız buzullar hemen açılıyor.

Dağda pek davetkâr olmayan bir konaklama yerinde amaca uygun çaba kanıtlanacak, yerde muz kabuklan ve elma artıklan, kenara biri kusmuş ve bütün diğer değerden düşmüş kanıtlar, ortalıkta o kirli kâğıt parçaları, yırtık biletler, hiçbiri asla gübreye dönüşmeyecek.

Erika, Klemmer'in fark edeceği gibi, tamamen yeni giyinmiş; giyim maksada, maksat giyime uyuyor. Giyim, her zaman olduğu gibi, kadının esas meselesiymiş gibi görünmekte, zaten kadınlar etkili olmak için her zaman süse gereksinim duyar ve tek başına orman henüz hiçbir kadını süslememiştir. Tersine, kadın kendi varlığıyla ormanı süslemelidir, dürbünlerle izlenen hayvanla benzerliği buradadır kadının. Erika son derece sağlam yeni yürüyüş ayakkabıları almış ve nemden dolayı paslanmasın diye iyice yağlamış. Bu ayakkabılarla, isterse kilometreleri rahatça kat edebilir. Üzerinde kareli spor gömlek, dize kadar renkli pantolon ve yün ceket var, altına kırmızı spor çorap giymiş. Küçük bir sırt çantası bile eksik değil, içinde serinletici bir şeyler olan! Yanına ip falan almadı, çünkü aşırılıktan yana değil. Eğer ille de aşırılık yapılacaksa, o zaman ağa ve ipe gerek yok; bu kadın, insanın sadece kendisine ve partnerine ihtiyaç duyduğu bedensel tahriklerin yabanıllığına, büyük ihtimalle tek bir önlem bile almadan bırakır kendisini.

Kendisini erkeğe küçük lokmalar halinde verecek. Tıka basa doymamah; kendisine karşı, sürekli midesini kazıyan bir açlığın ıstırabını duymalı. Annesiyle yalnızken böyle hayal ediyor. Bir sürü şey düşündükten sonra kendisini esirgiyor, vermiyor, hem de isteyerek yapıyor bunu. Yeteneğinden iyice yararlanıyor. Çürüyen bedeninin bozuk paralarını Klemmer'e cimrice sunacak, ki çocuk kendisine verilenden daha fazlası olduğunu düşünsün. O küstah mektup hamlesinden sonra, kolay olmasa da kendini tamamen geri çekmişti. Bedeninin kumbarasında, sürekli yanında taşıdığı ve patlayacak kadar dolu bu morarmış tümör içinde hapsedilmişti. Üzerindeki bu yürüyüş giysisi için örneğin, spor mağazasına yüklü bir miktar saymak zorunda kaldı. Kalite satın alıyor, ama güzelliği daha önemli. Uzun erimli arzulara sahip o. Klemmer kadını sükûnetle süzüyor, asıl gücünü de bu oluşturmakta. Gözleri yavaş yavaş yün ceketinin taklit düğmeleri ve Erika'nın göbeğinin üzerinden geçen, avcı stilinde, geyik dişi kaplamalı, küçük gümüş bir saat zinciri (bu da taklit) üzerinde dolaşıyor. Erika, kendisine yürüyüş sözü verildiğini ve şimdi bunu talep etmeyi geldiğini

söyleyerek sızlanmaya başladı. Neden tam da burada, şimdi ve bugün? diye soruyor Klemmer. *Bugün,* dediğini anımsamıyor musun? diye soruyor kadın. Dikkatsizce verdiği sözlerin kuponlarını koyuyor sessizce çocuğun önüne. Kendisine özellikle söz verilmiş, hem de bugün için. Erkek zamanında önermiş: bugün. Fazla düşünmemesini öneriyor öğrencisine. Klemmer, bunun yeri ve zamanı değil, karşılığını verdi. Ânında da daha uzak yerler ve daha iyi zamanlar için vaatler aldı bir sürü. Sevgililer yakında orman yollarına, göl kıyılarına gereksinim duymayacak artık. Ancak bugün, önceden vaat ededilmiş dağ doruklan belki erkeğin arzusunu güçlendirebilir.

Walter Klemmer düşünüyor. Yeni bir şey denemek için, çok fazla uzağa gitmek gerekmediği kararma vardı. Her zaman olduğu gibi, bilimsel ilgisiyle, Erika buna şaşacak, burada hemen yapmayı öneriyor. Neden uzaklara gitsinler ki? Aynca bu durumda judo kulübüne saat üçte rahatça yetişebilir. Yalnız, aşkla asla şaka yapmamak gerekir. Eğer Erika ciddiyse, kendisi çoktan hazır. Buyrun. Şimdiye kadar şefkatli ve insancıl davrandı, ama zorbalaşması da mümkün; bunu kanıtlayacak. Nasıl isteniyorsa öyle. Erika Kohut, öğrencisine usulünce cevap vermek yerine, her zaman kilitsiz olduğunu bildiği temizlikçi kadının kabinine çekiyor koparırcasına. Şimdi erkek, içindeki-ni göstermek zorunda. İtici güç kadından geldi. Erkek şimdi, asla öğrenmediği şeyi göstermek zorunda. Temizlik maddeleri sert ve keskin kokuyor, temizlik aletleri üst üste yığılmış. Erika önce özür diliyor, genç adamı mektupla muhatap etmemeliydi. Uzatıyor konuyu. Klemmer’in önünde diz çöküp beceriksiz öpücüklerle, karşı koymaya çalışan göbeğini burguluyor çocuğun. Yüksek aşk sanatında deneyimli olmayan dizleri toz içinde. Temizlik kabini çok pis. Yepyeni ayakkabasınm tabanlan parıldıyor. Her biri kendi küçük aşk gezegenine, itici, sevimsiz kıtaları birbirinden uzaklaştıran buzullara yapışmış; öğretmen ve öğrencisi. Kadının kendisini aşağılamasından giderek etkilenmeye başlayan Klemmer, bu talimsiz öz aşağılamanın ileri sürdüğü taleplerden de ürküyor, çünkü ne kadar çok aşağılarsa, o ölçüde sesini yükselterek savunuyor kendisini.

Bu aşağılanmışlık, bozulmamış şehvetin asla böğüremeye-ceği kadar yüksek sesle böğürmekte. Klemmer cevaplıyor: Hemen ayağa kalkın, lütfen! Önünde kadının gururunu bir kenara attığını görüyor ve kayıp düşmemek için hemen kendi gururunu sokuyor devreye. Gerektiğinde

kendisini dümene sıkıca bağlayacak. İkili, daha başlar başlamaz, artık birleşemez hale gelmişti, yine de inatla birleşmek istiyorlardı. Öğretmenin duyguları, sıcak hava akımı gibi, yükselerek esmekte. Klemmer aslında hiç istemiyor, ama kendisinden istendiği için buna mecbur. Dizlerini birbirine yapıştırmış, utangaç bir okul çocuğu o. Kadın çocuğun uyluklarının üzerinde dinlenirken çocuktan hoşgörü göstermesini, harekete geçmesini diliyor. Şu an bizim için her şey ne kadar güzel olabilirdi! Etinin parçaları çarpıyor yere. Erika'nın aşk ilanı, sıkıcı talepler, kurgulanmış sözleşmeler, birçok kez güvenceye alınmış anlaşmalardan ibaret. Klemmer'in kadına aşk vermeye niyeti yok. Hop hop, diyor, bu kadar hızlı olma. Prusyalılar bu kadar hızlı ateş etmez. Erika, şu ya da bu koşullar altında ne kadar ileri gitmek istediğini anlatmakta, Klemmer'in akimdan geçen ise en çok belediye parkında temposu düşük bir gezinti. Ricası açık: Bugün olmaz, haftaya! O zaman daha çok vaktim olacak. Ricaları işe yaramayınca, gizlice kendisini okşamaya başlıyor, fakat bedeni ölü gibi. Bu kadın onu, gerek duyulmasına rağmen aleti hiç tepki vermeyen emici bir mekâna itmekte. İsteriyle çekiştiriyor, vuruyor, sallıyor. Kadın henüz farkında değil hiçbir şeyin. Kadın, aşk çığı olarak yuvarlanıyor erkeğin üzerine. Şimdiden inlemeye başladı, daha önce söylemiş olduğu bazı şeyleri geri alıp daha iyilerini vaat ediyor. Kadın şu an ne kadar özgür: Nihayet! Oysa Klemmer buz gibi; bel altında çalışıyor, üzerinde çalıştığı parçayı çeviriyor, demirden aletlerle dövüyor. Kıvılcımlar kaçışıyor her yana. Piyano öğretmeninin bu kadar uzun süre havalandmlmamış iç dünyasından korkuyor genç adam. Bu dünya kendisini tümüyle yiyip bitirecek! Erika daha şimdiden adamın sahip olduğu her şeyi istiyor; oysa adam daha ucunu bile göstermedi ona. kadın hayal ettiği, başkalarından gördüğü aşk hareketlerini yapıyor. Kendini adama sinyalleriyle kanştırdığı beceriksizlik sinyalleri veriyor, karşılığında aldığı ise çaresizlik sinyalleri. Adam şimdi MECBUR ve bu yüzden de YAPAMIYOR. Bahane olarak, benimle olmaz, bunu kafana sok! diyor kadına. Erika fermuarını çekiştirmeye başladı. Gömleğini çekip çıkararak, âşıkların her zaman yap tıklan gibi ve alışıldığı üzere, adamın bedeninde kuduruyor. Ama Klemmer tık demiyor, hiçbir hareket yok. Bir süre sonra Erika, hayal kmklığma uğramış olarak küçük odanın içinde ileri geri yürümeye koyuldu, yeni ayakkabısının tabanlan ses çıkanyor. Olmayan şeyin yerine eksiksiz kurulmuş bir duygu dünyası sunuyor şimdi de. Aşın heyecan ve sinirlilik, diye açıklıyor, her şeye rağmen aşkın bu dışsal kanıtından o kadar mutlu ki. Klemmer mecbur olduğu için yapamıyor.

Mecburiyet, manyetik dalgalar halinde yayılmakta bu kadından. Kadın âdeta bir mecburiyet. Erika yere çömeldi; bu iri yan beceriksizlik, kemiklerim hoyratça katlayan bu bela, öperek kendisini öğrencinin uyluğu arasına sokuşturuyor. Sanki bu ısrar, içinde bir şeyler uyandırıyormuş gibi inliyor Klemmer ve yine inleyerek, beni böyle bağlayamazsın kendine, beni bağlayamazsın, diye söyleniyor. Ama çocuk her zaman aşkta yeni şeyler denemeye seve seve hazır. Nihayet Erika'yı çaresizlik içinde alt edip elinin kenanyla hafifçe vuruyor ensesine. Başı itaatkarlıkla öne düşen kadın artık göremediği çevresini unuttu bile. Sadece odanın zemini. Aşkta kolayca unutuyor kendisini, çünkü içinde, endişeleneceği çok az şey kalmış. Dışarıyı dinleyen çocuk sıçrıyor bir an ve sonra kısa süren dikkat kesilişin ardından, kadının dudaklarını, sarkan cinsel organının üstüne eski bir eldiven gibi hızla geçiriyor. Eldiven çok büyük. Hiçbir şey olmuyor Klemmer'e de. Öğretmenin varlığı çok uzakta alçakgönüllü gösteriyor kendisini.

Klemmer, hırsla kadının ağzında gidip geliyor, ama hâlâ hiçbir şey olduğu yok. Pörsük kamış, duygusuz mantar, kadının sularında devam ediyor yüzmeye. Yine de kadını saçlarından sıkı sıkıya tutmuş, çünkü belki de bu arada bir şeyler gelişebilir. Klemmer, temizlikçi kadın geliyor mu acaba diye yan kulak koridoru dinliyor. Ve her şeyi. Bir de hareket var mı, diye cinselliğini. Aşkın bağladığı ve aynı zamanda aşk tarafından budanan öğretmen, Klemmer'i yalayıp duruyor; inek ve yeni doğmuş buzağısı. Olacak, vaadinde bulunuyor çocuğa, tutkularından artık kuşku duyulamayacağma göre, sınırsız zamana sahipler. Sinirlenmek yok. Belli belirsiz vaatlerin arkasındaki buyruğu duyan genç adam öfkeden kuduruyor. Derste de durmadan bir şeyler emretmiyor mu zaten? Sahip olduğu müzik bilgisi kadını çocuğun üstüne çıkarıyor, ama altındayken, kendinden geçmiş halde altında yatarken de iğrendiriyor çocuğu; hem de ifade edebileceğinden daha çok. Kadın onun kamışı önünde küçülüyor, öte yandan kamışın da büyümeye hiç niyeti yok. Klemmer, kusma duygusu hisseden Erika'nın ağzında gidip geliyor durmaksızın, ama boşuna. Ağzı yan ya-nya dolu kadın, çocuğu şefkatle teselli ediyor hâlâ, üzülmesin, başka zaman güzel olacak. Gözlerini görmüyor kimse; o emreden değil, sadece saç, kafa arkası, ense, anlaşılmaz bir şey. Artık tekmelere de tepki vermeyen bir aşk otomatı. Ve öğrencinin tek istediği, burada aletini bilemek. Aslında aletinin bedeninin öbür kısımlarıyla ilgisi yok. Oysa aşk her zaman kadının

bütününü ele geçirir. Aşkı tamamen harcamak ve kalan bozuk parayı tezgâhın üzerinde bırakmak kadının dürtüsüdür. İkisi de, bugün olmuyor, elbette sonra olacak, diyor. Erika başarısızlığı, en derin aşk kanıtı olarak görmekte. Başarısızlığına deli gibi öfkelenen Klemmer, bunun için kadını saçlarından sıkı sıkıya, canını acıtacak kadar sıkı tutuyor, ki şu an alışılmış kararsızlığıyla elinden kaçıp gitmesin. Şimdi burada fırsattan istifade edelim ve anlaşmaya uygun olarak acıtarak çekelim saçlarını. İkisi birlikte aşka ilişkin bir şeyler haykınyor.

Ancak bu görevi yerine getirirken öğrencinin yıldızı söndü. Bir türlü üstesinden gelemiyor kadının. İpini ne kadar çe-kiştirirse çekiştirsin labirent kendini açmıyor ona. Budanmamış ağaçlar ve çalılıklar arasında şehvetin düz yolu açılmıyor bir türlü. kadın en çılgın tatminlerle dolu ormanlarda tozutarak dolaşırken, ne yazık ki görebildiği tek şey böğürtlen ve taş mantan. Ancak bunlan uzun bekleyişi dolayısıyla kazandığını iddia ediyor. Öğrenci iyi çalıştı, ödülü hak etti. Ödül dediği Erika'nın aşkı elbette; çocuk alıyor ödülünü. kadın, yaşayacağı hazdan dökülecek yumuşak kurtçuklar damakla dili arasında beceriksizce dönüp dururken kaybolmayı bekliyor orman yollarında. Bir tabela okunacak sonra, bildik çalılıklara gelindiğine sevinilecek. Otların arasında yılan var, tabela taşımıyor boynunda, o nedenle dehşete düşüyor herkes. Bu berbat yer, onların aşk mekânı; böyle ilan ediyor kadın. Burada ve şimdi. Öğrenci hiçbir şey söylemeksizin, ses vermeyen bu boruyu kadının yumuşak ağız boşluğuna sokuyor; kadının dişlerini hafifte olsa hissediyor kamışının üzerinde, dişlerini bastırmamasını öğütlüyor kadına. Böylesi durumlarda Klemmer'i korkutan hastalıktan çok dişlerdir. Terliyor, çaba sarf ediyormuş gibi yaparak soluyor. En sonunda mektubu aklından çıkaramadığını itiraf ediyor kadına. Ne kadar aptalca. Aşkı yaşamak yerine, sürekli aşkı düşünmesi, yazdığı o mektuptan dolayı, Erika'nın suçu. Aralarına engeller kurdu kadın.

Cinselliğini henüz gerektiği gibi değerlendirememiş olan kadına, organının böyle zamanlarda ne kadar büyüdüğünden söz ediyor heyecanla; bu, öğrenmeye hevesli bir çocuğu yeni alman oyuncak inşaat seti ne kadar sevindirirse öyle memnun ediyor Klemmer'i. Ama kamışı büyümüyor. Şehveti henüz hiç tatmamış öğretmen, hazzm keyif veren gayretiyle ayrıntılı tanımlamalar yapıyor. Şimdiden erkeğin söylediklerini bütünüyle kabullendi ve daha fazlasını! Yakında onunla bunu yaşabileceği için çok

sevinçli. Bu arada fark ettirmeden adamın kamışını ağzından çıkarmaya çalışıyor, ama Klemmer'in buyruğuyla yeniden alıyor ağzına; şu an öğretmen öğrenci ilişkisi yok aralarında. Klemmer bu kadar çabuk pes etmez! Kadın bu acı ilacı şekersiz yutmak zorunda. Belki de kendi suçu olan öğrencisinin başarısızlığının ilk korkularını hissetmeye başladı Erika. Genç öğrencisi hâlâ düşüncesizce cinsel haz peşinde, ama hâlâ alabildiği bir şey yok. Bu tür uçurumları bütün varlığıyla dolduran kadının içinde korkunun karanlık gemisi büyüyor, işte yelkenleri açtı bile. Çılgın bir rüyadan hiç istemeden uyanan kadın, kendilerini tıktıkları yerin ayrıntılarını algılamaya başlıyor. Kabin camının gerisinde epey altta kalan bir ağacın üst dallan görünüyor. Kestane ağacı. Klemmer aşk çıkıntısını, tatsız bir emme şekeri olarak kadının ağzına vermiş bütün vücuduyla bastırırken, hiçbir anlamı olmamasına rağmen inliyor. Erika gözucuyla, aşağıda, yağmur damlalarının hızla düşmeye başladığı dalların neredeyse belli belirsiz sallandığını görüyor. Yapraklar damlaların ağırlığıyla düşüyor aşağıya. Sonra yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başlıyor. Bir ilkyaz sabahı vaadini tutmamış. Yapraklar yağmur damlalarının saldırısına boyun eğiyor sessizce. Gökyüzünden düşen gümbürtü dallara isabet ediyor durmaksızın. Kadını saçlarından ve kulaklarından kavrayan adam kendisini kadının ağzına tıkıştırmakla meşgul hâlâ, bu arada doğa güçleri dışarıda ezici üstünlüklerini sergiliyor. kadın hâlâ istiyor, erkek hâlâ yapamıyor. Sertleşmiyor, penisi hâlâ küçük ve yumuşak. Öfkesinden bas bas bağınyor öğrenci; bugün en iyisini veremediği için dişlerini gıcırdatıyor. Belli ki bugün kadının bedeninin daha iyi bölümünde bulunan deliğe, ağzına yani, boşalamayacak.

Erika hiçbir şey düşünmeden geveleyip duruyor adamın penisini, oysa ağzında gevelenecek pek bir şey yok aslında. Ama ona yetiyor. Midesi bulanmaya başladığı için derin soluk almaya çalışıyor. Öğrenci şimdi sertleşmiş penis yerine diken gibi batan kıllarını şiddetle sürtüyor kadının yüzüne, aletine de demediğini bırakmıyor bu arada. Erika kustu kusacak. Hızla kalkıp, orada öylece kullanıma hazır duran eski teneke kovanın içine kusmaya başlıyor. Sanki biri içeri girecek gibi, ama hayır, önlerinden geçip gitti. Öğretmen kusma nöbetleri arasında, göründüğü kadar kötü olmadığını söyleyerek sakinleştiriyor adamı. Kadın, derinliklerinden safra tükürmekte. Kaskatı kesilmiş elleri midesinin üstünde, yan bilinçsiz halde, ileride zevkin çok daha büyüğünü yaşayacaklarını söylüyor. Gerçi bugünkünün zevk

olduğu söylenemez pek, ama yakında öylesine fışkıracak ki durdurmak mümkün olmayacak. Biraz soluklandıktan sonra, çok daha şiddetli, çok daha içten duygular boşaltıyor ortaya yorulmaksızın; yumuşak bezlerle cilaladığı duygularını cakayla gösteriyor şimdi. Bütün bunlan senin için biriktirdim Walter, şimdi zamanı geldi. Kusmuyor artık. Ağzını suyla biraz çalkalamak isteyince, şakadan hafif bir şamar yiyor.

Adam hiddetli, azgınlığımın tam ortasındayım şu an, sakın bir daha yapma bunu. İşte, tümüyle dağıldım bile. Karlı doruklanma kadar bekleyemedin, değil mi? Çalkalamayıverseydin ağzını. Erika çok kullanılmaktan yıpranmış aşk sözcükleri kekeliyor; adam gülerek cevap verdi bu çabaya. Yağmur düzenli aralıklarla vuruyor tokmağını yere. Camlan yıkıyor damlalar. Kollarını erkeğin boynuna dolamış, pek de ilgisi olmayan bir şeyler anlatıyor Erika. Erkek, kötü kokuyorsun, diye cevaplıyor söylenenleri. Kötü koktuğunu biliyor mu gerçekten? Kulağa çok hoş geldiği için cümleyi bir kez daha tekrarlıyor; ne kadar kötü koktuğunuzu biliyor musunuz, Bayan Erika? kadın, hiçbir şey anlamıyor; tekrar hafif hafif yalamaya başlıyor adamı. Ama olması gerektiği gibi olmuyor. Yağmur bulutlan nedeniyle hava giderek karardı. Klemmer, Erika’nın ne kadar kötü koktuğunu, iğrenç kokusunun bütün odayı kapladığını tekrarlıyor; ilk seferinde anlaşılmış olması gerektiği için, anlamsız bir çaba şimdiki. Kadının kendisine yazdığı mektuba, şimdi cevap veriyor işte: Senden hiçbir şey istemiyorum, aynca dayanılmaz kötü kokuyorsun. Klemmer, Erika’nın saçını çekiyor hafifçe. Genç ve yeni burun delikleriyle kadının bu çok tuhaf ve iğrenç kokusunu, çürümüşlüğün bu pis hayvani kokusunu solumak zorunda kalmaması için kadın kenti terk etmeli. Pöf, nasıl kötü koktuğunuzu bilemezsiniz, Bayan Öğretmen.

Erika o sıcak yuvaya, utanç dereciğinin rahim sıcaklığındaki suyunun içine kayıveriyor; su bir hayli pis olduğu için dikkatle yapmalı bu işi. İçinde bir şeyler kaynayarak taşma noktasına yaklaşmakta. Kirli utanç köpükleri, başarısızlığın ölü fareleri, kâğıt paçavraları, çirkinliğin odun parçaları, sperm lekeleriyle dolu eski bir döşek. Yükseliyor, yükseliyor. Giderek daha çok. kadın için için gülerek erkeğin bedeninde tırmanıyor yukanya; başının amansız beton tepesine kadar. Bu baş, kokuyla ilgili monoton cümleler söylemekte durmaksızın; öğrencinin, kokuya sebebiyet veren piyano öğretmenini önemsediğinden daha çok hem de.

Erika, içinde yaşanılan dünya ile Hiçlik arasındaki mesafeyi hissediyor şu an. Öğrencinin iddasma göre, Erika kokuyormuş. Çocuk buna yemin etmeye hazır. Erika ölümüne kadar gitmeye hazır. Öğrenci, başarısızlığa uğradığı bu yeri terk etmeye hazır. Erika ise ölümde sonlanan bir acı anyor. Çocuk pantolonunu kapatıp kapıya yönelirken, Erika dolu gözlerle, öğrencisinin kendi boğazını sıkışını seyretmek istiyor. Onun resmini yok olup gidesiye kadar gözbebeklerinde tutacak. Klemmer kadının koktuğunu söylemekten vazgeçti, artık dünyada olduğunun bile farkında değil. Erkek gitmek istiyor. Erika'nın isteği ise, erkeğin öldürücü elinin kendi üzerine indiğini hissetmek; utanç, dev bir minder yerleştiriyor kadının kucağına.

Koridorda yürüyorlar. Yan yana. Aralarında mesafe var. Klemmer alçak sesle, kadının yaydığı bu eskimişlik kokusunun daha geniş yerlerde biraz azalmasının çok rahatlatıcı olduğuna yemin ediyor. Odada koku gerçekten dayanılmazdı! İnanın. Kadına kenti terk etmesini öneriyor içtenlikle.

Bir süre sonra koridorda müdür beyle karşılaşıyorlar; Klemmer başını eğerek selamlıyor adamı, piyano öğretmeni ise meslektaşça selâmlaşıyor amiriyle, çünkü müdür öğretmenlerle arasına mesafe koyma yanlısı değil. Müdür bununla yetinmiyor, bir sonraki kapanış konserinde çalacağı için Bay Klemmer'i yürekten kutladığını ifade ediyor. Oysa, solistle ilgili henüz kesin kararını vermemiş Erika; müdüre söylediği bu. Söz konusu öğrenci gözle görünür biçimde tembellik etmekte, bu kesin. Öğrenci K. mı yoksa bir başkası mı, bunu düşünmesi gerek. Henüz bilmiyor. Ama kendisine, müdüre yani, zamanında bildirecek. Klemmer sesini çıkarmadan dinliyor öğretmeninin dediklerini. Öğrenci Klemmer'in kabahatleri bir bir sayılırken müdür bey dilini şaklatıyor. Erika öğrenciyle ilgili hoş olmayan gerçekleri yüksek sesle ifade etmeli ki, daha sonra öğrencisi esrarengiz ithamlarda bulunmasın kendisine. Klemmer'in çalışmayı ihmal ettiğini kanıtlayabilir aslında. Çocuğun göstermek zorunda olduğu çaba ve gayretin sürekli azaldığını saptamak zorunda. Bunun için ödüllendirilecek değil herhalde! Bunun üzerine müdür, sonuçta onun öğrenciyi kendisinden daha iyi tanıdığı karşılığını verip, görüşmek üzere diyor; öğrenci K.'ya da kendisini bir an önce toparlaması öğüdünde bulunmayı ihmal etmeden.

Odasına gidiyor müdür bey.

Klemmer, Erika Kohut'a korkunç kötü koktuğunu ve kenti hemen terk etmesi gerektiğini yineliyor. Hakkında başka şeyler de söyleyebilirmiş, ama ağzını kirletmek istemiyormuş. Onun kokuyor olması yeterli, kendisinin de kokması gerekmiyor! Şimdi ağzını çalkalamaya gidecek, kadının kötü kokusunu genzinde bile hissediyor. O korkunç öğretmen kokusu midesine kadar dayandı. Bedeninden yayılan pis kokunun ne kadar iğrenç, ne kadar cehennemi bir koku olduğunu fark etmediği için mutlu olması gerektiğini söylüyor.

Ortak bir zeminde, evet, Erika Kohut'un mide bulandıncı kokusu dışında ortak bir noktada anlaşmaksızm farklı yönlere doğru uzaklaşıyorlar.

Erika Kohut gayret ve özenle işe koyuluyor. Gölgesinin üzerinden atlamak istemişti ama başaramadı. Ona acı veren çok şey var. Tercih edilebilecek pek bir şeyi yok onun. Bütünüyle şaşkın durumda. Kapılara, dolap kullanılmadan nasıl barikat kurulacağını televizyonda görmüştü. Polisiye filmlerden birinde göstermişlerdi. Sandalyenin arkalığını mandalın altına sürüyorsun. Boşuna zahmet, çünkü annesi bugünlerde sıkça olduğu gibi tatlı tatlı ve sakin uyuyor, o arada da tatlımsı alkolü gözeneklerinden ve gırtlak poliplerinden saygısızca buharlaştırmakta.

Erika evdeki mücevher kutusuna el atıyor, zengin stoklarını kanştmyor şimdi. Burada, Walter K.'nın, aralarındaki ilişkiyi iğrenç hakaretlerle çok erken kopardığı için henüz hiç görmediği bir servet istiflenmiş durumda. Oysa ilişki kadın için daha yeni başlıyordu! Tam kendisini hazır hissediyordu ki, Klemmer tamamen kabuğuna geri çekildi. Erika çamaşır mandallarını seçiyor, biraz tereddüt ettikten sonra da topluiğneleri; plastik kutunun içinde bir sürü topluiğne.

Gözyaşları içinde, sevimli, rengârenk plastik çamaşır mandallarından oluşan açgözlü sülükleri bedenine yerleştiriyor. Kolay ulaşabildiği yerlere; buraları daha sonra mavi lekelerle işaretlenmiş olacak. Erika ağlayarak sıkıştırıyor etini. Beden yüzeyinin dengesini bozuyor. Cildinin uyumunu. Ev ve mutfak aletlerini batınp duruyor orasına burasına. Aptallaşmış halde bedenine göz gezdirip boş yer anyor bir şeyler batırabileceği. Bedeninin kayıt listesinde boş görünen her yer, çamaşır mandallarının açgözlü makası arasına sıkıştırılıyor hemen. Aradaki gergin alana ise toplu iğneleri batırıyor, büyük bir şiddetle. kadın, belki de sonuçlan olabilecek bu

davranışından dolayı şaşkına dönmüş, avazı çıktığı kadar bağırarak ağlıyor. Yapayalnız. Kendisine batırdığı topluiğnelerin her birinin kafaları ayn renk. Çoğu hemen düşüyor. Tımaklarının arasına batırmaya cesareti yok, çünkü çok acıdığını biliyor. Az sonra küçük kan kabarcıklan birikmeye başladı derisinin üzerinde. Katıla katıla ağlıyor ve kendisinden başka hiç kimse yok. Bir süre sonra ara verip aynanın önünde duruyor kadın. Görüntüsü can yakıcı ve alaycı sözlerle beynine işliyor. Çok renkli bir görüntü bu. Aslında nedeni bu kadar üzücü olmasa insanı ne-şelendirebilir. Erika çok yalnız. Annesi içtiği likörden dolayı derin uykuda. Aynanın yardımıyla bedeninin tahrip olmamış bölümlerini buldukça mandalı ya da iğneyi kapıyor hemen; o arada da ağlıyor hem de durmaksızın. Aletleri bedenine, bedeninin içine saplıyor. Gözyaşları süzülüyor bedeninden aşağıya ve Erika yapayalnız.

Epeyce uzun bir süre sonra, bizzat Erika tarafından çıkarılan mandallar ve topluiğneler, özenle yerleştiriliyor kaplarına. Acı yavaş yavaş diniyor, gözyaşları azalıyor.

Erika Kohut, yalnızlığına son vermek için annesinin yanına gidiyor.

Yine akşam oluyor, caddeler akıldışı bir hızla evlerine giden insanların oluşturduğu trafikle dolu; Walter Klemmer de hiçbir şey yapmadan avare avare dolaşmamak için, yapışkan bir ipin ucunda hummalı bir faaliyete girişiyor. Özellikle heyecan verici bir şey yaptığı yok, ama sürekli hareket halinde. Kendisini pek yorduğu da söylenemez, fakat zaman onun hareket dürtüsünün etrafında hızla dönüyor. Arabayla, daha sonra da metroyla, kentin parkında biteceğini şimdiden sezdiği karmaşık, ulaşım tekniği açısından uzun süren bir yolculuğa çıkıyor, ancak vanlacak hedefi ve hedefe giden yolu önceden bulmak zorunda. Büyük bir enerjiyle geziyor kentte, daha geç olması lazım. Zaman öldürüyor. Evet, istiyor, bu kesin. Parkta barındığı söylenen savunmasız hayvanlara örneği görülmemiş biçimde saldıracak. Kent parkına, yurtlarını henüz hiç görmemiş flamingolar gibi bir sürü egzotik hayvan getirdiler; saldırıya uğrasınlar, paramparça edilsinler diye. Walter Klemmer hayvanse-ver biri aslında, ama fazlası onu da taşırıyor; onun gibi birinin ve bazen masum birinin bile okkanın altına gitmesi gerekiyor. Öylesine hakarete uğramıştı ki, karşılığında kadını incitmek zorunda kaldı. Bu hesap eşitlendi gerçi, fakat yine de kefalet için kurban gerekiyor. Hayvanlardan biri ölmek zorunda kalacak. Klemmer’e,

uzak ülkelerden gelen, her şeyden habersiz bu hayvanların garip hayat tarzlan ve onlara yönelik bazı dövme ve öldürme olaylan hakkında ayrıntılı haberler veren gazeteler yol gösterdi.

Genç adam yürüyen merdivenlerden koşarak açık havaya çıkıyor. Park artık sessiz ve hareketsiz, oysa hemen önündeki otel ışıl ışıl, gürültülü. Bay Klemmer'in varlığı âşıkları hiç tedirgin etmiyor, çünkü o buraya başkalarını dikizlemek için değil, kendi zorbalıklarını gerçekleştirirken görünmemek için geldi. Çocuğun kullanmadığı dürtüleri şimdi hızla kötülük olarak çıkıyor ortaya, buna yol açan da bir kadın. Arayış içinde dört dönen Walter Klemmer, tek bir kuş bile bulamadı şu âna kadar. Şimdi basmanın yasak olduğu çimenlere basıyor, hiçbir şeye aldırış etmeksizin olur olmaz yerlere girip çıkarken yurtdışın-dan gelmiş fundalıklan bile sakınmıyor. Özenle düzenlenmiş çiçek tarhlarını bilerek çiğniyor ayaklarının altında. Baharın renkli habercilerini eziyor. O iğrenç kadına sunduğu şey kabul görmedi, şimdi bu sevgi yüküyle yaşamak zorunda. Bu yükün çok ağır olduğu söylenemez, ama sonuçlan hayvan dünyası için çok yıkıcı olacak. Klemmer'in duyduğu bedensel arzu da, kendisine, küçük kabından dışanya fırlayabilmek için gedik açamadı. Sadece birkaç müzik etkisini seçerek çocuğun beyninden çekip aldı kadın. Sınavdan sonra fırlatıp atmak için en iyi olan şeyi aldı! Walter K. tam da sevgiyi elde etmeye çalışırken hayal kınklığma uğratıldığı için, hercaimenekşeleri ayak-kabılanmn ucuyla hallediyor. Başansızlığa uğramasının suçu bu durumda kendisinin olamaz. Eğer Erika devam ederse, düşünde bile göremeyeceği kadar kötü şeyler yaşayacak. Fundalığın öte tarafında su kokusu aldığı için zorbaca yol açarken, fundalığın dev dikenlerine takılan Walter Klemmer'in yüzüne çarpıyor esnek dallar. O şimdi her türlü av geleneğine aykırı olarak, avcının, yaralı halde kaçmasına izin verdiği yaralı bir av hayvanı. Hayvanı kalbinden vuramadı acemi avcı. Bu yüzden Klemmer artık herkes ama herkes için potansiyel bir tehlike!

Zehirli aşk cücesi o; aslında sadece gündüz için düşünülmüş bu dinlence yerinde, tepkisini masum hayvanlar üzerine boşaltmak için gece vakti dolanıyor ortalıkta. Atacak taş anyor, ama yok. Ağacın birinden düşmüş kısa dal parçasını kaldın-yor yerden, dal çürümüş, hafiflemiş. Sevgisini sunduğu kadın ondan zalimce şeyler talep ettiğinden, çürük dal parçasından daha iyi bir silah bulmak için gayretle eğilmek zorunda. Kadının efendisi

olamadığı için şimdi eğilmesi ve yorulmaksızın odun toplaması gerekiyor. Bu minik sopaya flamingo bile gülüyor. Sopa değil, ince bir dal. Deneyimi olmayan ama yeni bir şey yaşamak isteyen Klemmer, kuşların, kendilerine eziyet edenlerden kurtulmak için geceleri nerede dinlendiklerini düşünemiyor. Belki de sadece kendilerine ait kulübeleri vardır! Klemmer, çok sayıda kuşu öldürmüş olan serserilerin gerisinde kalmak istemiyor, asla. Şimdi suyun kokusunu daha güçlü aldı. Gazetelerde yazdığına göre pembe renkli av, orada bir yerlerde. Rüzgârın içinden çeşitli hışırtılar duyuluyor, bu kez sürekli. Açık renk yollar uzun yılanlar gibi kıvrılarak sanyor etrafı. Artık bu kadar ilerlemişken, yeri daha kolay doldurula-bilen bir kuğuyla bile yetinecek. Ancak bu düşünceden hemen vazgeçiyor, taşan öfkesi için bir supaba ne kadar çok ihtiyacı var. Kuşlar suyun üzerinde dinleniyorsa, onlan kendine çekecek. Kıyıdalarsa, ıslanması gerekmez elbette.

Kuş sesleri yerine uzaktan durmaksızın geçip giden araba sesleri duyuyor. Bu saatte hâlâ yollarda, öyle mi? Kent, dinlenmek isteyenleri buraya, kentin yeşil sınırlarına, Viyana'nın bu ciğerlerine kadar takip etmekte. Ölçüsüz öfkesinin gri sınırlarında gezinen Klemmer, kendisine karşı çıkmayacak birini anyor. Onu anlamayan birini anyor. Kuş büyük ihtimalle kaçar ama karşı çıkmaz. Çocuk kendi geçişinin rotasını izleyerek çimenleri eziyor. Gecenin ortalıkla dolaşıp duran yalnızlarına içsel bir yakınlık duymakta. Ortalıkta sürterken kadınların ellerini sıkıca tutan diğer gece kelebeklerine göre kendisini daha üstün hissediyor, çünkü onun öfkesi aşk ateşinden çok daha güçlü. Genç adam buraya kadar kadınlara yakın olmaktan kaçtı. Küçük bir ses kaynağından çıkan yaygara halka halka dağılmakta havaya, sadece bir kuş gagasının ya da yeni başlayan birinin çıkarabileceği gibi hiç de melodik olmayan bir ses. İşte, kuş orada! Yakında Vandalların eylemlerinden söz edilecek ve biri elinde yeni basılmış gazeteyle engellenmiş sevgilinin önüne çıkabilecek, çünkü bir hayat yok edildi. O zaman sevgilinin hayatını da vahşice yok etmek mümkün. Hayat damarları kesilebilir. Bayan Kohut onun duygularıyla sürekli alay etti, Klemmer aşkım aylarca kadının üzerine yağdırdı yağmur gibi, oysa hiç hak etmemişti bunu kadın! Tutkusu, ağzına kadar dolu yüreğinden kadının üzerine boşalmıştı aylarca ve işte bu kadın, tatlı yağmurunu tekrar geri tıkıştırdı Klemmer'in içine. Şimdi fatura, önüne acımasız bir yok etme eylemi olarak konacak; suçlu olan da o.

Klemmer'in, belirli bir kuşu bulmak için hesapsızca harcadığı süre boyunca, bugün özellikle erken yatağa girmiş olan kadın, evinde tedirgin uyuyor. Kan ter içinde ilerliyor uykusunda, Klemmer ise kentin gece otlakları arasında. Aradığını bulamıyor. Şimdi bir başka sesin peşinde, ancak sesin sahibi ortalıkta görünmüyor. İlerlemeye pek cesareti de kalmadı zaten, çünkü üzerine inecek sopanın altında bir yerlerini kırmak istemiyor. Daha kısa süre önce, parka paralel yolda zillerini çalarak geçerken çocuğun yönünü tayin etmesine yardımcı olan tramvaylar, şimdi başka bir isimle yeraltında yol alıyor; seslerini duymak mümkün değil ama. Klemmer yolculuğunun nereye doğru gittiğini bilemiyor. Aslında yenmenin de, yenilmenin de söz konusu olabileceği ormanın derinliklerine götürebilir yol onu. Bu durumda Klemmer'in kendisi av olabilir! Başkalarının gözü belki cüzdanı şişkin budalalardadır, ama o bir adet flamingo arıyor. Fundalıkların arasından paldır küldür açık çayırlara kaçıyor adamın biri. Kendisi gibi gezintiye çıkmış birinin bu duruma vereceği en iyi tepki kayıtsızlıktır; bu düşünce eğlendiriyor onu. Bildiği bir şey var: Gezgin, yiyecek, aile ve çevresindeki hayvan ile doğa varlığının dış görünüşü dışında hiçbir şey düşünmez; yeri doldurulamaz stoklarla ilgili kaygılan vardır, çevre kirliliği yüzünden sürekli azalıyordur çünkü bu stoklar. Gezgin, doğanın neden öldüğünü açıklayacaktır; Klemmer ise, iyi bir örnek olmak üzere, doğanın küçük bir bölümünün buna öncülük etmesini sağlayacak. Karanlığın içine tehdidin ta kendisiymiş gibi dalıyor. Bir eliyle cüzdanını sıkı sıkıya tutuyor, diğer eliyle sopasına yapışmış. Gezintiye çıkmış birinin neden kaygı duyduğunu anlayabiliyor.

Bunca dolaşmasına rağmen tek bir kuş bile görmedi. Fakat vazgeçilen umutların sınırında hiç beklenmediği bir şey bulunuyor: Birbirine düğümlenmiş bir çift; belli ki şehvet yolunda epeyce ilerlemişler. Şehvetin hangi aşamasında olduklan tam anlaşılmıyor. Walter Klemmer, neredeyse sürekli değişen bir dışsal biçim oluşturan kadınla erkeğin üzerine basacak. Ayağı öylece atılıvermiş bir giysi parçasına takılıyor beceriksizce, diğer ayağı, bir başka eti tüketim çılgınlığı içinde yutan kudurmuş ete dolanıyor. Çiftin üzerinde, kendisi de doğa koruması altında bulunan ve çiftin soluma ve iniltilerini özenle kamufle etmiş heybetli bir ağaç hışırdamakta. Klemmer kuş bulamamanın yarattığı hırsla bastığı yere dikkat etmiyor. Nefretini yolun kenarında beklenmedik biçimde çiçek açan bu ete boşaltacak; belediyenin çiçek tarhı içinde debelendiği için öbür çiçekleri

utanmazca kıran bir çiçek o. Artık bu çiçekler atılabilir. Klemmer'in, bedenlerin aktif mücadelesine katılmak için hafif sopasından başka bir şeyi yok. Dövecek mi, yoksa dayak mı yiyecek, şimdi ortaya çıkacak. Sonuçta genel aşk ya-nşma zorla katılan biri o, hem de gülen üçüncü şahıs olarak. Klemmer bağırıp küfürler ediyor. Sesi yüreğinin derinliklerinden geliyor. Çift ona karşı koymadığı için cesareti iyice arttı. Bir alet savruluyor. Giysileri biri aceleyle yukarı, diğeri aşağı çekiyor, Klemmer'in önünde düzen kuruluyor yeniden. Katılımcılar kendileri ve üzerlerindeki kabuklarıyla sessizce ve yumuşak görüyorlar işlerini. Her şey karmakarışık gibi görünüyor, üstünkörü düzeltiliyor yeniden. Yağmur hafif hafif yağıyor. Başlangıç konumlan yeniden sağlandı. Klemmer çifte, davranış biçimlerinin sonucunu hiç de dostça olmayan bir üslupla açıklıyor. Bu arada elindeki sopayı sağ üst baldırına belli bir ritimle vuruyor. En ufak yorgunluk belirtisi yok, hatta giderek güçlenmiş hissediyor kendisini, çünkü karşı çıkmaya cesaret edemiyor kimse. Çiftin hayvani korkusu Klemmer üzerinde baskı yaratıyor; bu, hayvanlardan kaynaklanan korkudan daha iyi elbette. Çocuk kendisinde terbiye etme hakkı buluyor sanki. Belki çiftin beklediği de bu. Yoksa gecenin bu vaktinde parkta işleri ne? Dört taraflan açıklık. Klemmer'in öfkeli bağırtılarına karşılık vermeyen çift, çoktan onun kuşatması içine sığınmış. Pislik herifler, domuzlar, diye söylenip duruyor. Müzik dinlerken bütünüyle iç içe geçtiği düşünceler hayat ve haz karşısında yıpranmış görünüyor. Müzik alanında ne konuştuğunu biliyor, burada ise üzerinde konuşmayı daima reddettiği şeyi, yani tenselliğin bayağılığını görmekte. Romantik bir aşk bahçesi değil, ama ne de olsa bir belediye parkı. Sevgililer çerçevesiz ağaç gölgesinin altında donmuş gibiler. Öyle anlaşılıyor ki, şikâyeti de, üzerlerine inecek sopa darbelerini de aşağılanmış-lık içinde kabul edecekler. Yağmur hızlandı. Sopa inip kalkmıyor artık. Çiftin duyulan korunma ve sığınmaya endekslen-miş; acaba darbe şimdi mi gelecek? Saldırgan kararsız. Çift, fark edilmediğini umarak, geri geriye saklanabilecekleri bir yere ulaşma niyetinde. Ayağa kalkmak! Koşmak! Koşmak! istiyorlar. Henüz çok gençler. Klemmer az önce çocukların küçük domuzlar gibi debelendiklerini gördü. Elindeki sopayı boyun eğmiş yabancılara doğru fırlatıp atmak istiyor, ama silah hâlâ kendi baldırını dövmekte. Geceyi avsız bitirmek istemiyor avcı. Durduğu yerde korkmaya başlarken, şu an uyumakta olan Erika'ya götürebileceği bir şey elde ediyor. Üstüne bir de, kadının çok ihtiyaç duyduğu temiz hava. Klemmer açık havada, yeni yağlanmış kapı menteşesini itiyor bir öne bir

arkaya. Öne doğru ittiğinde, âşıklara acı çekecekleri tehdidinde bulunuyor, geriye doğru ittiğinde ise belki de kaçmaları için yol açıyor onlara. İki çocuk, sırtlarını kaçışlarına şimdilik engel olan sabit bir şeye dayayana kadar geriledi. Yana doğru kaçmazlarsa eğer, istemelerine rağmen yolu bulamayacaklar. Birden durum Klemmer'in hoşuna gitmeye başladı, alışılmış kas hareketlerini yapıyor. Ayakta bir iki kürek çekme hareketi deniyor, sadece su yok. Bu hareketler bir şey anlatıyor, fakat kolayca görmezden gelmek mümkün. Hasım: iki adet. Kolay iş, üstelik korkaklar ve mücadele etme niyetinde de değiller. Klemmer bu fırsattan yararlanacak mı, yoksa geçip gitmesine izin mi verecek? Duruma egemen olan o. Anlayış gösterebilir, ya da park huzurunu kaçırdıklan için ve düşkün gençlikten intikam alan biri olarak ortaya çıkabilir. Ayrıca düzeni sağlayan kurumlardan birini de haberdar edebilir. Ancak şu an hemen karar vermesi gerek, çünkü ortalıkta in cin top oynuyor olması, kaçma isteğini kesinlikle kışkırtacak, Klemmer'in Hırsızı Yakalayın çağnsı cevap bulmayacaktır. O hâlâ hiçbir şey yapmaksızın açık havada durmaya devam ediyor; birazdan öfkesinin alanı gerileyecek, kurbanları çoktan gitmiş olacak. Genç çift, bu adamın söylediklerinde güvensizliğe işaret eden bir çekince fark ediyor. Belki de Klemmer'in, kendisi de farkına varmadan, zamansız gösterdiği ama iki çocuk için sinyal olan bir kararsızlık! Şiddet konumundan farkında olmaksızın uzaklaşmış görünüyor Klemmer. Çocuklar bu durumdan yararlanacak. Fırsatı kuyruğundan tuttular bir kere. Suda olmadıklarına göre, Klemmer kendi kendine, ne yapmalı, diye soruyor? İkili ağacın çevresinde dolanıp hızla koşmaya başladı. Klemmer'in ağır varlığı kelimenin tam anlamıyla itiyor arkalarından. Tabanları çimen zemin üzerinde boğuk sesler çıkanyor. Bazı yerlerde çimenin astarıymış gibi duran toprak açık renk parlıyor. Kaçarken geride cekete benzer bir şey unuttular, belki de kısa bir palto, bir çocuk paltosu. Klemmer onları takip etmeye yeltenmedi. Ceketin üzerinde tepinmeyi yeğliyor. Aradığı para değil. Kimlik değil. Değerli eşya aramıyor. Defalarca ceketin üzerine basıyor, ayaklarını vurarak kendi yuvasını kazıyor sanki; ayaklan zincirlendiği için santimetrelik hareket alanına sahip olan ama bunu kullanmayı bilen bağlı filleri andırıyor şu an. Ayaklanyla toprağın içine gömmeye çalışıyor ceketi. Neden böyle davrandığını bilmiyor. Ama giderek öfkesi artıyor, bütün çayır şimdi onun yeminli düşmanı âdeta. İnatla ve en ufak bir iç huzura kavuşmaksızın kendine özgü bir ritim içinde önündeki yumuşak minderi

tekmeliyor. Yastığa huzur vermiyor. Örgü ceketi eziyor ayaklarının altında. Artık yorulmaya başladı.

Parktan çıktıktan sonra bir süre caddelerde dolaşan Walter Klemmer'in kendi kendisine hedefinin ne olduğunu ciddiyetle sorduğu yok aslında. Bir yandan hızla yürürken, bir yandan da nereye yöneldiğini bilmediğini fark etti; oysa başkaları çoktan derin uykularda. Bağırsaklarında salınan bir şiddet balonu var. Balon hiçbir yerde bir cismin duvarına çarpmıyor. Klemmer, yürüyüşünün herhangi bir amacı yok zannediyor, ama çoktan belirli bir yöne, tanıdığı belirli bir kadına yönelmiş. Klemmer'e birçok şey düşmanca görünüyor, fakat bunlarla karşılaşmayı kabullenmiyor; hedefi çok değerli çünkü: yetenekli, çok özel bir kadın. İki üç kadın arasında gidip geldikten sonra birinde karar kıldı. Kavga için bu kadını feda edemez. Bu yüzden, şu andan itibaren kararlılıkla zorbalıklardan kaçınacak, ama yüz yüze kaldığında da asla korkmayacak. Yürüyen merdivenle neredeyse bomboş bir pasaja inip, küçük dondurma arabasından dondurma alıyor; dondurma iyice erimiş, yan sıvı halde neredeyse. Dondurmayı sevgisiz ve saygısızca uzatıyor bereli adam, bu tavrından dolayı da dayak yemeye ne kadar yaklaştığının hiç farkında değil. Sonuçta adam dayak yemiyor. Başındaki bere bir bahriyeliyi ya da aşçıyı veya her ikisini, hiç yaşı olmayan yüzün yorgunluğunu simgelemekte. Dondurma, Klemmer'in huni şeklindeki ağzı tarafından hızlı iki yudumla külahından kopanlıp almıyor. Gelen çok az kişi var, giden de öyle. Çok azı pasaj büfesinin camdan bölmesinde oturuyor. Dondurma hem ılıktı, hem de pörsümüştü. Klemmer'in rahat sükûneti içine inatçılık yuvalanmış. Özü yavaş yavaş sağlamlaşıyor, hafif bir çaba saldınya geçmeye hazırlanıyor. Artık onun için önemli olan gezisinin son noktası; zaten geldi sayılır. Klemmer kavgaya isteksiz değil, ama belirli bir kadına doğru kavga etmeksizin aşıyor yollan. Elbette ki kadın onu bekliyor. Ve şimdi o, arzularında küstah, taleplerinde uzlaşmasız, geri dönüyor kadına. Anlatacaklan var, bunlar kadın için çok yeni şeyler olacak. Bir şeyler paylaşacak kadınla. Bumerang Klemmer, hedefine ilişkin yeni düşüncelerle aynı noktaya geri dönebilmek için zaten bu kadının yanından çıkmıştı yola. Klemmer her şeyin sütliman göründüğü iç fırtınasının merkezini ziyaret ediyor. Kafelerden birine uğramayı düşünüyor bir an. Sıradan insanların arasında kalmak istiyorum biraz, diye geçiriyor aklından Klemmer. Kendisi de öncelikle insan olmak isteyen, ancak sürekli engellenen biri için pahalı bir istek değil. Vazgeçiyor kafeye

girmekten. Kirli masa örtüleri, renkli camlı vitrinin içinde veya kremşantinin kabarttığı turta ve pastaların durduğu alüminyum raflar üzerinde yapışkan izler bırakmış. Sosis stantlarındaki formika rafların üzerinde birikmiş yağ damlala-n, yağlı pislikler. Yaralı, yırtıcı hayvanların hemen aldıkları sabah rüzgârının kokusu henüz yok. Biraz hızlandı. Taksi durağında tek bir araba, o da hemen çağrılıyor.

Klemmer, Erika'nın evinin kapısına ulaştı. Varabilmiş olmanın canlı sevincini yaşıyor, kimin aklına gelirdi ki. Klemmer’in içinde öfke yuvalanmış. Delikanlıların çıktıklan kızlara yap-tıklan gibi, kendisini küçük taşlarla fark ettirme girişiminde bulunmuyor. Öğrenci Klemmer bir gecede büyüdü, yetişkin oldu. Bu meyvenin ne kadar çabuk olgunlaşabileceğim kendisi de tahmin edemezdi. İçeriye girmesine izin verilmesi için hiçbir şey yapmıyor. Yukanya, karanlık pencerelere bakıp sessizce tayin ediyor yönünü. Kime ait olduğunu bilmediği karanlık pencerede gözü şimdi. Pencerenin kısmen Erika’ya, kısmen de annesine ait olduğunu sezinliyor. Orası evli çiftin yatak odası. Erika ile annesinin. Klemmer, Erika’yla arasına sevgiyle gerdiği bağı kesiyor, ve artık kadının sadece tali rol oynadığı, bir tramplen rolü oynadığı bir başka bağ olarak yeniden düğüm-lüyor. Gelecekte iş ve eğlence dengesi sağlanmış olacak. Yakında öğrenimi bitiyor, ıslak hobisini yapabilmesi için daha fazla vakti olacak. Artık bu kadından gelecek olan, kendisinin arzulamadığı bir yakınlık istemiyor. Yanm bırakılmışlıklar istemiyor. Kadına gerektiğinde yakın duracak ya da durmayacak. Bir süredir hızla akan ter sağ şakağında birikti. Soluğu ıslık çalıyor. Oldukça sıcak bir havada kilometrelerce koştu. Sporcuların bildiği soluk alıp verme çalışmasını yapıyor. Düşünülecek olanı düşünmek zorunda kalmamak için düşüncelerden kaçtığını fark ediyor Klemmer. Kafasındaki her şey son derece hızlı ve geçici. İzlenimleri değişken. Hedef net, araçlar önceden belirlenmiş.

Klemmer kapı boşluğuna girip kot pantolonunun fermua-nm aşağıya çekiyor. Kapının oyuğuna bırakıyor kendisini, ana kucağı gibi ve Bayan Erika’yı düşünerek mastürbasyon yapmaya başlıyor. Burada onu kimse göremez. Son derece dalgın; orada aşağıda oluşmuş olan kendi özüne tamamen yoğunlaşmış durumda. Bedeninin bilincinde ve bu hoşuna gidiyor. Gençliğin ritmine sahip. Aslında şu an emek harcıyor. Ama bu emekten kendisi dışında yararlanan kimse yok. Başını ensesine eğmiş, yukarıya,

karanlık bir pencereye doğru bakarak otuz bir çekiyor; o pencerenin Erika'nın penceresi olup olmadığını bile bilmiyor üstelik. Kayıtsız ve acımasız. Penisini inatla yoğururken hiçbir şeyden etkilenmiyor. Başının üzerinde bir manzara gibi uzanıyor pencere; ufacık bir ışık sızmıyor içeriden. Klemmer şiddetle mastürbasyon yapıyor, bitirmeye de hiç niyeti yok. Vücudunun o bölgesi üzerinde isteksiz ve neşesiz çalışıyor. Hiçbir şeyi yeniden kurmak, hiçbir şeyi imha etmek niyetinde değil. Kadının bulunduğu yere, yukarıya çıkmak istemiyor; ancak biri dış kapıyı açacak olsa, gideceği yer elbette o kadının kapısı olacaktır. Onu hiçbir şey durduramaz! Penisini öyle dikkat çekmeden sıvazlıyor ki, herkes hiçbir kuşku duymaksızın kapıyı açar. Sonsuza kadar burada durup faaliyetini sürdürebilir ya da hemen eve girmesini sağlayacak girişimlerde bulunabilir. Ne yapacağı ona kalmış. Kapıyı kendisine açacak, evine geç gelen birini bekleme karan almadı aslında, ama beklediği bu. İsterse sabaha kadar sürsün. İsterse sabah evden çıkacak ilk kişiyi beklemek zorunda kalsın. Klemmer, kabarmış kamışını çekiştirerek kapının açılmasını bekliyor.

Walter Klemmer yerinde durmuş, ne kadar ileri gidebileceğini düşünüyor. Şimdi belirgin biçimde açlık ve susuzluk hissediyor; ikisini birden, aynı şiddette. Fakat kendisini ovalayıp dururken kadına duyduğu şiddetli arzuya dayanıyor. Klemmer kendi bedeninde yaşayarak öğreniyor. Kadın da onunla hedefi olmayan oyunlar oynamanın, ona içi boş paketler sunmanın ne demek olduğunu kendi bedeninde öğrenmeli. kadın bedeninin yumuşak örtüsü içine almalı Klemmer'i! Erika'yı ılık yatağından, annesinin yanından koparıp alacak. Gelen giden yok. Kimse kapıyı ardına kadar açmıyor girebilsin diye. Şimdi gecenin yaşandığı bu değişken dünyada Klemmer, sadece duygularının değişmediğini biliyor. Nihayet telefon etme karan aldı. Kapıda birilerini beklerken, belli bir bölgesini makul biçimde açmanın dışında sakin ve disiplinli davranmış, dışa-nya karşı sakin bir öfkesizlik tablosu sunmuştu. Oysa içinde duygulan bedenini tekmeliyor. Eve dönenler onu böyle görmemeli, güvensizlik duymamalılar. Duygularının etkisi altında şu an. Kendi kendisini duygulandırmış durumda. Klemmer'in gözünde kadın, hemen ânında sanatın Kafdağı'ndan hayatın ırmağına düşüyor. Pazarlık ve kepazeliğin bir parçası oluyor kadın. Sanat Truva atı değildir, diyor, sadece sanatta içerikler arayan yukarıdaki kadına hitap ederek içinden, sessizce. Telefon kabini fazla uzakta değil. Hemen bakmalı. Klemmer, telefon rehberini zincirinden koparmış olan vandalı aşağılıyor, şu

an aranan bir numara bulunamadığı için belki de bir hayat kurtarılamayacak.

Erika Kohut, ona sıkça haksızlık etmesine rağmen, yine de huzurlu düşler gören annesinin yanında, haklı olanların huzursuz uykusunu uyuyor. Onun yüzünden huzursuzluklar içinde dolanıp duran birisi varken aşağıda, Erika’nın bu uykuyu hak ettiği söylenemez. Cinselliğinin bilinen hırsıyla düşlerinde bile iyi bir sonuç almayı ve nihai haz duymayı umuyor. Erkeğin aniden saldırarak onu fethetmesini düşlüyor. Lütfen, bu iyiliği yap. Bugün gönüllü olarak televizyondan feragat etti. Oysa tam da bugün en sevdiği konuyu, güven içinde debelenerek tasarladığı yabancı caddeleri seyredebilirdi. Kendisine de televizyondaki figürlerin gördüğü abartılı saygı ve yaklaşı-mm gösterilmesini istiyor. Çoğunlukla uçsuz bucaksız Amerikan topraklan, çünkü bu ülke neredeyse sınır nedir bilmiyor. Belki de bu adamla küçük bir gezi yapanm, diye düşünüyor Erika Kohut, yüreği daralarak. Ama annesi ne olacak? Doğru zamanda sahneden çekilmeyi herkes başaramıyor işte. Bedeni, iradesine rağmen salgıladığı nemle tepki vermekte; bedene her zaman irade kumanda edemiyor. Annesi Tanrı’nın lütfuyla her şeyden habersiz uyumakta. Telefon çaldı, bu saatte kim olabilir? Erika fırlayıp kalkıyor yerinden, bu saatte kimin arayabileceğini hemen anladı. Artık akraba oldukları içindeki ses söylüyor bunu ona. Bu ses, hiç de hak etmediği halde aşk adını taşımakta. kadın aşkta elde ettiği bu zaferden dolayı sevinçli; kupa almayı bile umuyor. Bu kupaya yeni evinde çiçek vazolarının yanında bir onur yeri ayıracak. Kadın tümüyle kurtulmuş durumda. Karanlık odayı ve koridoru geçerek telefona gitti. Telefon bağırmakta. Koşullarından sadece aşk nedeniyle uzaklaşabilir, şu an koşullarından uzaklaşabileceği için sevinçli. Ne hafifletici bir durum. Aşkın böylesine karşılıklı olmasına pek sık rastlanmaz, çoğunlukla biri sever, öbürüyse ayaklarının onu taşıdığı yere kadar kaçmakla meşguldür. Aşk için iki kişi gerekir, işte bunlardan biri şimdi, aynı şeyleri hisseden diğerine telefon etti; hoş değil mi. Uygundur. İsabetli.

Öğretmen yatakta kendinden geriye, yavaş yavaş soğuyan sıcak bir çukurdan başka bir şey bırakmadı, bir de henüz uyanmayan annesini. Yılların gerçek hayat arkadaşını unutuveren nankör çocuk o. Adam telefonda, kapının hemen açılmasını istiyor. Erika ahizeye yapışmış. Bu kadar yakında olacağını zan-netmemişti. Aslında kadının beklediği, gece

arzularının şefkatli sözlerle ilan edilmesi ve en yakın zamanda bir araya gelmek için sözleşmekti, belki yarın saat üçte kafede. Erika adamdan, yuva kurmak için eksiksiz bir plan bekliyor. Yarın ve daha ertesi günler enine boyuna konuşacaklar bu konuyu! İlişkinin sonsuza kadar sürüp sürmeyeceğini tartışacaklar, sonra ilişkiye geçilecek. Adam buna tahammül edemiyor, beklemekten hoşlanmıyor, oysa kadın aynı yere koca bloklar inşa etmekte, çünkü bütün olanlardan korkunç ve tehditkâr bir bütünlük içinde etkileniyor. İşte, o hoşa gitmeyen gerçek: kadın ve onun duygu dünyası. Bu kadın hemen içine yerleşmek için, yabanansı-mn kurduğu yuvaya benzer karmaşık bir korunak kuruyor; bir kez onu inşa etmeye başladı mı artık ondan kurtuluş mümkün değildir, diye korkuyor Walter Klemmer, genel olarak. Şu an yine kapının önünde durmuş, açılmasını bekliyor, Erika açsa iyi olacak. Şimdi ya da hiç! diye düşünüyor Erika kılı kırk yararak ve anahtar destesini alıyor eline. Annesi hâlâ uyumakta. Uyurken dert edinebileceği hiçbir şey yok kafasında, çünkü kendi evinde, kızı da yanında. Plan yapmak çok gereksiz. Kız, uzun yıllar süren çalışmasının ödülünü saniyeler içinde bekliyor. Buna değdi. Çok az kadın kendisi için doğru olanı sonuna kadar bekler, çoğu ilk geleni, çok azıysa iyi olanı alır. Erika gelenlerden sonuncusunu seçti ve o gerçekten de hepsinin içinde en iyisiydi. Kimse onunla boy ölçüşemez! Kadın sanki zorundaymış gibi rakamlar ve karşılıklanyla düşünüyor. Sanat alanında gösterdiği sadık hizmetler dolayısıyla buna hakkı olduğu hayalini kuruyor. Eğer bir erkeğin iradesi, onu, yılların sınadığı annesinden bile uzaklaştınyorsa, eser başanya ulaşabilir demektir, buyrun, ben hazınm. Öğrencinin öğrenimi neredeyse bitmek üzere, kendisi de para kazanıyor zaten. Yaş farkıysa hiç önemli değil; erkek adına da karan verdi böylece.

Erika kapıyı açıp, güven içinde erkeğin ellerine teslim ediyor kendisini. Klemmer’e boyun eğdiğini söylüyor; yaptığı şaka elbette. Aptal mektubumun yazılmamış olmasını çok isterdim, diye temin ediyor, ama olan oldu. Talihsizlik yaşandı, ama aşkım bunu düzeltecek. Birbirimizi en küçük ve en gizli noktalarımıza kadar tanıdığımıza göre, mektuplara ne ihtiyacımız olabilir. En ince düşüncelerimizi açıyoruz birbirimize! Ve düşüncelerimiz bizi yiyip bitiriyor ballanyla. Adama ne pahasına olursa olsun, bedensel başarısızlığını anımsatmak istemeyen Erika Kohut, lütfen içeri gir! diyor Bu başansızlığı hiç yaşanmamış saymak isteyen Walter Klemmer evde şimdi. Birçok şey onun kullanımına açık, seçim olanağı

tahrik ediyor adamı. Bazı şeyleri bugün alacak! Erika'ya, bir şeyi hemen netleştirelim, diyor. Yaratılanı yeniden yazmak isteyen bir kadından daha kötüsü yoktur. Bu konu mizah dergilerine yakışır. Klemmer ise büyük bir romanın konusu. Kendisinin tadına varıyor, ama asla tüketmiyor. Tersine, kendi soğukluğunu, bu buz parçasını ağzında emerek tadını çıkanyor. Özgürlük içinde mülk edinmek, her an gidebilmek anlamına gelir Mülk geride kalır ve bekler Bu kadının sahasını kısa zamanda terk edecek, buna yemin edebilir. Karşılıklı duygu ilişkisini, başlangıçta sunduğu bu ciddi teklifi kadın reddetti ya. Şimdi artık çok geç. Şimdi benim koşullanm geçerli. İkinci kez kendine güldürmeyecek, buna söz veriyor K. Tehdit edercesine, kendisini ne sandığını soruyor kadına. Bu soru sık kullanıldıkça daha iyi olmuyor elbette.

Walter Klemmer kadını evin içine itti. Kadın bunu hoş karşılamadığı için, boğuk bir tartışma çıkıyor aralarında. Bazen tartışmada kadının öne çıktığı bile oluyor. Erika, adamın onu, sadece misafir olduğu kendi evinde itip kakmasından şikâyetçi. Ama sonra kötü alışkanlıklarından biri olan sürekli mızıldanmaktan vazgeçiyor. Daha öğrenmem gereken çok şey var, diyor alçakgönüllülükle. Hatta pençesinin içinde getirdiği özürü adamın ayaklarının altına seriyor; hâlâ kanı tüten bir av olarak. Daha baştan her şeyi mahvetmemeli, düşündüğü bu. Daha önce çok yanlış yaptığı için pişman, hem de çoğunlukla başlangıçta yapmıştı bu yanlışlan. Bütün başlangıçlar zordur. Erika doğru başlamanın ne kadar önemli olduğunu kanıtlama niyetinde. Annesi, şiddetli sesler yüzünden, yavaş

yavaş ve tedirgin uyanmakta. Anne her an iktidar. Gece yansı gündüzmüş gibi yüksek sesle konuşan kim, üstelik de benim evimde, benim kızımla? Adam tehditkâr bir hareketle tepki gösteriyor. İki kadın, adamın üzerine yuvarlanan yekvücut bir basınç dalgası halinde karşı darbe hazırlığı içinde. Görmedin mi, beklenmedik anda yüzüne tokat iniyor. Hayır, yanlış görmedi, tokatı atan Klemmer, hem de başarıyla! Erika şaşkın yanağını tutmuş, karşılık vermeden duruyor öyle. Anne şaşkın. Burada vuracak biri varsa, o da kendisidir. Bir süre sonra, Klemmer ısrarla konuşmama tavrını sürdürünce, Erika hemen defolmasını söylüyor! Anne bir yandan kızının isteğine katılırken, öte yandan arkasını döndü kapıya. Böylece bu gösteriden iğrendiğini kanıtlamış oluyor. Klemmer kıza, böyle hayal etmemiştin değil mi, diye soruyor, zaferini sessizce kutlayarak. Anne,

adamın defolmadan önce tartışmayı sürdürmesi nedeniyle hayretler içinde. Ama ne konuştukları onu ilgilendirmez, böyle mırıldanıyor kendi kendisine. Henüz şikâyetin dozunu artıran sesler yükselmemiş. O anda ikinci bir tokat Bayan Erika'nın diğer yanağına iniyor. Tenin tenle şefkatli karşılaşması değil bu. Komşulardan dolayı sessizce sızlanıyor Erika. Kızının bu adam tarafından, hem de anne babadan miras kalmış kendi evinin kapısının önünde, bir tür spor aleti durumuna düşürüldüğünü fark etmek zorunda kalan, dikkat kesilmiş anne, yabancı mülkiyete, yani kendi mülkiyetine zarar verildiğine dikkat çekiyor öfkeyle! Ve şu sonucu çıkanyor: Hemen defolun. Olabildiğince çabuk. Adam, bu annenin kızını bir aleti sahiplenirmiş gibi ellerinin arasına sıkıştırıyor. Erika, henüz yan uykulu ve şaşkın, yani *kendi* aşkının bu kadar kötü ödüllendirilmesinin nasıl mümkün olabildiğini anlamakta güçlük çekiyor. Çabalarımız için hep ödül bekleriz, ama başkalarının çabalarının ödüllendirilmesine gerek olmadığına inamnz nedense, onlan daha

ucuza elde etmeyi umarız her zaman. Anne, içine polisi de dahil etmeyi planladığı girişimlerde bulunacak. Fakat o anda yediği şiddetli bir darbe, odasına geri fırlattı kadını, sertçe arka üstü düşüyor. Klemmer, bir de açıklama yaptı, muhatabı anne değilmiş! Anne kulaklarına inanamıyor. Her türlü seçim hakkı her zaman yalnızca onda olurdu oysa. Klemmer, çok zamanımız var, gerekirse bütün gece, diyerek temin ediyor kadınlan. Erika, ışığa dönerek açan o çiçek değil artık. Klemmer düşündüğü şeyin bu olup olmadığını soruyor Erika'ya. Sesini siren gibi giderek yükselten kadın, hayır bu değildi, diye bağınyor. Annesi oturduğu yerden tutunarak kalkmaya çalıştı, o arada da çocuğa, başına gelecek korkunç şeylerden söz ediyor. Dışardan binlerinin yardımını isteyecek, yemin ediyor buna aziz yaşlı kadın. Aslında kendisi de anne olabilecek, korunması gereken bir kadına bunları yaptığı için pişman olacak. *Kendi* annesini düşünmeli! Onu doğurduğu için mutlaka pişman olacak annesi. Anne böyle konuşarak kapıya kadar ilerlediğinde, kabaca bir kez daha itildi odasına. Walter K., Erika'sım kısa süre için olsa da bırakmak zorunda kaldı bu hareketi yapabilmek için. Sonra anneyi odasına kilitledi; anne artık odanın dar sınırları içerisinde mahkûm. Bu yatak odasının anahtan, şimdiye kadar, istendiğinde ve gerektiğinde, ceza olsun diye kızı dışarıda bırakmaya yaramıştı. Anahtar dışarıda, diye düşünüyor anne ilk şokla ve kapıyı tırmıklıyor sızlanarak, bolca tehditler yağdırıyor bu arada. Klemmer

direnişlerde büyüyor. kadın, zorlu yarışlar öncesinde yetenekli sporcular için tehlike. Erika ile Klemmer'in arzulan iç içe geçmiş durumda. Erika, böyle hayal etmemiştim, diye sızlanıyor yalandan. Tiyatro izleyicilerinin perde kapandıktan sonra söylediklerini tekrarlıyor: Daha fazlasını beklemiştim! Erika, bir yandan teninin, öte yandan reddedilmiş bir aşkın kaynaklık ettiği yabancı iktidarın tufanı altında sel baskınına uğradı.

Erika erkeğin şu an, en azından özür dilemesini bekliyor, ama hayır. Annesinin olaya müdahale edemeyecek olmasından hoşnut. Nihayet özel olan tamamen özel çözülecek. Şu an çocuk yapmak isteyen birinden başka kim anneyi ve anne sevgisini düşünür? Klemmer'in şahsında konuşan erkek. Erika, az da olsa niyetlenilmiş çıplaklığıyla erkeğin isteğini uyandırma amacında. Kıvılcımlar çakasıya ve az sonra ateşe arzunun kalın odunlarından biri atılacak hale gelesiye kadar yalvarıyor. Lütfen, başıma vurma! demesine rağmen yüzüne bir tokat daha yedi. İstese de istemese de en az otuz beş olan yaşma ilişkin bir şeyler çalınıyor kulağına. Erkeğin cinsel isteksizliği kadını da donuklaştınyor nihayet. Gözbebekleri giderek perdeleniyor. Sonunda nefretin bağışlarım topluyor Klemmer, âdeta büyülenmiş; gözünün önünde gerçeklik, yaz mevsiminde bulutlu gün bitimi gibi açılmakta. Sadece kendisine güven duymadığı için, bu harika nefreti bu kadar uzun süre aşkla örtbas edebilmişti. Aşk kılıfı uzun süre hoşuna gitmişti adamın, ama şimdi bu kılıf yere düşüyor. Yerdeki kadın birçok şeyi tutkulu özlem sanıyor, oysa sadece tutku erkeğin tutumuna bir ölçüde uygun düşebilir. Erika'nın bir zamanlar duyduğu şeyler bunlar. Ama şimdi yeter, sevgilim. Daha iyisi için yeniden başlayalım! Kadın acıyı aşk jestlerinin repertuvarından silme niyetinde. Şu an kendi bedeninde hissediyor bunu ve yine aşkın normal seyrine geri dönmesine izin verilmesini diliyor karşısmdakinden. Sen'e anlayışla yaklaşalım. Walter Klemmer, şimdi farklı düşündüğünü söyleyen kadını ele geçirdi. Lütfen, vurma. Şu an duyguların karşılıklı olmasını amaçladığını dile getiriyor Erika, böylece eski düşüncesini de değiştirdiğini, ama artık çok geç. Kadın olarak sıcaklığa, yakınlığa çok ihtiyacı var; yenilerde böyle düşünüyor. Bu arada elini kanayan ağzına götürdü. İmkânsız bir ideal, diye cevap veriyor adam. Zaten kadının birazcık geri çekilmesini beklemekte, sonra peşine düşecek. Onu ileri iten, av-emin içgüdüsü aslında. Su sporcularını ve teknisyenlerini sığ yerler ve kayalıklar konusunda uyaran her zaman içgüdüdür. kadın, tutmak istediğinde aniden uzaklaşıyor! N'olur, iyi

yanlarını göster, diye yalvanyor Erika, Klemmer'e. Ancak çocuk özgürlükle tanıştı.

Walter Klemmer sağ yumruğunu Erika'nın midesine indirdi; ne fazla sert, ne de fazla yumuşak. Ayağa kalkmış olan kadını yeniden yere düşürmek için bu yeterli. Erika ellerini kamına bastırarak iki büklüm oluyor. Midesi. Adam fazla çaba da göstermemişti aslında. Kendisinden uzaklaşmayı denemiyor, tersine, kendisiyle hiç bu kadar aynı fikirde olmamıştı. Halatların, iplerin nerede hani? Dalga geçiyor kadınla. Ya zincirlerin? Ben sadece sizin emirlerinizi yerine getiriyorum, Sayın Bayan. Sopalarının ve kayışlarının sana hiç yaran yok, değil mi? Alaylarını sürdürüyor. Klemmer, sopa ve kayış sesini yardımcı aletler olmaksızın taklit ediyor bu arada. Erika'nın likörden sarhoş olmuş annesi kapıyı yumruklarken, büyük endişe içinde, kızına ne olduğunu ve ne yapması gerektiğini bilemiyor. Bu merak asabileştiriyor kadını. Anneler bakmadan da görürler. O, çocuğunun özgürlüğüne saygı göstermemişti, şimdi de başka biri bu özgürlüğe kaba davranıyor. Bugünden itibaren bu konuda iki kat dikkatli olacağım, sözünü veriyor anne içinden; umarım bu genç adam kızımdan bir şeyler bırakır geriye. Çocuğa nihayet istediği biçimi vermişti, şimdi adam yeniden şekillendiriyor onu. Anne biraz hiddetleniyor.

Bu arada Klemmer kendisinin yamulttuğu etle alay ediyor gülerek; senin yaşında vakit iyice daralmış oluyor artık! Erika derste yaşadıkları ve acısını hissettikleri ortak şeylere gönderme yaparak, sonatlar arasındaki farkları anımsamaktan hoşlanmıyor musun? diye yakanyor ağlamaklı. Klemmer, kadınların her yaptığına göz yuman erkeklerle dalga geçiyor. Kendisi onlardan değil. Erika yayı fazla gerdi. kadın fazla gergin biri zaten, peki şimdi kırbaçlan ve bağları nerede? Klemmer seçmesini istiyor kadından: ya sen ya ben. Klemmer'in çözümü şu: ben. Fakat benim nefretimin içinde sen yeniden doğuyorsun. Bu avutucu sözleri yüksek sesle söylüyor adam. Kadının kol-lanyla korumaya çalıştığı kafasına hafifçe vurarak, önüne kolay yenir yutulur olmayan bir şey atıyor, çiğneyip dursun diye: Eğer kurban olmasaydın, hiçbir şey olamazdın. Kadını tekmeleyerek soruyor: Şimdi o harika mektubuna ne olacak? Cevap vermek gereksiz.

Anne kapının arkasında, küçük, tek kişilik özel sirki için çok kötü şeyler olmasından korkuyor. Bu arada Erika öğrencisine yaptığı iyilikleri anlatıyor

bir bir, hem de ağlayarak: Çocuğun müzik zevkinin gelişmesi ve müzik alanında ustalaşması için yılmadan, yorulmadan çaba göstermedi mi? Ayrıca ona ek ödev olarak sunduğu aşkının iyiliklerine değiniyor uluyarak. Kadın olayı kontrol altına alma çabasında, fakat çıplak şiddet engeline çarpıyor her defasında. Adam daha güçlü. Egemenliğini sadece çıplak bedensel gücüyle sürdürdüğünü haykırıyor Erika, öfkeden köpürerek; bunun için de daha fazla dayak yiyor.

Klemmer'in nefreti içinde aniden bir ağaç gibi serbestçe serpilmeye başladı kadın. Bu ağaç hemen budanacak; hazmetmeyi öğrenmeli, başka yolu yok. Tokat yüzüne indi bu kez. Kapının gerisinde anne ne olup bittiğini bilmiyor, fakat heyecandan o da ağlamakta; evin küçük barında çoktan yanya indirilmiş likör şişelerine doğru bu akşam atılmış sayısız adımlardan birini daha atmayı düşünüyor. Yardım çağıramaz. Çünkü telefona ulaşmak imkânsız.

Klemmer, Erika'yı yaşı nedeniyle iyice paylıyor, kadın böy-lesi bir durumda ondan aşkla ilgili bir beklenti içinde olamaz. Bu açıdan kadına hep oynadı; bu bilimsel bir deneydi, diye saygıdeğer gereksinimleri yadsıyor Klemmer. Havayı bir jiletle keser gibi kesiyor, peki şimdi ünlü tuzakların nerede? Kendi yaşındaki ya da daha yaşlı insanlarla olmalısın, önerisinde bulunuyor ona ve vuruyor. Çiftler arası ilişkide bir erkek, genellikle ilgili kadından daha yaşlıdır. Klemmer ise hedef gözetmeksizin kadına vuruyor. Bu öfke, ilave bir kötülük ya da haksızlık fırsatı aramamalı, tersine. Öfke, âşık olmuşluk nedeniyle özenle olsa da yavaş yavaş oluşturuldu. Erika ayrıntılı bir incelemeden sonra bu adama aşkının minnettarlığını sundu ve küt, ne oldu?

Hayat ve duygular içinde ilerleyebilmek için, henüz kolayca zafer yaşayabildiği zamanlarda kendisine gülüp alay eden kadın yok edilmek zorunda. Kadın ona zincirlenmeyi, bağlanmayı, tecavüzü layık gördü ve ondan bunu bekledi, şimdi hak ettiğini alıyor. Bağır, bağır, diyor Klemmer. Kadın bunun üzerine yüksek sesle ağlıyor. Kadının annesi de kapısının gerisinde ağlıyor. Neden olduğunu bile tam olarak bilmeden.

Erika biraz kanayarak, embriyon biçiminde büzülüyor, öbür yandan imha çalışması sürüyor. Şimdi Erika'nın içinde, adamın hep yok etmeyi istediği birçok başka adam boy atıyor. Erkek, kendisinin henüz genç olduğu

gerçeğini kadının yüzüne fırlatıyor. Henüz önümde bütün bir hayat var, evet, hatta şimdi doğru düzgün güzelleşiyor. Öğrenim bittikten sonra, yurtdışma uzun bir gezi yapacağım, diyerek ona oltayı atıp hemen geri çekiyor: Tek başıma! Senin genç olduğun pek iddia edilemez Erika, öyle değil mi? Kendisi genç, o yaşlı. Kendisi erkek, o kadın. Walter Klemmer yerde yatan Erika'nın kaburgalarını eğlenerek tekmeliyor. Dozunu, hiçbir şey kırılmayacak gibi ayarlıyor. En azından kendi bedeni üzerinde her zaman egemen. Walter Klemmer, Erika eşiği üzerinden özgürlüğe adım atıyor. Onun ve arzusunun üzerinde egemen olmayı isteyerek kadın bunu kendisi kışkırttı. İşte, şimdi eline geçen bu. Bu kadınla ilgili olarak karanlık bir duyguya ve bir önseziye sahip. Kadın şimdi onun nefretini yüksek sesle ayıplıyor, ama sadece bedensel olarak ıstırap çekmek zorunda kaldığı için. Tiz sesle bağırıp karmakarışık yalvarmaya başlıyor. Bu feryadı annesi duyuyor ve boğuk bir öfkeyle o da katılıyor. Adamın kızında artık egemen olunacak bir şeyi geride bırakmaması muhtemel. Çocuğa bir şey olacağına ilişkin hayvani bir korku anneyi ayrıca yakıp kavurmakta. Kapıyı tekmelemek ve tehditler savurmak istiyor, fakat bu kapı fi tarihindeki çocuksu iradeden daha az itaatkâr. Anne, kapıdan dolayı tam anlaşılamayan endişeler ifade ediyor. Anne, zorla içeri girdiği için adama ağzına geleni cıyaklıyor. Erkeklerin aşklarının nasıl sonuçlar doğuracağı konusunda defalarca uyanda bulunduğunu söyleyerek kızının başına kakıyor, ama kızının hiçbir şey duyduğu yok. Kız şimdi dizginlerinden boşanmışçasma ağlıyor ve bu kez kamına yiyor tekmeyi. Klemmer'in bu davranış biçimi, kadına karşı genel horgörü içinde eğlenceyle debeleniyor. Klemmer, bu horgörüyü dikkate almamaktan dolayı hoşnut. Adam, içindeki Erika bir zamanlar neyse onu silip atmak istiyor ve başaramıyor. Erika ona sürekli olarak, bir zamanlar onun için ne ifade ettiğini anımsatıyor. Sana yalvarıyorum, diye yalvanyor. Annesi kapının arkasından, çocuğunun adamdan korkusuna kendini küçük düşürmesinden ve boyun eğmesinden duyduğu endişeyi dile getiriyor. Tanrı'ya ve oğluna yakanyor. Çünkü kayıp kesin olabilir; anne, kızını kaybedebileceğinden korkuyor. Uzun yıllar süren zahmetli terbiye, havaya üflenmiş gibi olacak. Kendi yerine adamla birlikte yeni hünerler geçiyor. Anne bir dışan çıkabilse çay pişirecek, eğer biri çay isterse. Rövanşla ilgili bir şeyler fısıldıyor! Ve resmi makamlara bildirmekten! Erika bir aşk uçurumunun ötesinde yalvanyor. Yazılı ricaları bu adama çok hafifmeşrep görünmüş, öyle diyor kendisi. Yine kendisinin dediğine göre, başansızlı-ğını çok aşağılamış kadın. kadın, kamu hayatına

katılmamıştı pek, bundan dolayı da kendi değer payının büyük olduğunu sanıyordu. Ama bir kez insanlarla muhatap olunca, bu payın ne kadar düşük olduğunu gördü. Yakında da çok geç olacak.

Erika yerde yatıyor, altında kaymış olan koridor yolluğu. Erika, beni esirge, diyor. Sadece bu mektubu yazdı diye böyle bir cezayı hak etmiyor. Klemmer bağlarından kurtulmuş, Erika bağlı değil. Adam hiç önemsemeksizin vuruyor ve dokunaklı biçimde soruyor, ee, nerede şimdi senin o mektubun? İşte onun yararını gördün. Görmüş olduğu gibi, zincirlere gerek yokmuş, diye böbürleniyor. Şimdi mektup yardım edebilir mi, diye soruyor kadına. İşte, eline geçen tek şey bu! Klemmer hafif hafif vururken kadına, istediği şeyin bu olduğunu ve başka bir şey olmadığını açıklıyor. Erika ağlayarak, böyle istemediğini, başka türlü istediğini öne sürüyor. O zaman bir dahaki sefere kendini daha açık ifade etmelisin, önerisinde bulunuyor adam ve yine vuruyor. Tekmeler altında kadına, basit ben benim denklemini kanıtlıyor. Ve bundan utanmıyorum. Savunuyorum. Kadına, seni olduğum gibi, nasılsam öyle alırım, tehdidinde bulunuyor. Ben nasılsam öyleyim. Erika'nın burun kemiği ve tekmeden bir kaburgası çatladı. Yüzünü ellerinin arasında gizliyor, Klemmer ona hak verdiğini söylüyor. Bu yüz pek o kadar da matah değil, öyle değil mi? Daha güzelleri var, diyor uzman ve kadının daha da çirkinlerin olduğunu öne sürmesini bekliyor. Kadının geceliği sıyrılmış ve Klemmer tecavüz etmeyi düşünüyor. Fakat kadınsı cinsel cazibeyi küçümseyerek, önce bir bardak su içmek zorunda olduğunu söylüyor. Erika'ya, şimdi kendisi için, içinde hâlâ arıların bulunduğu boş ağaç kütüğü ayı için ne kadar çekiciyse, ondan daha az çekici olduğunu ima ediyor. Erika asla güzelliğiyle değil, aksine müzik icraatıyla dikkatini çekti. Şimdi pekâlâ birkaç dakika bekleyebilir. Sorunu kendi tarzımda çözdüm, diye alçakgönüllülük yapıyor öğrenci. Anne lanet yağdırıyor. Erika kaçmayı düşünüyor. Düşünmekte antrenmanlı, ama harekete geçmekte değil.

Mutfakta su uzun uzun akıyor, adam suyu soğuk seviyor çünkü. Davranışının sonuçlar doğurabileceğinin bilincinde. Bir erkek olarak bunu göze alıyor. Suda nahoş bir sıkıntı tadı var. kadın da sonuçlara katlanmak zorunda kalacak, diye düşünüyor sevinçle. Piyano dersi onun için mutlaka bitecek, bunun yerine spor başlıyor. Burada hazır bulunanların hiçbiri, hiçbir şeyden özellikle hoşnut değil. Ama yine de yapılmak zorunda. Kimse

uzlaştırıcı bir yönelim içinde değil. Klemmer, kadının suçu kısmen üzerine alıp almadığına kulak kabartıyor. Klemmer kadının önünde, suçun küçük bir bölümünün sende olduğunu kabul etmelisin, diye itiraf ediyor. Birini sonuna kadar tahrik edip sonra da buz üzerinde dans edemezsin. Birinin durumu çok iyiyse, sonuçta kafesi açamaz. Klemmer öfkeyle içeriği belirsiz büyülü bir dolabın kapısını tekmeliyor, kapı aniden açılıp beklenmedik biçimde, içine plastik torba yerleştirilmiş bir çöp kovasını gözler önüne seriyor. Basınç dalgasıyla üstten bir sürü çöp fırlayıp mutfağın zeminine yayılıyor. Çoğunlukla kemikler. Bir tavada yanmış et. Klemmer elinde olmadan gülüyor duruma. Bu gülüş dışarıdaki kadına acı veriyor. Bir önerisi var, her şeyi konuşabiliriz, lütfen. Ve suçun bir bölümünü açıkça üstleniyor. Adam burada olduğu sürece: umut. Yeter ki gitmesin, lütfen. Ayağa kalkmak istiyor ama kalkamıyor, düşüp kalıyor. Annesi, kendisinin kurmadığı barikatın ardından kızına sesleniyor: Nasılsın? Kızı cevap veriyor, sağol, iyiyim. Her şey yoluna girecek. Kız, annesini dışarı bırakması için yalvanyor adama. Anne diye seslenerek kapıya doğru sürünüyor ve anne kapının ardından daha yüksek bir sesle Erika'nın adını bağmyor. Aynı anda anne, tarzı olduğu üzere bir küfür savuruyor. Soğuk su Klemmer'i güçlendirdi. Soğuk su onu biraz serinletti. Öğrenci, annesine ulaşmak üzere olan Erika'yı geri itiyor. Kadın yine kafasına ya da ellerine vurmamasını rica ediyor. Klemmer, bu durumda sokağa çıkarsa pek çok insanı alabildiğine korkutacağını söylüyor kadına. Kadının yüzünden bu hale geldi, bana biraz sevgi göster, Erika. Lütfen. Şimdi kadının üzerinde büyük bir hızla kudurmakta. Bütün yüzünü yalıyor ve sevgi dileniyor. Kim bunu, seven bir kadından daha yüce gönüllüce ve daha az karşılık bekleyerek armağan edebilir? Aşk ricaları altında fermuarını indirerek önünü açıyor. Aşk ve anlayış dileyerek büyük bir kararlılıkla kadının içine giriyor. Şimdi, herkesin, en kötü insanların bile sahip olduğu sevgi hakkını şiddetle talep ediyor. Klemmer, kötü adam, kadının içini burgu gibi oyuyor. Kadından zevk iniltileri bekliyor. Erika bir şey hissetmiyor. Bir şey gelmiyor. Hiçbir şey olmuyor. Bunun için ya çok geç ya da henüz erken. Kadın bir şey hissetmediği için, anlaşılan bir aldatmacanın kurbanı olduğunu söylüyor açıkça. Bu aşk, özünde bir imha. Erika çok şey bekliyor, Klemmer kadının onu sevmesini istiyor. Klemmer, sihirbazlık yapıp bir inilti çıkartabilmek için Erika'nın yüzüne hafif hafif vuruyor. Aslında kadının neden inlediğini hiç umursamıyor. Erika arzu duymak istiyor, ama hiçbir şey arzulamıyor ve hiçbir şey hissetmiyor. Bu yüzden erkekten

hemen kesmesini rica ediyor! Yorucu sevgi dilenmeleri arasında şimdi elinin ayasıyla yine şiddetle vurduğu için, durum tam bir şiddet turuna dönüşüyor. Dağın en tepesine çıkmak gibi bir şey Kadın kendini isteyerek vermiyor, ancak Klemmer ondan gönüllü olmasını istiyor. Bir kadını zorlamaya gereksinimi yok. Kendisini seve seve kabul etmesi için kadına bağırıyor! Kendi varlığının acıdan başka bir damga vurmadığı hareketsiz yüze bakıyor erkek. Demek gitse de hiç fark etmeyecek, öyle mi diye soruyor vururken. Klemmer, şehveti nihayet doysun diye bu kadın için elinden gelenin en iyisini yapıyor. İlk ve son kez, diye tehditte bulunuyor kadına.

Erika sızlanıyor, kes, diyor, çünkü canım yanıyor. Sırf uyuşukluktan ya da tembellikten dolayı Klemmer, işi bitmeden kadından kopamıyor. Yalvanyor; sev beni, kadını bir yalıyor bir dövüyor. Öfkeden kızarmış bir suratla hareket ediyor, başını başına dayamış. Anne bunun sona ermesini istiyor. Makineli tüfek gibi kapıya vuruyor. Komşuları umursamaksızın aralıksız kapıyı dövüyor. Klemmer temposunu yükseltti, hızı bu arada oldukça artmış durumda. Hedefin dışına değil, tam ortasına nişan alıyor. Sportif usta, işi başardı. Aynı anda da bir kâğıt mendille alelacele temizleniyor ve nemli kâğıt topağını yere Erika'nın yanma atıyor. Olup bitenleri kimseye anlatmamasını istiyor. Kadının kendi iyiliği için. Davranışından dolayı özür diliyor. Davranışını kendisini kontrol edememekle açıklıyor. Böyle şeyler oluyor. Yerde yatıp kalan Erika'ya belirsiz bir vaatte bulunuyor. Şimdi ne yazık ki acelem var, diye kendince özür diliyor. Ne yazık ki gitmem gerek, diyerek kadına elinden geldiği kadar sevgi ve saygı gösteriyor. Şimdi elinde tek bir gül olsaydı kesinlikle Erika'ya armağan ederdi. Mahcup bir edayla, haydi hoşça kal, diyerek onu selamlıyor, ardından koridordaki masanın üzerinde dış kapının anahtarının olduğu anahtar destesini aramaya koyuluyor. Bu iyi değil; iki kadını böyle yalnız birbiriyle bırakamazsın, diyor Erika; en sonunda bir ışık yanıyor. Klemmer kadının dizginlerini çekiyor. Kuşak farkını düşünürken önyargıları bir kenara bırakmalı! Klemmer, Erika'ya daha sık insan içine çıkmasını öneriyor, onunla olmasa da tek başına. Eğlenmek istediğinde sana eşlik ederim, diyor, oysa biliyor ki asla Erika'yla beraber oralara gitmeyecek. Hepsi bu kadar, diye itirafta bulunuyor. Böyle bir şeyi bir erkekle tekrar dener mi diye meraktan soruyor kadına. Kendi kendine tek mantıklı cevabı veriyor: hayır, teşekkürler. Goethe'nin diliyle konuşmak gerekirse, insanın kendi çağırdığı ruhlardan

kurtulamayacağını söyleyerek şeytanı duvara resmediyor ve gülüyor. Gülmek zorunda; görüyor musun, işte böyle. Tavsiyede bulunuyor: Dikkatli ol! Şimdi sakinleşmek için bir plak takıp dinlemeli kadın. Fransızca olmasın, diyor, şimdi yüksek sesle tekrar veda ediyor. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyor ve, her şey yoluna girecek! diyerek sorusunu kendisi cevaplıyor. Sen evlenene kadar her şey düzelir; Klemmer doğal bilgeliğiyle geleceği görmekte. Bu kez de öpülmeksizin eve gitmek zorunda, o zaman *kendisi* öpüyor. Ödülünü almadan gitmiyor. Kadın da layık olduğu ödülü elde etti. İstemeyen, sahiptir zaten, diye tepki gösteriyor Klemmer, bedensel olarak kendisine tepki vermeyen Erika'ya. Merdivenleri zıplayarak iniyor, kapıyı açıyor, anahtar demedini yine içeriye, yere atıyor. Kiracılar kilitlenmemiş bir evde korunmasız geride bırakıldı, Klemmer ise yoluna gidiyor. Yürürken kararını veriyor, hâlâ yolda binleri varsa utanmazca ya da kibirle yüzlerine bakacak. Bu akşam alabildiğine kışkırtıcı davranacak ve arkasındaki bütün gemileri yakacak. Bu iki kadının olup bitenler hakkında tek bir söz söylemeyeceğine emin, kendi yararlan açısından. Kısaca muhtemel sonuçları değerlendiriyor. Artık geçen araba yok, geçse bile, gençlere özgü bir çeviklikle yana sıçranır. Genç ve hızlı, Klemmer herkesle baş edebilir! Bu gece ağaçlan kökünden koparabilirim! diyor. Şimdi öncekine göre çok daha iyi durumda olduğu için huzurlu. Bir ağaca doğru kuvvetle işiyor. Çok bilinçli bir biçimde beyninden sadece olumlu düşüncelerin geçmesine izin veriyor, başarısının bütün sim bu. Beyni sabit bir yönde işliyor, beyin! Bir kez kullanılıp siliniyor. Klemmer artık beraberinde ağır yük taşımak istemiyor, niyeti bu. Şimdi bir meydan okuma olarak caddenin ortasında yürümekte.

Yeni gün, Erika'yı tek başına fakat yara bereleri anne özeniyle sarılmış olarak buluyor. Bu güne Erika pekâlâ adamla birlikte başlayabilirdi. Kadın güne hazırlıksız yakalanıyor. Walter Klemmer'in tutuklanması için hiç kimse resmi bir organa başvurmadı. Buna karşılık hava güzel. Anne alışılmadık biçimde susuyor. Arada bir iyi niyetli atışlar yapıyor, ama kızından dolayı çok yükseğe astığı seleye isabet ettiremiyor. Yıllarca sele hep bir parça daha yukarıya asıldı. Şimdi artık görülmesi bile zor. Anne, kızına, yeni yüzler ve düşünceler tanımak için daha çok insan arasına çıkmasını söylüyor! Kızının yaşında artık bunun zamanı gelmiş de geçiyor. Anne susan çocuğa dokundurup duruyor, hep benim gibi yaşlı bir kadınla birlikte olmak iyi değil, coşkun bir gençlik var. Erika daha kısa süre önce

insanları tanıma konusunda pek de başanlı olmadığını gösterdikten sonra, bu yıl belki de ikinci kez yanlış kişiyi buldu. Anne, Erika için neyin iyi olduğu hakkında konuşuyor. Erika’nın da bunu anlaması, kendi kendini tanımasının ilk adımı olacak. Daha başka erkeklerin olması anneye korku veriyor, bir yandan da avutuyor. Erika’nın susuşu nezaketsizliğinden değil. Anne, Erika’nın şimdi düşünmeye başlamasından ürküyor ve bu endişesini ifade ediyor. Konuşmayan biri, iyi düşünebilir. Anne onu, düşüncelerini açıkça ifşa etmeye ve kendini yiyip bitirmemeye çağmyor. İnsan kafasından geçen her şeyi annesine de söylemeli. Anne sessizlikten korkuyor. Kızı kinci mi? Utanmazca bir konuşmaya cesaret edecek mi?

Güneş doğuyor, altında toz çölleri. Binaların cepheleri kızıla bürünüyor. Ağaçlar yemyeşil olmuş, etrafı süslüyor. Çiçekler de tomurcuklanarak buna katkıda bulunuyor. Etrafta insanlar. Ağızlarından kelimeler yayılıyor.

Erika’ya acı veren pek çok şey var; ani hareketler yapmamaya dikkat ediyor. Bandajlarının hepsi bedenine uygun değil, ama şefkatle sanlmış. Sabah, Erika’yı, günün birinde duvarların arasından gösterişli biçimde ortaya çıkıp, herkese üstün gelmek için yıllardır kendisini kapatmış olmasının nedenlerini aramaya itebilirdi. Neden şimdi olmasın? Bugün. Erika geçmiş kısa etek modasından, aslında pek de kısa olmayan eski bir elbise giyiyor; fazla dar ve sırtı tam olarak kapanmıyor. Çok eskimiş. Anne de elbiseyi beğenmedi, ona kalırsa çok kısa ve çok dar. Elbisenin her tarafından taşıyor kızı.

Erika herkesi afallatmak için sokaklarda dolaşacak, bunun için tek başına varlığı yeterli. Erika üzerine eski bir elbise geçirmiş, kimileri alay ederek dönüp bakıyor.

Anne konuyu değiştirmek için gezintiye çıkmayı öneriyor, ama bu kıyafetle gitmiyorsun tabii. Kız duymuyor. Bundan cesaret alan anne, gezi haritalarım çıkanyor ortaya. Eski, tozlu bölmelerden çıkardığı, bir zamanlar babasının parmağıyla patikaları derleyerek, hedefleri arayarak, kahvaltı edilecek yerleri keşfederek karıştırdığı haritalar bunlar. Kız mutfakta fark ettirmeksizin keskin bir bıçağı çantasına koydu. Hep sadece ölü hayvanları görür ve tadar bu bıçak. Kız henüz bir cinayet işleyip işlemeyeceğini ya da erkeği öperek kendisini onun ayaklarının dibine atıp atmayacağını bilmiyor.

Onu bıçaklayacak mı, yoksa ona tutkuyla ve ciddiyetle yalvaracak mı, buna sonra karar verecek. Adım adım yollan tarif eden annesini dinlemiyor.

Kız, kendisine yalvarmak için gelmesi gereken adamı bekliyor. Sessizce pencerenin önüne oturmuş, gitmekle kalmak arasında hesap yapıyor. Önce kalmaktan yana oy verildi. Yarın giderim belki, diye karar veriyor. Aşağıya caddeye bakıyor, hemen ardından da kalkıyor. Birazdan Teknik Üniversite'de ders başlayacak; bölüm: Klemmer. Nerede okuduğunu bir kez sormuştu ona. Erika'ya yolu gösteren kılavuz, aşk. Bilgisiz danışmanı ise, özlem.

Erika Kohut çıkıyor evden. Kızının bu hale gelmesinin nedenlerini araştıran annesini geride bırakıyor. Anneye göre zaman, uzun süredir son derece kötücül, etobur bir bitki; fakat kendini ona teslim etmek için henüz erken değil mi?

Çocuk genelde güne daha geç başlar, bu yüzden de günün aşmdıncı etkilerini daha geç hisseder.

Erika, çantasındaki sıcak bıçağı kavrayarak hedefine doğru yürüyor. Tuhaf görünüyor; sanki insanları çevresinden uzaklaştırmak için özellikle yapmış bunu. Çekinmeden gözlerini dikip bakıyor insanlar kadına. Bir şeyler söylüyorlar. Kadın hakkmdaki düşüncelerini utanmadan açıkça dile getiriyorlar. Kararsız, yan mini elbisesi içinde Erika, gençlikle şiddetli bir rekabete girerek iyice zirveye yükseliyor. Her yerde gençler, gizleme ihtiyacı duymadan gülüyorlar öğretmene. Gençler, Erika'nın dışına bakarak gülüyorlar. Erika gençlere, onların içeriksiz içlerine bakarak gülüyor. Bir erkek gözü, Erika'ya, bu kadar kısa giysi giymemesi gerektiği sinyalini vermekte. Bacak-lan o kadar da güzel değil yani! Kadın gülümseyerek ortalıkta dolaşıyor, moda danışmanının da söyleyeceği gibi, elbise bacaklarına, bacakları elbiseye uymuyor. Erika, kendisinin ya da diğerlerinin üstünde yükseliyor. Kaygılı; adamla baş edebilecek mi acaba. Kent içinde de gençler alay ediyor. Erika ağız dolusu alayla karşılık veriyor. Gençlerin yaptığını Erika daha iyi yapar. Uzun süredir yapıyor zaten.

Erika müzenin önündeki boş meydanlardan geçiyor. Güvercinler havalanıyor bu kararlılık karşısında! Turistler şaşkın şaşkın önce İmparatoriçe Maria Theresia'ya, sonra Erika'ya, sonra yine lmparatoriçe'ye

bakıyorlar. Kanat çırpışları. Açılış saatlerini gösteren tabelalar. Bulvardan geçen tramvaylar, sanki trafik ışıklan gibiler. Tozların arasından güneş parlamakta. Kale bahçesinin parmaklıklan ardında genç anneler günlük yürüyüşlerine başlıyor. İlk yasaklar çakılla döşenmiş yol üzerinde fırlatılıyor aşağıya. Anneler yolun tepesinden aşağıya salyalarını damlatıyor. Artan ağlama sesleri, mucize silah, karşılık veriyor annelere. Şimdi her yerde iki ya da daha fazla insan konuşuyor birbiriyle. Meslektaşlar bir araya geliyor, dostlar kavgaya tutuşuyor. Opera Kavşağı üzerinde yavaş yavaş akan taşıtlar yayaları artık görmüyor, çünkü yeraltına indi yayalar ve orada yol açtıklan zararın sorumluluğunu kendileri taşımak zorundalar. Orada günah keçileri, yani sürücüler yok. Dışarıdan iyice incelendikten sonra mağazalara giriliyor. Kimileri ise amaçsızca dolanıyor. Bulvar çevresindeki büro binaları, ithalat ihracatla uğraşan kişileri birbiri ardından yutmakta. Aida Pastanesi’nde anneler, kızlarının, onlara başlangıçtan itibaren tehlikeli biçimde erken görünen cinsel faaliyetleriyle yüzleşiyorlar. Oğullarının okulda ve spordaki ataklarını övüyorlar.

Erika Kohut’u çantasındaki sahici bıçağın şaşkınlığı sanyor. Bir bıçak gezintiye mi çıkmış, yoksa bu, erkekten af dilemek için Erika’nın kendisini aşağılama yürüyüşü mü? Henüz bilmiyor ve ancak yerinde öğrenecek. Şimdilik bıçak iyi. Dans etmeli! kadın, Secession Binası’na doğru yürüyor, başını binanın ünlü yaprak kubbesine doğru özgürce kaldırarak. Bu kubbenin altında kentin tanınmış sanatçılarından biri, sanatın artık eskiden olduğu gibi olamayacağını gösteriyor. Buradan Teknik, sanatın karşı kutbu, uzaktan da olsa görünüyor. Erika’nın sadece kavşağın altından ve Resselpark’tan geçmesi gerekiyor. Arada bir rüzgâr esiyor. Öğrenmeye aç genç sesler burada birikmeye başlamış. Karşılarına dikilen Erika’nın üzerinde dolaşıyor gözler. Nihayet bana da bakan oldu, diye seviniyor Erika. Evden çıkmadığı için bu tür bakışlardan yıllarca kaçmıştı. Ancak o uzun bekleyişin hıncını çıkaracak şimdi. Erika bakışlar karşısında silahsız değil, ey yiğit bıçak! Biri gülüyor. Herkes böyle yüksek sesle gülmüyor ama. Çoğunluk gülmüyor. Kendileri dışında hiçbir şey görmedikleri için gülmüyorlar. Erika’yı fark etmiyorlar.

Akan nehrin içinden gençlerden oluşan gruplar çıkıyor. Öncü ve artçı birlikler oluşturuyorlar. Sorumluluk alan kimi genç insanlar kararlı deneyimler geçiriyor. Sürekli bu konuda konuşuyorlar. Birileri kendi

kendileriyle, diğerleri başkalarıyla deneyim yaşamak istiyorlar, herkesin derdi başka.

Teknik Yüksek Okulu'nun önünde, bu kurumun bombalar ve şaşılacak şeyler icat etmiş ünlü bilim insanlarının metal büstleri sütunlar üzerinde duruyor.

Dev Karlskirche Kilisesi, artık hiç olmazsa egzoz dumanlarının tehdidi altında olmadığı ıssız bir çölün ortasında kurbağa gibi oturuyor. Kendinden emin su, gürül gürül fışkırmakta. Yeşil bir vahaya benzetilmeye çalışılan Resselpark dışında her yer taş. Eğer istenirse metroyla da gelinebilir.

Bilginin farklı aşamalarındaki bir grup kafadar öğrencinin tam ortasında Walter Klemmer'i keşfediyor Erika Kohut; yüksek sesle gülüyor gençler. Ama hiç fark etmedikleri Erika'ya değil. Walter Klemmer'in bugün okulu asmadığı açıkça görülmekte. Bu gece, diğer gecelerden daha fazla dinlenmesi gerekmedi. Erika üç delikanlı ve bir kız sayıyor, kız da teknik bir konuda öğrenim görüyor gibi ve dolayısıyla teknik bir yenilik oluşturmakta. Walter Klemmer kolunu neşe içinde kızın omzuna atmış. Kız yükses sesle gülüp sanşın başını kısa bir süre Klemmer'in boynuna dayıyor, Klemmer de doğal olarak bu sarışın başı taşıyor. Kız gülmekten ayakta duramıyor, hareketlerinden anlaşılıyor bu; Klemmer'e dayanmak zorunda. Diğerleri onaylıyor kızı. Walter Klemmer de ağız dolusu gülüp saçlarını sallıyor. Güneş etrafını kuşatmış. Etrafında ışıklar oynuyor. Klemmer yüksek sesle gülmeye devam ediyor, diğerleri de var güçleriyle ona katılıyor. Bu kadar komik olan ne ki, diye soruyor sonradan gelen biri ve hemen gülmeye başlıyor. Ona da bulaştı. Tutulamayan kahkahalar arasında bir şeyler anlatılıyor ve yeni gelen sonunda neye gülündüğünü öğreniyor. Arayı kapatmak istercesine, ötekilerden daha çok gülüyor.

Erika Kohut öylece durmuş bakıyor. İzliyor. Güpegündüz ve Erika izliyor. Grup yeterince gülünce, Erika içeriye girmek için Teknik Üniversite binasına yöneliyor. Bu arada onlar içten kahkahalar atmakta, bir yandan da birbirlerinin sözünü kesiyorlar.

Pencereler ışıktan parlıyor. Kanatlan bu kadına açılmıyor. Herkese açılmıyorlar. Ne kadar istese de, iyi insan yok. Birçoklan seve seve yardım etmek ister, ama etmiyorlar. kadın boynunu yana eğmiş, hasta bir at gibi

dişlerini gösteriyor. Kimse ona el uzatmıyor, hiç kimse yükünü almıyor. Omzunun üzerinden cansız gözlerle geriye bakıyor. Bıçak kalbine girmeli ve orada dönmeli! Bunun için gerekli güç kalıntısı yetmiyor, Erika'nın bakışlan boşluğa dalıyor ve Erika Kohut bir öfke, hırs, tutku coşkunluğu olmaksızın bıçağı omzunda bir yere saplar saplamaz kan fışkınyor. Yara zararsız, sadece pislik, cerahat içeriye girmemeli. Dünya, yara almamış, yerinde duruyor. Gençler bina içinde yitip gitmiş; uzun süre dönmeyecekleri kesin. Evler dip dibe. Bıçak tekrar çantaya konuyor. Erika'nın omuzunda bir kesik var, narin doku dirençsiz parçalandı. Çelik içeri girdi ve Erika oradan gidiyor. Taşıta binmiyor. Bir elini yaranın üzerine koydu. Kimse arkasından gelmiyor. Karşısından gelen çok kişi var, onun yanında bölünüyorlar, içi boş bir gemi su alıyor sanki. Her saniye beklenen korkunç acıların hiçbiri yok. Bir arabanın camı çakmak çakmak oluyor.

Fermuarın bir parça açık bıraktığı Erika'nın sırtı ısınmakta. Giderek güçlenen güneş sırtım hafifçe ısıtıyor. Erika gidiyor, gidiyor. Güneş sırtını iyice ısıtıyor. Erika'dan kan sızıyor. İnsanların bakışı onun omzundan yüzüne kayıyor. Hatta kimileri dönüp bakıyor. Herkes değil ama. Erika gitmesi gereken yönü biliyor. Eve gidiyor. Yavaş yavaş adımlarını hızlandırarak eve gidiyor.